

Кони Мейсън

НАСИЛА

ОЖЕНЕНА

КОНИ МЕЙСЪН НАСИЛА ОЖЕНЕНА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Прелестната Габриел Лафарж се готви да стане монахиня в един френски манастир. Но внезапно ѝ съобщават, че трябва да се омъжи за Филип Сен Сир, богат плантатор от остров Мартиника. Габи е ужасена от този красив, мрачен мъж, чието студено лице носи следите на страсти и жестокост. Дори когато той я въвежда в сладостния свят на чувствената любов, Габи си мисли, че не е способна да го обикне. Постоянно нещо ги разделя — войната, неговата ревнива любовница — и всеки се стреми да забрави другия. Странното, сладко привличане обаче е по-силно от всичко...

1

Нищо в досегашния безметежен младежки живот на Габриела Лафарж не я бе подготвило за този момент. Знаеше, че много девойки биха сметнали мъжа, застанал до нея, за красив. Но мрачната му красота и студените сиви очи наистина я плашеха. Повечето момичета на нейната възраст биха се вкопчили с две ръце в шанса да се омъжат за такъв богат млад мъж като Филип Сен Сир, така поне я бяха осведомили родителите ѝ. Габи знаеше само едно — че няма никакво желание да става господарка на плантация или съпруга на плантатор в далечната Мартиника. Но нямаше право на избор. Стисна клепачи и мислите ѝ започнаха да отпъждат монотонното пеене на свещеника, да възкресяват пред нея събитията, довели до този ужасен момент., Събития, толкова смазващи като падането на Наполеон през октомври, когато неговата Трета армия бе прогонена през Рейн от съюзените пълчища на нападателите...

Само преди седмица повикаха Габриела в стаичката на абатисата. Отначало тя помисли, че пак е ядосала тази благочестива жена с някоя неволна простъпка, но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни подобен инцидент. В действителност след като се бе обрекла на религиозния живот, тя бе започнала да се чувства много по-смирена, отколкото през последните десет години, откакто бе дошла да живее при добрите сестри от „Света Сесилия“.

Десет години, изпухтя мислено Габи, като си спомни безцветното си съществуване в манастира. През цялото това време не бе получавала никакви известия от родителите си. Отначало просто се бе съпротивлявала срещу затворения манастирски живот, бе изпитвала отчаяно желание да избяга от мрачните сиви стени на обителта, да тича и да се смее, да разпусне косата си и вятърът да си играе с нея. Не можеше да преброи колко часове бе прекарала на колене в параклиса, за да наказва младежкия си дух и неволните си опущения.

Минаваха години, а от Жилбер и Лили Лафарж не идваше никаква вест. Габи изпадна в отчаяние. Никога нямаше да излезе от

манастира. Бе обречена да остане зад тези стени, докато не умре като сбръчкана старица. Разбираше, че не би могла сама да се справи с живота извън манастира, защото въпреки че беше почти на осемнадесет години, не познаваше житейските закони. Накрая бе принудила ума си да приеме неизбежното. Беше готова да се подстриже за монахиня, да стане Христова невеста. След по-малко от седмица „Света Сесилия“ щеше да стане неин дом за всичките години, които ѝ оставаха да живее.

Вратата на стаята на абатисата бе отворена и Габи пристъпи колебливо навътре; поради някаква необяснима причина сърцето ѝ заблъска яростно в гърдите.

Разпознавайки двамата души, които станаха, за да я посрещнат, Габи почувства само едно — потрес и неверие. Десетте години почти не бяха променили Жилбер и Лили Лафарж. Жилбер бе понапълнял, но още беше красив, едър и цветущ мъж. Косата му бе леко посребрена, но това по-скоро го разкрасяваше, отколкото да го състарява.

На тридесет и шест години Лили още можеше да мине за красавица, макар че не би могла да се състезава с младежкото лице на дъщеря си, чиято нежна кожа още бе покрита с мъха на първата младост. Лили сви пълните си червени устни, докато яркосините ѝ очи се възхищаваха на съвършената стройна фигура на Габи, прекрасно женствена под грубата сива дреха; годините бяха преобразили дъщеря ѝ, от тромавото момиченце с несъразмерно дълги ръце и крака, чиято хубост бе само трудно уловим намек, бе израснала една изумително красива млада жена, която сега се вираше в нея с предизвикателните си виолетови очи, обградени от гъсти извити мигли. Макар че косата ѝ бе изцяло скрита под воала, чертите на лицето ѝ — от извитите вежди до пълните устни — бяха ясно и предизвикателно очертани.

— Е, дъще — избъбри Жилбер, когото мълчанието на Габи бе изкарало от търпение, — трябва ли да седиш така с отворена уста? Така ли посрещаш родителите си?

— Аз... аз... съм изненадана, че ви виждам — заекна Габи, разтърсена от неочакваната им поява точно когато мислеше, че напълно са я изоставили.

Тя пристъпи неловко от крак на крак под внимателния поглед на родителите си.

— Променила си се, Габи — каза Лили, оглеждайки критично дъщеря си. — Станала си красива жена. Нали, Жилбер?

Лили бе потресена, но в очите ѝ не се четеше никаква ревност. От замечтания и одобрителен бащински поглед на Жилбер ясно личеше, че и той намира девойката, застанала пред него, за красива.

— По-красива, отколкото въобще съм си представял — съгласи се Жилбер, докосвайки нежно ръката на Габи малко под рамото. Трудно му беше да повярва, че тази разцъфнала красавица, застанала пред него, е собствената му дъщеря. Прокашля се нервно. — Не си ли любопитна защо сме дошли? — запита той, без да пуска ръката на Габи.

— След десет години, предполага се, че би трябвало — отвърна язвително Габи, забравяйки в огорчението си всичко, на каквото я бяха учили относно послушанието и уважението.

Жилбер стисна силно ръката ѝ и тя примигна от внезапната болка.

— Не бъди дръзка — предупреди я той. — Оставихме те при сестрите само за да бъдеш в безопасност. След като падна Бастилията, нас ни обявиха за врагове на народа. Много по-безопасно беше да си в манастир, отколкото да се криеш заедно с нас. Тогава не знаех какво ни очаква за в бъдеще. Трябва да си благодарна, че имаше добър дом.

— Но това са десет години, татко — изрече тя нападателно, не можейки да скрие огорчението си от това, че я бяха изоставили.

— Вярвам, че за това време си получила нужното образование — възрази Жилбер. — Майка ти и аз имаме планове за твоето бъдеще.

— Моето бъдеще! — ахна Габи. — Моето бъдеще вече е предрешено. Скоро ще стана на осемнадесет години и послушничеството ми завърши. Възнамерявам да дам обет и да остана в манастира.

— Съжалявам, Габи, но това не е възможно — намеси се Лили.

— Кажи ѝ, Жилбер — подкани го тя, обръщайки се с лице към него.

— Когато му дойде времето, скъпа, когато му дойде времето — отвърна Жилбер, изваждайки от джоба си голям бял плик, като същевременно изтри потта от челото си. — Чули вече новините от Париж, Габи? — запита той строго и когато тя направи отрицателен жест, продължи. — Париж падна; Наполеон абдикира и е заточен на

Елба. Но най-отявлените му привърженици, включително и аз, не сме се предали. Вложих всичките си средства и енергия, за да видя Наполеон отново на трона на френската империя.

— Това какво общо има това с мене, татко? — запита нетърпеливо Габи.

— Търпение, дъще, търпение, нима нищо не си научила през тези десет години? Мислех, че вече си се отърсила от палавостта, която проявяваше като дете. — Габи се изчерви от упрека на баща си, но го зачака да продължи толкова търпеливо, колкото можеше. — Майка ти и аз скоро ще заминем за Италия заедно с голяма група от най-верните привърженици на Наполеон. Когато се установим там, ще направим план за завръщането му с триумфален поход към Париж. Обаче преди да напуснем Франция, трябва да изплатя дълговете си.

— Но аз още не...

Мълчи! — заповяда Жилбер. — Ако ми дадеш възможност, ще ти обясня. По време на размириците загубих голямо състояние. Покъсно се ангажирах в Наполеоновата кампания. Сега съм финансово притеснен и не мога да изпълня своя обет пред Наполеон.

— Да не споменаваме за дълговете на честта — вметна Лили.

Предупредителният поглед на Жилбер я накара да замълчи.

— Освен това трябва да осигуря и бъдещето ти, преди да напусна Париж — завърши Жилбер, демонстрирайки необичайно голяма родителска загриженост.

— Но бъдещето ми е сигурно — протестира Габи. — Вече ти казах, че възнамерявам да обрека живота си на господата, както ти си обрекъл своя на Наполеон.

Жилбер я попари с презрителен поглед.

— Уредих твоя брак.

Габи вдигна ръка към гърлото си и изохка. Сякаш светът се сгромолясваше върху нея.

Каква ирония на съдбата! Точно когато се бе примирила с мисълта, че ще живее благочестив живот, изпълнен с молитви, родителите ѝ се появиха и разтърсиха крехкото ѝ душевно спокойствие.

— Нямам желание да се омъжвам, татко — извика отчаяно Габи. — Моля те, не ме принуждавай на брак, който не желая.

Сякаш по даден знак вратата се отвори и в стаята влезе висок, загорял мъж, чиито сиви очи веднага се спряха на Габи.

— За кого трябва да се омъжа? — прошепна тя със задавен глас, не можейки да откъсне погледа си от мъжа, чиито красиви, но мрачни черти всяваха ужас в диво туптящото ѝ сърце.

Жилбер Лафарж се усмихна широко и махна с ръка към високия, мрачен и красив мъж, чиято загоряла от слънцето кожа издаваше, че не произхожда от Париж Обърна се към Габи и каза:

— Габриела, това е Филип Сен Сир от остров Мартиника. Ако те одобри, ще станеш негова жена независимо от факта, че нямаш зестра.

Габи стисна зъби, да се развика срещу баща си и срещу този нахален непознат, чието одобрение не значеше нищо за нея. Тя нямаше откъде да знае, че Филип Сен Сир изискваше само две неща от бъдещата си жена — да е добродетелна и да се подчинява на волята му.

Когато Сен Сир се бе запознал с Жилбер Лафарж на масата за игра на карти в един клуб в Париж, веднага бе изпитал антипатия към разсипника, който губеше големи суми и подписваше полици наляво и надясно. Той самият имаше няколко от тези нищо незначещи документи. Когато Жилбер бе научил, че Филип е дошъл във Франция да си търси жена, за предпочитане с манастирско възпитание, очите му веднага блеснаха, съзерцавайки мъжа, който беше собственик на плантация в Мартиника и на цяла флотилия кораби. Филип не бе обърнал особено внимание на Жилбер, докато той не го бе дръпнал настрана, за да му заговори тихичко за дъщеря си. След дълго убеждаване най-накрая Филип се бе съгласил да се срещне с нея.

Сега, докато се покланяше пред малката Габриела, изобщо не беше сигурен дали е подходяща. Макар че без съмнение беше добродетелна, тъй като бе живяла цели десет години в манастир, тя проявяваше вироглавство, което можеше да го вбеси. А красотата ѝ направо го порази. Бе мислил, че трябва да се прости с всякакви желаня за красива и духовита жена. Искаше да намери послушна, добре възпитана съпруга, която да му роди деца и да стане господарка на Белфонтен, плантацията му в Мартиника. Щом тя изпълнеше дълга си, той нямаше да иска нищо повече от нея. Имаше си сладката Амали, която задоволяваше страстта му, и възнамеряваше да посещава леглото на жена си само за да си осигури наследници. За да задържи любимата си плантация Белфонтен, му трябваха синове.

А сега се озова изгубен в една виолетова бездна... Къде остана силата на волята му? Не си ли беше казвал хиляди пъти, че е приключил със съблазнителните красавици? Когато проговори, от гласа му по гърба на Габи пролазиха тръпки.

— Госпожице Лафарж... — поздрави я той, наведе се над тънката ѝ ръка и леко я докосна с устни.

Допирът му накара Габи да трепне.

— Господин Сен Сир... — отговори тя нежно, припомняйки си добрите маниери.

— Баща ви много ми е разказвал за вас и виждам, че никак не е преувеличавал.

— Изненадана съм, че е могъл да си спомни нещо за мене — измърмори тя в пристъп на упорство.

Жилбер се намръщи на забележката ѝ, но съсредоточи вниманието си върху Филип.

— Казах ви, че си струва да дойдете дотук, за да я видите — похвали се той. — Е, Сен Сир, какво ще кажете? Правим ли сделката или не?

— Бих искал да чуя какво ще каже госпожица Габриела за плана ви да ми я продадете — каза Филип, без да обръща внимание на чувствата на Габи.

— Татко! — извика Габи, отстъпвайки назад. — Господин Сен Сир сигурно се шегува. Ти няма да продадеш единственото си дете!

— Е, хайде, дъще — започна да я успокоява Жилбер, хвърляйки намръщен поглед към Филип. — Не бих избрал такива думи. Господин Сен Сир великодушно предложи да изплати всичките ми дългове и да финансира начинанието ми в Италия като благодарност, че съм му намерил подходяща невеста. А ти, скъпа, си неизмеримо подходяща.

Кокалчетата на силно стиснатите юмруци на Габи побеляха, цялото ѝ тяло замръзна, всичките десет години насаждано послушание се стопиха.

— Съжалявам, татко, но аз отказвам да се омъжа за господин Сен Сир! Искам да остана в манастира — заяви тя разгорещено.

Жилбер замахна и плесницата отекна в малката стая. Филип пристъпи заплашително към него, но в последния миг предпазливостта надделя, той вдигна рамене и отстъпи, защото сметна, че наказанието е оправдано предвид проявеното от дъщерята непокорство.

— Жилбер, моля те! — ахна Лили. — Трябва ли да използваш насилие? Момичето ще направи това, което кажем, независимо дали ѝ харесва или не.

— Разбира се, права си, скъпа — отвърна с виновен тон Жилбер. — Съжалявам, дъще, но няма да търпя никакво непокорство. Казал съм на Сен Сир, че монахините са те възпитали добре. Не ме изкарвай лъжец.

Макар че гласът му беше мек, думите не оставяха никакво съмнение, че няма да допусне ничия намеса в добре замислените си планове. Габи разбра, че никакви молби няма да разубедят баща ѝ. Щеше да стане жена на Филип Сен Сир, ако той я поиска, и да напусне любимата си Франция. С пламнала от бащината плесница буза, тя наведе глава, за да скрие сълзите и болката, които напиреха в очите ѝ.

— Е, Сен Сир? — повтори нетърпеливо Жилбер. — Харесва ли ви дъщеря ми? Ще я вземете ли?

Филип погледна девойката през присвитите си клепащи и реши, че сега изглежда по-склонна да се покори на желанията на баща си. Може би в края на краищата ще бъде подходяща, реши той, привлечен от фините очертания на високите ѝ гърди, които се долавяха под грубата дреха. Макар че не бе очаквал да е красива, щеше да бъде приятно развлечение в дългото пътуване, което му предстоеше. Трудно би било да устои на очарованието и женствеността ѝ, въпреки че се бе закълел да не се поддава на подобни съблазни. С подходящи дрехи... Погледът му се спусна по безформеното расо и грозния воал, който скриваше косата ѝ. Обзе го внезапен импулс и той не можа да се сдържи:

— Свалете воала си, Габриела — заповяда той рязко.

Замъглените виолетови очи го изгледаха неразбиращо, когато той повдигна брадичката ѝ. И тъй като тя не направи никакво движение, за да го възпре, Филип пристъпи по-близо и затаи дъх, когато водопад от сребристи като лунно сияние коси се разсипа в гъсти къдрици изпод парчето плат, което бе свалил от главата ѝ. Гледката го поразя и той ахна. Трудно му бе да заповяда на сърцето си да не бие така диво.

Жилбер се усмихна вътрешно. Пътуването до Италия вече е осигурено, помисли той самодоволно. Макар че Сен Сир бе изказал желание да си намери добродетелна и послушна съпруга, без да

споменава за красотата, той си беше мъж, а кой мъж не би желал една млада и красива девица като Габи да удостои леглото му?

Когато Филип най-накрая си възвърна дар слово, Габи разбра, че молитвите ѝ се останали нечути. Бъдещето ѝ без съмнение бе решено, без никой да помисли за нейните чувства или нужди.

— Сделката е сключена, Лафарж — каза Филип, неохотно откъсвайки очи от гледката пред себе си. — Уговорената сума ще бъде депозирана във вашата банка веднага щом се върна в Париж.

Лили грейна в усмивка, а Жилбер потри доволно ръце.

— Кога искате да се състои сватбата, Сен Сир? — запита той. Дясната ръка на Филип автоматично се вдигна към жакета му, поглаждайки едва забележимата издутината — документа, който бе зашил в подплатата тази сутрин. Сега, когато мисията му бе наполовина осъществена, знаеше, че не бива да губи повече време. Без да обръща внимание на Габи, той каза:

— Един от корабите ми е на котва в Брест и чака известие от мене. Не виждам причина да отлагам сватбата, защото искам по-скоро да стигна Ню... Мартиника. — Замълча, за да разбере дали някой е забелязал неволно изплъзналата се дума, после продължи. — Сватбата ще се състои след три дни.

Изрече го, без нито веднъж да обърне очи към дребната фигурка, свита под сивата одежда.

— Церемонията ще бъде след три дни точно на пладне — обяви Жилбер. — Дъщеря ми ще бъде готова.

— Добре! — отвърна Филип. — Ще пратя човек да каже на капитана на „Наветрен“ да бъде готов да тръгне от Брест веднага щом се кача на борда заедно със съпругата си. — Спомнил си изведнъж за Габи, той обърна към нея гранитния си поглед. — А дотогава, госпожице Габриела, довиждане! — изрече той, преди да се обърне и излезе от стаята, оставяйки Габриела задъхана и разтърсена.

— Как можа, татко? — избухна тя, когато Филип си отиде. — И ти, мамо? Как можа да оставиш татко да ме продаде на този невъзможен човек?

— Не сме направили нищо повече от онова, което други родители правят за децата си — отвърна Лили, на която чудатото поведение на дъщеря ѝ вече започваше да омръзва. — В тези трудни времена направихме всичко по силите си, за да те осигурим. Вече не

можем да останем във Франция, за да се грижим за твоето благополучие. Ти не си единственото момиче, чийто брак е бил уреден, и то доста задоволително, бих добавила.

— Хайде, хайде — обади се примирително и баща ѝ, — има и далеч по-лоши неща, които могат да се случат на едно младо момиче, отколкото да стане съпруга на богат и виден плантатор. Едно от тези неща е да скриеш красотата си тук, зад стените на този манастир. — Блесналите му очи се спуснаха без стеснение по узрялата фигура на дъщеря му. — Нямах представа, че си се превърнала в такова очарователно създание. Боже господи, какъв щастливец е този Сен Сир!

Лили изфуча, възмутена и донякъде ревнуваща. Според нея Жилбер твърде много се занимаваше с външността на дъщеря си. Парите на Сен Сир му бяха дали правото лично той да дефлорира момичето, независимо от намеренията на Жилбер.

2

Габи се въртеше неспокойно в коравата сатенена сватбена рокля, докато монотонното припяване на свещеника свързваше живота ѝ с непознатия мъж, застанал до нея. Гласът ѝ потрепваше нервно, докато повтаряше думите на обета, който трябваше да спазва. Филип ѝ отпрати тежък поглед, когато тръпка разтърси тялото ѝ в момента на обявяването им за съпруг и съпруга. Това сигурно беше лош сън и тя щеше да се събуди на тесния си одър в манастира. Как ненавиждаше надменността на Филип, неговата властност, мрачната му красота!

Изведнъж тишината наоколо им прониза слуха ѝ. Без никакво предупреждение ръцете на съпруга ѝ се озоваха на раменете ѝ и той я завъртя към себе си. Лицето ѝ стана пепеляво, когато разбра, че Филип сега ще поиска от нея целувката, на която му даваше право фактът, че тя бе станала негова собственост. Бе я заварил неподготвена, с леко отворена от учудване уста. Но когато усети лекия, топъл дъх, който се изплъзна в смаяно ахване от устните ѝ, студенината и сдържаността му се стопиха и езикът му дръзко проникна в отворената ѝ уста. Той бързо си възвърна строгото изражение и рязко я пусна, но не преди да я изгледа, смръщил вежди от учудване.

Габи бе шокирана от целувката. Макар че не бе взела никакво участие в нея, тя не ѝ се стори чак толкова неприятна, след като преодоля първоначалното стряскане. Филип сигурно не би я целунал така, ако не изпитваше нещо към нея, помисли си тя наивно. Вдигна глава и срещна очите му; изразът на откровена враждебност, насочена към нея, я разтърси до дъното на душата ѝ — сякаш тя беше виновна за неговия неочакван емоционален изблик.

След това Филип я заведе при малката група прислужници и приятели на семейството, събрани набързо за случая, но тя бе твърде замаяна, за да отговори както трябва на поздравленията. Нещата се бяха развили твърде бързо за нея. В края на краищата, виждаше едва за втори път този мъж, когото сега трябваше да нарича свой съпруг. Върна се мислено към онзи момент преди три дни, когато го бе видяла

за пръв път, застанал до родителите ѝ в стаята на абатисата. Тогава го бе сметнала за студен и надменен, пресметливият му поглед се бе плъзгал безсрамно по нея и той не бе направил нищо, за да промени мнението ѝ за него. Гласът на Филип я върна към действителността.

— Изглеждаш ми отнесена. За какво мислиш, малката ми?

Нежното обръщение ѝ се стори подигравателно и не успя да отпъди мрачните ѝ мисли.

— Мисля, господине, че бих искала да се върна в „Света Сесилия“ — избъбри тя, защото не можеше да го лъже.

— Казвам се Филип — напомни ѝ той меко, но решително. — Аз съм ти съпруг и не трябва да ме наричаш „господине“.

— Да, Филип — поправи се тя, но мислено кипна от упрека му.

— Искаш ли да хапнеш или да пийнеш нещо? — запита той, докато я отвеждаше към малката маса, отрупана с ястия, в дъното на стаята.

— Не, господине, нямам апетит.

Ръката му стисна силно нейната, но когато тя изписка, той веднага я отпусна. Устата му се изпъна в тънка черта, веждите му се смръщиха. Тя потърка охлузването, което пръстите му ѝ бяха причинили, и се закле отсега нататък да се обръща към него по име. Боже господи, що за мъж е този, запита се тя.

— Сега, ако ме извиниш, трябва да говоря насаме с баща ти, преди да тръгнем. Предлагам да идеш в стаята си и да смениш тази ужасна сватбена рокля с нещо по-подходящо за пътуване.

— Съжалявам, ако роклята ми не ви харесва — отвърна язвително Габи, — но не можех да направя нищо по-добро, разполагах само с три дни, за да се подготвя за тази сватба. Забравяте, аз излизам от манастир, където подобни финтифлюшки са ненужни. Ако сте искали да бъда красиво облечена, можехте да ми оставите повече време, да се наеме шивачка и да се направи необходимият чеиз!

— Предавам се! — усмихна се Филип, покланяйки се леко, и се отправи към кабинета на баща ѝ.

Габи въздъхна облекчено, когато видя как широките рамене на Филип изчезват от погледа ѝ. Предположи, че в по-други обстоятелства би могла да го намери привлекателен. Забеляза как финият плат на жакета прилепва към широките му рамене, как добре ушитите панталони обгръщат мускулестите му бедра и прасци. Дори

черните къдрави косми, подаващи се от яката на ризата му, биха могли да изглеждат очарователни за друга жена. Но студените, безмилостни очи и неподвижната линия на устата не оставяха почти никакво съмнение, че това е мъж, който ще иска безпрекословно да се подчиняват на волята му. С времето той щеше да подчини нейния непокорен дух, щеше да го използва за собствените си интереси. Тя не беше чак толкова наивна, за да не разбере, че в края на краищата щеше да се превърне в покорната, послушна съпруга, от която той имаше нужда, и ще му дава наследници, докато не остарее и не се похаби. В това невесело настроение тя излезе от стаята, за да се преоблече за предстоящото дълго пътуване.

Когато мина покрай спалнята на родителите си на път към собствената си спалня, тя си спомни интимния разговор, който бе дочула предната нощ. Не беше могла да заспи и бе решила да слезе долу, за да вземе някаква книга от библиотеката. Вратата на спалнята на родителите ѝ беше откряната и тя спря пред нея само защото дочу името си.

— Сигурен ли си, че постъпваш правилно, като позволи на онзи ужасен Сен Сир да се ожени за Габи? — чу тя майка си да казва в изблик на закъсняла майчинска загриженост.

— Скъпа — отвърна баща ѝ с примирителен тон, — Сен Сир е богат мъж, тя можеше да попадне и на по-лошо място. Освен това помисли само за всичките красиви нови италиански рокли, които можеш да си купиш, за да обвиеш това твое изкусително тяло.

Настъпи многозначителна пауза, след която Габи чу майка си да изстенва.

— Ах, Жилбер, моля те, не спирай! — Гласът на Лили беше нисък и гърлен, лееше се като топъл мед.

— В думите ми има смисъл, нали виждаш, скъпа?

Сега гласът на Лили стана такъв, какъвто Габи никога преди не бе го чувала.

Да, Жилбер, любов моя, да! — изстена тя, когато страстта започна да я обзема. — Прав си, както винаги. Съгласна съм с всичко, което казваш, само, моля те, не спирай да правиш това, което правиш.

— Няма, скъпа. Ако не беше твоята страст, отдавна да съм се уморил от тебе.

Възторжените викове на Лили оглушаваха Габи; тя затисна ушите си с ръце, за да възпре интимните звуци, които караха сърцето ѝ да бие лудо. Смути се, че бе станала свидетелка на това, как майка ѝ се отдава на повелите на тялото си. Габи безмълвно се закле, че никога няма да позволи на никой мъж да я подчини на волята си, завладявайки сетивата ѝ.

Опита се да се отърси от смуцаващите мисли, които сцената от предната вечер беше събудила у нея, докато се освобождаваше от ненавистната сватбена рокля, чиито строги очертания не можеха да скрият гъвкавото ѝ тяло, и обличаше една също толкова непривлекателна пътна рокля от кафяво кадифе. Тъкмо бе закопчала безкрайната редица от копчета на предната част на роклята, когато се появи майка ѝ — малко задъхана и доста зачервена.

— Ти си щастливо момиче, Габи — занарежда Лили, приглаждайки къдрите ѝ с цвят на мед. — Съпругът ти може да бъде такъв очарователен негодник, когато поиска. — Яркосините ѝ очи се замъглиха, когато изгледа дъщеря си с малко завист. — Изключително красив, просто като дявол. Сигурно ще бъде издръжлив и изобретателен любовник. Срегнах го, като излизаше от кабинета на баща ти, и той ме помоли да поговоря с тебе.

— Да поговориш с мене ли, мамо?

— Да, за твоите задължения като съпруга.

— И какви са тези задължения? — запита Габи, като сбърчи нос.

— Монахините на нищо ли не са те научили? — възкликна смаяна Лили.

— Не знам много за това, което се случва между мъжете и жените — призна плахо Габи.

— Как може невинно същество като тебе да се надява, че ще се хареса на такъв мъжествен тип като Филип Сен Сир? Не бих се изненадала, ако половината жени в Мартиника си оспорват благоволенieto му — изрече Лили със замечтан поглед. — За щастие той те иска само за да му родиш наследници, защото се съмнявам, че ще извлече кой знае какво удоволствие от детското ти тяло.

Габи погледна възмутено майка си. Нямахше никакво значение колко любовници ще има Филип. Но ако се окаже, че е неплодна? Ще

я захвърли ли, запита се тя. Не се съмняваше, че е способен на всякаква низост.

— Мамо — изрече Габи, премисляйки как ще продължи, — предполагам, че съм доста неосведомена, но имам право да знам какво очаква от мене господин Сен Сир в брачното легло. Монахините не са ми казвали абсолютно нищо по този въпрос и нямам кого друго да попитам освен тебе.

Лили се вгледа замислено в красивото лице на дъщеря си. Смяташе, че тя самата би била доста по-сполучлива партньорка на мъжествения си зет, отколкото нейната безцветна, неопитна дъщеря, която щеше да се разтопи при първия му интимен допир. Тя разтърси глава, за да отпъди представата за мощното голо тяло на Филип в момент на пълна възбуда.

— Задълженията ти са ясни, Габи — каза накрая Лили. — Съпругът ти несъмнено има голям опит и голям апетит, затова ще очаква пълно подчинение от тебе. Той знае, че си девствена, така че без съмнение ще очаква да се приспособиш към него. Ако иска нещо повече, сам ще те научи.

— Да се приспособя! — Думата дереше като чакъл в устата на Габи и не й говореше нищо. — Как трябва да се приспособя към него, мамо? — запита тя, ставайки дръзка от отчаяние.

Лили погледна дъщеря си, сякаш беше някакво бавноразвиващо се дете, после сви в негодувание кръшните си рамене.

— Филип ще прави това, което му харесва, а ти ще правиш това, което той ти каже — заяви тя завоалирано. — Но за твое добро не се бори с него, остави го да прави каквото иска с тебе. Той не е мъж, когото можеш да отблъснеш.

— Искаш да кажеш, че аз...

— Стига! Стига! Главата ме заболя от твоите безкрайни въпроси — изсъска Лили; искаше само да се спаси от смайващото невежество на дъщеря си. — Хайде... ако си готова, ще те придружа до долу. Съпругът ти иска да побързаш.

Габи последва нерешително майка си по стълбата.

Филип наблюдаваше как Габи се приближава грациозно към него и сърцето му прескочи. Беше толкова млада, толкова невинна, толкова красива, като крехко цвете, свежа като пролетно утро, неосъзнаваща собствената си красота. Само пълните, чувствени устни загатваха

какво се крие под тази уязвима външност. Почувства познато стягане в слабините, пулсът му се ускори, пожела по-скоро да стигнат на борда на „Наветрен“. Без съмнение желаше това добродетелно младо момиче. Но трябваше да внимава, напомни си той. Никога вече никоя жена няма да го зароби с красотата и духа си. Сесили му бе предала добър урок.

— Наистина ли си готова за тръгване, малката ми? — запита той, когато Габи се изравни с него.

Тя кимна и двамата излязоха, последвани от родителите ѝ.

— Къде ще прекарате нощта, приятелю? — запита Жилбер, поглеждайки двусмислено първо Габи, после Филип; нямаше никакво съмнение какво точно иска да каже с този въпрос.

— С изключение на времето за ядене и смяна на конете, ще пътуваме направо към Брест. Достатъчно време изхабих във Франция, нямам търпение да се върна в плантацията си — отвърна малко рязко Филип.

— Хм! — изсумтя презрително Жилбер. — Аз не бих чакал толкова време, за да вкуся от придобивката си.

Един мускул помръдна на бузата на Филип; той едва се сдържа да не избухне. Изпитваше единствено презрение към мъж, който би продал дъщеря си, за да финансира едно предварително обречено начинание. Без да благоволила отговори, той настани Габи в екипажа и даде знак на кочияша да тръгва.

Филип отправи студена усмивка към Габи, която се сви в най-отдалечения ъгъл на седалката.

— Няма да те ухапя — каза ѝ той, посягайки да я прегърне.

След това, сякаш за да я увери, устните му потърсиха нежната форма на устата ѝ, сливайки се с нея. Тя отвори широко очи, когато езикът му раздели устните ѝ и започна ужасяващо бавно да изследва дълбините на устата ѝ, докато ръката му обхващаше нежно едната ѝ гърда.

Когато я пусна, тя едва дишаше, а на бузите ѝ бяха избили червени петна. Бе шокирана от това нападение над сетивата ѝ, познана, отколкото изобщо бе предполагала. Да не би да смята да консумира брака им тук, в каретата, запита се тя. Ограничените ѝ познания за мъжете не ѝ позволяваха да отгатне какво се таи в мислите му.

— Моля ви, не ме излагайте пред кочияша — прошепна тя, а виолетовите ѝ очи бяха пълни със страх.

— Как бих могъл да те изложа сега, когато вече сме женени, скъпа? — отвърна той сухо.

Но въпреки това я пусна и се настани удобно сред възглавниците, без повече да ѝ обръща внимание, сякаш я нямаше.

Прекараха в каретата три дни и три ноци, спираха само за да се нахранят, да сменят конете и да се облекчат. Габи никога не се бе чувствала по-нещастна. Никакво четкане не можеше да премахне мръсотията от дрехите ѝ. Нямаше представа, защо Филип така настоява да препускат без спиране по криволичещия път за Брест. Есенните дъждове бяха превърнали пътя в тинесто блато, но той препускаше все напред и напред, ругаейки, когато някое колело затънеше безпомощно в лепкавата кал.

Веднъж, когато Габи заклюма уморено, Филип я привлече към себе си, положи главата ѝ на свитата си ръка и тя спа така удобно часове наред. Когато се събуди и се намери все още в прегръдките на съпруга си, тя пак понечи да се свре в най-отдалечения ъгъл, което доста го развесели.

Габи не можеше да се начуди на поведението на Филип по време на пътуването. Твърде често вдигаше ръка към едно място на жакета си, точно над сърцето. Отначало помисли, че нещо го боли, но скоро ѝ стана ясно, че няма такова нещо, защото той често сам вземаше юздите и подгонваше конете в такъв луд галоп, че тя оставаше без дъх, люшкайки се в тресящата се карета. Налагаше ѝ се да употребява всичките си сили, за да се задържа на седалката.

Четвъртият ден от пътуването беше такъв, че нито Филип, нито Габи щяха скоро да го забравят. Започваше да се смрачава, Филип беше задрямал, мърморейки някакви странни имена насън. Малко преди това бе дал да се разбере, че приближават някакво село, където ще се нахранят и ще сменят конете, затова Габи се вираше разсеяно през прозореца, мислейки само за натъртените си меса. Тъкмо бяха навлезли в местност, където обрасли с гори хълмове обграждаха пътя от двете му страни, когато в ума ѝ се мярна мисълта, какво ли би станало, ако срещнат друг екипаж в това изключително тясно място. Внезапно мозъкът ѝ се смръзна, когато от хълма вдясно от тях един огромен скален къс се затъркаля право към каретата им.

Когато чу предупредителния ѝ писък, Филип веднага се изтръгна от съня като стреснато животно и моментално усети какво трябва да направят, за да оцелеят. Стана му ясно, че при този тесен и затворен сред дърветата път няма място за маневриране, че дори ако конете бъдат спрени в този миг, инерцията ще ги отнесе напред и все едно, ще се сблъска с търкалящия се надолу огромен камък. Той светкавично отвори вратата от своята страна, грабна Габи през кръста и изскочи навън, опитвайки се да избегне задните колела на каретата, като същевременно се извъртя, за да подложи тялото си под нея и да омекоти удара в земята. Габи запомни само как колелата минаха на опасно близко разстояние от главата ѝ... и нищо повече.

Когато се свести, слънцето грееше в очите ѝ и тя леко мръдна глава, за да избегне заслепяващите му лъчи. Изстена, усещайки пареща болка в темето. Филип веднага се приближи към нея, по лицето му пробягна загрижена сянка, но това бе само за миг, преди на лицето му отново да се изпише присъщото му хладно и сдържано изражение.

— Къде съм? — запита тя, докосвайки предпазливо главата си. — Какво стана?

— Двамата с кочияша те донесохме тук в хана — отговори Филип. — Удари си главата доста силно, но иначе си невредима.

— Дълго... дълго ли съм била в безсъзнание?

— Да, малката ми, цяла нощ.

— Кой ме е съблякъл и ме е сложил в леглото? — запита плахо Габи. Когато се събуди, се изненада да види, че е облечена в собствената си нощница, закопчана чак до под брадичката.

— Аз, разбира се. Но не се тревожи — побърза да добави той, когато видя почервенелите ѝ бузи. — Не се възползвам от безпомощни жени.

Веселата нотка в гласа му никак не ѝ хареса.

— Не помня нищо, след като ме измъкнахте от каретата — вметна бързо Габи, защото ѝ се стори, че е добре да смени темата. — Камъкът удари ли я?

— Да. Ако бяхме останали вътре, сега щяхме да сме мъртви.

Тя потисна една неволна тръпка.

— А кочияшът?

— И той се сети да скочи навреме. Дори конете се отърваха без драскотина. Но от каретата не остана нищо.

— Какъв невероятен инцидент!

— Да — съгласи се навъсено Филип. — Наистина е „невероятен“, както казваш.

В думите му прозираше известно съмнение.

— Какво ще правим сега? — запита Габи, надявайки се, че ще може да си почине в хана поне през деня, преди да продължат пътуването си.

Филип я погледна.

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да продължиш пътя? Наложително е час по-скоро да стигнем на „Наветрен“.

— Защо е това бързане, Филип? — запита раздразнено Габи. — Цялото тяло ме боли, нямам сили. Какво значение има дали ще стигнем в Брест един или два дни по-късно?

— Не ми задавай въпроси, Габи — изрече заплашително Филип. — Просто ми кажи дали си готова да пътуваш. Остава ни по-малко от един ден път, а през по-голямата част от вечерта търсих друга карета. И аз съм уморен, трябва да мисля за по-важни неща, а не да успокоявам една оплакваща се съпруга.

Червена яростна мъгла забули погледа на Габи.

— Оплакваща се съпруга? — изфуча тя. — Щях да си бъда на сигурно място в манастира, ако не бяхте дошли вие. Да съм послушна съпруга означава ли да следвам съпруга си дори когато излага живота ми на смъртна опасност?

Филип се сдържа само благодарение на невероятно усилие на волята. Габи казваше самата истина. Ако това, което той подозираше, беше вярно, значи я бе въвлякъл в опасна ситуация, където изобщо не и беше мястото. Трябваше да послуша вътрешния си глас и да не си усложнява живота точно сега, като се жени повторно. Но щом бе поел това задължение, трябваше да намери прикритие за дейността си, а какъв по-естествен предлог от това, да дойде във Франция, за да си търси съпруга? Всички благородници от Мартиника идваха във Франция за съпруги, също както повечето млади жени от острова се омъжваха за френски аристократи. Пътуването му до Франция не би трябвало да буди подозрения и ако трябваше да се ожени повторно, както знаеше, че трябва да постъпи, за да има наследник, каква по-подходяща съпруга от момиче, възпитано в манастир и научено да се подчинява? Защо, в името на бога, бе избрал това дяволско изчадие в

монашеска дреха, което имаше още много да се учи на послушание и подчинение?

— Ако си достатъчно добре, за да вдигаш скандали, значи си добре и да пътуваш — информира я хладно Филип. — Ще ти дам половин час да се приготвиш.

Блестящите очи на Габи и прелестите, които той знаеше, че се крият под строгата ѝ нощница, почти го изкушиха да забрави колко наложително е да стигне на борда на „Наветрен“ и едва там да консумира брака си. Беше се достатъчно разтревожил за нея предната нощ, но не чак дотам, та да не забележи, че съпругата му има възхитително и неизмеримо желано тяло. Стискайки зъби, за да пропъди внезапно избухналата болка в слабините, Филип излезе от стаята, преди да е загубил и сетните остатъци от самообладанието си и да се е присъединил към нея в леглото.

Беше вече тъмно, когато същата вечер стигнаха Брест, и Габи не можа да види нищо от града през прозореца на каретата. Насочиха се направо към пристанището, където мотащите светлини на корабите, закотвени в залива, ѝ заприличаха на светулки. Филип ѝ помогна да излезе от каретата и я поведе към кея, където бе закотвен корабът, а после и по тясното подвижно мостче, което водеше към палубата. Габи се учуди, когато видя как моряците веднага издърпаха мостчето и се заеха да вдигат котвата и да разпъват платната. Тя хвърли прощален поглед към брега, докато корабът, под булото на падащия мрак, я отнасяше далече от земята, която обичаше, и от единствения живот, който досега бе познавала.

3

Докато „Наветрен“ маневрираше край корабите, закотвени в залива, към Филип и Габи се приближи един мъж, чиито дрехи и авторитетен вид издаваха, че е капитанът.

— Очаквахме ви снощи, приятелю — каза мъжът, оглеждайки се внимателно на всички посоки с черните си очи, преди да заговори. — Когато не дойдохте, започнах да се страхувам, че нещо непредвидено ви е задържало.

— Да, случи се нещо непредвидено, Анри — призна Филип. — Един огромен камък едва не ни премаза по пътя към Брест. Спасихме се като по чудо.

— По дяволите! — изруга капитанът. — Каква беше причината за тоя инцидент?

— Върнах се там по-късно, но не намерих нищо, което да сочи, че е имало някакъв умисъл. Явно неотдавнашните дъждове са подкопали камъка и моментът не е могъл да бъде по-добър... или по-лош, зависи откъде ще го погледнеш — прибави многозначително Филип. Спомняйки си внезапно за момичето до себе си, той каза: — Габи, това е Анри Жискар, капитанът на „Наветрен“ и мой добър приятел. — И към капитана: — Анри, това е съпругата ми Габриела Лафарж Сен Сир.

— Господи, Филип, не си ме предупредил, че съпругата ти е толкова красива — каза шеговито капитан Жискар, след като се поклони над ръката на Габи. — Но тя е просто дете, приятелю. Какъв късметлия си ти, да намериш и красотата, и младост на едно място!

— Имах просто голям късмет, Анри — заяви Филип, вдигайки вежда към Габи, която трепна, защото се уплаши да не би той да разкрие обстоятелствата около техния брак.

Тя си пое дъх облекчено, когато капитан Жискар отсече:

— Няма значение, тя ще бъде едно чудесно украшение на твоя остров. А ти, Филип, ще предизвикаш завистта на всички мъже.

Габи едва успя да осъзнае галантните думи на капитан Жискар, когато Филип я хвана за лакътя и я съпроводи до каютата в задната част на кораба, която щеше да бъде техен дом през идните няколко седмици. Каза ѝ, че има и още каюти под палубата от двете страни на дългата каюткомпания, но в това пътуване ще останат незаети. Тяхната беше най-голямата, винаги готова, ако той решише да пътува с „Наветрен“. С гордост в гласа Филип ѝ каза, че е собственик освен на „Наветрен“ и на три други кораба като него.

Каятата, макар и не луксозна, на пръв поглед изглеждаше достатъчно удобна, но колкото и да се опитваше, Габи не можеше да не поглежда към голямото легло, което изглеждаше огромно за малкото помещение. Забеляза, че са внесли сандъка ѝ и са го оставили до обшития с кожа сандък, който предположи, че е на Филип. Едно бюро, отрупано с карти, маса и столове, завинтени за пода, и умивалник с необходимите принадлежности бяха единствената друга мебелировка на каютата. Мъжествените миризми на тютюн и кожа нахлуваха в носа ѝ заедно със свежия дъх на морския бриз. Нямаше никакви други миризми, нито на помади, нито на парфюми, каквито бе усещала да се носят около баща ѝ.

Габи трепна силно, когато чу гласа на Филип.

— Разбирам, че това жилище е доста тясно, малката ми, но все пак трябва да се задоволим с него. — За първи път осъзна колко е уморена и че всеки момент може да припадне, затова сне наметалото от раменете ѝ и заговори с по-нежен глас, за първи път, откакто се бяха оженили, но в него все още не прозираше топлотата на младоженеца. — Имам спешна работа с капитана, затова трябва да те оставя. Ще наредя да приготвят вечеря и после можеш да се оттеглиш, когато поискаш. Пътуването до Брест не беше леко за тебе, а не ми се иска болна жена да ми легне на ръцете.

Габи се втренчи във Филип, неспособна да повярва, че не гори от нетърпение да консумира брака им сега, когато вече са на борда на неговия кораб. Но когато видя, че той наистина се кани да излезе от каютата, тя измърмори уморено, почти признателно:

— Благодаря, господине, оценявам загрижеността ви. — Но прекалено късно осъзна грешката на езика си.

Като чу думите ѝ, Филип замръзна на място, прокара стоманения си поглед по стройната ѝ фигура, стигна до нея с две крачки, хвана

крехките ѝ рамене в огромните си ръце и тя извика от страх.

— Името ми, Габи... кажи го, по дяволите! — изрева той. —
Защо продължаваш да ме предизвикваш?

— Филип! — извика тя, тракайки със зъби, изплашена от
внезапната промяна в поведението му.

— Точно така! Аз съм Филип, твоят съпруг. Никога не го
забравяй — предупреди я той и я пусна така рязко, че тя залитна и
направи няколко крачки назад.

След това Филип излетя от каютата.

Останала най-накрая сама, Габи въздъхна облекчено и се отпусна
на леглото, емоционално изчерпана и едва осъзнаваща болката, която
жестоките пръсти на Филип ѝ бяха причинили. За първи път от две
седмици насам тя излезе от вцепенението, предизвикано от
травматизиращите преживявания, и започна да плаче неудържимо,
обхваната от такава непреодолима тъга, че ако се намираще на
палубата, веднага би се хвърлила в морето. Но скоро се унесе в
щадящите обятия на съня.

Необяснимият гневен изблик на Филип попремина, докато
вървеше по тъмния коридор към каютата на капитана. Фактически бе
вече забравил за Габи, когато ръката му отново потърси леката
издутина в подплатата на жакета, сякаш за да се убеди за стотен път, че
още носи документа, заради който рискуваше живота си.

Филип спря пред вратата на капитан Жискар, разтърсен до
дъното на душата си от гласовете, което дочу от каютата.

— Господи боже! — изруга той на висок глас, когато позна гласа,
който се обръщаше към капитана. — Не може да бъде!

И той нахлу в каютата с изписан на лицето такъв безподобен
гняв, че на двамата мъже, които бяха вътре, им се стори, че пред тях се
е изправил разярен бик.

— Какво става, Филип! — извика разтревожен капитан Жискар,
виждайки лицето на Филип.

— Как, по дяволите, Дювал е попаднал на борда на „Наветрен“?
— запита той, посочвайки с пръст към високия слаб мъж, който го
гледаше със стряскащите си зелени очи. — Кой го е пуснал на моя
кораб? Дал съм строга заповед при това пътуване на борда да няма
никакви пътници. Знаеш причината също толкова добре, колкото и аз,
Анри.

— Аз... съжалявам, Филип, наистина съжалявам — извини се Анри, стреснат от неприязънта, проявена от Филип към човек, когото всички смятаха за негов добър приятел. — Когато господин Дювал се качи на борда късно снощи, ме увери, че няма да възразиш срещу присъствието му. Добре известно е, че вие с Дювал сте съседи и приятели.

— Едно време може би — измърмори мрачно Филип. После се обърна към елегантно облечения мъж, към когото бе насочен гневът му. — Какво можеш да кажеш, Марсел? Защо си се качил на борда на „Наветрен“ под измислен предлог? Знаеш много добре, както и аз, че приятелството ни приключи със смъртта на Сесили.

— Приятелю — започна уверено Дювал, подръпвайки тънките мустаци, които украсяваха горната му устна, — тъкмо ти се отказа от приятелството ни. Тогава още скърбеше за ненавременната смърт на твоята съпруга. Готов съм да пренебрегна грубото ти държание и да продължим добрите си отношения, все едно нищо не е било.

— Дяволите да те вземат, Дювал! — изфуча Филип. — Говоря съвършено сериозно. Сесили можеше още да е жива, ако не беше ти. Не искам да имам нищо общо с тебе! Може да си убедил Анри, че сме приятели, но аз знам какво лежи помежду ни и те предупреждавам, стой далеч от мене! — Изведнъж кремъчно-сивите му очи се присвиха подозрително. — И какво, впрочем, правиш ти във Франция? Кога напусна Мартиника?

Капитан Жискар гледаше ту единия, ту другия, съвършено объркан от обрата в разговора им. Не бе имал ни най-малка представа, че Марсел Дювал има нещо общо със смъртта на Сесили Сен Сир. Ако имаше нещо вярно в това, значи сериозно се бе провинил пред Филип, пускайки този мъж на борда на „Наветрен“.

— Тръгнах от Мартиника с „Тристан“, когато ти си бил на едно от твоите пътувания до Америка — отговори веднага Марсел. — Работата ми във Франция е проста: надявах се да уредя изгоден брак за сестра си Линет.

— И уреди ли? — запита Филип.

— Разбира се, приятелю, и то забележителен — похвали се Марсел. — Догодина Линет ще стане съпруга на Пиер Бонар, единствен син и наследник на основателя на една голяма банка със същото име. Добра партия, бих казал.

— Така е — съгласи се Филип. — Добре преследваш собствените си интереси, като свързваш фамилията си с едно от най-известните имена в Европа, нали, Дювал? Сигурно си предложил добра зестра. Състоянието ти трябва да е по-голямо от това, което предполагам. Но кажи ми откъде знаеше, че „Наветрен“ е на котва в Брест?

— Не знаех. Беше чист късмет, че го намерих в пристанището, когато дойдох да си търся превоз за Мартиника. Навярно съм бил благословен с доста късмет за това пътуване — добави той със забележима надменност.

— Да, така изглежда — съгласи се Филип по-скоро с нежелание. — Сега, след като си на борда, не мога нищо да направя. — Махна с ръка към Марсел. — Имам една лична работа с Анри, така че...

— Разбира се, разбира се. Не искам да се натрапвам, затова ще ви пожелаая лека нощ. Впрочем — добави той весело, — разбирам, че трябва и да ти честитя, че си имал успех в търсенето.

— Какво? — избухнаха едновременно Анри и Филип.

— Е, но какво има, господа? — запита невинно Марсел. — Говоря за съпругата ти, разбира се. Ако трябва да повярвам на капитан Жискара, госпожа Сен Сир е истинска красавица. — След като пусна тази бомба, той бързо излезе от каютата, като си тананикаше, отдалечавайки се по коридора.

— За миг помислих, че знае истинската причина за идването ти във Франция — изпусна дъх Анри с очевидно облекчение. — Нали не мислиш, че знае нещо, а, Филип?

— Не, Анри — отвърна Филип с повече увереност, отколкото изпитваше в този момент. — Може би е чисто съвпадение, че „Наветрен“ се е приготвял да отплава точно когато Дювал е търсел превоз за Мартиника. — После той изгледа остро по-възрастния мъж. — Нали не си му споменал накъде плаваме?

— Не! Не! — побърза да го увери Анри. — Помислих, че ти ще му кажеш, когато дойде подходящият момент.

Отпъждайки за момент мисълта за мъжа, когото имаше пълното основание да ненавижда, Филип се зае с по-неотложни неща. Свали жакета си, с помощта на ножа за разрязване на писма разпори шева и извади един малък пакет, увит в непромокаема хартия. Само острият

звук от въздуха, излетял от дробовете на Анри Жискар, наруши настъпилата в каютата тишина.

— Значи не си имал затруднения? — запита Анри и хвърли бегъл поглед наоколо си.

— Изобщо. Документът ми беше доставен в хотела от един пратеник като невинно изглеждаща пратка от несъществуваща леля. Доколкото знам, ти и аз единствено знаем колко е важен този документ, а освен нас — и агентът, който работи за американското правителство.

— А ако разберат и други?

— Няма да се поколебаят да направят каквото е необходимо, за да му попречат да стигне до местоназначението си.

— Господи! — изруга Анри, поддавайки се за миг на страха.

— Запомних съдържанието му и искам и ти да направиш същото. Ако стане нещо с тези листове, един от нас трябва да бъде в състояние да предаде устно съобщението. — Гласът на Филип се извиси застрашително. — И ако нещо непредвидено попречи на някого от нас, другият е длъжен да доведе мисията до край. Предлагам да запомниш съдържанието още сега и после да сложиш пакета на сигурно място.

Анри обаче не знаеше, че Филип има намерение да вземе документа от сейфа още преди разсъмване и да го върне в собствената си каюта. Ако случайно на борда на „Наветрен“ имаше шпионин, първото място, където щеше да потърси, беше сейфът. А Филип имаше намерение да достави този документ невредим и запазен в тайна.

По обратния път умът на Филип бе зает с Марсел Дювал и появата му в Брест часове преди той и Габи да влязат в града. Изглеждаше прекалено нагласено, за да е съвпадение.

Габи спеше дълбоко, сгушена в кафявия пашкул на изпомачканата от пътя рокля, когато Филип тихо влезе в каютата. На масата лежеше недокоснат поднос с храна. Той запали лампата и се вгледа в изтощеното и тъжно лице на младата си съпруга. Приличаше на малко дете, красиво и невинно дете, но същевременно и много желана жена. Някъде дълбоко в сърцето си почувства присвиване, но не пожела да го приеме. Знаеше само едно — че я желае, както мъж желае жена. Когато очите му се плъзнаха по спящото тяло, той не мислеше нито за Сесили, нито за Амали. Разтърси глава, сякаш за да пропъди възбуждащите мисли от ума си, погледа още няколко мига красивото ѝ лице, после духна лампата и излезе тихо от каютата, за да

прекара остатъка от нощта под звездите, докато жена му спеше в своето девствено легло — положение, което той смяташе скоро да промени.

На другата сутрин Габи се събуди объркана и дезориентирана. Бавно осъзна лекото полюшване. Същевременно дочу скърцането на кораба, дрънченето на веригите и си спомни, че е на кораб, който плава към Мартиника, придружена от своя съпруг. Съпруг! Раздвижи ръце и с облекчение разбра, че е сама в леглото и облечена. Филип бе решил да спи другаде! Да се надява ли, че и занапред ще е така?

Надигна вдървеното си тяло, седна и се протегна, прогонвайки спазмите, причинени отчасти от мъчителното пътуване, отчасти и от това, че бе прекарала цели дни стегната в корсета. Огледа с отвращение намачканата и изпъстрена с петна от пот рокля, в която още бе облечена, и замечта за една гореща баня.

Някакъв шум привлече вниманието ѝ към вратата и тя изненадана видя Филип да застава на прага.

— Добро утро, скъпа — поздрави я той весело, оглеждайки я от горе до долу с вдигнати вежди. — Надявам се, че си спала добре. Тревожи ли те движението на кораба?

— Не, господине... исках за кажа, Филип... — поправи се тя бързо, потърквайки мястото, където пръстите му снощи бяха охлузили плътта ѝ. — Движението много ме успокоява.

Филип се дръпна настрана и двама мъже внесоха в каютата голяма желязна вана, последвани от други двама, които носеха ведра с гореща вода. Габи загуби дар слово. Макар че Филип продължаваше да се държи студено и резервирано към нея, въпреки това мислеше за удобството ѝ. Когато останаха сами, го загледа с трепет как се приближава към нея със странен, замъглен поглед.

— Не можеш да се къпеш облечена, малката ми — забеляза той ласкаво. — Стой мирно да ти разкопчeya роклята.

— Мога и сама да се справя — настоя тя, отстъпвайки назад.

— Глупости! Ако баща ти не беше толкова стиснат, можеше да ти даде една камериерка. Но пък — промълви с нисък дрезгав глас — тогава щях да бъда лишен от удоволствието сам да те съблека. Не бих желал това, скъпа — предупреди я той със строг глас, когато тя се опита да се дръпне от търсещите му ръце.

Скоро той разкопча всичките копченца на предната част на роклята ѝ, свали тежката материя от раменете ѝ и тя се свлече през гърдите и ханша, падайки като тъмна локва около краката ѝ. Изруга, като видя с колко много фусты бе навлечена, и започна да ги развързва една по една, докато накрая всички се струпаха около глезените ѝ.

— Моля те, Филип — пурпурни петна бяха избили по бузите на Габи, — искам да се изкъпя насаме.

— Няма нужда да се крием един от друг, Габи. Ние сме женени — осведоми я дръзко Филип. — Господи боже, нима винаги носиш толкова много дрехи? — Тя все още бе облечена в корсет, надкорсетник, риза и дълги гащи. — Скоро ще научиш, че на Мартиника е твърде горещо за подобни финтифлюшки. Това изобщо не ти трябва — той набърчи нос с отвращение, сваляйки корсета от китова кост.

После, за изумление на Габи, отиде към илюминатора и хвърли оскърбяващата го дреха в морето. Без да обръща внимание на възмутеното ѝ ахкане, Филип отново се върна към по-приятната задача да я досъблече. С нарочно спокойствие, потискайки бушувания в гърдите му ад, той прибави и дългите ѝ дантелени гащи към купчината свалени дрехи. Сега само ризата скриваше от него безупречната кожа на Габи. Филип почти загуби самообладание, когато зърна розовите връхчета на гърдите ѝ да прозират под тънката материя. Макар че тя протестираше яростно, не можа да му попречи да свали и последната ѝ дреха, оставяйки я изложена на пламналия му поглед. Той реагира мигновено. Розововърхите, леко заоблени хълмчета, които деликатно се издигаха над тънката талия, и изящно заоблените хълбоци, го накараха да изпита остра, присвиваща болка в слабините. Очите му се спряха на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, на нежно къдравите светли косми, после се спуснаха към стройната линия на прасците и глезените. Той стисна юмруци, преглъщайки мъчително, за да сдържи подтика си веднага да се нахвърли върху нея. Задавен стон се откъсна от гърлото му, докато поглъщаше с очи всеки сантиметър от нейната красота.

След като се наведе, за да свали обувките и чорапите ѝ, Филип положи Габи във ваната, без да обръща внимание на протестите ѝ. Взе сапуна от умивалника и натри цялото ѝ тяло така, че около гърдите ѝ

се събра гъст облак от пяна. Габи почервения цялата, когато ръцете му започнаха да се разхождат по нея.

— Стани! — заповяда рязко Филип.

Подчинявайки се някак автоматично на заповедническия му тон, Габи се изправи. Пурпурната червенина, заляла тялото ѝ, стана още по-силна. Интимното му докосване разлюляваше сетивата ѝ, коленете ѝ омекваха, но тя стоеше като издялана от камък, със стиснати клепачи, не желаейки да покаже колко унижена се чувства.

— Седни! — заповяда той, говорейки сякаш на някакво непослушно дете. Тя се подчини машинално, зарадвана, че може да се скрие под мътната вода. Тогава обаче, за нейно огорчение, той започна да сапунисва косата ѝ така силно, че тя извика.

— Изплакни се! — заповяда отново Филип и се извърна.

Тя послушно потопи глава във водата и започна да отмива сапуна. След няколко потапяния косата ѝ заблестя като същински ореол около главата ѝ. Огледа се за кърпа и стресната видя, че Филип е съблякъл дрехите си.

— Какво... какво правите? — запита тя разтревожена и сведе притеснено очи.

— Нещо, което исках да направя още щом те видях, но бях принуден да го отложя.

Той се приближи и протегна кърпата към нея.

— Още не съм готова да изляза — заотстъпва тя, потапяйки се отново в изстиващата вода, като в същото време с все сили се опитваше да не гледа към набъбналата му мъжественост.

— Напротив, готова си, малката ми — отвърна той уверено, след като я изнесе от ваната и започна бързо да я изтрива с кърпата, докато кожата ѝ не заблестя.

— Сега какво ще правите? — запита Габи и го погледна внимателно.

Филип отстъпи една крачка и озадачена бръчка проряза челото му.

— Майка ти сигурно е говорила с тебе какво да очакваш? Увери ме, че ще го стори.

— Тя каза само, че трябва да ви се подчинявам, нищо друго.

Предизвикателно вдигнатата ѝ брадичка подсказваше на Филип, че Габи няма намерение да последва съвета на майка си.

— Боже господи, нима трябва да стана и учител освен любовник? — изруга ядосано Филип. — Добре, невинно дете, виждам, че трябва да ти обясня това, което майка ти е пропуснала.

Без никакви предисловия и със съвсем незавоалирани изрази Филип каза на Габи какво точно възнамерява да направи. Време беше тя да научи каква роля е определена да играе в живота му, разсъди той, и една снизходителна усмивка прекоси лицето му, докато по нейното изразително лице се редуваха потрес, неверие и върховно възмущение.

Устата на Габи оформи едно съвършено „О“ и деликатните ѝ златисти вежди се вдигнаха с няколко инча нагоре.

— Но това не е възможно — протестира тя с едва чути гласец. — Вие сте много... искам да кажа... със сигурност аз съм много...

Смущението я караше да заеква. Изражението му подсказваше, че ѝ говори самата истина и че тя в края на краищата трябва да изтърпи това върховно унижение.

— Не само е възможно, скъпа, но дори в крайна сметка е и приятно — увери я той с тайнствен вид.

Габи отвори уста да протестира, но устните ѝ се озоваха в плен на агонизиращо дълга целувка, бе подложена на атаката на проникващия му и изследващ език. Тя започна да се дърпа, заудря безпомощно по широкия му гръб и рамене, но молбите ѝ стоновете ѝ отлитаха като подхванати от вятър.

Той беше като обладан от бесове. Зърната ѝ, прилични на розови пъпки, бяха сякаш създадени за неговата уста, която ги накара да настръхнат от ласките на езика му. Ръцете и устните му бяха навсякъде по нея, той се опитваше да възпламени искрата на желанието в треперещата ѝ плът. Страстта му растеше с всяка целувка по гърдите и корема ѝ, но отвътре Габи беше като жив труп, изплашена до смърт от мъжа, който я похищаваше. Накрая, безсилен да овладее огъня, който бушуваше в него, той пъкна коляно между бедрата ѝ и обхвана седалището ѝ, за да спре дивото ѝ мятане.

— Послушай съвета на майка си, скъпа — вторачи се той в нея, — защото ще ти бъде по-трудно, ако продължиш да се съпротивляваш. Отначало ще те заболи, но ти обещавам, че следващия път ще е по-добре.

Габи не пожела да го послуша, отбранявайки се срещу неговите попълзновения, стиснала зъби, с напрегнато тяло, като мислено се

заклеваше, че никога няма доброволно да се подчини на животинските му подтици.

Макар че Филип се мъчеше да бъде нежен, съпротивата на Габи почти осуети намерението му. Страстта го разяждаше като див звяр, желанието му бе толкова голямо, че той не можа да въздържи мъжествеността си да не проникне в нейната съпротивляваща се плът с брутална сила. Болката беше толкова рязка, че тя изкрещя. Той знаеше, че я наранява, но не можеше да спре, не можеше да сдържи бързите си, задъхани тласъци, които приковаваха стройното ѝ тяло към твърдия дюшек. Те я хвърляха в някаква мрачна бездна и точно когато тя усещаше, че не може повече да издържи, той се вцепени, извика, после тялото му се разтърси конвулсивно, раздирано от собствения му екстаз. Силата на спазмите, раздрусващи тялото му, стресна Габи, тя не можеше да повярва, че същият този акт, който ѝ бе причинил такава непоносима болка, може да бъде за него източник на толкова очевидно блаженство.

— Съжалявам, скъпа — изрече накъсано Филип, отдръпвайки се от нея, — но ти не ми позволи да бъда нежен с тебе. Бореше се с мене, сякаш съм някакво животно, затова и аз се държах като животно. Изтрий си очите — добави той малко по-нежно. — Следващия път ще бъде по-добре.

— Искаш да кажеш, че пак ще ме изнасилиш? — възкликна ужасено Габи.

— Да те изнасия ли? — повтори слисан Филип, вдигайки вежда, което придаде сардоничен израз на лицето му. — Нима е изнасилване, когато един мъж се люби със законната си съпруга?

Виолетовите очи на Габи станаха кръгли и огромни, напълниха се с готови да потекат сълзи. Той се бе показал жесток и омразен, накара я да се подчини на волята му с чисто насилие. Тялото ѝ вече не беше светилище. Той я бе взел с брутално насилие и както тя бе твърдо убедена, това се равняваше на изнасилване.

— Докато продължаваш да ми се налагаш със сила, „изнасилване“ е най-уместната дума за това отвратително деяние — каза тя с равен глас. — Ти ме взе насила. Никога няма да ти го простя. — Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ. — Мразя те, Филип — извика тя, изненадана от собствената си дързост. — Мразя те!

С пресилена въздишка Филип се отдръпна достатъчно, за да види дивото изражение в изплашените ѝ очи. Тя изглеждаше толкова млада, толкова уязвима, че той веднага съжали за насилствения начин, по който я бе взел. Но според него би било грешка да постъпи другояче. Трябваше да докаже, най-малкото на себе си, че невинната ѝ красота не може да го трогне. Тя трябваше още от самото начало да се научи да му се подчинява във всичко. Досега не бе показала нито едно от качествата, които трябваше да притежава една съпруга, но с времето щеше да разбере, че той може да бъде доста строг учител.

Нито молби, нито съпротива би възпряла Филип, когато в слабините му се разпалеше онзи огън. Макар да разбираше, че загубата на девствеността ѝ по такъв начин е жесток удар по нейните крехки чувства, той беше сигурен, че тя не е от онези студени жени, които понасят сексуалния акт само защото това е тяхно задължение. Не се съмняваше, че когато тя свикне с интимностите на брака, ще съумее да предизвика страстни реакции у нея. Това беше прекрасно предизвикателство, което би му доставило много удоволствие. Какво по-приятно занимание от това, да показва интимните любовни тайни на младата си жена по време на дългите нощи, които им предстояха? В този миг страстта го погълна като бушуващ прилив и Филип започна да я обладава за втори път, учуден от неутолимата си жажда за това уплашено до смърт младо момиче, лежащо в прегръдките му.

4

Много по-късно Габи се разхождаше напред-назад по палубата, не можейки да се съсредоточи върху нищо друго освен върху разкъсващата болка между краката си и изтръпналото си от насилието тяло. След като Филип я изнасили тази сутрин (тя се питаше защо ли наричат този болезнен акт любене, защото тя все още го смяташе за изнасилване), той бе прибавил и оскърбление към нараняването, като седна и я загледа хладнокръвно как се мие и как се облича. Бузите ѝ пламнаха, когато се сети за изцапаните чаршафи и за петната от кръв по краката си. Беше се почувствала гола без корсета и бе надявала фууста след фууста, докато Филип се присмиваше на срамежливостта ѝ.

Много се зарадва на възможността да остане за малко сама и се запита защо ли трябва Филип толкова често да се съвещава с капитан Жискар. Очите ѝ се замъглиха, когато си спомни колко по-различни неща щеше да върши, ако беше приела обета или ако ѝ бяха позволили да се омъжи за някого, който да е внимателен към нея, вместо за Филип, този жесток и суров мъж, който не преставаше да се държи така тайнствено с нея. Някак си беше уверена, че нямаше да бъде студената съпруга, за каквата я мислеше той, при подходящи обстоятелства, защото дори ръцете на Филип бяха предизвикали непознати усещания, които циркулираха във вените ѝ.

Докато се разхождаше насам-натам по палубата, Габи изведнъж осъзна, че не е сама. Озова се лице в лице с един висок, слаб мъж, който бързо се приближаваше към нея, а в ръката му имаше бастун със златна топка. Тя разсеяно загледа как слънчевата светлина се отразява в топката, докато той вървеше към нея.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал, госпожо Сен Сир, но щом ще пътуваме на един и същи кораб, бихме могли да се запознаем — каза елегантно облеченият непознат с обезоръжаваща усмивка, която веднага я настрои дружелюбно. — Аз съм Марсел Дювал, а вие не може да сте друга освен възхитителната съпруга на Филип. Той е

щастливец, но пък винаги е имал изключителен вкус относно жените — добави непознатият със загадъчен тон.

— Вие сте приятел на съпруга ми? — запитва Габи, омаяна от очарователните му маниери.

— Но да, разбира се! — отвърна самоуверено Марсел. — Ние сме съседни, плантацията ни имат обща граница по склоновете на Мон Пеле. Той не ви ли е казал, че аз съм на борда?

— Филип ми каза, че при това пътуване няма да има други пътници.

— Това е било, преди да узнае, че аз съм тук — отвърна Марсел, усмихвайки се, тайно развеселен. — Капитан Жискар имаше право, вие сте несравнима красавица. Но сте съвсем дете. Не каквото Сен Сир... — Гласът му секна, лицето му почервения, сякаш изведнъж бе осъзнал, че се изразява твърде свободно.

Габи никога не бе срещала мъж като Марсел. Неговият чар и приятните му маниери бяха пълна противоположност на мрачното, жестоко поведение на Филип. Веднага го хареса, макар да разбираше, че се държи прекалено дръзко, като говори с чужд мъж.

— Господине? — запитва тя, очаквайки той да довърши изречението, което така внезапно бе прекъснал. Но когато не последва отговор, тя запитва: — И вие ли имахте работа във Франция, господин Дювал?

— Наричайте ме Марсел; нали ще бъда най-близкият ви съсед в Мартиника. Да — отговори той, — уредих брака на сестра си с един младеж от фамилията Бонар.

Погледна очаквателно към Габи, сякаш се надяваше тя да приветства този обещаващ съюз. Но думите му само върнаха мисълта ѝ към собствения ѝ уреден брак и към омразата и страха, които изпитваше спрямо съпруга си. Виолетовите ѝ очи потъмняха, превърнаха се в малки смутени езера, лека бръчка се очерта на челото ѝ и тя се загледа в безкрайните сини водни простори.

— Вие сте смутена, скъпа! — възкликна Марсел, забелязвайки мрачното ѝ изражение. — Какво има? Мога ли да ви помогна с нещо? Една младоженка на сватбено пътешествие би трябвало да е достатъчно влюбена, за да показва дори най-малък признак на недоволство.

— Любов ли? — изфуча ядосано Габриела. — Моля ви, господин Дювал, не ми говорете за любов. Вие не разбирате.

Марсел бе смаян от враждебността в гласа на Габи. Явно младоженката не изпитва особено силни чувства към младоженеца, помисли той с някакво извратено удоволствие. Би дал половината си състояние, за да притежава жена като тази малка Габи. Нежните ѝ кадифени очи можеха да разтопят и най-студеното сърце, дори студено като това на Филип, помисли Марсел, измервайки я със стряскащите си зелени очи. Макар да пресметна, че трябва да е на седемнадесет-осемнадесет години, в крехката ѝ, стройна фигурка нямаше нищо детско, всичко беше възхитително заоблено точно където трябва. Очите му отново се връщаха към пълните ѝ чувствени устни, които обещаваха такава страст, каквато би искал именно той да събуди.

Докато погледът на Марсел се наслаждаваше на Габи, тя го изучаваше през спуснатите си клепачи. Това, което видя, не ѝ бе неприятно. Той беше висок, но не така едър и силен, какъвто ѝ се виждаше Филип, беше на около тридесет години; искрящият му зелен поглед обаче го правеше да изглежда доста по-млад. Тънките мустачки и издълженото, аристократично лице само подсилваха ефекта от изтънчените му черти. Непокорната кестенява коса и меките, чувствени устни не позволяваха човек да го нарече прекалено красив.

Осъзнавайки внезапното мълчание, настъпило помежду им, Марсел пръв го разчупи.

— Госпожо Сен Сир — каза той сериозно и загрижено, — не знам какво ви тревожи, но искам да бъда ваш приятел. Някой ден може да почувствате нужда от приятел и когато това стане, аз ще съм при вас.

Габи тъкмо щеше да му благодари, когато забеляза с крайчеца на окото си една приближаваща се фигура, която се носеше към тях със стряскаща бързина. Тя се сви от страх, когато разпозна масивния силует на съпруга си, когато видя студената ярост в металносивите му очи и свирепото изражение на помрачнялото му лице.

— Да не би да имате навика да разговаряте с непознати мъже, госпожо? — запита той сурово, една сдържайки надигация се гняв.

— Не си прав, Сен Сир — намеси се Марсел. — Грешката е само моя. Аз се представих на очарователната ти съпруга. Сигурно не би искал тя да ме пренебрегва при тези обстоятелства?

— Доста самонадеяно от твоя страна, Дювал, като знаеш какви чувства изпитвам към тебе — възрази рязко Филип. — Стой настрана от жена ми. Тя е много млада и неопитна. Не бих допуснал да се сближава с хора като тебе.

— Завиждам на късмета ти, приятелю — усмихна се приветливо Марсел, решавайки да не обръща внимание на оскърблението. — Ако имах такава съпруга, и аз щях да ревнувам. — После се обърна към Габи. — Госпожо Сен Сир, удоволствие беше да разговарям с вас.

Пухтейки вътрешно, Филип го изгледа как се отдалечава с влудяващо небрежна походка.

Последните думи на Марсел странно разтревожиха Филип. Ревнив? Възможно ли е да изпитва ревност? Не, не беше възможно. Искаше само да предпази Габи. Мисълта му неволно се върна към Сесили, винаги готова за забавления, и към детето, което я бе последвало в смъртта. Горчивият опит го бе научил, че Марсел не е негов приятел. Щеше да направи всичко необходимо, за да не позволи на Марсел да ухажва невинната му съпруга.

Габи усети как той я повежда по палубата към каютата им и премига от болка, когато пръстите на Филип се впиха сурово в меката плът над лакътя ѝ.

— Е, скъпа — каза той с натезал от сарказъм глас, — нищо ли не си научила от монахините? Отсега нататък няма да предизвикваш вниманието на чужди мъже. Дювал не е мъж, с когото да флиртуваш.

— Нито пък ти си такъв, Филип — върна му го Габи, наранена от невярното обвинение. — Със сигурност не би могло да има нищо лошо да разговарям с мъж, който минава за твой приятел. Ние сме единствените пътници на „Наветрен“ и без съмнение често ще се виждаме.

— Дювал не е мой приятел, нито пък твой! — избухна той.

— Нима не ми е позволено да имам приятели? Налага ли се да стоя затворена и да ме вадиш от сандъка само когато ти хрумне?

— Аз ще избирам приятелите ти — изфуча Филип. Червени петна заплуваха пред очите на Габи и малката ѝ остра брадичка предизвикателно се вирна нагоре.

— Аз сама избирам приятелите си — възрази тя смело.

Филип пристъпи една крачка, но бързо отстъпи назад, припомняйки си внезапно думите на Марсел. Дали не ревнуваше?

Дали имаше още нещо в това, че се вбесяваше, виждайки я с Марсел? Още нещо, освен необходимостта да я брани? Присви замислено очи. Видът ѝ — с развълнуваш! от възмущение гърди, с пламнали очи — накара кръвта му да забушува във вените. Сърцето му биеше така силно, че го чуваше да отеква в ушите си. Макар че проявата на войнственост не му хареса, въпреки всичко той се възхити на смелостта ѝ. Тя беше великолепна, когато беше ядосана, и безмерно го възбуждаше. Не можейки да се овладее, той грубо я привлече в прегръдките си и започна да гали тялото ѝ със силните си и властни ръце, които докосваха плътта ѝ удивително нежно.

Габи прочете неутолимото желание в очите му и веднага усети намеренията му.

— Моля те, Филип, недей — замоли го тя, а в очите ѝ се четеше неверие. — Само няколко часа минаха, откакто ти... откакто ние...

— Няколко часа може да се равняват на цял един живот, когато такова омагьосващо създание е овладяло сетивата ми — проточи той с глас, предрезгавял от желание.

Каква беше тази жена, запита се Филип, усещайки как тялото му реагира на нейната близост. Тя не познаваше живота, но беше изключително предизвикателна. Бяха я учили да се покорява, но самата ѝ природа въставаше срещу наложената власт. Тя го дразнеше и го предизвикваше, но той я желаше с цялото си същество. Когато отвори уста, от думите му по гърба ѝ полазиха предупредителни тръпки.

Винаги ще те искам, малката ми, дори само за да ти покажа, че ми принадлежиш, че съм единственият, който има право да те притежава, когато и колкото пъти поискам, независимо колко флирта ще имаш.

— Но, Филип — протестира Габи, — аз не...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато Филип впи устни в нейните.

Въпреки слабата съпротива на Габи, като се вземеше предвид колко силен беше Филип, не му отне почти никакво време да съблече и нея, и себе си и да я отнесе в леглото. Пламенните му целувки и ласки не успяха да я смирят, но за свое огромно смущение тя откри, че ръцете му започват да изтръгват странна реакция от тялото ѝ. Когато той спря, тя се почувства някак неловко, сякаш искаше нещо повече. Необходими ѝ бяха всичките ѝ — вече отпаднали — сили, за да се

бори срещу подлудяващите усещания, които той събуждаше у нея. Замята глава насам-натам, опитвайки се да сподави стона, който се надигаше в гърлото ѝ. Накрая Филип се хвърли върху нея и проникна дълбоко в нейната съпротивляваща се плът.

Когато болката от насилственото му проникване намаля, Габи отвори широко очи, изпитвайки странни усещания, които пулсираха в цялото ѝ тяло, като внимаваше да не издаде пред Филип, че чувства нещо друго, а не отвращение, или че той предизвиква у нея някакви реакции. Задушаваше се, потискайки стонове на наслада, които се надигаха някъде ниско в гърлото ѝ, като в същото време изпитваше ужас от начина, по който постоянно движещото се тяло на Филип възбуждаше непристойно желание у нея. Никога нямаше да допусне да се наслаждава на нещата, които Филип правеше с нея! Внезапно тялото му се изпъна той избухна в разтърсваща кулминация, а тя въздъхна облекчено.

По време на цялото това мъчение Габи бе негодувала срещу разпалващите се в нея пламъци, които искаха да я погълнат, докато мощта на желанието, изпитвано от тялото ѝ, заплашваше да надделее над заповедите на ума ѝ. Сега, когато Филип се отдръпна, тя усети остра болка на съжаление, сякаш беше на ръба на някакво велико откритие и крайното откровение ѝ бе отказано. Въздъхна, отчасти от угризение, но по-скоро от облекчение. Облекчение, че актът е свършил и че вече няма нужда да се бори със собственото си тяло, както и с това на Филип.

— Защо въздишаш, малката ми? — запита Филип, който бе наблюдавал внимателно играта на емоциите по лицето ѝ. — Кажи ми истината, нали този път не болеше, както ти обещах?

— Да — призна тя намусено, — но никога няма да ме накараш да те пожелаая или да се наслаждавам на това твое така наречено любене.

Във всичките следващи дни Филип продължи да прави любов с Габи почти всяка нощ борейки се отчаяно да изтръгне от нея някаква реакция, докато накрая, вече обезсърчен, я вземаше грубо, отвратен от безчувствеността ѝ. Макар че ласките му превръщаха вътрешността ѝ в разтопена лава, Габи се бореше с всички сили да остане пасивна под Филип. Дълбоко в сърцето си знаеше, че ако се отдаде на страстта му, ще загуби контрола над себе си. Ясно беше, че самоуважението му е

изложено на сериозен риск, защото той беше мъж, който се гордее със сексуалната си сръчност. Тя някак си усещаше, че много би му харесало, ако тя реагира на любенето им, а нямаше никакво желание да му се харесва. Габи бе учудена от посоката, която вземаха мислите ѝ. Плахото, неопитно момиче бе извървяло дълъг път за тези кратки седмици след брака си.

Минаха доста дни, преди Габи отново да срещне Марсел Дювал. Откакто се срещнаха за първи път, той внимаваше и я избягваше, за да не предизвиква Филип към насилие. Мълчаха дори когато се хранеха заедно, защото намръщаното лице на Филип ставаше още по-мрачно всеки път, когато Марсел погледнеше към Габи. Тя нямаше никаква представа защо Филип мрази Марсел. Знаеше само, че е срещнала сродна душа в лицето на този мъж, който ѝ бе предложил приятелство, което тя се боеше да приеме.

Зелените очи на Марсел светнаха одобрително, когато видя Габи, застанала до перилата, с развявана от ветреца пола, която се увиваше около стройните ѝ крака, и с немирни сребристи кичури коса, ветреещи се около лицето ѝ. Не можа да устои на подтика да се присъедини към нея и удоволствието, което се изписа по лицето ѝ, го развълнува повече, отколкото можеше да си представи.

— Какъв късмет да ви заваря сама — прошепна той интимно, с глас, който едва се долавяше от вятъра. — Вашият съпруг така ревниво ви пази, скъпа.

Тя забележимо се изчерви, мислейки колко греша той по отношение на Филип, но не каза нищо, а вместо това се обърна и се загледа в рибите, които изскачаха високо над водата. Скоро сърдечният смях на Марсел се присъедини към нейните сребристи трели — веселостта ѝ бе също така заразителна, както и красотата ѝ.

Габи добре съзнаваше какви страшни последствия би могло да има, ако Филип я завареше така насаме с Марсел, но бе зажадняла за компания, а тази на Филип в никакъв случай не можеше да се нарече задоволителна.

— Невероятни са, нали, господин Дювал? — запита възбудено Габи, сочейки към разлудувалите се риби.

— Наистина невероятни — съгласи се той, докато очите му изпиваха лицето ѝ; мислеше си колко малко е необходимо, за да я направи щастлива. — Но вие приехте да ме наричате Марсел, нали?

— Тогава и вие трябва да ме наричате Габи.

Марсел несъзнателно се приближи още към нея и кичури от косата ѝ, развявани от вятъра, докоснаха лицето му като нежни пеперудени крила. На него му се стори съвсем естествено да обгърне тънката ѝ талия със силната си ръка, когато главите им се наведоха една към друга, за да се чуват по-добре, понеже вятърът ги заглушаваше. Бяха така увлечени, че не видяха как Филип ги наблюдава отдалече, стиснал ръце в огромни юмруци, с очи, излъчващи метален блясък. Колкото и да се опитваше, не можеше да се отърси от усещането, че това се е случвало и преди.

Двамата при перилата не направиха никакъв опит да се разделят. Филип не пропусна да забележи дръзкия жест на Марсел, нито склонността на Габи да приеме прегръдката му. Рязко се извърна и бързо се отдалечи, насочвайки се към каютата си.

След няколко минути Габи осъзна с трепване, че Марсел си бе позволил твърде голяма интимност. Рязко се дръпна, смаяна както от неговата дързост, така и от собствената си склонност да му позволи подобни волности.

— Трябва да тръгвам, Марсел — каза тя, а гласът ѝ трепна нервно. — Страх ме хваща, като си помисля какво може да направи Филип, ако ни види така.

— Вие треперите, скъпа — каза Марсел, като се вгледа внимателно в нея. — Толкова ли се боите от съпруга си? Да не би да се отнася зле с вас? Кажете ми, ако ви нарани по някакъв начин, и аз ще го предизвикам и...

Габи пребледня. Между двамата имаше достатъчно враждебни чувства и без нейно участие.

— О, не, Марсел — прекъсна го тя, — просто... искам да кажа... нашият брак беше уреден и аз още не съм свикнала с нрава му. Но това, че ви имам за приятел, означава много за мене.

— Габи, скъпа, аз винаги ще бъда ваш приятел. Бих могъл да бъда и нещо повече, ако ми позволите — каза той многозначително. — Ако някога имате нужда от помощта ми, само трябва да ме помолите. — Повдигна едната от крехките ѝ ръце и положи топла, влажна целувка върху дланта ѝ.

Подтекстът на думите му не ѝ убягна. Габи си пое остро дъх, издърпа пламналата си ръка и избяга към каютата си с размътена от

емоции мисъл. Нахока се, задето постъпва като младо момиче, ухажвано за пръв път от красив мъж.

Влезе в мрачната каюта с лудо туптящо сърце, с пламнали в пурпур бузи и блеснали очи. Облегна се за миг на вратата, опитвайки се да си придаде спокойно изражение. Не забеляза Филип, седнал до масичката, с чаша бренди в ръка пред полупразната бутилка. Денят, който бе започнал с ярък слънчев блясък, внезапно притъмня като буреносен облак, показал се неочаквано на хоризонта; не по-слаба беше и бурята, бунтуваща вътре във Филип.

Габи срещна погледа на студентите му сиви очи, когато той вдигна чаша в подигравателен поздрав, а по лицето му пробягна мрачна усмивка. Стана на крака, олюлявайки се, и Габи трепна, когато осъзна, че е пиан.

— Питам се, госпожо — проточи той, заваляйки думите, — дали повече ви харесва да се любите с Марсел Дювал? Явно е, че мене ме презирате. Може би ме намирате отблъскващ или пък сте по-възприемчива към мъже, които вземат онова, което принадлежи на друг?

Габи се обърна с намерение да избяга, но преди да направи и крачка, Филип се стрелна напред, препречи вратата с едната си огромна ръка и грубо я дръпна с другата. Когато я пусна, внезапното движение я накара да залитне към отсрещната стена на каютата и тя се блъсна силно в нея, а после се свлече на пода като парцалена кукла. Едва удържайки се в съзнание, тя загледа с изплашени очи как Филип заключва вратата и пуска ключа в джоба си, а след това се обръща към нея с изумен поглед, виждайки я простряна на пода.

Той се озова при нея, залитайки леко, и се наведе, за да ѝ помогне да се изправи. Когато я докосна, Габи се сви и Филип вдигна ръка, като че ли за да я удари, но бързо я спусна, когато осъзна, че безумният му гняв го кара да извърши нещо, за което по-късно ще съжалява.

— Защо ми причиняваш това, Филип? — изскимтя тя.

— И имаш нахалството да ме питаш защо — изсъска той с искрящи очи, — когато нощ след нощ лежиш студена и безстрастна под мене, но приемаш да те прегръща мъж, когото едва познаваш!

Сърцето на Габи се преобърна, когато осъзна, че Филип я е видял с Марсел.

— Забравяш — напомни му тя дръзко, — че тебе също едва те познавам и че не си показал спрямо мене нищо друго освен безразличие и бруталност през краткото време, откакто сме заедно. А Марсел поне е любезен и мил.

— Не познаваш Марсел, ако смяташ, че в мислите му има единствено приятелско чувство — избухна Филип.

Отблъсквайки ръката, която Филип ѝ протягаше, Габи се изправи несигурно.

— Не ме докосвай — изсъска тя.

— А — Позволяваш на Дювал да те докосва — изрева той. — Ще го убия, преди да му позволя да те поквари!

— Защо го мразиш толкова?

Въпросът ѝ го завари неподготвен, но режещият му поглед не трепна, когато отговори с една дума:

— Сесили!

— Коя е Сесили? — Името не означаваше нищо за нея.

Макар че бе замаян и с размътена глава от толкова много бренди, Филип знаеше, че не е готов да разкаже на Габи за Сесили. Вместо това отвърна:

— Не ме преследвай с въпросите си, Габи, Сесили няма нищо общо с тебе.

После замръзналите му в стъклен поглед очи се спряха на деколтето на роклята ѝ, което се бе откопчало при борбата, и разкриваше бялата ѝ гръд. Желанието му се възпламени мигновено и неотвратимо.

— Свали си дрехите!

Габи отмина с каменно мълчание заповедта му.

— Чули ме, малката ми? — повтори той. — Съблечи си дрехите! Или ще ги разкъсам върху красивото ти студено тяло.

Габи мрачно вдигна трепереща ръка, за да откопчае роклята си.

— Не прави такава отчаяна физиономия — изсмя се сардонично Филип. — Представи си, че аз съм Марсел.

Жилите на врата ѝ се издуха от гняв, на езика ѝ започнаха да парят горчиви думи. Доця ѝ се да го удари, но страхът я възпря.

— Побързай — извика той, наливайки си още едно бренди, за да го прати като залп в гърлото си, поглъщайки я с разгорещения си поглед, докато дрехите ѝ една след друга се свличаха на пода. — Тази

вечер, скъпа, ще се озовеш в рая — обеща той с омекнал в нежен шепот глас. — Няма да ти позволя да потискаш естествената си страст и да се правиш на фригидна. Когато свърша с тебе, никога няма да помислиш за друг мъж.

Без никакво усилие Филип ѝ помогна да се изправи от купчината дрехи на пода и я отнесе в леглото; за миг се освободи от дрехите и се отпусна до нея. Габи потръпна, осъзнавайки, че вятърът се е усилил и корабът вече не е кротък, както досега. Макар че се бе стъмнило, светкавици осветяваха каютата, докато гръмотевиците трещяха по небето.

Габи лежеше мирно, докато очите на Филип постепенно се превръщаха в два кръга от сиво кадифе, а ръцете му започнаха да гаят изненадващо нежно плътта ѝ. Тя се бореше с все сила срещу усещането, което заплашваше да я погълне, знаейки, че ако съзнателно му се поддаде, вече няма да го презира заради това, че я е взел насила. Когато Филип я пое в прегръдките си, сякаш светкавица прониза самата сърцевина на съществуването ѝ. Да, той беше нежен. Никога досега не бе получавала подобна нежност от него. Страстната му целувка беше дълга и дълбока, а когато отлепи уста от нейната, тя пожела целувката да не свършва. Устните му прогориха пътека по извивката на гладката ѝ шия към върховете на гърдите ѝ и нежното ѝ зърно щръкна, пулсирайки, когато езикът му започна да го дразни; след това той се спусна към белоснежния ѝ корем, галейки и целувайки всички ямки и хълмчета. Тялото ѝ се разтрепери, усещанията разцъфнаха мигновено като дребни семенца, заливани от вълните на желанието, които бушуваха в нея. Когато устните му достигнаха гладката, нежна кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, тя вече нямаше собствена воля. Обля я някаква гореща вълна, настойчив импулс да разбере значението на мощната сила, бушуваща в нея.

— Не се бори, скъпа — прошепна Филип с извита в лека усмивка уста, прогонил и сетния остатък от пианството си. — Няма по-голяма наслада от тази на плътта.

И устните му се озоваха на места, където никога не би трябвало да бъдат, дразнейки, възбуждайки, вкусвайки я, докато тя не усети как някакво тайнствено място дълбоко в нея започва да пулсира в ужасен, все по-нарастващ екстаз и търсещите му устни продължават да я изтласкват все по-нагоре в небесата.

— Филип — замоли го тя, изпаднала почти в делириум, — имай милост!

Но Филип не показваше никаква милост. Всеки мускул в тялото ѝ бе напрегнат като изпъната струна, докато тя се носеше към истината, която дълго бе отричала и от която се бе страхувала. После усещането за време се стопи, когато милиони звезди избухнаха в главата ѝ, изстрелвайки я към небесата, за да се присъедини към бурята, бушуваща извън каютата, безсилна пред този дълго сдържан прилив на емоции, докато тялото ѝ вече нямаше какво да даде.

Когато тя утихна, Филип се надигна и прошепна на ухото ѝ:

— Това беше за тебе, скъпа; а сега за мене;

Тя ахна, когато той навлезе дълбоко в нея, движейки се със силни, сигурни тласъци, докато Габи отново не почувства как по вените ѝ се разлива топлина. Тя отвори широко очи, шокирана и объркана. Възможно ли е той отново да я въздига към върховете на страстта, към екстаза, който бе познала само преди мигове? Но всички мисли изчезнаха, когато тя се присъедини към Филип в неговия бяг към върха.

Габи потъна в някакво езеро от тиха задоволеност, чувайки само виковете на Филип, който се изкачваше към кулминацията си. По лицето му пробягна кратка триумфална усмивка, преди и той да изпадне в забрава, без да обръща внимание на вилнеещата буря и разбунтуваното море.

Бурята вилня три дни без прекъсване. Въпреки че не беше ураган, все пак беше доста страшна морска буря. През цялото това време Габи не излезе от каютата, а Филип — само веднъж или два пъти, колкото да инспектира състоянието на кораба си. Безкрайното време обаче минаваше като миг за любовниците, преплели телата си, докато корабът ги люлееше в люлката на страстта.

Понякога Филип я любеше нежно и полека, а удоволствието ѝ надминаваше всичко, което досега бе изпитвала. Друг път свирепата му страст я помиташе в такава изгаряща вълна, че тя оставаше съвсем изтощена и обезсилена. А имаше и моменти, когато им бе напълно достатъчно да лежат един до друг, допрели тела.

Вече я нямаше невинната, израснала в манастир, непросветена девойка. На нейно място бе дошла една жена, която бе научила много за любовта, бе познала хиляди начини да дава и да получава

удоволствие. Но Филип неведнъж бе давал да се разбере, че за него тя не е нищо друго освен инструмент за задоволяване на страстта му. Той все още бе тайна за нея. Защо се държи с нея така сурово? Независимо колко интимни бяха станали, тя не можеше да преодолее студената му резервираност. Винаги държеше настрана от нея една част от себе си, дори в моментите на върховен екстаз. Понякога Габи го мразеше, както и собственото си тяло, което я предаваше. Никакви думи за любов не се откъсваха от устните му. И всеки път — все тази триумфална усмивка издигаше нагоре ъглите на устата му, когато насладата я караше да вика.

Габи се събуди точно когато зората обагреше в пурпур небето на изток, и разбра, че бурята най-накрая е утихнала. Долови суетене и разбра, че корабът отново се подчинява на заповедите на хората, а не на капризната си любовница — морето. Хвърли поглед към Филип и видя, че той още спи; изглеждаше по-скоро като малко момченце, чертите на лицето му бяха изгладени, черната му къдрава коса се спускаше объркана по челото. Потисна подтика си да плъзне ръка по челото му и стана от леглото, внимавайки да не го събуди. Потръпна от студения утринен въздух, обгръщайки с ръце голите си гърди.

Тя не знаеше, че Филип се е събудил и я гледа през спуснатите си клепащи как се мие и се облича. Крехката ѝ красота не преставаше да го смайва. Когато се чу почукване, той веднага стана и започна да обува панталоните си. Ранният им утринен посетител беше камериерът с покана от капитан Жискар да се присъединят към него за топла закуска — първата от три дни насам.

Ако Габи мислеше, че отношението на Филип към нея се е променило през тези три дни, когато той се бе показал като нежен любовник, това не беше така. Държанието му си оставаше хладно и дистанцирано, сякаш интимността помежду им не означаваше нищо. Тя преглътна остатъците от омраза, които запречваха гърлото ѝ като буца, спомняйки си плътските наслади, на които той я бе научил да се радва само за три кратки дни.

Гласът на Филип я изтръгна от мечтанията и тя учудена видя, че докато умът ѝ бе блуждал, той се облякъл и се е обръснал.

— Габриела, очаквам Дювал да бъде на масата на капитана — каза той със строг глас, сякаш поучаваше непокорно дете. — Добре ще е да си припомниш всичко, каквото ти казах за него, и да се съобразяваш с това.

Габи изфуча възмутено и в очите ѝ проблеснаха виолетови пламъци. Отвори уста да отговори, но Филип я изпревари.

— Дори не можеш да си представиш какъв човек е Дювал. За тези неща трябва да се довериш на моите преценки. Имаш забележимо оскъден опит по житейските въпроси.

— Но се уча бързо, нали? — промърмори тя високомерно.

Филип заплашително свъси вежди, когато тя предизвикателно вирна брадичка.

— Започвам да мисля, че направих огромна грешка, като се ожених за тебе — каза той. — Баща ти е сбъркал, като е помислил, че манастирът те е укротил.

— Бях невинна, когато излязох оттам, Филип! А ти успя завинаги да отнемеш невинността ми. Но никой, нито дори ти, няма да унищожи духа ми!

— Не беше толкова трудно да се отнеме твоята невинност, малката ми — засмя се той цинично. — Изглежда, си била вече узряла и аз получих повече от онова, за което съм се пазарил. Знаех, че няма вечно да останеш леденото момиче. Но те предупреждавам — каза той, а лицето му потъмня, — твоите съкровища са само мои, купил съм ги и съм платил за тях. Няма да има съмнение чие дете ще носиш, когато дойде този ден.

Той мислеше за Сесили и за детето, което може би бе негово.

— Как смееш, Филип? — извика Габи, шокирана от думите му. — Аз съм твоя законна съпруга и макар че не исках този брак, нямам намерение да наруша свещения си обет. В края на краищата, научила съм нещо и в манастира.

— Повече от Сесили, надявам се — измърмори той загадъчно.

— Сесили! — повтори Габи. — Коя е тая Сесили и какво общо има с мене?

— Сесили, малката ми, беше моя съпруга — отвърна той във внезапен прилив на откровеност.

— Твоя... твоя... съпруга? — заекна Габи.

— Беше моя съпруга — наблегна Филип.

— Нямах представа, че си бил женен. Какво се е случило с нея?

— Тя е мъртва! Както и детето, което носеше.

Естественото любопитство на Габи се събуди. Нямахше как да спре следващия въпрос, дори да бе отгатнала шокиращия отговор и влиянието, което той щеше да има върху живота ѝ.

— Как е умряла?

Филип започна да се бори с вихрушката на емоциите, опитвайки се да оформи отговора си. Едва когато тъгата му се оттече и той възстанови донякъде самоконтрола си, отговори с равен глас, лишен от чувства:

— Ще говоря за това само веднъж и никога повече. Разбираш ли?

Когато Габи кимна, той продължи:

— Аз убих Сесили.

Габи ахна ужасено и този звук отекна в тишината. Страх я обзе, въпроси без отговор, които не посмя да зададе, замряха в гърлото ѝ. Да не би да има намерение и нея да убие, когато му омръзне? Какво е направила горката Сесили, че да я постигне такава ненавременна смърт? Защо властите не са го арестували за убийство? Господи, за какво чудовище се е омъжила!

Когато той се приближи към нея, за да я подкани да излезе от каютата, тя се сви от допира му. Изведнъж в ума ѝ проблесна мисълта, че няма да се поколебае да избяга от този човек, за когото се бе омъжила.

Закуската беше изпитание, от което Габи спокойно би могла да се лиши. Марсел непрекъснато се опитваше да я въввлече в разговор.

— Виждам, че сте преживели бурята в добро състояние, госпожо Сен Сир — каза той, обръщайки се направо към нея.

— Да — отговори тя и сведе скромно очи към чинията си.

— Не ви ли хвана морска болест? — запита той, надявайки се да изтръгне малко по-обширен отговор от нея.

— Съпругата ми не се разболя от морска болест — прекъсна го грубо Филип. — В действителност усамотението ни бе добре оползотворено в приятни занимания.

Никой не би могъл да изтълкува погрешно думите му.

Габи трепна и по бузите ѝ се разля ярка червенина, когато осъзна напълно какво означаваше изреченото от него. Дори капитан Жискар смутено се прокашля. Усмивайки се потайно, Филип продължи да се наслаждава на закуската си, без да обръща внимание на смущението на Габи или на жадните погледи на Марсел.

Следващите седмици не внесоха промяна в ситуацията. Филип продължаваше да се нахвърля върху нея нощ след нощ. И тя нямаше сили да му се противи. Когато му се поддаваше, той ставаше нежен и пламенен любовник, стремеше се да достави наслада и на нея, както на

себе си. Възнасяше я до висоти, чието съществуване не бе подозирала и не си бе представяла до неотдавна, когато лежеше на твърдия си манастирски одър. Как може в един човек да е събрано толкова противоречие, питаше се тя безпомощно. През нощта насладата и не знаеше граници, неговата нежност я омагьосваше, но през деня мрачното му мълчание я обгръщаше в облак от страх. И тя, и той вече не споменаха за Сесили.

Когато навлязоха в южните води, мрачното настроение на Филип започна да изчезва, той стана по-разговорлив и веднъж тя го помоли да ѝ разкаже за острова, който скоро щеше да стане неин дом. За първи път от женитбата им освен през времето, когато се любеше с нея, суровият израз на лицето му стана мек и замечтан.

— Най-напред трябва да знаеш, че Мартиника е един от Наветрените острови от Малките Антили — осведоми я Филип с глас, в който се долавяше възбуденост, за пръв път, откакто го познаваше. — Веригата на Антилите се простира в източната част на Карибско море, между островите Доминика и Санта Лусия. Обхваща приблизително четиристотин тридесет и една квадратни мили и е изпълнена с много планини.

— Там сухо като в пустинята ли е?

— Напротив — засмя се Филип и на бузите му се образуваха трапчинки, които тя виждаше за пръв път. — По-голямата част от острова е покрита от джунгла. Мон Пеле, действащ вулкан, се издига на четири хиляди петстотин петдесет и четири фута височина на северния бряг на Мартиника. На юг се стелят ниски хълмове, между хиляда и две хиляди фута. Има много потоци и няколко големи реки.

— Действащ вулкан! — повтори със страхопочитание Габи. — Много ли е опасно?

— Няма никаква опасност, иначе град като Сен Пиер нямаше да съществува край него. Разположен е точно в подножието на Мон Пеле. Макар периодично да изхвърля дим и пепел, от години не е имало голямо изригване. По-голямата опасност са ураганите, които от време на време помитат острова, и копиеноската.

Габи потрепери.

— Урагани? Копиеноска? — Ясно беше, че не знае практически нищо за тях.

— Ураганите са ветрове, които понякога достигат скорост сто мили в час, придружени от проливни дъждове, и духат от юли до ноември. В действителност, учуден съм, че още не ни е връхлетял, откакто навлязохме в южните морета. Те причиняват невъобразими опустошения. Огромни вълни могат да унищожат цели градове и да погубят много хора.

Габи се замоли никога да не се натъкне на ураган.

— А копиеноската? — запита тя.

— Това е смъртоносна змия, чието ухапване означава сигурна смърт — отговори мрачно Филип. — Те са навсякъде, в джунглата, в полетата със захарна тръстика, по дърветата, в тревата, в храстите. Могат да бъдат с всякакъв цвят и размери. На Мартиника са осем разновидности. Имат неприятния навик да се крият в корените на дърветата или в банановите дървета. Сега е уместно да те предупредя за опасността, Габи. Никога не слагай ръката или крака си на място, за което не си сигурна, че е безопасно. Ако те ухапе копиеноска, все едно си вече мъртва.

Габи слушаше с безмълвен ужас обясненията на Филип за смъртоносната змия. Когато свърши, тя потрепери от отвращение и си обеща никога да не ходи никъде сама. В ума ѝ се мярна неясната мисъл дали той не преувеличава с намерение да я изплаши и тя да не смее да напуска плантацията. Да не би да иска да използва страха, за да я подчини?

Докато дните следваха в безкрайна върволица, Габи научаваше все нови и нови неща за Мартиника и за Белфонтен, плантацията на Филип на склона на Мон Пеле над Сен Пиер. Той ѝ каза, че има къща в самия град Сен Пиер, както повечето плантатори, заради активния живот в града, особено по време на карнавала, и заради това, че там се развива доста сериозен бизнес и има по-големи културни центрове, отколкото във форт дьо Франс, седалището на местното управление.

Габи започна с нетърпение да очаква да пристигнат в Мартиника, защото постоянното внимание на Филип я задушаваше. През деня се чувстваше зле от неговото постоянноменящо се настроение, но нощите бяха редуване на агония и екстаз. За свой ужас тя откри, че тялото ѝ реагира на неговите умения, макар че умът ѝ ги отхвърляше. И не спираше да чува думите му: Аз убих жена си.

В един особено топъл следобед Габи реши да изостави обляната в слънце палуба и да се върне в сумрачната хладина на каютата си. Свали роклята и се изтегна на койката, унасяйки се почти веднага в лека дрямка. Събуди се с трепване, когато от отворения илюминатор до нея долетяха сърдити гласове. Беше сигурна, че е дочула името си, и разпозна гласовете — бяха Филип и Марсел. Стана безшумно и се долепи до илюминатора, напрягайки се да чуе думите им.

— Изглеждаш доста влюбен в твоята малка Габриела, приятелю — чу тя гласа на Марсел.

— А ти, Дювал, изглеждаш доста загрижен за съпругата ми и за брака ми.

— Съпругата ти знае ли за Сесили? — запита хитро Марсел.

— Знае, че съм бил женен — отвърна Филип, стиснал зъби.

— Сигурен съм, че не си й казал истината — подметна Марсел.

— Стой настрана от Габи, Дювал — предупреди го Филип със заплашителен тон. — Ако и този път се намесиш, ще те убия. Отдавна трябваше да го направя.

— Не аз бях причината за смъртта на Сесили — наблегна Марсел. — Ти я принуди да зачене дете, което тя не искаше. Ти я накара да хукне да бяга в джунглата посред нощ. Ти...

— Стига, Дювал! Всичко е свършило и край! Сега се тревожа за Габи. Тя е от друго тесто, не като Сесили. Съвършено невинна е и не знае нищо за мъже като тебе. Стой далеч от нея!

— Ха! — изсмя се презрително Марсел. — Ами какво знае за мъже като тебе, приятелю? Кой ще я пази от изблиците ти на ревност, от неутолимата ти страст? Какво ще кажеш за това, Сен Сир? Да поговорим за твоята страст. Казал ли си на твоята невинна малка душичка за Амали, за красивата и страстна Амали? Амали няма да се примири с новата ти съпруга.

— Не виждам защо си се загрижил за това, Дювал — изрече хладно Филип, — но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Амали очаква да се върна женен от Франция.

— Мога да си представя как тази дива котка е приела новината, когато си й казал, че имаш намерение пак да се жениш — усмихна се Марсел, вътрешно развеселен.

— Както вече казах, това не е твоя работа. Амали ще постъпва така, както аз й кажа — натърти Филип.

— Откога Амали се подчинява на заповеди? — изсмя се пренебрежително Марсел. — Не, приятелю. Белфонтен не е достатъчно голям за съпруга и любовница. — Поглади мустаците си и облиза устни, наслаждавайки се на смущението на Филип. — Бих бил щастлив да те отърва от малко товар.

Филип се обърна към него с такова мрачно изражение, че Марсел за миг загуби ума и дума.

— Амали ще остане в Белфонтен — изръмжа той. — Това е нейният дом. Не е твоя работа дали ще бъде и занапред моя любовница

— Не се и съмнявам, че ще продължи да ти топли леглото, особено когато в корема на малката Габриела започне да расте наследникът, който явно толкова силно желаш.

— Защо, Дювал, моите жени те интересуват повече, отколкото всички други? — запита Филип.

— Но, приятелю, ти имаш безподобен вкус за жени. Ето например твоята невинна съпруга. Вярвам, че тя надминава дори Сесили по красота. Когато успееш да я разтърсиш из основи, аз ще съм тук, за да събера парчетата.

Габи не чу гневния отговор на Филип, защото капитан Жискар избра тъкмо този момент, за да се присъедини към двамата мъже, и гръмкият му глас сложи край на тревожния я разговор, който хвърляше сянка върху непосредственото ѝ бъдеще. Трябваше да знае, че Филип няма намерение да спазва брачните си клетви!

Тази нощ Филип не каза нищо, дори да бе забелязал, че Габи с неохота участва във фарса, който той наричаше любене. Нежността му в леглото не само я озадачаваше, но и я вбесяваше. Нямахше търпение да му хвърли в лицето това, което бе научила този следобед, и реши да го направи точно когато той най-накрая легна изтощен до нея, с настроение, смекчено от сексуалното задоволство.

— Филип — изрече тя колебливо, прокарвайки ръка по мускулестите му гърди.

— Какво има, скъпа? Да не би да не съм те задоволил достатъчно за тази нощ?

— Моля те, Филип, бъди сериозен за малко.

— Сериозен съм — каза той, прокарвайки леко ръка по тялото ѝ.

Габи разбра, че ако не каже нещо, за да го възпре, неутолимата му страст към нея скоро ще направи всякакъв разговор невъзможен.

— Коя е Амали? — запита тя дръзко, неподготвена за яростната му реакция.

Филип се дръпна като ухапан от змия.

— Ти си говорила с Дювал зад гърба ми! — изрева той гневно. — Какво ти каза за Амали? — Пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ.

— Не съм говорила с Марсел — протестира Габи. — Моля те, престани, Филип, боли ме!

— Откъде си чула за Амали? — настоя той и я стисна още по-здраво.

— Дочух разговора ви с Марсел тази сутрин. Нямахме как да не го чуя. Почивах си в каютата, когато вие се спряхте до илюминатора. Говорехте така високо, че не можех да не ви чуя.

— Господи! — изруга той, охлабвайки желязната си хватка. — Надявах се, че няма да научиш толкова скоро за нея, но след като си разбрала, няма да те лъжа. Тя ми беше любовница.

— Беше или е? — запита презрително Габи.

— Ще видим това — отсече Филип. — Щом ме задоволяваш, нямам нужда от любовница.

Отговорът не я успокои. Бе вече достатъчно унижена още преди да бе заживяла под един покрив с любовницата на Филип.

— Не ме интересува какво ще направиш, Филип — каза тя нехайно, — но тъй като аз съм твоя съпруга, отказвам да споделям дома си с твоята любовница. Трябва да я настаниш другаде.

Филип се разсмя гръмогласно, но без никаква веселост.

— Наистина ме смайваш, Габи — каза той и я привлече грубо в прегръдките си. — Хайде, покажи ми как смяташ да ме превземеш от любовницата ми.

След това Габи дълго не можа да заспи, заслушана в равномерното дишане на Филип. Мислеше за абсурдната победа, която бе спечелила, оставайки пасивна в ръцете му. Когато бе свършил, се бе дръпнал от нея с отвратено изпуктяване и веднага бе заспал.

Когато лекото похъркване на Филип ѝ подсказа, че няма лесно да се събуди, Габи се измъкна тихо от леглото, надяна ризата си, метна един шал на раменете си и полека излезе от каютата. Когато се озова на палубата, вдъхна дълбоко от топлия, напоен със сол въздух. Палубата беше пуста, с изключение на вахтения и кормчията. Тя се

облегна на перилата — тайнствена фигура, чиито развявани от вятъра сребристи къдрици изглеждаха нереални, като ангелски крила под лунните лъчи. Мисълта ѝ се зарея към предишния ѝ живот в манастира, спомни си колко сигурна се бе чувствала там. Въздъхна. О, да можеше пак да бъде така невинна и защитена.

— Нали нямате нищо против да се присъединя към вас? — Габи едва не излезе от кожата си, когато дочу този глас, идващ сякаш от нищото. — Не исках да ви стряскам, скъпа — каза Марсел.

— О, Марсел, доста ме изплашихте — едва си пое дъх Габи. — Не можах да заспя, а нощта е толкова красива.

— Наистина прекрасна нощ — съгласи се Марсел. — Погледнете луната, скъпа. Това е луната на любовниците.

Луната висеше в небето като огромна златна топка, а лъчите ѝ танцуваха сред леките вълнички като палави морски нимфи. Възхитена усмивка се изписа по лицето на Габи.

— Трябва винаги да се усмихвате, скъпа — прошепна Марсел, а топлото му дихание облъхна лицето ѝ. — Надминавате дори най-ярката звезда в небето.

По лицето на Габи плъзна лека руменина. Присъствието му, макар и приятно, я смущаваше, особено поради нарастващата интимност, която той демонстрираше спрямо нея.

— Посещавали ли сте Белфонтен? — запита тя, надявайки се да разпръсне магията на луната и нощта.

— Отдавна, но вече не съм желан гост там — отговори той с непринуден тон.

— Познавахте ли Сесили?

И тя се вгледа в него, за да не пропусне реакцията му. Директният ѝ въпрос изненада и стресна Марсел.

— Какво знаете за Сесили? — запита той, като присви очи с подозрение.

— Само това, което Филип ми каза — призна тя. — Знам, че е била негова съпруга и че е мъртва.

— Каза ли ви как е умряла?

Очите на Габи блестяха, огромни под лунната светлина. Той едва чу отговора ѝ.

— Каза... каза... че той я е убил. — Страхът не позволяваше на думите да излязат от гърлото ѝ.

— Боже господи! — възкликна разтревожено Марсел. — Ако ви е казал така, значи това трябва да е истината. Точната причина за смъртта ѝ не бе съобщена публично, но според слуховете тя е била удушена.

Габи трепна, хващайки се за гърлото, и на Марсел му се дощя да си бе отхапал езика, преди да изрече нещо, което да я уплаши още повече. Надявайки се да уталожии страха ѝ, той я привлече в прегръдките си и когато тя не протестира, дръзко прокара ръце по копирената ѝ коса и положи ръка на кръста ѝ. Почувства я как трепна от допира му и инстинктивно я привлече още по-близо, усещайки как тялото ѝ, покорно и огъващо се, се опира до неговото. Изведнъж го връхлетя огромен прилив на нежност към беззащитното момиче в ръцете му. Искаше само да я закриля вечно.

— Марсел — започна плахо Габи, — Филип намекна, че вие имате нещо общо със смъртта на Сесили.

Тя знаеше дълбоко в сърцето си, че ако Марсел има някакво отношение към смъртта на съпругата на Филип, не би могла да приеме приятелството му.

— О, по дяволите! — избухна Марсел. — Дори не бях там, когато е умряла. Бях само приятел с нея, както и с вас. Когато бясната ревност на Филип стана непоносима, тя дойде при мене и аз я приех в дома си. Филип дойде почти веднага и я накара да се върне в Белфонтен.

— Какво стана после?

Марсел замълча драматично, поглеждайки нагоре, сякаш търсеше отговора в небето.

— Той ѝ забрани да напуска Белфонтен под какъвто и да е предлог и непрекъснато ѝ се натрапваше, докато тя не зачена. Погрешно мислеше, че детето ще я укроти, ще я привърже повече към него.

— Какво стана, след като тя забременя? Защо я е убил?

— За мое съжаление не знам нищо за обстоятелствата около смъртта ѝ. Тъй като Сесили бе дошла при мене, когато се нуждаеше от закрила, съпругът ѝ ме смята пряко отговорен за събитията, довели до смъртта ѝ. Повярвайте ми, скъпа — каза той с лице, което би могло да мине за vyplъщение на невинността, — виновен съм само за дето подкрепих горкото момиче в момент, когато имаше нужда. В деня на

страшния съд Филип Сен Сир трябва да застане пред божието правосъдие, а не аз.

— Благодаря, Марсел — каза Габи, — че ми казахте това. Как бих могла да живея с подобно чудовище? Вашите думи ми дадоха смелост. Когато дойде време, ще знам какво да направя.

— Елате при мене, когато имате нужда — предложи невъзмутимо Марсел. — Ще ви помогна, каквото и да искате да направите.

— Желанието ми е да напусна съпруга си — заяви разгорещено Габи. — Аз съм добре образована и мога да си печеля хляба. Ще напусна Мартиника и ще си намеря място като гувернантка някъде, където Филип няма да ме намери. Ако можете да ми помогнете да намеря такова място, ще ви бъда вечно признателна.

Изразителното лице на Марсел доби замислено изражение.

— Сестра ми Селест живее в Ню Орлиънс със съпруга и децата си. Имат голяма къща на улица „Дюмейн“, а децата вече се нуждаят от гувернантка. Ще ѝ пиша и когато бъдете готова да заминете, ще намеря начин да ви кача на кораб, без Филип да разбере. Дори бих могъл да замина за Ню Орлиънс с вас, скъпа, за да не бъдете сама.

Габи не бе сигурна дали иска Марсел да замине с нея, но високо оценяваше усилията му в нейна полза, за да изрази несъгласие.

— Сега трябва да вървя, Марсел, преди Филип да се е събудил и да е открил, че ме няма — настоя тя, внезапно осъзнавайки колко време е била извън каютата.

Тръпки я побиха, когато помисли, че трябва да се върне в леглото на един убиец.

— Да, разбира се, ще е най-добре, скъпа. Не бива да събуждаме подозренията на съпруга ви, ако искаме да опазим нашата малка тайна.

И преди тя да може да протестира, Марсел сведе глава и леко докосна устните ѝ, а допирът му бе така нежен, че след като я пусна, тя не беше сигурна дали ръцете му са се докоснали до гърдите ѝ, или просто така ѝ се е сторило. След това той изчезна в мъглата, надигаща се от морето.

Габи затаи дъх, влизайки обратно в каютата, и бавно го изпусна, когато видя, че Филип спи дълбоко. Влезе под завивките и се дръпна колкото можеше по-далече от него. Но той някак усети движението ѝ и я притегли плътно към себе си.

— Колко си студена, малката ми — измърмори той в просъница.
— Не се дърпай. Как да те стопля, като бягаш от мене?

Накрая Габи се предаде и се сгуши в него, а топлината на тялото му я приспа.

Силно чукане по вратата и високи, възбудени гласове ги изтръгнаха от съня им. Габи се надигна и притисна одеялото към гърдите си, докато Филип бързо навличаше панталоните си, за да отвори вратата. Пред нея стоеше възбуденият и разстроен камериер, кършеше ръце и издаваше несвързани възклицания.

— Капитанът, господин Сен Сир — избъбри той. — Ужасно, ужасно. Моля ви, елате бързо. Капитанът...

Габи не чу нищо друго, защото Филип затвори вратата зад себе си. След миг се върна в каютата със сурово, непроницаемо изражение; напълно владееше емоциите си. Обърна се към нея едва след като се облече:

— Заклучи след мене и не пускай никого вътре — нареди той с рязък тон.

— Какво има, Филип? — запита Габи с растяща тревога. — Да не се е случило нещо на капитан Жискар?

— По-късно — отсече той. — Направи каквото ти казвам.

И излезе. Габи заключи вратата, както бе наредил Филип, и се сгуши пак в леглото, чудейки се какво ли може да означават обърканите думи на камериера. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го чака да се върне.

Филип се качи на палубата, следвайки камериера, и веднага го изпревари по пътя към мостика, където голяма група мъже се бяха скупчили около едно неподвижно тяло, проснато на палубата в локва кръв. Филип ги разбута и спря до неподвижната фигура. Веднага разбра, че капитан Жискар е мъртъв. Първият помощник, опитен моряк на име Мерсие, бе коленичил до капитана и тъжно поклащаше глава.

— Какво се е случило, Мерсие? — запита леко задъхан Филип. Анри Жискар му беше като брат, но скръбта щеше да почака.

Нещастие, господин Сен Сир — отвърна разтърсеният първи помощник. — Ужасно нещастие. Капитанът явно е станал рано тази сутрин и е дошъл на мостика преди мене. Може би ако бях дошъл миг по-рано, той щеше сега да е жив.

Дръпнете се, Мерсие — помоли го Филип.

Коленичи до тялото на капитана и най-напред огледа страшната рана на врата, а после и отломъка, който я бе причинил.

— Никой не е видял как е станало — занарежда Мерсие. — Нямаше никакви викове, никакво предупреждение. Счупената рейка, която виждате, падна от такелажата точно когато капитанът се качваше на мостика. Горкият човек вероятно не е разбрал какво го е ударило. Умрял е в същия миг. Както виждате, острият край на рейката го е ударил във врата, прекъснал е шийната вена. Умрял е от загуба на кръв още преди някой да е разбрал какво става.

Филип откъсна очи от тялото на капитана и вдигна поглед към мястото, откъдето се беше отчупила рейката. После огледа парчето, стърчащо от врата на капитана. Със стиснати зъби измъкна внимателно смъртоносното парче дърво и започна да го оглежда отвсякъде.

Намръщи се и запита:

— Как е възможно подобно нещо да се случи на моя кораб? Стоманеният му поглед обходи моряците и се спря на Марсел Дювал, който тъкмо се бе присъединил към кръга.

— Мога само да предполагам — и Мерсие озадачено вдигна рамене, — че рейката се е пукнала по време на бурята, която ни връхлетя на няколко седмици път от Брест, и е висяла така, готова да падне. Сигурно се е отчупила, когато вятърът се засили тази сутрин, и капитан Жискар е имал нещастieto да излезе на палубата тъкмо в този момент. Господи — изруга той, — някой ще си плати за тази небрежност!

Филип не каза нищо, продължавайки да изучава смъртоносното парче дърво. След като мисли продължително, каза:

— Като че ли се е отчупило от гафела. Пратете някого да види откъде точно е паднало.

Един моряк веднага се отдели от групата и се закатери по такелажата. Филип и Мерсие вдигнаха тялото на капитана и го пренесоха в каютата, за да го подготвят за погребение. През цялото време умът на Филип работеше трескаво. Бе загубил не само един превъзходен капитан, но и доверен приятел. Според него инцидентът беше прекалено нагласен, моментът — прекалено точно избран. Освен това краят на рейката, който се бе забил във врата на Анри, бе твърде остър, сякаш изострян на ръка. Беше почти убеден, че смъртта на Анри не е

злополука, че има нещо общо с тайния документ, който двамата бяха запомнили и бяха обещали да доставят в Ню Орлиънс, След смъртта на Анри Филип осъзнаваше, че животът на пял един град, а може би и на цяла една нация зависи единствено от него. Отговорността беше неимоверна.

Когато Филип влезе в каютата на капитан Жискар, веднага видя, че нещо не е наред, но не можа да разбере какво точно. Изведнъж усети — каютата беше прекалено спретната, сякаш всичко е било подредено. Подобно нещо не беше в природата на Анри. Дори картите и книгата, които обикновено лежах в безпорядък, бяха събрани на купчинки. Това не беше присъщо на Анри, той винаги можеше да намери който и да е документ сред привидната бъркотия. Филип често се бе шегувал с приятеля си по повод любовта му към хаоса, но добросърдечният капитан само се бе усмихвал и бе казвал, че домакинстването е работа за жени. Филип вече не се съмняваше, че някой е ровил из каютата на Анри и след това всичко е било внимателно подредено, Филип беше сигурен в едно — който и да е ровил из каютата, не е намерил онова, което е търсел. След като Анри бе прочел тайния документ и го бе сложил в сейфа, Филип се бе върнал в каютата и без знанието на Анри бе взел документа. Тъй като беше собственик на кораба, естествено бе да знае комбинацията на сейфа. Документът сега лежеше на дъното на сандъка на Габи. Продължавайки да мисли, Филип разбра, че и собственият му живот е в опасност.

Когато се върна след известно време в каютата си, сърцето на Габи се сви, щом видя тънките бръчки, врязали се край устата и по челото му. Сякаш само за няколко часа бе остарял с десет години.

— Филип, кажи ми какво се е случило! — извика тя, когато той влезе уморено в каютата. — Чух хората да викат, сториха ми се потресени от нещо.

— Капитан Жискар е мъртъв — пророни Филип с изменено лице.

— Мъртъв? Как? Защо?

— Нещастен случай на мостика, рано сутринта.

Изведнъж той сякаш рухна и на лицето му се изписа мъчителна болка. Ако не беше поискал помощта на Анри за тази мисия, горкият човек щеше да бъде жив. Нямаше ли да има край върволицата на

смъртта, която му отнемаше всички скъпи за него хора? Как да понесе вината за още един живот, отнет заради него?

— Кой ще отведе „Наветрен“ до Мартиника? — запита Габи, прогонвайки мъчителната тишина.

— Първият помощник Мерсие би могъл, но възнамерявам сам да поема командването. Често пъти сам водя собствените си кораби.

Отново се възцари тишина, докато Филип се мъчеше да стигне до някакво решение. Решение, което включваше Габи; но то можеше да я изложи на опасност. Наистина ли искаше да въвлече невинната си съпруга в авантюрата, в която сам доброволно се бе хвърлил? Нямаше избор. Гледа я внимателно дълго време и накрая Габи започна да се върти смутено.

— Какво има, Филип? Защо ме гледаш така странно? С какво мога да ти помогна?

Тя несъзнателно бе взела решението вместо него.

— Какво знаеш за войната, който започна през 1812 година между Англия и Америка? — запита той, изненадвайки я с внезапната промяна на темата.

— Не много — призна Габи. — За какво се бият?

— Воюват главно по вина на Наполеон; както и заради пиратските нападения на британски кораби над американски в открито море. Без да се споменава за нелегалното внедряване на американци в британската флота.

— Какво общо има Наполеон?

— Американците бяха повече или по-малко принудени да вземат страната на французите, когато британците наложиха блокада на пристанищата им и те не можеха да карат важни стоки във френските и испанските пристанища. И понеже Британия не може да патрулира край всички големи американски пристанища, те започнаха да спират в открито море всички кораби под американски флаг и да конфискуват товара им, смятайки го за контрабанден.

— Но, Филип, какво общо има това със смъртта на капитан Жискар?

— Вече стигам и до това, малката ми — каза той тъжно. — На мене и на капитан Жискар бяха поверени важни документи, изнесени тайно от Англия. Трябва да бъдат доставени на генерал Андрю Джаксън, който е в Ню Орлиънс, за да подготви града да се отбранява

срещу британска атака. Документът, който имам, потвърждава, че британците се канят да нападнат Ню Орлиънс откъм морето. Там е указана не само точната дата на началото на обсадата, но и приблизителният брой на корабите и хората. Затова вероятно разбираш колко важно е този документ да стигне колкото може по-скоро до генерал Джаксън.

— И ти вярваш, че смъртта на капитан Жискар е свързана с тези тайни документи?

— Това трябва да се предположи. Никак не ми харесват обстоятелствата около този „инцидент“.

— Значи сега нямаш намерение да плаваш към Мартиника? — запита Габи, мъчейки се да подреди в ума си всичко, което ѝ бе разказал Филип.

Като мислеше за Ню Орлиънс, у нея започна да се оформя едно намерение. Ню Орлиънс беше голям град. Може би щеше да успее да се изплъзне на Филип, щом корабът хвърлеше котва. Нямахше да е трудно да намери сестрата на Марсел и да започне нов живот.

Без да знае накъде са поели мислите ѝ, Филип каза:

— Само ние с капитан Жискар знаехме, че корабът плава към Ню Орлиънс. Страхувахме се, че на борда може да се промъкнат шпиони или че документът може да бъде откраднат, ако се разбере накъде плаваме. Затова толкова се ядосах, като разбрах, че Дювал е на борда. Бях наредил на капитан Жискар да не взема други пътници за това пътуване, но тъй като Дювал е мой съсед и лоялен французин, той му е позволил да се качи. Жискар погрешно е предположил, че Марсел още ми е приятел.

— Сигурно не подозираш, че господин Дювал е шпионин! — протестира Габи.

Филип се навъси.

— Според мене е способен на всичко. Но Анри е мъртъв и аз трябва да поема пълната отговорност за доставянето на документа.

— Защо ми казваш всичко това, Филип? — запита тихо Габи.

— Ако с мене се случи нещо неочаквано, преди да сме стигнали Ню Орлиънс, искам ти да отнесеш документа на генерал Джаксън.

За миг сърцето на Габи спря да бие. Нещо да се случи с Филип! Господи! А на глас изрече:

— Да не би да искаш да кажеш, че ако някой, намиращ се на борда, е убил капитан Жискар заради тези тайни книжа, няма да се поколебае да убие и тебе?

— Точно така.

— И ти ми вярваш достатъчно, за да ми кажеш всичко това? — запита Габи смаяна.

— Няма друг — бе внимателно премисленият отговор. — Книжката са скрити в сандъка ти, под дрехите. Ако умра, занеси ги направо в главния щаб на Джаксън в Ню Орлиънс. Мерсие има заповед да закара кораба до Ню Орлиънс, ако аз не мога. — Изведнъж той я сграбчи за раменете и я стисна силно. — Обещай ми, че няма да се доверяваш на никого, Габи! На никого! Разбра ли? На никого!

— Обещавам, Филип, обещавам — изрече задъхано Габи. Едва когато изтръгна обещанието от нея, пръстите му отпуснаха желязната си хватка.

— Утре навлизаме във Флоридския проток и след това в Мексиканския залив — продължи той, след като си възвърна самообладанието. Ако Дювал е шпионин, помисли Филип, не му остава много време, за да извърши най-лошото.

— Ню Орлиънс е френски град, нали? — запита Габи.

— Има няколко стари испански фамилии, но повечето са французи или креоли. Всъщност, след като през 1803 г. Наполеон продаде тази територия, тя е част от Съединените американски щати.

Габи се опита да асимилира всичко, което Филип ѝ разказа, но бе объркана от всички тези понятия — войни, шпиони, тайни документи. Но бе дала обещание и имаше намерение да го спази, макар че мисълта, че Филип може да умре, я караше да се чувства някак странно освободена.

На другия ден Габи зърна земя за пръв път, откакто бяха излезли от Брест. Филип ѝ обясни, че това са само малки островчета, но въпреки това бяха земя. Отдалече изглеждаха като украшения, потопени в лазурното море. Тя изпадна във възторг, като видя искрящите бели плажове и гъстата растителност. Бе толкова омаяна от вида на малките островчета, които отминаваха покрай кораба, че не забеляза мрачното изражение на Филип, който следеше с очи привидно невинните, пухкави бели облачета. Не се учуди ни най-малко, когато Мерсие го осведоми, че барометърът пада с тревожна бързина. Едва

тогава Габи насочи вниманието си към застрашително снишаващия се небосклон. Това, което преди ѝ се бе сторило лек ветрец, сега изведнъж се превърна в яростен вихър, който заплющя в платната на бързо движещия се кораб. Видя моряците да се втурват към платната, докато други се хвърлиха да укрепват товарите в задната част на палубата. Трескавата дейност на екипажа убеди Габи, че бурята няма да е като онази, която ги бе полюшкала малко по-силно преди три дни в открития Атлантик, когато Филип я обучаваше на изкуството на любовта. Бяха в тропически води и това може би беше един от онези урагани, за които я бе предупредил Филип.

— Колко време имаме според тебе, преди бурята да връхлети? — запита Габи, докато Филип я отвеждаше към каютата.

— Трудно е да се каже — отвърна той, — но ураганите вилнеят точно по това време на годината и ако се съди по барометъра, бурята ще се разрази още преди да се е стъмнило.

Щом стигнаха до вратата на каютата, той я пусна рязко, загрижен за безопасността на кораба и екипажа.

Силният вятър не престана да блъска кораба целия ден и до късно през нощта, напомняйки на Габи, че морето е като капризна любовница, готова винаги да се шегува и закача или пък да погълне някого, ако е сърдита; сега видя съвършено ясно, че морето никога не е било по-сърдито. Гигантски вълни в надпревара заливаха бордовете. Стомахът на Габи бе разбъркан, тя преглъщаше усилено, за да потиска гаденето, и впиваше ръце в ръбовете на койката, за да не се изтърколи от нея.

Филип се върна няколко пъти в каютата с пребледняло от изтощение лице, с мокри дрехи въпреки брезентовото наметало. После път забеляза, че на Габи ѝ е зле, и веднага се втурна на помощ. Нежно отмахна светлите кичури коса от мокрото ѝ лице и я целуна по челото.

— Още малко, скъпа — прошепна той, — скоро всичко ще свърши. Не се тревожи, ще се погрижа за тебе.

Не се отвърна, когато тя започна да повръща в легена на умивалника, само я задържа плътно притисната до себе си, виждайки я, че трепери от слабост. Не бе очаквала такава мило държание от Филип, но то идваше твърде късно. След като стоя до Габи, докато гаденето ѝ премина, Филип си спомни за своя дълг, отдели се нерешително от нея и тръгна да излиза.

Габи така и не разбра какво точно се случи после. Откъде намери сили да направи това, което направи, или защо изобщо го направи — всичко това остана заключено в някакво отдалечено кътче на сърцето ѝ. Точно когато Филип отвори вратата, за да излезе от каютата, една огромна вълна удари така силно кораба и толкова го наклони, че той едва не се преобърна. Пред ужасените очи на Габи вратата се изтръгна от ръцете на Филип и той бе отхвърлен към палубата, която вятърът сякаш метеше с гигантска метла. Тя видя с ужас как едно буре с гвоздеи, закрепено на палубата, се отвърза и се затъркаля застрашително към него. Филип го видя и се опита да се надигне, но неспирно мокрената от вълните палуба и силното люшкане на кораба затрудняваха и спъваха движенията му. Едва бе успял да се изправи на колене, когато бурето се блъсна в него и го запрата към перилата. Следващото накланяне на кораба търкулна бурето в другата посока, а Филип остана да лежи в безсъзнание, опрян опасно на перилата, откъдето друго силно накланяне лесно би могло да го помете зад борда.

Габи се изправи неуверено и бавно се запъти към вратата, викайки Филип, без да осъзнае, че той не може да я чуе сред оглушителния рев на бурята. Тя се огледа насам-натам и с тревога видя, че няма кой да му се притече на помощ а падащият мрак и дъждът силно намаляваха видимостта. Независимо колко го мразеше, не би могла да го остави да падне през борда! Добила сили от внезапния ужас, тя излезе бавно от защитената каюта и тръгна да му помогне. Вятърът два пъти я събори и тя трябваше да пълзи, наложи се да се хване за една счупена мачта, когато огромна вълна връхлетя палубата. Успя все пак да стигне до Филип, изтощена и задъхана, но невредима. Пребледня, като видя дълбоката рана на челото му, и се опита да спре кръвта, изтичаща от нея, с края на ризата си. Разбра, че не могат да останат тук, защото рискуват да паднат през борда, и завика за помощ, но никой не можеше да ги види или да ги чуе в тъмнината и сред рева на бурята. Габи трябваше да спаси и него, и себе си.

Хвана Филип под мишниците и го повлече със сетни сили към най-близката мачта, като спираше често, за да си поеме дъх и да потисне гаденето, което разтърсваше тънкото ѝ тяло. Безжизнено отпуснатата тежест на Филип я караше да се напряга ужасно много, но

тя нямаше да позволи на морето да го вземе. Когато успя да довлече безчувствения Филип до мачтата, всички мускули я боляха и беше готова всеки миг да припадне.

Габи задъхана го опря до мачтата и посегна към едно въже, което висеше от такелажа. Действаше инстинктивно, разбирайки, че не може да стигне до каютата с влачене на припаднал човек, затова го върза здраво за остатъка от мачтата. Едва тогава си позволи да се отпусне до него с развълнувани от усилието гърди и тяло, което цялото се бе превърнало в болка. Накрая, когато посъбра сили, Габи посегна да хване друго въже, с което да привърже и себе си към мачтата. Мъчейки се да се изправи, тя не видя огромната вълна, която се надигаше зад нея, и не чу гласа на Филип, който се бе свестил и виждаше как пред него се разиграва чудовищен кошмар. Предупредителният му вик се стопи в рева на бурята.

Филип загледа в безсилен ужас как убийствената вълна се надигна от дълбините на сърдитото море, докато Габи стискаше със сетни сили въжето. Той наведе глава, за да посрещне напора на вятъра и водата, и когато я вдигна, тя бе изчезнала — изчезнала, сякаш никога не я бе имало. Тогава и той потъна в море от черна забрава.

6

Болката бе пронизителна. Филип непоносимо страдаше дори от усилието да отвори очи. Главата му пламтеше, боляха го такива места по тялото, които не бе знаел, че съществуват. Първото лице, което позна, бе това на Мерсие, първия помощник, който го гледаше с такова състрадание, че Филип веднага се разтревожи. Постепенно от мъглата излязоха и други лица, сред тях и Марсел Дювал. Но лицето, което той търсеше, го нямаше.

— Ах, господин Сен Сир — изрече с явно облекчение Мерсие. — Радвам се, че най-накрая сте пак сред нас. Така ни изплашихте.

Филип се опита да се надигне, но не му позволиха да се отдели от възглавниците.

— Не, не — настоя Мерене. — Не съм лекар, но се вижда, че раната на главата ви е довела до сериозно сътресение. По-добре е известно време да не се напрягате.

— Корабът... бурята...? — заекна Филип, все още доста замаян, за да мисли ясно.

— Всичко е наред — увери го Мерсие. — Има повреди, но нищо сериозно, всичко ще бъде поправено, щом стигнем Ню Орлиънс.

— Колко време съм бил в безсъзнание?

— Почти двадесет и четири часа.

— Господи! — изруга със слаб глас Филип. — Какво се случи?

— Надявахме се вие да ни кажете — отвърна Мерсие, отмествайки очи, сякаш имаше да каже още нещо, но не се решаваше.

— Не помня нищо от момента, когато излязох от каютата, след като проверих как е съпругата ми — каза Филип и докосна главата си, обвита от дебела превръзка. — Какво ме е ударило?

— Едно буре с гвоздеи се е откъснало от въжетата и ви е блъснало към перилата. Само можем да се досещаме какво е станало после. Когато небето се проясни, ви намерихме здраво вързан за мачтата, в безсъзнание и с кървяща рана на главата. Този, който е

проявил достатъчно присъствие на духа, за да ви върже за мачтата, вероятно ви е спасил живота.

Марсел пристъпи напред с помрачнял поглед.

— Нищо ли не си спомняш, Филип? Помисли, човече, помисли! — замоли го той. — Нищо ли не си спомняш за саможертвата на съпругата си?

Изглеждаше извън себе си от мъка и Филип се намръщи съсредоточено, мъчейки се да насочи все още замъглените си мисли към събитията, предизвикали мъката на Марсел.

— Оставете ни! — заповяда Мерсие и погледна към неколцината моряци, струпали се в каютата. След миг вътре останаха само Марсел, Мерсие и Филип. — Сега, господин Сен Сир — започна капитанът, — много ще ни помогнете, ако успеете да си спомните какво е станало на палубата по време на бурята, защото имам тъжното задължение да ви осведомя, че съпругата ви е изчезнала и имаме всички основания да вярваме, че е паднала през борда. Можем само да предполагаме, че именно тя ви е вързала за мачтата. Ужасна трагедия е, че не е успяла да върже и себе си.

Мерсие замълча, за да могат думите му да проникнат до замаяния мозък на Филип, но не бе подготвен за това, което последва. Споменът се върна с ослепителна яснота и Филип скочи от леглото в прилив на сила, за съжаление краткотраен. Когато краката му докоснаха пода, главата му сякаш се пръсна на милион парченца и той остана в съзнание само с огромно усилие на волята.

Остави се да го сложат обратно в леглото. Болезнените спомени го заляха като онази огромна вълна, която бе помела Габи през борда. Той зарови лице в ръцете си, съкрушен от мъка. Гласът му като че ли идваше от много далече.

— Габи сигурно е видяла от вратата на каютата какво става с мене, защото следващото нещо, което си спомням, е, че се намерих вързан към мачтата и в същия момент, когато се свестих, видях как една вълна я отнася в морето. — Един сив облак навлезе в полезрението му и замъгли погледа му. — Господи, как да го понеса! Тя спаси живота ми, но загуби своя. Нима съм прокълнат? Трябва ли аз да съм причината за смъртта на всяка скъпа за мене жена?

— Ти го каза, Сен Сир, не аз — бе развълнуваният отговор на Марсел.

Той се обърна и излезе от каютата, за да тъжи в усамотение по светлокосата жена с виолетови очи, която бе започнала да означава за него много повече от това, което можеше да си представи. Съдбата се бе намесила и бе отнела един невинен живот вместо този, който той имаше намерение да отнеме. Никоя жена досега не бе успяла да му направи такова силно впечатление за толкова кратко време, както Габриела Сен Сир!

Филип не позволи на Мерсие да насочи кораба директно към Ню Орлиънс, макар да бяха установили, че се намират на един ден път оттам. Вместо това той нареди корабът да започне да кръстосва из района, където Габи бе паднала зад борда. Търсеха наслуки. За три дни „Наветрен“ обиколи голяма част от Мексиканския залив, точно под устието на Мисисипи, и целият екипаж се взираше в пясъчните ивици на необитаемите островчета, където Габи евентуално би могла да бъде изхвърлена от вълните. Никой не знаеше точните координати на мястото, където тя бе изчезнала. Нямахше свидетели на героичната ѝ постъпка, Филип, все още слаб поради раната на главата, стоеше от изгрев до залез на перилата, взрян в морето и в приличните на украшения острови, осели хоризонта.

Накрая, когато се простиха с всяка надежда да намерят Габи жива, те прекратиха търсенето и навлязоха в Мисисипи, за да пътуват сто и седем мили нагоре по течението ѝ до Ню Орлиънс. Филип трябваше да изпълни мисията си, но нищо не можеше да прогони от ума му спомена за тази среброкоса девойка, с коси, наподобяващи оживели лунни лъчи, която той се бе опитал да опитоми... и не бе успял.

Скоро след смъртта на капитан Жискар Филип събщи на Марсел закъде плава корабът. Марсел много се изненада и се ядоса, че го отклоняват от Мартиника, но Филип не се трогна от гневния му изблик. Не можеше да не подозира, че този човек, когото той мразеше, е замесен по някакъв начин в нещастните случаи, които се струпаха на главата му още от началото на мисията.

Сега, докато навлизаха в Мисисипи, Марсел стоеше мрачен и замислен, хвърляйки бегли погледи към Филип, който като че ли не мислеше за нищо друго освен за собственото си нещастие. Лесно щеше да се загуби в тълпата, когато „Наветрен“ пристане на кея, помисли той. Не бе успял да направи това, което си бе поставил за цел,

но все още имаше възможност да довърши задачата и да превърне поражението в успех. Много неща зависеха от това, дали ще може да напусне незабелязано кораба и да подготви всичко необходимо, преди Филип да иде да докладва на генерал Джаксън.

Когато моряците швартоваха „Наветрен“ към кея, протегнал се навътре в реката, Марсел веднага скочи на подвижния мост и изчезна в улиците, пълни с местни хора и войници. Филип не му обърна внимание, защото и самият той се готвеше за тръгване.

Едва след като даде нареждания на Мерсие за ремонта на кораба, Филип взе пакета, скрит на дъното на сандъка на Габи. При вида на дрехите ѝ той едва не загуби самообладание и трябваше да се застави да излезе от каютата, където всичко му напомняше за нея. Пъхна пакета във вътрешния си джоб и напусна кораба със скована походка. Накъдето и да погледнеше, виждаше, че градът се готви за обсада. Купчини храна и оръжия задръстваха кейовете и улиците край пристанището. И хората му се виждаха разтревожени. Филип измина краткото разстояние до Площада на оръжията, наречен по-късно площад „Джаксън“, където знаеше, че генерал Джаксън разполага главния си щаб, когато е в града. Ако големият брой американски войници тук беше някакъв признак, значи генерал Джаксън имаше намерение да защитава Ню Орлиънс от мащабно британско нападение. Докато пресичаше улицата, за да излезе на площада, Филип изведнъж усети опасността, подуши я като хрътка. Силен тропот привлече вниманието му към един екипаж, който препускаше бясно срещу него. Дори от разстояние той видя, че няма кочияш, явно конете се бяха подплашили.

Филип разбра, че не може нито да смени посоката, нито да стигне до другата страна на улицата, преди екипажът да връхлети върху него. Оставаше му само едно: да се опита да избегне копитата на конете и колелата на каретата. Затова той се просна на земята, сви се на топка и когато конете минаха през него, успя да избегне копитата им, измъквайки се с няколко ожулвания. Но най-лошото предстоеше. Каретата го достигна, преди да бе успял да се търкулне достатъчно далече, и дясното колело засегна главата му, отваряйки раната, получена по време на бурята. След минута всичко свърши. Хората се струпаха около него, няколко войници притичаха да му помогнат да се изправи.

— Ранен ли сте, сър? — запита един войник, като избърсваше калта от жакета му. — Май зле сте си ударили челото. Най-добре е веднага да идете на лекар.

— Благодаря — каза Филип на английски, бръквайки автоматично в джоба си. — Не съм сериозно ранен, само натъртен. Видяхте ли откъде дойде този екипаж?

— Не, сър — отговори войникът. — Улицата беше празна и изведнъж екипажът се насочи право към вас. Успяхме да го спрем, но вътре нямаше никой, а и никой не идва да си го потърси. Някаква загадка, както изглежда.

— Да, загадка — съгласи се с тайнствен тон Филип, попивайки с кърпичка кръвта от раната на главата, която започна ужасно да го боли.

След като попита как да стигне до главния щаб на генерал Джаксън, Филип започна усилено да мисли. Едва не загуби живота си за трети път, откакто бе започнала мисията му. Двама души вече бяха мъртви — трепна, когато си спомни за Габи — и един мъртъв повече нямаше да означава нищо за човека или хората, които не биха се спрели пред убийство в желанието си да не му позволят да даде на генерал Джаксън документа, който носеше у себе си.

Филип се разхожда няколко минути из преддверието на канцеларията на Джаксън, когато накрая вратата се отвори и един едър мъж с побеляла коса и уморени очи се насочи към него.

— С нетърпение ви чакахме да пристигнете, Сен Сир. — В следния миг той забеляза кръвта по главата на Филип и състоянието на дрехите му. — Господи боже, Сен Сир, какво ви се е случило? Седнете, седнете, човече. Сега ще викна доктора да ви прегледа.

— Няма нищо, генерале — протестира Филип, но въпреки това седна на стола, предложен му от Джаксън. — Стана нещастие отвън; едни подплашени коне без малко да сложат край на живота ми.

Джаксън се вгледа в него и вдигна едната си рошава вежда, докато Филип описваше случката.

— Цялото пътуване беше белязано от безсмислени злополуки. Дори времето беше срещу нас. Капитан Жискар загина и... и... съпругата ми падна зад борда по време на урагана, който ни застигна преди няколко дни. — Прекъсващият се глас на Филип разтревожи Джаксън, но той не каза нищо, изчака Филип да продължи. — Убеден съм, че инцидентите, които доведоха до смъртните случаи и до

покушението срещу живота ми, са дело на шпионин, който иска да се добере до документите, предназначени за вас.

Той бръкна във вътрешния си джоб и извади оттам пакета, който бе опазил с цената на големи лични жертви.

Дълбоки бръчки прорязаха и без това набразденото лице на генерал Джаксън, докато търсеше думи, с които да изрази благодарността си, като знаеше, че нищо, което би могъл да каже или да направи, няма да върне съпругата на Филип или капитан Жискар.

— Какво мога да ви кажа, Сен Сир — изрече генералът с искрена симпатия, — освен че имате вечната признателност на американския народ и френското правителство. Благодарение на сведенията от този документ ще знаем дали британците възнамеряват да нападнат Ню Орлиънс, или са си набеязали други цели.

Той разкъса обвивката на пакета, прегледа набързо няколко страници и мрачното му лице се разведри.

— По море. И то скоро — обяви той с блеснали очи. — Тук се казва също, че британският план предвижда да се иска помощ от Жан Лафит. Баратарският залив е важен подстъп към Ню Орлиънс и за да получат достъп до него, им е необходима помощта на Лафит.

— Знам съдържанието — каза Филип. — И капитан Жискар, и аз го прочетохме, за всеки случай. Но Лафит не е ли пират?

— Наричат го с много имена и „пират“ е едно от тях. Ако той обаче се съгласи да помогне на британците, загубени сме.

— Мислите ли, че ще им помогне?

— Няма да го обвиня, ако постъпи така — изсумтя Джаксън. — Губернатор Клейбърн наскоро заповяда на американски военни кораби да навлязат в Баратария, убежището на Лафит. Обсадили острова, потопили няколко негови кораба и пленили част от хората му. Любопитното е, че той не отговорил на огъня. По-късно пратил съобщение до губернатора в смисъл, че се смятал за американец и нямало да стреля срещу корабите на собствената си страна. После предложил да помогне срещу британците, когато дойде време.

— Губернаторът приел ли е предложението на Лафит?

— Тоя глупак още не вярва на Лафит, но аз възнамерявам лично да говоря с него и да преценя дали наистина има желание да ни помогне. Един от неговите лейтенанти се съгласи да заведе двама мои хора до Баратария, за да разберат към кого е лоялен Лафит.

— Градът готов ли е да се бие? — запита Филип. — Какво казват гражданите?

Повечето от тях не вярват, че британците представляват заплаха. Сигурен съм, че биха предпочели да са под британско управление, а не под американско. Но сега, щом като имам доказателства за предстоящото нападение, ще удвоя усилията си да вдигна хората под тревога и да ги подготвя да защитават града си.

— Идвайки насам, видях купчини оръжия и боеприпаси. Според мене, започвате добре.

— Де да беше така — въздъхна уморено Джаксън. — Запасите ни от някои видове оръжия са извънредно малки, липсват също мускети, търсим да се снабдим с тях от околните градове. Ако се съди по това тук — и той посочи тайните документи, които държеше, — нямам много време, за да укрепя и да въоръжа града и да подготвя гражданите за бой.

Той въздъхна отново и прокара дългите си кокалести пръсти през оредяващата бяла коса. Филип усети, че генералът е много загрижен за предстоящите сражения, и се нахрани да си тръгне. Джаксън забеляза движението на Филип и сякаш се стресна, виждайки го да стои още в канцеларията му — сякаш мисълта за войната бе прогонила всичко друго от ума му. Генералът протегна приятелски ръка към Филип.

— Отново ви благодаря, Сен Сир, от името на американския народ. Само да можех да върна съпругата ви... Ако мога да направя нещо за вас, моля, само ми кажете.

Филип стисна набръчканата ръка, развълнуван от искреното чувство на великия човек, и каза:

— Има едно нещо, генерале.

— Стига да е в моите възможности, Сен Сир — отвърна искрено Джаксън.

— Има някаква малка възможност морето да е отнесло съпругата ми на някое от островчетата в устието на реката и тя да е още жива. Ако можете да изпратите ваши хора да я потърсят, ще съм ви извънредно благодарен. Готов съм да дам пет хиляди долара награда за сведения, които ще помогнат да я открия, ако е жива, или тялото ѝ, ако е мъртва.

Хълтналите очи на генерал Джаксън се изпълниха със състрадание. Той знаеше, че шансовете на горката жена да оцелее не са

дори едно на един милион. Дори да е била изхвърлена жива на брега, неминуемо е станала плячка на алигаторите. Но не му даде сърце да изрече това на глас. Само каза:

— Много щедро от ваша страна, Сен Сир. С радост ще разпространя описание на съпругата ви сред моите хора. Бъдете уверен, че ако тя се появи в града, аз веднага ще узная.

Макар в гласа му да звучеше оптимизъм, очите го издаваха. Дълбоко в сърцето си знаеше, че усилията на Сен Сир да открие жена си са безполезни.

Филип описа на един лист отличителните черти на Габи и го предаде на Джаксън. Той го прочете мълчаливо.

— Няма как да объркат съпругата ви с друга — отбеляза той. — В Ню Орлиънс със сигурност няма друга жена, която да притежава отличителните белези на вашата съпруга. Предполагам, ще останете известно време в града?

— Да, ще спя на борда на „Наветрен“, докато трае ремонтът му. Когато стане отново годен да плава, ще реша дали да се установя в града или да се върна в Мартиника. Разбира се, до голяма степен всичко зависи от това, дали ще намеря съпругата си... или тялото ѝ.

— Дръжте връзка с нас, Сен Сир — настоя Джаксън, който вече бе започнал да прелиства купчината книжа на бюрото си. — Ако имам някакви новини, ще знам къде да ви намеря.

Срещата бе приключила. Филип излезе навън, под палецото слънце, и върху раменете му внезапно се стовари огромна умора; струваше му се, че срещата с генерал Джаксън и всичко, което се бе случило по време на пътуването, е само лош сън. Но не беше. И сега, когато документът бе отишъл на сигурно място, умът му бе зает единствено с мисълта за Габи. Ясно виждаше предизвикателно вирнатата ѝ брадичка — първия път, когато я бе взел; шокът и оскърблението, когато ѝ бе описал какво възнамерявала прави с нея, и реакцията на топлото ѝ тяло, когато най-накрая бе разчупил леда на нейната съпротива и бе отприщил една страст, която никога нямаше да забрави. Чувстваше разкошните и гъсти къдрици, нежните извивки на тялото ѝ, копринената мекота на плътта ѝ и тялото му закопня за нея. Когато се бе оженил за нея, бе очаквал да намери едно нежно и послушно момиче, което да му ражда деца и да не му поставя никакви изисквания. Това, което бе получил, бе една омагьосваща, неукротена

дива котка, която го бе изненадала и ядосала с неукротимия си дух и дива пламенност.

От първия миг, когато Филип бе спрял погледа си върху Габи, бе му станало ясно, че тя ще представлява сериозен проблем. Но, господи, колко я искаше! Нито суровото отношение, нито унижението можеха да я накарат да се смири. С това само бе успял да я подтикне към още по-голямо неподчинение, даже да я тласне в ръцете на Дювал. Само да знаеше Габи, че всичко, което той правеше, бе породено от мисълта за Сесили и за това, което се бе случило. Още виждаше как от очите ѝ изскачат виолетови пламъци, които после се превръщат в разтопена лава, когато неговите целувки и ласки увеличаха тялото ѝ в единственото подчинение, с което някога го бе удостоявала. Да можеше добрият бог да му я върне — би се задоволил дори само с това!

Габи видя надигащата се вълна в последния момент — пречеше ѝ дъждовната пелена. Нямахше време за нищо друго освен за кратичка молитва. После усети как нещо я вдига на гребена на вълната и всички наранявания, получени в усилията ѝ да спаси живота на Филип, се стопиха в едно странно успокояващо приливно движение. Тя потъваше под него. Все по-дълбоко и по-дълбоко...

Беше мъртва. Нямахше друго обяснение, Възнасяше се на бял облак и дори един ангел я гледаше снизходително. Ангел с невероятно черни, гъсти мигли и абаносова коса.

— Госпожицата се събуди.

Това беше по-скоро констатация, а не въпрос; гласът на ангела бе не по-малко странен от външността му. В меките, леещи се звуци се долавяше загриженост. А думите бяха произнесени на чист френски език.

Габи се раздвижи и по тялото ѝ мигновено пробягна болка. Едва сега разбра, че не е мъртва. Мъртвите не ги боли, а нея я болеше цялото тяло. Надигна се, но красивата жена, която се бе надвесила над нея, нежно я възпря и тя пак се отпусна на мекото легло.

— Къде... къде съм?

— Вие сте сред приятели, госпожице. Тук никой няма да ви стори нищо лошо.

— Корабът... Филип... — заекна Габи, стиснала глава в дланите си; болката не ѝ позволи да каже нищо повече.

Когато вдигна глава, видя, че в стаята е влязъл един мъж. Беше висок и строен, с грациозни движения. В държанието му се долавяше огромна сила. Имаше дълга, гарваново черна коса, очите му искряха като антрацит, мустаците и бакенбардите също. На Габи ѝ се стори странно, че носи дълга, полюшваща се обича на едното ухо. Високите ботуши, които обгръщаха мускулестите му прасци, издаваха ясен звук, когато той се приближи към леглото.

Гласът му бе изненадващо мек.

— Хубаво е да видя цвета на очите ви, госпожице. Известно време се бояхме, че никога вече няма да ги отворите, а би било жалко, тъй като не съм виждал такива прекрасни очи. Виолетови очи не се виждат всеки ден в Ню Орлиънс.

Той се засмя, показвайки здрави бели зъби. Габи се усмихна неволно.

— Господине, можете ли да ми кажете къде се намирам и как съм попаднала тук?

— Разбира се, госпожице. Вие сте на Баратария. Аз съм Жан Лафит и това е моята островна крепост. А как сте попаднали тук... е, мога да отговоря само приблизително. Явно вълните са ви отнесли в морето по време на урагана и добрият бог не е пожелал да ви вземе, затова те са ви изхвърлили на брега на Баратария, а там ви намериха моите хора. Останалото, малката ми, ще трябва да допълните вие.

— Пътувах на кораб, който отиваше към Ню Орлиънс, когато бурята ни връхлетя — каза Габи. — Знаете ли дали корабът е потънал или е стигнал до Ню Орлиънс? — Важно беше да разбере дали Филип е жив.

— Как се казва корабът? — запита Лафит.

— „Наветрен“.

— Не видяхме следи от корабокрушение, затова предполагам, че корабът е стигнал невредимо Ню Орлиънс. Ще пратя някого от моите хора да провери. А сега, госпожице, ако мога да узная името ви...

Габи се поколеба, после сви рамене.

— Аз съм госпожа Габриела Сен Сир.

— Значи сте омъжена. В такъв случай трябва веднага да осведомим съпруга ви, че сте жива и здрава. Сигурно се е побъркал от мъка, мислейки, че сте мъртва.

— Не, не! — извика развълнувана Габи. — Моля ви, не искам да се връщам при него. Не ме пращайте при него. Умолявам ви.

— Госпожо Сен Сир, успокойте се. Сега няма да говорим за това. Свободна сте да останете на Баратария колкото искате. Макар че някои ме наричат пират, контрабандист и убиец, вие няма да пострадате, щом сте под покровителството на Жан Лафит.

— А има ли нещо вярно във всичко това? — запита Габи в пристъп на страх.

Той се изсмя гръмогласно.

— Всичко това е вярно, госпожо, всичко. Но аз съм преди всичко любезен домакин и вие сте моя гостенка за толкова време, колкото пожелаете. Оставям ви в нежните ръце на моята Мари — и той отпрати ослепителна усмивка към дребничката, приятна жена до себе си.

Когато той се оттегли, Габи погледна въпросително към Мари.

— Наистина ли е пират?

— О, може и така да се каже — отговори тя, макар че любовта, която блестеше в очите ѝ, подсказваше, че в нейното сърце той е всичко друго, само не и това. — Но напада само галеоните на ония проклети донове, испанците. В Ню Орлиънс всички търсят Жан, за да купуват съкровищата, които е взел от испанците. Никога не е нападал американски кораби — закле се тя, — но американците отхвърлят помощта му.

Думите на Мари смутиха Габи и момичето явно го разбра, защото бързо смени темата.

— Но това няма значение, госпожо Сен Сир, важното е вие да си починете и да оздравеете. По-късно ще поговорим.

— Моля, наричайте ме Габи — настоя тя.

— Благодаря. Значи, Габи.

— От колко време съм тук, Мари? — запита Габи, докато Мари се суетеше около нея.

— Една седмица.

— Една седмица! — възкликна Габи невярващо.

— Да, и не бяхме сигурни, че изобщо ще се свестите. Но слава на бога, събудихте се и сега трябва да възстановите силите си — настоя Мари. — Ще ви оставя и ще се погрижа да ви приготвят нещо за ядене. А вие междувременно си починете.

Когато остана сама, Габи не можеше да мисли за друго освен за Филип. Очите ѝ потъмняха, когато се запита дали се е спасил и дали изчезването ѝ го е натъжило. Не, реши тя, това не може да му е причинило чак толкова голяма мъка. И ако успееше да постигне своето, той никога нямаше да научи, че тя е жива. По-късно щеше да стигне до Ню Орлиънс, да намери сестрата на Марсел. Но сега щеше да остане на Баратария с Жан и Мари, докато не разбере със сигурност, че Филип се е върнал жив и здрав в Мартиника.

Изминаха почти две седмици, преди Габи да се почувства достатъчно здрава, за да се осмели да излезе навън. По-голямата част от това време тя прекара в компанията на Мари в стаята, която свикна да смята за своя. Жан Лафит я посещаваше толкова често, колкото позволяваха задълженията му, и винаги бе учтив и внимателен. Вече не стана дума да се изпрати известие на Филип къде е съпругата му, макар че неговите хора бяха узнали, че „Наветрен“ е акостирал в Ню Орлиънс.

Един ден Мари се появи с купчина красиви рокли и бельо — коприна, сатен, батиста и брокати във всички цветове на дъгата.

— Това е за вас — каза тя, усмихвайки се на смущението ѝ.

— Всичко? — удиви се Габи. Никога не беше виждала нещо толкова красиво от дрехите, пръснати по леглото ѝ. Сандъкът, с който бе тръгнала от Франция, със сигурност не съдържаше нищо подобно.

— Подарък от Жан. Той желае да вечеряте днес с нас. Идват ни гости и ние двете трябва да бъдем домакините. Тоест, ако чувствате сили да го направите — добави Мари.

— Разбира се, на драго сърце. Вие и капитан Лафит бяхте толкова мили с мене, че с радост ще направя нещо за вас.

— Добре — каза Мари. — Сега нека ви изберем внимателно рокля. Нали не искаме да се каже, че любовницата и гостенката на капитан Лафит не са изглеждали великолепно?

Габи невярващо загледа красивото, жизнерадостно момиче. Поради някаква причина тя мислеше, че Мари е съпруга на Лафит. Двамата показваха такава любов един към друг, че не беше възможно да се помисли, че не са съпруг и съпруга.

Мари видя изражението на Габи и побърза да ѝ обясни.

— Това шокира ли ви? — запита тя. — Искам да кажа, че съм любовница на Жан?

Габи премига, но се опита да не показва колко е смаяна.

— Не — изрече тя бързо. — Но вие с Жан сте толкова влюбени един в друг, че ми е трудно да разбера защо не се ожени за вас. Сигурно не ви е приятно да му бъдете само любовница?

— Но, Габи, нима не знаете? — запита учудено Мари.

— Да знам какво?

— Че Жан не може да се ожени за мене, независимо колко силно го иска.

— Но защо? Не разбирам!

— Аз имам една осма част африканска кръв. Цветнокожа. Жан не може да се ожени за мене.

Габи загледа потресено Мари. Кожата на момичето беше почти толкова бяла, колкото нейната, и дори по-бяла от тази на Лафит. Как може някой да смята, че Мари не е бяла?

— Неприятно ли ви е, Габи? — запита Мари, когато не можеше повече да понася мълчанието.

Габи мигновено прегърна момичето.

— Не, Мари, неприятно ми е само това, че обществото ви третира като нисшестояща. Та вие сте по-красива, по-нежна и по-мила от всички френски момичета в Ню Орлиънс.

— Благодаря, Габи. Само ако хората мислеха като вас... Тогава моят Жан и аз щяхме да бъдем щастливи за цял живот.

Двете продължиха мълчаливо да преглеждат струпаните на леглото дрехи. После Мари се обади:

— Не сте ми разказали за съпруга си и защо искате той да ви смята за мъртва. Да не би да е толкова стар и грозен, че не можете да го понасяте?

Габи се замисли, представи си красивото лице на Филип и силното му, мъжествено тяло.

— Сигурна съм, че повечето жени биха сметнали Филип за много красив. Наистина, той няма класическите черти на французите, лицето му е по-скоро като изсечено. В него се усеща животински магнетизъм.

— Да не би да се криете от него? — запита невярващо Мари. — Аз със сигурност не бих избягала от такъв мъж.

— Но вие не го познавате, Мари. Той е жесток и властен. Ожени се за мене само за да ме погребее жива в плантацията си да му раждам деца. Сигурна съм, че за него Белфонтен е по-важен от мене. Дори призна, че има любовница.

— Вие като че ли се подценявате. Такава красива и очарователна жена не би трябвало да има проблем да задържи мъж като вашия Филип. Ако той сега не ви обича, сигурна съм, че скоро ще ви обикне.

— Не познавате Филип. В сърцето му няма място за любов.

— Но нима не е добър любовник?

— Любовник и любов са две различни неща — сви вежди Габи.
— Поради някаква причина, която не ми е известна, Филип искаше съпруга, възпитана в манастир. Баща ми ме продаде на него, като му обеща, че ще съм послушна и покорна. Но той не знаеше, че не съм съгласна да се превърна в кротка кобила за разплод, каквато търсеше.

— Баща ви ви е продал на него? — Мари бе разтърсена; такива неща не се случваха с бели хора.

— Независимо как изглеждат външно нещата, аз бях продадена. Филип още отначало даде да се разбере, че е платил всичките дългове на баща ми, за да получи в замяна ръката ми. После се разсърди, когато аз отказах да се превърна в послушната играчка, за каквато ме мислеше. Дори не ми позволи да се сприятеля с... с един пътник на борда на „Наветрен“.

— Господи, сигурно много ви е желяел!

— Да — призна Габи. — Желаяше ме. И не се успокои, докато не научи тялото ми да реагира на неговото. Използваше ме така, както аз бих използвала фино настроен инструмент, и аз нямах контрол над собствените си чувства. Ненавиждах го, задето ме научи на толкова много начини на любов, ненавиждах още повече себе си, задето станах такава ненаситна ученичка!

— Значи наистина е бил добър любовник!

— Нямам база за сравнение, но той кара жената да се чувства като... като... О, Мари, не бих могла да опиша екстаза, до който ме докараха прегръдките му!

Лицето на Габи пламна, когато си спомни за интимните моменти.

— Би ми било трудно да напусна подобен мъж — каза замечтано Мари.

— Ами ако е извършил убийство? Все още ли няма да искате да го напуснете? Вашият Жан убил ли е хладнокръвно някоя жена или дете? Филип ми призна, че е убил съпругата си и детето, което е носела...

— Какво говорите, Габи? Истина ли е това? — Бездънните черни очи на Мари загледаха донякъде скептично Габи.

— Истина е. Кълна ви се, Мари. Сам той ми каза. Филип е бил женен за красива жена на име Сесили. Убил я и когато тя умряла, умряло и нероденото им дете. След това потресаващо разкритие се

заклех, че няма да остана при него. Щях да намеря начин да го напусна. Не бих могла да живея със злодей.

— Господи боже! — извика Мари и бързо се прекръсти. — Прекрасно ви разбирам и бих постъпила също като вас.

— Ако бях останала с него, щях да живея във вечен страх, че някой ден ще се разгневи така силно, че ще ме убие. Възможно е и тогава и аз да нося невинно дете, което да умре с мене.

— Тук сте в безопасност при Жан. Ще му обясня защо не искате да се върнете при съпруга си и той ще ви разбере, както аз ви разбирам.

— Вие сте първата истинска приятелка, която имам, Мари. Благодарна съм и на двама ви за любезността — каза Габи. — Но не мога да остана завинаги в Баратария. Трябва да поема по собствения си път. Познавам една жена в Ню Орлиънс, която може би има нужда от гувернантка, затова скоро трябва да отпътувам оттук и да я намеря.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Мари. — А сега нека видим коя рокля ще смае най-много нашите гости.

Докато се обличаше, Габи погледна през прозореца и с учудване видя няколко английски кораба, пуснали котва в закътания залив наред с корабите на Лафит. Запита се защо ли британците се сближават с този контрабандист. Да не би Лафит да има намерение да предаде американците? Явно гостите за вечеря щяха да бъдат именно британците. Тръпка полази по тила ѝ, когато си спомни тайния документ, пазен от Филип; документ, за който бе умрял капитан Жискар. Запита се дали генерал Джаксън го е получил и дали сега Филип не плава към Мартиника. Загледа как лоцманът спуска малка лодка от флагманския кораб, за да стигне до брега. Моряците на корсарските кораби се катереха по вантите. На брега местните жители се събираха на групички, доста голяма тълпа се бе скупчила около оръдието, което пазеше входа на залива.

Когато вечерта Габи и Мари влязоха в голямата зала, Жан Лафит ги приветства. Габи бе облечена в рокля от виолетова коприна, която подчертаваше цвета на очите ѝ, а роклята на Мари бе в морскосиньо, което правеше сметановата ѝ кожа да блести в златисто. Стаята бе осветена от меката светлина на свещите, разкошните медни свещници хвърляха меки отблясъци.

— Колко сте красиви, уважаеми дами — каза Лафит с лек приветствен жест. — Англичаните ще ми завидят.

Габи се възхити, гледайки Жан да обикаля около масата и да инспектира чиниите и приборите. Бе облечен в снежнобяла риза и капитанска куртка с медни копчета; бляскавата му коса бе сресана, а мустаците — напомадени. Бе препасал само сабя; пистолетите бяха прибрани.

— А, сигнализират от брега — каза той, надавайки ухо. — Гостите пристигат. — Обърна се към дамите. — Моля ви да бъдете красиви и благосклонни към емисарите на негово величество.

Черните му очи намигнаха дяволито.

Габи чу обути в ботуши крака да се качват по верандата, после видя да влизат, предшествани от лейтенанта на Жан, трима морски офицери, великолепни в сините си униформи. Мари бе застанала спокойно до Лафит, сякаш беше някоя благородничка, а не любовница на известния пират.

Първият англичанин, който влезе в стаята, веднага се представи. Поклони се сковано и каза:

— Мистър Лафит, аз съм капитан Ричард Тримейн от флотата на негово британско величество. Моят помощник — и той махна към младия мъж зад себе си — лейтенант Джон Локли, и капитан Уилям Джоунс от армията. С нас пътува и кралският пратеник господин... Смит. Той обаче се разболя от треска и не може да слезе с нас на брега. Дойдох да ви предам послание от нашия главнокомандващ, а господин Смит ни даде документ, който идва направо от британското правителство.

Капитан Тримейн извади два пакета, увити в пергамент. Лафит ги взе, но ги хвърли небрежно на масата, без да си даде труда дори да счупи печатите.

— В Баратария гостоприемството винаги има предимство пред работата. А Жан Лафит никога не поставя работата над удоволствието. Моля, седнете, джентълмени, но най-напред ми позволете да ви представя две прекрасни дами. Моята домакиня и моята гостенка.

И той представи подред Мари и Габи.

Габи усети любопитството на англичаните. Да не би да смятат, че те двете с Мари са любовници на Лафит? Двете момичета размениха дяволити усмивки, защото знаеха, че объркват британците с

присъствието си. Една красива любовница — това е разбираемо... но две?

Едва след като и последната чиния бе вдигната от масата, Жан взе пакетите, които лежаха пред него, счупи печатите и ги прочете с подчертано внимание. Изражението му бе абсолютно непроницаемо. Габи бе извън себе си от напрежение. Щеше ли Жан да накара нея и Мари да излязат от стаята, преди да почне деловите преговори? Ясно беше, че англичаните очакват от него точно това.

Но Жан учуди всички, като се обърна към гостите си, без да помоли двете дами да излязат.

— Струва ми се, капитан Тримейн, че вашият главнокомандващ и правителството ви изведнъж много са започнали да ме ценят. Толкова много, че ми предлагат капитански чин във флотата ви срещу моето сътрудничество. — Той разпери многозначително ръце. — Но защо, капитане? Каква нужда имате от един контрабандист и пират?

Капитан Тримейн нервно се изкашля.

— Както знаете, контролът над Баратарския проток е от съществено значение за завладяването на Ню Орлиънс. Той е удобен подстъп към града. Вашето сътрудничество ще ни осигури успеха.

В този момент капитанът млъкна стреснато, когато Жан подаде документа на Мари.

— Какво мислиш, скъпа? — запита той нехайно. — Да позволим ли на британските кораби да влязат в Баратария?

Мари прегледа набързо двата документа.

— Тридесет хиляди долара са много пари, Жан — съгласи се тя. — Но са нищо в сравнение с печалбата от доходния ти бизнес с американците в Ню Орлиънс. Съкровищата, които отнемаш от доновете, красят най-хубавите домове в Ню Орлиънс.

— Не забравяйте капитанския чин, господин Лафит. Ще бъдете уважаван член на кралската флота. Вече няма да бъдете пират, от когото всички се страхуват.

Жан отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Ако не вярвате, че ме уважават, питайте гражданите на Ню Орлиънс. Те ще ви кажат, че не само ме уважават, но и съм на почит в града им.

— Значи не приемате предложението ни? — изрече сковано капитан Тримейн.

— Не съм казал това — бе нехайният отговор на Лафит.

Сърцето на Габи се сви. Нима Лафит ще се присъедини към англичаните? Но думите му подсказваха, че по-скоро обмисля предложението. Лицето ѝ стана така сериозно, че Мари я бутна под масата и прошепнала не се безпокои, Жан знае какво прави.

— Ще размисля над предложението на вашата държава, капитан Тримейн — обяви Жан. — Как да се свържа с вас, когато взема решение?

— Можете да контактувате пряко с мене, но пратеникът, за когото споменах, ще бъде в Ню Орлиънс. Той има къща на улица „Дюмейн“ номер тридесет и можете да му пратите съобщение на този адрес.

Скоро след това англичаните отплаваха към кораба си. Повече не стана дума нито за тях, нито за документите, които лежах на масата.

— Благодаря, Габи — каза Жан, обръщайки се свойски към нея, — че почетохте трапезата ни с вашата очарователна красота. — После продължи сериозно. — Мари ми обясни защо не искате да се върнете при съпруга си и аз съм напълно съгласен. Можете да останете тук като наша гостенка колкото пожелаете. Сега, когато се възстановихте от преживяното в морето, чувствайте се свободна да опознаете нашия малък остров. Разхождайте се където искате. Никой няма да ви стори нищо лошо.

— Благодаря, капитан Лафит — изрече мило Габи. — Ще остана само докато бъде сигурна, че съпругът ми вече не е в Ню Орлиънс. След това ще се погрижа за бъдещето си.

На другата сутрин английските кораби бяха отплавали, само флотата на Лафит стоеше закотвена в залива. След закуска Мари разведе Габи из огромната къща на любовника си. Тя бе обширна, но не и хаотична, защото Лафит я бе планирал да бъде удобна и приятна. Беше великолепна, с дълга веранда, която я заобикаляше отвсякъде и я пазеше от лятното слънце и зимните ветрове. Тежки дървени капаци защитаваха остъклените прозорци.

Ключовата дума тук беше „изобилие“ — изобилие от сребро, стенни облицовки, орнаментирани мебели, изящни статуетки и ценни килими. В кухнята имаше всевъзможни храни, а студената изба за вина, изкопана под самата къща, приютяваше бутилки бренди и вино от десетина страни.

Понякога сама, но повечето пъти придружавана от Мари, Габи опознаваше Баратария. Островът беше добре укрепен, макар че някои от насипите бяха унищожени от обстрела на американската флота. Тя научи, че хората, живеещи тук, се ръководят от строг кодекс на честта. Жените имаха същите права като мъжете. Макар че бяха най-различни по цвят — от най-бели до абаносово-черни, — бяха свободни да живеят и да се омъжват за когото си искат. По белия пясък, заобикалящ ниските хълмове, се виждаха пръснати колиби, преобърнати лодки и дълги скари за сушене на месо и риба.

Повечето контрабандисти бяха сурови мъже, които изглеждаха като пирати и се държаха като такива. Макар че доста от тях я заглеждаха скришом, никой не се осмели да се приближи до нея, особено когато биваше в компанията на Мари. Някои от жените завиждаха на положението ѝ и тя усещаше враждебността им, докато се скиташе из острова.

Мари разказа на Габи, че Лафит е заблуждавал англичаните, докато в същото време е пратил спешни писма до губернатор Клейбърн и генерал Джаксън. Напоследък той беше толкова зает, че едва я забелязваше и все повече от неговите хора започваха открито да се заяпват в нея. Тя разбра, че на престоя ѝ в Баратария идва край.

Един ден, скоро след идването на англичаните, Мари ѝ каза, че пак ще имат важни гости за вечеря.

— Този път са американци — допълни Мари. — Представители на самия генерал Джаксън. Може би сега ще повярват на Жан и ще приемат помощта му.

— Отхвърлил е предложението на англичаните? — запита Габи.

— Боже господи! — възкликна Мари. — Та той изобщо не смяташе да го приеме! Освен тридесетте хиляди долара и капитанския чин, който му предлагаша, англичаните искаха от Жан да обещае, че няма да напада никакви испански кораби. Във втория документ от кралската флота имаше директна заплаха — или ще им помогне във войната срещу американците, или Баратария ще бъде разрушена от английските кораби. Жан толкова се ядоса, че едва се сдържа да не ги изхвърли от острова.

— Мислиш ли, че ще нападнат, ако Жан се съюзи с американците? — запита Габи.

— Възможно е, защото дори сега английските кораби дебнат някъде наоколо — каза тя и махна към околностите на залива. — Но по-големият проблем е, че някои от хората на Жан са арестувани в Ню Орлиънс и губернаторът не отговаря на писмата му. Той е под огромен натиск. Затова отиде направо при генерал Джаксън. Не може да се споразумее с губернатор Клейбърн, а вече няма никакво време.

— Значи генерал Джаксън смята предложението му да помогне за много сериозно, щом праща свои хора да се срещнат с него.

— Така се надява и Жан — въздъхна замислено Мари. — Той може да е французин, но е преди всичко луизианец и американец.

Двете жени се бяха погрижил да блеснат с външността си и тази вечер. Дългите сребристи къдрици на Габи и виолетовите ѝ очи изпъкваха на фона на кехлибарената рокля. Белите ѝ рамене и горната част на гърдите ѝ се издигаха гордо над дълбокото деколте. Тъмнокосата красота на Мари бе подчертана от зеления сатен, който обгръщаше стегнатото ѝ младо тяло като втора кожа. Черните очи на Жан блеснаха, когато ги представи на двамата млади мъже, които разговаряха оживено с него. Говореха на английски, както британските офицери — Габи бе научила добре този език в манастира. Лафит я представи само с малкото ѝ име; тя го бе помолила да не обявява фамилията ѝ, защото бе възможно тези мъже да познават Филип.

По-възрастният, капитан Робърт Стоун, като че ли не можеше да откъсне очи от нея още от мига, когато му бе представена. По-младият, лейтенант Питър Грей, я изгледа от глава до пети, но я поздрави любезно. Когато чуха името ѝ, двамата се спогледаха и от това по гърба на Габи полазиха тръпки.

По време на вечерята Габи започна да се чувства все по-неудобно, докато живите сини очи на капитан Стоун я гледаха изпитателно. Дори Мари забеляза това и вдигна изписаните си вежди, когато улови погледа на Габи. Тя го изучаваше изпод спуснатите си клепачи, докато той бе потънал в разговор с Жан. Лицето му изглеждаше толкова открито и момчешко в сравнение с мрачното изражение на Филип. Беше почти също толкова висок, с великолепно тяло, но приликата свършваше дотук. Непокорната му руса коса падаше над очите всеки път, щом направеше движение с глава. Широка му момчешка усмивка обезоръжаваше Габи. Тя се изчервяваше силно всеки път, щом погледнеше към нея, а това ставаше

доста често. Той не изглеждаше страшен, очите му гледаха мило. Габи никак не можеше да си го представи като войник, защото нямаше изглед на човек, който убива.

Лейтенант Грей, макар да беше по-млад, изглеждаше по-възрастен. Сивите му очи ѝ напомняха за Филип, тя не можеше да проникне през кремъчната им бариера. Изглеждаше разумен не за годините си и тя инстинктивно усети, че сигурно не му е трудно да убива. Габи потръпваше всеки път, щом погледът му се спреше на нея. Той я гледаше не като желана жена, а като стока, която би могла да се продаде. Това я изнервяше много и тя с радост посрещна края на вечерята, когато Жан отведе двамата мъже в кабинета си, за да пийнат бренди, да изпуснат по някоя пура и да говорят по работа. Любезност, каквато не бе проявил към англичаните. Габи не остана да приказва с Мари, а се качи веднага в стаята си.

Щом остана сама, тя се замисли какво може да означават погледите, които американците си бяха разменили, когато Жан им я представи, и замисленият проблясък в очите на лейтенант Грей. Въпросите се гонеха в ума ѝ. Дали Филип е още в Ню Орлиънс и дали я смята за жива, макар да не е намерил и следа от нея? Разхождайки се неспирно из стаята, тя не можеше да се удържи и все поглеждаше към залива. Искрящата вода, лунните лъчи, наситеният с аромати ветрец я канеха да излезе навън. Габи облече един пенъоар над нощната си дреха, тихо се измъкна от къщата и слезе по стъпалата на верандата. Всичко беше тихо. Тя знаеше, че Жан отдавна е приключил разговора си с американците и всички вече са си легнали. Мидените черупки по пътеката захрущяха под краката ѝ, когато тя се отправи към белия пясък на плажа. Мина покрай часовия, но той не я спря. Позна го — имаше жена и деца в Баратария.

Габи стигна до палмите, растящи покрай плажа. Луната се бе издигнала високо и лъчите ѝ очертаваха ясно силуетите на корабите, закотвени в залива. Гледката беше внушителна, Габи нямаше цял живот да я забрави. Почти в същия миг тя чу стъпки зад себе си и един глас изрече:

— Красива гледка, госпожице Габриела.

Габи трепна силно, но леко провлачените думи погалиха ушите ѝ и тя веднага се успокои. Предпочиташе американския английски пред

острите, отсечени звуци на британския. И поради някаква причина присъствието на капитан Стоун не я плашеше.

— Да — отвърна замечтано Габи, взирайки се в морето, — красиво е!

— Не говоря за пейзажа — прошепна той меко.

Тя усети топлия му дъх на тила си и се смути. Но той не направи никакъв опит да я докосне.

— Моля ви, капитане — възрази Габи, искаше ѝ се той да престане да говори така.

— Съжалявам, госпожице, но не можах да се въздържа да не отбележа това. Вие сте най-красивото създание, което някога съм виждал.

Габи се зарадва, че тъмнината скрива пурпура, избил по бузите ѝ. Гласът му беше толкова искрен, толкова напрегнат, че тя разбра, че не се шегува и не е свикнал да пръска комплименти наляво и надясно. Усмихна се неволно и се зарадва, че капитан Стоун, а не лейтенант Грей я бе заварил сама на плажа.

— Разбирам, че и вие не сте могли да заспите — каза тя, за да прикрие смущението си.

— Тази възхитителна нощ ме накара да изляза — призна капитанът. — И съм благодарен на съдбата, че насочи стъпките ми именно насам.

— Там ли е корабът ви? — посочи Габи към закътания залив.

— Не, ние дойдохме от Ню Орлиънс с пирога. Доминик ни доведе дотук.

— Колко ще останете?

— Още не е решено, но може би не повече от две седмици. Генерал Джаксън ме изпрати заедно с лейтенант Грей, за да огледаме острова и укрепленията му, да видим доколко полезна ще ни е флотата на Лафит, ако решим да приемем неговата помощ. Тъй като съм доволен от искреното му желание да ни помогне, ще докладвам съответно на генерала.

Габи тръгна по пясъка и капитан Стоун закрачи до нея, усетил, че тя няма нищо против компанията му. Вървяха един до друг, наслаждавайки се на тишината и на прекрасната нощ. След известно време тя пое обратно и двамата се върнаха в къщата, където се разделиха с едно прошепнато „лека нощ“.

В следващите дни, независимо колко време прекарваше насаме с Лафит и лейтенант Грей, капитан Стоун винаги успяваше да намери време за Габи. Обикновено се срещаша в късните нощни часове и се разхождаха по плажа. Жан и Мари бързо забелязаха породилото се между двамата приятелство, но не задаваха въпроси. Тя беше тяхна гостенка и не биха помислили да ограничават свободата ѝ. В Баратария всеки сам избираше приятелите си.

Една вечер Габи бе заела обичайното си място под палмите, очаквайки капитан Стоун, когато чу познати стъпки по пътеката. Обърна се с приветствена усмивка и зашеметена видя лейтенант Грей, който се задаваше откъм къщата.

— Какво правите тук? — възкликна тя.

— Друг човек ли очаквахте? — запита той остро. — Хубава вечер, госпожо Сен Сир. Питам се какво толкова интересно намира капитан Стоун на плажа по това време на нощта. Сега знам.

Габи пребледня, когато чу презимето си. За да прикрие объркването, тя каза с възможно най-голямо пренебрежение:

— Държете се грубо, лейтенант Грей! — Обърна се и се наклони да си тръгне.

— Не бързайте толкова, госпожо Сен Сир — изрече той с кадифен глас, сграбчвайки ръката ѝ. — Никого няма да заблудите. И двамата с капитан Стоун знаем коя сте. Съпругът ви пушна вашето описание из цял Ню Орлиънс. Какво ще направи той, ако разбере, че съпругата му живее с група контрабандисти и пирати и се занася с чужд мъж?

— Моят живот не е ваша грижа — възрази тя разгорещено. Бе дълбоко оскърбена от факта, че капитан Стоун не ѝ бе казал, че знае истинската ѝ самоличност.

— Сега вече е — каза лейтенант Грей и прокара многозначително пръсти по ръката ѝ. Габи потръпна. — Съпругът ви навярно много ви цени. Обявил е пет хиляди долара награда за всеки, който му съобщи нещо за вас или му донесе доказателство за смъртта ви. Но бих искал да разбере — продължи той замислено — защо сте решили да го накарате да повярва, че сте мъртва? Една любяща жена със сигурност веднага би побързала да се върне при мъжа си. Явно е, че никой не ви държи тук против волята ви.

Той присви хитро очи и стисна ръката ѝ по-силно.

Габи възкликна разтревожено. Какво иска да каже той? Филип толкова иска да си я върне, че е обявил награда? Беше сигурна, че той вече е напуснал Ню Орлиънс, но ако това, което казваше лейтенант Грей, беше вярно, значи нямаше да си замине, без да научи какво е станало с нея или да я обяви официално за мъртва.

— Решил съм да прибера тези пет хиляди долара, госпожо Сен Сир, и нямам намерение да ги дяля с капитан Стоун.

— Дали не чух името си? — Капитан Стоун изникна зад тях и веднага разбра какво е положението.

Лейтенант Грей пусна Габи и се дръпна.

— Току-що осведомих госпожица Габриела, че знаем коя е и че ще се погрижим да я върнем жива и здрава на съпруга ѝ — обяви лейтенант Грей.

— Нужно ли беше да проявявате грубост? — запита капитан Стоун, като видя, че Габи разтрива ръката си.

— Съжалявам — извини се с привидно смутен глас лейтенантът. — Вероятно съм се развълнувал, като си представих колко щастлив ще бъде Сен Сир, когато научи, че съпругата му е в безопасност.

— Оставете ни — заповяда капитан Стоун. — Аз ще говоря с госпожица... с госпожа Сен Сир.

Докато двамата говореха, Габи мълчеше. Доколко можеше да вярва на капитан Стоун, запита се тя. Защо досега не ѝ бе казал какво знае? И той ли искаше да вземе наградата, определена от Филип?

— Зле ли се държа с вас? — запита тревожно капитанът, когато фигурата на лейтенант Грей изчезна зад дърветата.

— Не... не... — отвърна тя колебливо.

— Габриела... Габи — изрече той меко и я привлече в прегръдките си. Тя замря, но не се отдръпна.

— Защо, капитан Стоун? Защо веднага не ми казахте, че знаете коя съм? Да не би да сте планирали да ме закарате насила при съпруга ми, след като спечелите доверието ми?

— Отначало реших да изчакам и да видя дали няма да ми се изповядате.

— Капитан Стоун...

— Казвам се Роб.

— Роб — повтори тя. — Просто ми кажете дали искате да вземете наградата, определена от мъжа ми. Това са много пари. Много

повече, отколкото един капитан може да спечели в армията, сигурна съм.

— Отначало нямах намерение да съобщавам на съпруга ви, че сте в Баратария. Сигурно имате основателна причина да не искате да се върнете при него. Когато ви опознах, разбрах, че ми е все едно дали ще се върнете при него. Разбрах, че сте красива и сърдечна жена, която няма да избяга от мъжа си без сериозно основание.

Загрижеността му бе толкова различна от надменното пренебрежение на Филип; и все пак, Роб изглеждаше такова момче в сравнение с него.

— Обичам ви, Габи — призна Роб и искреността му стопли сърцето ѝ.

— Капитан Стоун... Роб... не знаете какво говорите! Та вие не ме познавате — протестира Габи, измъквайки се леко от прегръдките му.

— Знам всичко, което ми е необходимо да знам за вас.

— Аз съм омъжена жена.

— Да, но такава, която явно не обича съпруга си — възрази убедено Роб. И отново я привлече в прегръдките си. — Габи, скъпа, върни се в Ню Орлиънс с мене.

— Не мога, Роб! — протестира Габи. — Филип ще ме намери.

— Ще те намери и тук. Можеш да бъдеш сигурна, че лейтенант Грей ще отиде направо при него още щом се върнем в града. Но ако напусна Баратария преди него, мога да уредя да заминем заедно, без той да знае. И когато осведоми съпруга ти, нас отдавна вече няма да ни има там. Повярвай ми, Габи, ще се погрижа за тебе.

Той беше толкова добър, толкова сърдечен, че Габи почти повярва, че може да я предпази от Филип. Но знаеше, че в края на краищата Роб само ще пострада.

— Където ида ме скриеш, Филип ще ме намери. Ти не го познаваш — прошепна тя отчаяно.

— Тогава ще те пратя при родителите си в Южна Каролина. Ще им кажа, че си моя съпруга, и никой няма да се усъмни.

— Но аз никога не мога да стана твоя съпруга!

— За мене ще бъдеш моя съпруга и когато битката за Ню Орлиънс свърши, ще заживеем в Южна Каролина като женени. Сен Сир никога няма да се сети да те търси там.

За него вече всичко беше ясно и просто.

— Скъпи — прошепна Габи, трогната от чувствата му към нея, — не мога да ти причиня това. Заслужаваш жена, която да е твоя съпруга пред закона. Децата ни няма да бъдат законни.

— За мене ще бъдат — заяви той упорито.

Габи вдигна ръка, за да погали увереното му момчешко лице и да отметне кичура коса, паднал на челото му. Това простичко действие като че ли събуди жаждата в него, той притисна стройната ѝ фигура към стегнатото си тяло и плени устните ѝ в свирепа целувка, докато ръката му обхващаше нежно гърдите ѝ. Когато я пусна, тя едва си поемаше дъх и сърцето ѝ биеше лудо. И той изглеждаше разтърсен от случилото се, когато наклони глава и целуна нежно ямката в основата на шията ѝ, точно над гърдите.

— Не, Роб — възкликна Габи, усещайки как съпротивата ѝ започва да се изпарява. — Все още съм омъжена и брачните клетви са свещени за мене. Не съм готова да ги наруша и да постъпя така, както са ме учили да не постъпвам.

— Няма да те насилвам, Габи — отвърна Роб и нерешително я пусна. — Но помисли за това, което ти казах. Не знам защо отказваш да се върнеш при съпруга си, но когато той дойде за тебе, Жан Лафит не може да направи нищо, за да му попречи да те вземе. Ти си негова законна съпруга.

Цяла седмица Габи мислеше над думите на Роб. През това време не можа да говори с Жан насаме, но сподели с Мари, че американците знаят коя е и че лейтенант Грей има намерение да вземе наградата, определена от Филип. Мари обеща да говори с Жан за нейния проблем.

За голямо съжаление на Габи Жан каза на Мари, че ако Филип дойде в Баратария, няма да има избор и ще трябва да я предаде под попечителството на съпруга ѝ. Филип явно имаше подкрепата на генерал Джаксън и Жан нямаше да направи нищо, което да застраши преговорите, водени от него с американците. Мари съчувстваше на приятелката си, но думата на Жан беше закон. Освобождаването на неговите хора от затвора и отбраната на Ню Орлиънс бяха по-важни от проблемите между двама съпрузи. В крайна сметка Габи нямаше друг избор, освен да приеме помощта на Роб.

Роб изпадна във възторг, когато тя му каза, че ще дойде с него в Ню Орлиънс, макар че настоя да я остави сама да се оправя, след като Филип се върне в Мартиника. Явно докато тя бе размисляла дали да го придружи, той бе съставил разумен план за отпътуването им.

След два дни Роб щеше да се върне в Ню Орлиънс, като нареди на лейтенант Грей щеше да остане още една седмица за последна инспекция на корабите, закотвени в залива. Габи щеше да го придружи, преоблечена като момче. Щяха да тръгнат през нощта, използвайки тъмнината за прикритие. Ако на другия ден лейтенант Грей заподозреше нещо нередно с отсъствието ѝ, Мари трябваше да му каже, че тя е болна. По-късно Роб щеше да намери друго жилище, така че Филип да не може лесно да ги проследи.

Мари се оказа полезна съучастничка в плана на Роб, според нея всичко беше много романтично. Тя осигури момчешки дрехи за Габи и дори изкопчи от Жан обещание да задържи лейтенант Грей колкото може повече на Баратария.

— Щом не обичаш съпруга си, би могло да ти се падне и нещо по-лошо от капитан Стоун — кискаше се Мари. — Той е доста хубавичък. Не толкова, колкото моят Жан, но все пак е мъжествен. Само да знаеш как те поглъща с очи!

— Аз съм все още омъжена — отговори малко неуверено Габи.

— Боже господи, ама че си невинна — сви рамене Мари. — Трябва да следваш сърцето си, скъпа — посъветва я тя в изблик на прозорливост.

Нощта на заминаването настъпи и Роб осведоми лейтенант Грей, който кипеше от недоволство, че оставането му е по изричното желание на Лафит. Макар да увери лейтенанта, че няма да предявява претенции към петте хиляди долара награда от Филип Сен Сир, лейтенантът не вярваше на началника си. Искеше пръв да стигне в Ню Орлиънс. Беше толкова развълнуван, че когато Роб замина с пирогата, скрил писмата от Лафит на сигурно място в жакета си, той не отиде да го изпрати. Иначе не би пропуснал да забележи стройната момчешка фигура с ниско нахлупена качулка и вързопче в ръка, която се плъзна неусетно в пирогата минути преди тя тихо да зацепи тъмните води на залива.

— Тези малки лодчици лесно се преобръщат, затова стой спокойно и се дръж за бордовете — посъветва я Роб, когато навлязоха

в тесния проток. Но за сметка на това минават там, където големите съдове не могат — през блата и дори през кални локви.

Габи гледаше със страх как един от хората на Лафит управлява с прът дългата плитка лодка. Роб вдигна високо фенера, за да освети пътя им.

— Не се плаши, ако някоя алигатор се надигне, защото те излизат на лов през нощта.

Тя се бе хванала здраво и водата плискаше ръцете ѝ; лодчицата обезпокоително се клатушкаше, но скоро се успокои.

На места заливът беше извънредно плитък и осеян с блатисти островчета, чиито брегове образуваха понякога лъжливи протоци. Сега Габи разбра защо имат нужда от водач. Само хората на Лафит можеха да се ориентират тук — другите лесно щяха да се загубят сред безбройните тресавища.

Влажният студен въздух проникваше през тънките дрехи на Габи и тя трепна, когато наблизо се обади бухал. Беше сигурна, че чува пляскането на тежки опашки във водата и се сви по-близо до Роб, докато водачът им сръчно направляваше лодката в тесните протоци. Габи едва не изпищя, когато един кичур мъх опря лицето ѝ. Роб я прегърна през раменете и я задържа така, докато тя не престана да трепери.

Сякаш бяха пътували часове, когато далече пред тях блесна една светлинка. Когато наближиха, Габи видя, че е лагерен огън. Въздъхна облекчено, когато пирогата безшумно опря до твърдата почва. Роб ѝ помогна да слезе и тя зачака трепереща в тъмнината, докато водачът им говореше припряно с петимата мъже около огъня. Един от тях се скри в тъмното и се върна след малко, водейки прекрасен черен кон с ярка бяла звезда на челото.

Роб пристъпи към коня и му заговори тихо, а после се върна при Габи. Настани я на гърба на коня, подаде ѝ вързопчето с дрехи и се качи зад нея. Сбогуваха се с мъжете около огъня и потеглиха в тъмното. На Габи ѝ се стори, че ще вървят вечно по виещата се пътека, но накрая излязоха на пътя. Едва тогава Роб се обади:

— Студено ли ти е, скъпа? — запита той загрижено и я притисна до себе си.

— Малко — отговори Габи и се сгуши в топлата му прегръдка.

— Светкавица скоро ще ни откара до Ню Орлиънс — каза той, потупвайки галъвно стройните хълбоци на животното. — Впрочем — добави той с палаво блеснали очи, — ти си едно привлекателно момче.

Габи се изчерви силно, но бе благодарна, че той е в такова весело настроение.

— Светкавица твой кон ли е? — запита тя.

— Да, хората на Лафит се грижеха за него, докато аз бях в Баратария.

Продължиха да яздят мълчаливо и след известно време Габи запита:

— Колко път имаме още до Ню Орлиънс?

— Не е много. Моята квартира е в старите казарми на улица „Роял“. Там ще прекараме остатъка от нощта. Ще те вмъкна тайно през задната стълба, а утре ще потърся друга квартира, щом предам на генерал Джаксън писмата от Лафит.

— Лафит ще се присъедини ли към американците?

— Убеден съм, че има искрено желание да ни помогне. Само иска неговите хора да бъдат освободени от затвора, както и пълно опрощение за него и хората му.

— Генерал Джаксън ще се съгласи ли с това?

— Сигурен съм — особено след като получи пълния ми доклад и прочете писмата от Лафит.

Скоро пред тях блеснаха светлините на града и те тръгнаха по пустите улици. Минаха под една арка и влязоха в някакъв вътрешен двор; Роб подкара Светкавица към конюшната, слезе от седлото и помогна на Габи. Сложи пръст на устните си, хвана я за ръка и я поведе по една желязна стълба към втория етаж на двуетажната постройка. Когато се качиха, Роб спря пред една врата, извади ключ и я въведе в стаята.

Запали лампата и Габи се огледа любопитно. Стаичката беше безупречно чиста, но обзаведена доста оскъдно. Тя погледна с копнеж към леглото, беше уморена, но бързо извърна очи, когато усети Роб да я гледа със странно изражение.

— Габи, сигурно си уморена — каза той, вземайки вързопчето от ръцете ѝ. — Ела, трябва да си починеш.

Без да ѝ даде време да възрази, той я вдигна на ръце и внимателно я положи на мекото легло. Свали качулката и загледа омаян

дългите сребристи къдрици, които се разпиляха по раменете ѝ. Хвана копринените кичури с две ръце, вдигна ги към лицето си и вдъхна лимоновия аромат, който се носеше от тях.

— Габи, аз... — започна той с дрезгав глас.

— Не, Роб — въздъхна Габи, осъзнавайки какви чувства се надигат у него. — Не го казвай. Моля те. Ние сме добри приятели; между нас не може да има нищо повече.

Болката замъгли ясните му сини очи, но той не възрази.

— Съжалявам, Габи. Наистина съжалявам. Обичам те и те искам отчаяно, но няма да те насилвам. Когато дойде време, ти ще станеш моя и да вървят по дяволите брачните клетви.

След това той дръпна покривката от леглото и се приготви да си постели на пода. Габи бе смаяна от това, колко лесно приема той нейните желания. Ако можеше Филип да прояви поне малко от търпението и любовта на Роб...

Събуди се в стая, преливаща от слънчева светлина. В миг си спомни къде е, а в следващия миг осъзна, че Роб го няма в стаята. Покривката, на която бе спал, беше грижливо сгъната и сложена в долния край на леглото. Върху нея имаше едно листче. От бележката Габи разбра, че той е отишъл при генерал Джаксън. Молеше я да го чака и да не излиза навън.

Като видя на умивалника кана с вода — без съмнение, Роб бе помислил и за тоалета ѝ, — тя се изми, после се облече в скромна рокля. Мари се бе погрижила да ѝ приготви достатъчно дрехи, за да ѝ стигнат, докато си намери работа. После седна до прозореца и се зае да разглежда с огромен интерес картината, която се откриваше пред нея.

Градът, толкова тих снощи, се бе оживил. Продавачи хвалеха стоките си, надвиквайки се с тропота на теглените от мулета колички. Откъм насипа се дочуваха дори протяжните гласове на негрите, жители на крайбрежието.

Габи насочи вниманието си към по-близкото обкръжение и се възхити на красивия малък двор, в който бяха влезли късно снощи. В дъното беше конюшната. Хибискуси растяха на воля заедно с палми и олеандри. Една бугенвилея разсипваше кървавочервените си цветове над кованото желязо на балконския парапет, който обикаляше от всички страни втория етаж, надвиснал над тясната павирана уличка.

Когато в двора влезе малък закрит екипаж, Габи не му обърна особено внимание, преди да види, че кочияшът е Роб. Нескритата ѝ радост, че го вижда, накара лицето ѝ да светне от удоволствие, когато той влезе в стаята. На него му беше все едно, че тя е съпруга на друг мъж, бе решен да я убеди да дойде с него в плантацията му в Южна Каролина и да го чака, особено след като току-що бе научил, че скоро трябва да напусне града с поредната мисия от името на генерал Джаксън.

— Донесох ти кроасани — каза Роб и сложи един пакет на масата. — Хапни, докато си приготвя нещата. Наех стая с кухня в пансиона „Паталба“ на улица „Шартр“.

Докато Габи хапваше доволно от кроасаните, Роб опакова нещата си и заедно с вързопчето на Габи ги отнесе в каретата. Вече се бе видял с хазайката и бе платил, като нарочно не бе оставил новия си адрес. След като Габи се нахрани, той я поведе по задното стълбище и двамата влязоха в каретата. След като пътуваха известно време по тесните улички, Роб вкара каретата в един двор, много подобен на онзи, който току-що бяха напуснали. Също както снощи, Роб я поведе бързо по стълбите и я въведе в една голяма, светла стая, която служеше за спалня и гостна. Кухнята беше малко по-малка. Според Габи апартаментчето беше доста приятно. Огромна врата-прозорец извеждаше към балкона, надвиснал над оживената улица. В другия край на стаята друга врата-прозорец водеше към друг, по-голям балкон и към стълбите, по които се бяха качили дотук.

— Кога си имал време да направиш всичко това? — запита Габи, разхождайки се из стаята.

— Снощи не спях добре — каза Роб с дяволита усмивка, — затова тази сутрин станах много рано. За щастие и генерал Джаксън става рано, така че когато срещата ни приключи, тръгнах да търся апартамент. Харесва ли ти?

Момчешкият му ентузиазъм беше заразителен. Желанието му да ѝ се хареса накара Габи да се почувства виновна. Нямаше как да му се отплати за любезността.

— Прекрасен е — каза тя.

Възхитената му усмивка се разля по лицето му като слънчево сияние.

След като известно време мълчаливо се занимаваха с подреждането на скромните си багажи, Габи се обади:

— Разкажи ми за срещата си с генерал Джаксън. Какво е решил за Жан Лафит?

Кратка сянка прекоси челото на Роб и Габи погрешно сметна, че това означава нещо недобро за Лафит и хората му. Но Роб побърза да я успокои.

— Генерал Джаксън отчаяно се нуждае от помощ, за да защити града, понеже гражданите като че ли не са склонни сами да се защитават. След като прочете писмото на Лафит и чу препоръката ми, която направих след непосредствени наблюдения, реши да приеме на драго сърце помощта на Лафит в предстоящата битка с англичаните.

— А губернатор Клейбърн?

— Губернаторът ще направи това, което каже Джаксън. По този въпрос той няма думата. — И Роб погледна въпросително към Габи. — Документът, който съпругът ти е донесъл от Франция, е бил достатъчен, за да убеди Джаксън, че заплахата за Ню Орлиънс е съвсем реална, и го е накарал да види колко неподготвен за отбрана е градът. Знаеше ли, че съпругът ти носи този таен документ, Габи?

Да, знаех. Той ми каза за него, след като капитан Жискар бе убит. Подозираше, че има шпионин на борда на „Наветрен“. Смяташе, че и собственият му живот е в опасност, затова ме помоли да предам документите на генерала, ако нещо се случи с него.

— Но именно ти едва не загуби живота си, докато Сен Сир стигна жив и здрав до Ню Орлиънс — пророни замислено Роб. — Не съм те питал, но как стана така, че се озова на палубата в нощта на урагана, вместо да бъдеш на сигурно място в каютата си?

Когато си спомни как влачеше Филип по хлъзгавата палуба и го връзваше за мачтата, по лицето на Габи премина облак. Тя потръпна, видимо разтърсена от мисълта за това изпитание. Почти усети отново силата на онази огромна вълна, която я отнесе през борда. Роб се смути и притегли треперещото ѝ тяло в прегръдките си.

— Съжалявам, скъпа — промълви той, галейки блестящия водопад на косата ѝ. — Не исках да събуждам ужасни спомени. Не си длъжна да ми казваш, ако не искаш.

— Може би някога ще ти кажа, Роб, но не сега. Твърде прясно е в паметта ми.

Преди да успее да се възпре, Роб прилепи устни до нейните и нежният му натиск ги накара да се откренат. Езикът му, мек като кадифе, изпрати тръпки на опиянение по цялото ѝ тяло, сърцето ѝ се заблъска лудо в гърдите. Изведнъж чувствата ѝ влязоха в конфликт със строгото ѝ възпитание и неумолимите морални принципи. Но толкова отдавна не се бе любила с Филип, че тялото ѝ изпитваше нужда, която трудно можеше да отрече. Едва когато нежните пръсти на Роб разкопчаха роклята ѝ и я смъкнаха от раменете, оголвайки твърдата ѝ бяла гръд, Габи се стресна.

— Не, Роб — замоли го тя с прекъсващ се глас. — Не бива.

— Но ти ме искаш, Габи, чувствам го по реакцията ти. Обичам те и мисля, че и ти ме обичаш.

Да го обича? Обичаше ли Роб? Беше му благодарна и не познаваше друг, когото да харесва толкова, колкото него. Но да го обича? Може би го обичаше, помисли тя, все още борейки се с бушуващите в нея чувства. Това обаче не ѝ позволяваше да наруши брачния си обет.

— Не знам какво чувствам, Роб — изрече тя накрая. — Не познавам друг мъж освен съпруга си, а и него почти не познавах, защото ме принудиха на този брак. Срегнах един друг мъж на борда на „Наветрен“, но ревността на Филип ни попречи да станем приятели. Ето затова, както виждаш, познанията ми за мъжете са по принуда ограничени.

— Онзи, другият мъж — запита Роб, усещайки, че го бодва ревност, — ти влюби ли се в него?

— Не — отрече Габи. — Бяхме само приятели.

— А аз ти предлагам своята неумираща любов.

После Роб я целуна дълбоко и страстно и коленете на Габи омекнаха. Нищо в предишния ѝ живот не я бе подготвило как да действа в подобна ситуация.

Макар че бе съпруга на един мъж, тя разбра, че е физически привлечена от друг. Някъде дълбоко в ума ѝ възникна споменът за изпълнения с желание глас на майка ѝ, когато молеше баща ѝ да я вземе, и собствената си клетва, че никога не ще позволи на плътските наслади да господстват над живота ѝ. Едва тогава успя да се възпротиви на страстния порив на Роб.

— Не съм свободна да приема любовта ти, Роб — каза Габи, като се освободи полека от ръцете му.

Лицето му се бе изчервило, тялото му трепереше от потискано желание, но той бе решен да чака, докато тя сама не дойде при него. С разтреперани ръце Роб ѝ помогна да си облече корсажа, за да скрие измъчващата го плът, която той бе разголил само преди мигове.

— Прости ми, Габи, няма да те насилвам, въпреки че е мъчително да бъда близо до тебе и да не бъдеш моя — каза той, а в гласа му прозвуча разочарование. — Ако не мога да позная любовта ти поне веднъж, преди да те оставя, ще ми бъде още по-трудно.

— Да ме оставиш! — ахна смутено Габи. — Толкова скоро? Къде отиваш?

— Генерал Джаксън ме праща отново на мисия. Армията има твърде малко пушки и боеприпаси, затова той изпраща отряди из околностите. В края на седмицата заминавам начело на малка група към Начес — там един разузнавач дочул, че в околностите на града имало скрити оръжия. Трябва да разбере къде са, да ги купя и да ги докарам в Ню Орлиънс по реката.

— Опасно ли е? — запита Габи, стресната от мисълта, че може би никога повече няма да го види.

— Не се тревожи, скъпа. Тази мисия не е особено опасна.

— Колко време няма да те има?

— Не повече, отколкото е необходимо. Със сигурност не повече от месец — увери я той. — Тъкмо имам време да уредя да отидеш в Южна Каролина в плантацията на родителите ми. Те ще се погрижат за тебе. Моля те, скъпа — заувещава я той, когато тя поклати отрицателно глава, — как да те оставя, като знам, че ще си сама?

— Тук ще съм в безопасност, докато се върнеш — настоя тя.

Роб се намръщи, дълбоки бръчки прорязаха слънчевото му лице. Знаеше, че не може да я накара да замине.

— Ще ми обещаеш ли, че няма да скиташ сама из този град, който не познаваш?

— Обещавам — изрече тя тържествено.

— Габи, никога не съм те питал, но защо не искаш да се върнеш при съпруга си? Не го познавам, но генерал Джаксън има високо мнение за него.

— Тогава вашият генерал не го познава! — изфуча ядосано Габи.
— Той е убиец, човек, който е убил собствената си съпруга!

— Господи, Габи! Не знаеше какво говориш!

— Сам ми го каза и нямам причина да не му вярвам. Той е студен, надменен и изпълнен с омраза; третира ме като предмет, не като съпруга. Не искам вече никога да го видя!

— И няма вече да го видиш, скъпа. Когато тази битка свърши, нищо няма да ми попречи да те отведа в Южна Каролина. Дори собствените ти протести.

Следващите дни минаваха бързо. Габи не направи опит да напусне малкия апартамент, но често излизаше на балкона. Роб през повечето време отсъстваше поради многобройните си задължения във връзка с експедицията до Начес. Но въпреки това успяваше да снабдява кухнята с провизии и да я води на френския пазар, преоблечена като момче, за да я запознае с града, в случай че му се наложи да отсъства по-дълго от предвиденото.

Всяка вечер, след като изпращаше дълъг, изпълнен с копнеж поглед към леглото, Роб си постилаше на пода, без да каже нищо. Последния ден я изведе от двора на пансиона в закрит екипаж и двамата отидоха на пикник на брега на езерото Поншартрен. Дните ставаха по-студени, но в закътаното място, което Роб бе избрал за пикника, проникваха топли слънчеви лъчи. Тя се почувства като дете на първия си пикник и наистина беше така. Отпиваше от студеното вино и ядеше хляб и сирене, сякаш бяха най-екстравагантните блюда на света. След това двамата тръгнаха ръка за ръка покрай брега да разглеждат околните горички. Роб беше внимателен, докато Филип пренебрегваше чувствата ѝ; Роб беше топъл и нежен, докато Филип беше суров и надменен. Тогава защо тя не обичаше Роб?

Свършеният ден угасна в свършен залез.

Когато се върнаха в пансиона „Паталба“, Роб започна да сипе инструкции.

— Не излизай навън, без да си се маскирала, защото Сен Сир е още в града — предупреди я той. — Лейтенант Грей се е върнал от Баратария и съпругът ти сигурно вече знае, че си жива. В чекмеджето на бюрото има достатъчно пари, ще ти стигнат, докато се върна. Когато се върна, трябва да уредим нещата помежду си, скъпа, защото не мога да продължавам така Твоята близост ме подлудява. — И той я

привлече в прегръдките си. — Обещай ми, че няма да си заминеш, докато отсъствам. Че ще ме чакаш да се върна.

— Ще бъда тук, когато се върнеш — обеща Габи, трогната от загрижеността му.

Тази нощ, както обикновено, Роб си постла на пода и след като я целуна за лека нощ, не можейки да се отдели от нея, двамата се оттеглиха в леглата си. Габи го чуваше как се върти на твърдия под, но не се поддаде. Накрая заспа неспокоен сън; леглото изведнъж бе станало твърде голямо за сам човек. Сънуваше, че е на борда на „Наветрен“, в каютата, която така добре познаваше, заедно с Филип. Почти усещаше ръцете му по тялото си, как я възбуждат по многото начини, които бе опознала. Изведнъж се събуди. Ръцете, които я изследваха с нежна твърдост, бяха толкова истински, колкото и топлото присъствие до нея. Шокирана, тя се надигна.

— Не, Габи, остани при мене — замоли я Роб. — Нека те любя поне този единствен път, преди да тръгна, скъпа. Господи — изхлипа той, — толкова те искам! Моля те, позволи ми да те любя!

Леките му нежни целувки прърхаха върху устните ѝ и не спираха само там. С треперещи ръце той издърпа нощната дреха над главата ѝ, хвърли я на пода, а после продължи да изследва всички тайни, нежни места по тялото ѝ. Слабите ѝ протести останаха нечути, тя напразно се опитваше да го отблъсне.

— Господи, Габи — изстена той пресипнало, — не ме спирай сега. Толкова отдавна те чаках. Ти си така невероятно желана и аз толкова те обичам.

Дори да искаше, Габи не можеш да го спре. Изведнъж копнежът по този мил и нежен мъж я завладя; тя отчаяно пожела да се остави на страстта му; трябваше завинаги да премахне Филип от ума и душата си.

— Остани, Роб — настоя тя, чувствайки как желанието изпълва слабините ѝ. — Люби ме! Ще излъжа, ако кажа, че не съм те искала, а никога не съм умеела да лъжа.

Настъпи моментът, когато думите станаха излишни и Габи го прие в прегръдките си. Страстта му я възпламени и я пренесе в свят, който бе познала единствено с Филип, докато Роб целуваше гърдите и корема ѝ, а после се връщаше пак към устните в бавно и чувствено изследване. Вкусът му изпълваше устата ѝ. Той беше неуморен

любовник и предстоящото му заминаване го правеше още по-страстен. Беше също така нежен и внимателен любовник, не демонстрираше дивия огън, разгарящ се у Филип, когато я вземаше. И макар че удоволствието ѝ бе почти толкова пълно, колкото и това на Роб, то не беше така драматично и буйно, както го бе изпитвала преди. Нежното насищане, което чувстваше с Роб, бе като балсам за душата ѝ, не приличаше на нищо, което бе усещала досега. Когато зората просветли небето, тя заспа, а златокосата глава на Роб почиваше на гърдите ѝ. Той не можеше да види в тъмното сълзите, които избликнаха от очите ѝ и оросиха миглите ѝ с дребни капчици, но въпреки това почувства бурята в сърцето ѝ.

На сутринта Роб стана, преди Габи да се бе събудила. Облече се тихо, после застана до леглото и се вгледа в нея с любов, сякаш се опитваше да запомни чертите ѝ. Златистите мигли бяха като пеперудени крила, засенчващи бузите ѝ, и сърцето му потрепна, като я видя така свита на кълбо като дете, невинна сред смачканите чаршафи. Но в реакцията ѝ снощи нямаше нищо детско или невинно, помисли той и тялото му потръпна от спомена за изпитаната страст. Когато се върне, трябва да намери начин да я убеди да дойде с него в Южна Каролина. Приседна на ръба на леглото и леко целуна голото ѝ рамо.

— Габи, скъпа, аз тръгвам — каза тихо, за да не я стресне.

Тя се протегна като игриво коте, за да се разсъни.

— Има нещо, което трябва да узнаеш, преди да замина. Вчера не ти казах всичко, защото се боях да не разваля последния ни съвместен ден.

— Какво е то? — запита Габи и по гърба ѝ пролазиха тръпки от страх.

— Не ти казах, че лейтенант Грей взе наградата, определена от съпруга ти. Вчера го видях в канцеларията на генерал Джаксън.

— Знае ли, че съм при тебе?

— Не, слава богу — въздъхна Роб. — Смята, че си още в Баратария, и точно това каза на Сен Сир.

— Значи Жан и Мари са го убедили, че съм болна — изрече Габи облекчено.

— Въпреки това — продължи мрачно Роб, — когато Сен Сир разбере, че не си в Баратария, ще прерови града, за да те открие. Трябва да останеш тук, в апартамента, докато си дойда — и той

замълча драматично, гледайки я право в лицето, — освен ако не искаш да се върнеш при него.

— Нямам желание да се връщам при Филип — отсеке Габи и го прегърна. — О, Роб, глупаво ще е да се откажа от твоята любов.

— Габи, скъпа, това означава ли... да смея ли да се надявам... искам да кажа, би ли могла да ме обикнеш? — Очите му блестяха от щастие.

— Ще говорим за това по-късно, когато се върнеш — обеща тя. Засега просто знай, че твоята любов ме прави много щастлива. Никога не съм познавала подобна наслада.

Той я целуна дълбоко, благодарно, после се дръпна нерешително.

— Трябва да вървя. Помни какво ми обеща. И, скъпа, в сърцето ми ти винаги ще бъдеш истинска моя съпруга, независимо от закона.

Очите му бяха пълни с обещания за бъдещето. После той излезе и Габи почувства как пред нея се изправят безкрайни самотни дни и нощи.

Тя не наруши обещанието си и не се осмели да излиза от апартамента на улица „Шартр“ почти две седмици след заминаването на Роб. Понякога сядаше на малкия балкон, друг път се разхождаше из дворчето. Четеше книгите, които намери в стаята, но в края на краищата скуката стана най-големият ѝ враг. Един ден, след като откри, че запасите от храна са почти изчерпани, Габи облече момчешките дрехи, прибра дългите си сребристи къдрици под една шапка и се запъти към френския пазар, а предвкушаното приключение оцвети бузите ѝ в розово. В колана си бе натъпкала кесията с пари, оставена от Роб.

Беше в добро настроение и весело попиваше звуците и гледките на стария градски квартал. Жени на различна възраст, в широки рокли и с басмени тюрбани на главите, разговаряха весело, запътили се към пазара с кошници, нанизани на ръката или крепящи се изцяло на главата. Много от тях бяха наистина красавици и хвърляха наоколо презрителни погледи. Скоро острият мирис на реката погъделичка ноздрите ѝ и тя набърчи нос, като усети вонята на риба, развалени плодове и зеленчуци и човешки изпращания.

Габи се разходи край всичките сергии, преди да се реши на първата си покупка, една тлъста кокошка. Извади кесията от колана, за да плати, без да знае, че чифт зорки очи следят движенията ѝ. Беше

така увлечена в избора на зеленчуци, че не видя парцаливото хлапе, което се провираше в навалищата край сергиите, докато не стана твърде късно. Крехкото създание се бутна в Габи с изключителна сила и я събори. В миг сръчните ръце на хлапето грабнаха кесията ѝ. Преди някой в навалищата да разбере какво става, дрипавото дете изчезна, стиснало кесията в изпоцапания си юмрук

— Помощ! — завика Габи, когато си възвърна гласа. — Спрете това дете! Открадна ми кесията!

Двама войници веднага дотичаха и ѝ помогнаха да се изправи.

— Ранен ли си, синко? — запита дружелюбно единият. — Какво стана?

— Нищо ми няма — отговори Габи, — но едно улично хлапе ме събори и ми отмъкна кесията.

— Често става така — въздъхна другият войник и сви рамене.

— Много са ловки и не можем да ги хванем. Но ти трябва да знаеш, че тук се случват подобни неща, иначе щеше повече да внимаваш с парите.

Изглежда доста подозрително стройната ѝ, почти момичешка фигура и красивото лице. Габи вдигна ръка към шапката, за да се увери, че си е на мястото.

— Какво става тук, сержант? — разнесе се един авторитетен глас зад гърба на Габи и тя веднага го позна.

Наведе глава под пронизителния поглед на лейтенант Грей.

— Нищо особено, лейтенанте — вдигна рамене сержантът. — Някакво улично хлапе ограбило това момче тук. Но момчето не е ранено, нали, синко?

— Не — прошепна Габи.

Лейтенантът огледа подозрително слабичката фигура, застанала пред него, и запита:

— Как се казваш, момче, и къде живееш?

— Аз съм Жилбер Лафарж — отвърна Габи с нарочно надебелен глас. Името на баща ѝ бе първото, което изплува в този миг.

— Живея... живея... на улица „Сен Шарл“.

Очите на лейтенант Грей не се отместваха от лицето ѝ и това накара Габи да се почувства ужасно зле. Едва когато той посегна да сваля шапката ѝ, тя разбра, че е разкрил маскировката ѝ.

Инстинктивно се сниши и се стрелна като светкавица между двамата войници.

— Спрете това момче! — извика лейтенантът, докато Габи се провираше през натрупалата се тълпа.

— Какво е направил, лейтенанте? — запита сержантът, почесвайки озадачено глава.

— Не ме питай, а изпълнявай — отсече лейтенант Грей, впускайки се след тичащата фигура. — Хвани го и разбери къде живее.

Габи не можеше да се отърве от преследвачите си в мрежата от тесни улички. Накъдето и да се обърнеше, виждаше зад себе си или лейтенанта, или някого от войниците. Не се реши да се върне към квартирата на Роб, а нямаше и пари, за да плати задруга квартира, защото уличното хлапе я беше обрало. С нарастваща тревога тя осъзна, че ще бъде принудена да се върне при Филип. Улиците не бяха място за сама жена без приятели и без пари.

Тъкмо бе завила зад един ъгъл и бе спряла, за да си поеме дъх, когато вдигна поглед и прочете висящата насреща ѝ табелка. Улица „Дюмейн“. Спомни си — сестрата на Марсел живееше на тази улица. Но в коя къща? Улицата не беше дълга, само няколко пресечки; Габи си спомни и фамилията — Гаспар. Огледа се и с облекчение установи, че улицата е почти безлюдна. Може би се е изплъзнала от преследвачите си, реши тя, молейки се да е така. Но не беше така, защото точно в този миг на отсрещния ъгъл се показа лейтенант Грей.

— Господи! — извика Габи и зарея уплашен поглед по другата страна на улицата, където бе зърнала една отворена порта. Тя водеше към двор, обграден с висока стена. Габи хукна нататък с надеждата да се укрие, преди лейтенант Грей да я е видял.

Но съдбата се намеси. Габи почти бе стигнала до отворената врата, когато един екипаж внезапно изникна на портата и тя се озова на паважа — зашеметена, натъртена, но жива. Шапката, скриваща разкошната ѝ светла коса, бе отхвъркнала и прекрасните ѝ къдрици се разстилаха около главата ѝ като водопад от сребристи лунни лъчи.

Екипажът се закова на място и кочияшът коленичи до нея, издавайки приглушени кашлящи звуци.

— Какво има, Пито? — чу се глас откъм каретата.

— Едно момче, господине, не, момиче е — поправи се Пито. — Той... тя е ранена.

Пътникът подаде глава от прозорчето.

— Премести го... премести я настрана и да тръгваме — заповяда нетърпеливо.

Тогава сребристият блясък привлече погледа му и той изгледа смаяно неподвижната фигура, просната на земята. Бляскавата сребриста коса обкръжаваше едно толкова познато лице...

— Господи! — възкликна той, осъзнавайки, че в него е втренчен един виолетов поглед. — Габриела? Наистина ли сте вие, Габи, скъпа?

— Марсел! — извика радостно Габи, когато го позна. — Помогнете ми, моля ви!

Тя не разбра откъде се е взел Марсел, но появата му в този момент явно бе дело на провидението.

— Бързо, Пито, внесете я в каретата — заповяда рязко Марсел. На улицата бе започнала да се събира тълпа и от нея се изстъпи един американски офицер.

— Почакайте, сър — извика лейтенант Грей, разбутвайки навалищата около екипажа.

— Моля ви, побързайте, Марсел — изрече уплашено Габи, а виолетовите ѝ очи се изпълниха със страх. — Той иска да ме върне при Филип!

— Карай, Пито — заповяда Марсел на кочияша. — Бързо!

Пито размаха камшика над конете и екипажът потегли рязко, оставяйки зад себе си тълпата и американския офицер. Едва след като Марсел се увери, че не са ги последвали, се обърна към Габи.

— Ранена ли сте, скъпа? — запита той загрижено.

— Само зашеметена и разтърсена, Марсел — увери го тя. — Просто съм благодарна, че дойдохте точно в този момент.

— Не мога да повярвам, че сте жива! Това е просто чудо. Всички мислеха, че сте се удавили. Къде бяхте през цялото това време и защо не съобщихте на Филип, че сте жива?

— Моля ви, Марсел, не сега — каза тихо Габи. — Още съм твърде замаяна.

— Простете, малката ми, че съм толкова недосетлив — прошепна съчувствено Марсел. — С мене сте в безопасност. Ще ви заведа в дома на сестра си, там никой няма да ви намери. Можете да ми разкажете всичко, когато бъдете в състояние.

След безброй много завои по пресечки и тесни улички — така поне се струваше на Габи — накрая екипажът влезе в един двор. В този миг тя видя табелка с номер 30, закована на внушителната тухлена къща. Почти веднага позна и улицата. В действителност дворот, в който влязоха, беше същият, където тя бе помислила да се скрие. Намираха се на улица „Дюмейн“ номер 30. Габи набърчи съсредоточено чело, но главата толкова силно я болеше, че ѝ бе трудно да свърже този факт с нещо, което бе чула преди няколко седмици.

Каретата спря и Пито скочи от мястото си, за да затвори портата, докато Марсел помагаше на Габи да слезе и я въвеждаше в къщата, представяйки я на една висока и приветлива чернокожа жена.

— Лизет е моята готвачка и икономка. Тя ще се погрижи добре за вас, скъпа — настоя Марсел, когато забеляза, че Габи не се решава да тръгне с жената. — След като си починете, ще поговорим.

Целуна я почтително по бузата и Габи нямаше друг избор, освен да последва Лизет по дългата стълба.

Много по-късно, след като се изкъпа и се облече в рокля, принадлежаща на сестрата на Марсел, Габи се присъедини към Марсел в салона. Запита се къде ли са сестрата на Марсел и семейството ѝ, но Лизет беше учудващо неразговорлива, а когато отговаряше, Габи едва разбираше гърления ѝ френско-креолски говор.

— О, скъпа — приветства я топло Марсел, плъзгайки одобрителен поглед по стройната ѝ фигура, — сега приличате вече на себе си. Роклята на сестра ми ви стои прекрасно.

— Къде е сестра ви, Марсел? Нямам търпение да се запозная с нея и да ѝ благодаря, че ми зае роклята си.

— В момента това не е възможно. Цялото семейство замина на север на продължителна ваканция. — Габи изглеждаше така съкрушена, че Марсел я хвана за ръка и я заведе до един стол. — Какво има, скъпа? Какво казах? Още ли не можете да се съвземете от прежеждието?

— Нищо подобно, Марсел. Просто така силно се надявах да намеря място за гувернантка при децата на сестра ви — пророни Габи. — Сега трябва да си търся друго място.

— Не! — възрази Марсел. — Мястото е ваше веднага щом Селест и децата се върнат, а това трябва да стане скоро след като

битката за Ню Орлиънс завърши по един или друг начин. Междувременно сте моя гостенка.

— Кога смятате да се върнете в дома си на Мартиника?

— В момента почти никакви кораби не заминават от града — обясни той. — Английската флота е наблизно.

— О, да — въздъхна Габи. — Запознах се с техния командир.

— Какво? — запита Марсел, стреснат от думите ѝ.

— Да, в Баратария, преди няколко седмици.

— Били сте на Баратария с контрабандистите на Жан Лафит? Но как...

— Трябва да започна от самото начало, Марсел — въздъхна Габи, докато се настаняваше удобно, приготвяйки се да разкаже за събитията, довели до този момент.

Започна от бурята, като почти не спомена за действията си, с които бе спасила Филип, и продължи до мига, когато бе налетяла на екипажа на улица „Дюмейн“. Когато замълча, той я изгледа учудено.

— Тези пирати, скъпа, те нали... нали не са ви направили нищо лошо?

— Бях гостенка на Лафит и никой не смееше да ме докосне.

— Дори самият Лафит? Чувал съм, че не пренебрегва никоя красавица. Сигурно е бил омаян от вас — каза Марсел, пробождайки я със зеления си поглед.

— Казах ви — настоя Габи, — бях негова гостенка. Освен това, той има красива любовница, а тя не му позволява да кръшка. — Габи се засмя, като си спомни как проблясваха черните очи на Мари, когато Жан погледнеше към някоя друга жена. — А и умът му бе зает с по-сериозни неща — допълни тя замислено.

— Какво знаете за плановете му? — запита Марсел, силно заинтересуван.

— Малко; с изключение на това, че не приема сериозно англичаните.

— Значи възнамерява да помогне на американците? — запита настоятелно Марсел. Нещо в интонацията му стресна Габи и тя си пожела въпросите му да престанат, но той продължи. — Този армейски капитан, който ви е довел в Ню Орлиънс, казахте, че е носел писма до генерал Джаксън?

— Да, вероятно, но аз не знам нищо за съдържанието им.

— Значи този капитан Стоун е бил ваш... покровител, след като сте напуснали Баратария?

— Той... той намери къде да ме настани, докато Филип напусне Ню Орлиънс.

— Ваш любовник ли е? — пророни Марсел, приковавайки я на място с изумрудения си поглед. Когато тя не отговори и щом видя смущението и, бързо добави: — Няма значение, скъпа, вашето мълчание е по-красноречиво от думите ви. За жалост не сте се научили да скривате това, което е в сърцето ви. — Сведените й очи го накараха да се разсмее. — Хайде, хайде, не бъдете толкова свенлива. Кой може да ви обвини? Не и аз със сигурност.

— Моля ви, Марсел, нека говорим за други неща — каза Габи, а смущението зачерви бузите й.

— След като ми обясните защо изоставихте капитан Стоун — отвърна Марсел.

— Генерал Джаксън го прати на мисия, да купува боеприпаси и пушки за армията.

Марсел замръзна.

— И къде отиде? — запита той рязко.

— Струва ми се, в Начес — отговори Габи. — Един агент съобщил за укрити оръжия в склад някъде в околностите на града.

— Сам ли отиде?

— Не, с няколко души. Не знам колко точно. — Интересът, който Марсел проявяваше към мисията на Роб, смути Габи.

— Кога замина?

Когато Габи не отговори веднага, Марсел сграбчи болезнено китката й.

— Кога замина? — запита отново, този път по-настоятелно.

— Преди две седмици! — изпусна дъх Габи. — Какво има, Марсел? Защо толкова се интересувате от Роб? Причинявате ми болка!

Той пусна китката й и моментално стана нежен и загрижен.

— Простете, скъпа, но позволих на чувствата да завладеят разума ми. Ядосах се, като си помислих, че сте останали самичка в непознат град, след като вашият капитан е заминал. Но сега сте под мое покровителство и аз ще бъда за вас всичко онова, което е бил капитан Стоун — завърши той многозначително.

Марсел, благодарна съм ви, че ми се притекохте на помощ, но това е всичко. Никога не можем да бъдем нещо повече от приятели. Сериозно възнамерявам сама да си печеля прехраната и когато сестра ви се върне, няма да имам нужда от ничие покровителство.

— А любовникът ви? Какво ще стане с него? Обичате ли този капитан Стоун?

— Аз... не знам — вдигна рамене Габи. — Но чувствата ми към него, каквито и да са, не могат да променят нищо. Той заслужава жена, която да му бъде истинска съпруга и да му роди законни деца. — Тя замълча, припомняйки си последните им съвместни мигове. — Трябва да призная, че никога не съм срещала и вероятно няма да срещна мъж по-мил, по-нежен и по-изпълнен с обич.

— Ще се опитам да поправам това положение — промърмори Марсел, — стига само да ми дадете някакъв шанс.

Габи се зарадва, че Пито избра точно този момент, за да обяви, че вечерята е готова, защото появата му я спаси от затруднение. Това, което бе станало между нея и Роб, бе нещо изключително, но тя нямаше намерение подобно нещо да се случва с всеки мъж.

В края на превъзходната вечеря Марсел ѝ съобщи, че трябва за кратко да излезе, но ще се върне, преди тя да си е легнала. Остави я в салона в компанията на няколко хубави книги, които, както се надяваше, щяха да я забавляват в негово отсъствие.

Колкото и да се опитваше Габи да се съсредоточи върху думите, в ума ѝ се гонеха милиарди мисли. Защо Марсел толкова силно се интересува от мисията на Роб в Начес? Филип ще я търси ли в стария квартал на града? Знаеше, че не може да се върне в пансиона „Паталба“, защото рискуваше да я открият. Засега щеше да остане при Марсел и след като Роб се върне, щеше да се свърже с него. Знаеше, че той ще се разстрои, когато разбере, че я няма, но тя щеше по някакъв начин да му прати известие. В края на краищата умората и късният час я надвиха и тя задряма, седнала в издутото тапицирано кресло.

Беше почти полунощ, когато Марсел се върна в къщата на улица „Дюмейн“. Събуди Габи и започна да се извинява:

— Съжалявам, скъпа, но работата ми отне повече време от предвиденото. Сигурно сте замръзнали да седите тук — възкликна той, като я видя да потръпва. — Елате, ще ви изпратя до стаята ви.

Обгърна раменете ѝ и я поведе нагоре по стълбите. Когато стигнаха нейната стая, той отвори вратата и я последва вътре, преди тя да бе успяла да протестира. Вгледа се с копнеж в нея, но не се опита да я докосне.

— Изникна нещо неочаквано, затова трябва да тръгна утре сутрин — каза той извинително. И продължи бързо, когато чу смаяното възклицание на Габи. — Мисля, че няма да се бавя, най-много две седмици. Но вие не бива да се тревожите. Пито и Лизет ще се грижат добре за вас и ще гледат да не ви липсва нищо, докато аз се върна.

— Всичко ще бъде наред — отвърна Габи. В действителност бе облекчена, че няма да го има, защото добре съзнаваше чувствата му и не искаше да го наранява, след като се бе показал толкова внимателен. — Но не ми се иска да ви се натрапвам. Може би трябва да се върна в квартирата на капитан Стоун — настоя тя.

— Не! Не! — протестира Марсел. — Филип сигурно вече е разбрал, че сте някъде в стария квартал, и ще прерови всичко, докато не ви открие. В края на краищата, вие още сте негова съпруга. Само си спомнете за Сесили и ще разберете, че трябва да останете тук.

— Разбира се, имате право, Марсел — съгласи се Габи, когато си помисли за възможната алтернатива.

— Тогава ще ви пожелаем лека нощ, скъпа. И сбогом, докато се върна. Помнете, не вярвайте на никого освен на Пито и Лизет.

И тогава той я изненада, като я привлече в прегръдките си и я целуна с такъв копнеж, че я остави без дъх.

— За да ме вдъхновява по пътя ми — поясни с жадна усмивка. И излезе.

8

Когато Филип получи съобщение да отиде в щаба на генерал Джаксън, той интуитивно усети, че това има връзка с Габи. Бяха минали два месеца, откакто тя бе паднала през борда в онази ужасна буря, и въпреки обявената награда от пет хиляди долара нямаше никакви сведения за нея. Филип често бе чувал, че морето никога не изхвърля мъртъвци, и сега повярва, че е така. Дори не можеше да я погребее както трябва. Но беше сигурен в едно — че никога няма да се ожени отново. Първо Сесили, сега и Габи. Със сигурност някакво проклятие тегнеше над него и над жените, които обичаше. Не искаше да навлича смъртна присъда на още някоя жена, като се ожени за нея. Горката невинна Габи. Бе умряла, спасявайки живота му. Още я виждаше пред себе си с предизвикателно вирнатата ѝ упорита малка брадичка и виолетови пламъци, проблясващи в очите. Възхищаваше се на силата на волята ѝ, на пламенния ѝ дух и непоклатима гордост. Когато го разгневяваше, той искаше да я превие. Усмивка повдигна ъгълчетата на устата му. Макар да знаеше, че никога няма да може да я укроти, копнееше да вземе в ръце нежното ѝ гъвкаво тяло.

В месеците, последвали смъртта ѝ, той осъзна, че я обича. Защо не бе можал да ѝ го каже, преди да бе станало толкова късно? Защо се бе държал като такъв упорит, безчувствен глупак? Марсел имаше право. Беше се проявявал като ревнив съпруг на борда на „Наветрен“, опитвайки се да пази своята собственост. Но кой би могъл да го обвини? Ако Марсел не бе подхранвал недоволството на Сесили, днес тя щеше да е жива. Как да стои безучастно и да позволява на Марсел да унищожавя живота на Габи — та тя беше далеч по-невинна и уязвима, отколкото Сесили.

Филип пристигна в приемната на генерал Джаксън минути преди самият генерал да се появи.

— Хубаво е да ви видя отново, Сен Сир — каза той и протегна ръка за поздрав. На Филип му се стори, че е забележимо остарял от

последната им среща. — Преминавам направо на въпроса, защото знам, че с нетърпение очаквате новините, които имам за вас.

— Съпругата ми... — започна Филип, но думите заседнаха в гърлото му.

— Е жива — довърши Джаксън.

Филип усети, че още малко, и ще припадне, затова се хвана здраво за бюрото.

— Къде е тя? — запита, когато най-накрая си възвърна гласа.

— Ще оставя лейтенант Грей да ви разкаже, защото именно той я намери.

Едва тогава Филип видя младия офицер, който излезе отсянката и пристъпи към него.

— Видях съпругата ви и говорих с нея, господин Сен Сир — обяви тържествено лейтенант Грей.

— За бога, човече, кажете ми къде е тя? — извика Филип, не можейки да сдържи растящото си вълнение. — Добре ли е?

— Наскоро се върнах от мисия в Баратария, където намерих госпожа Сен Сир.

Филип изпусна шумно дъх.

— Пиратското убежище? — запита той объркан. — Да не би да искате да ми кажете, че тя е пленница на Жан Лафит? Не съм получил писмо за откуп.

— Не е пленница, сър — продължи с уверен тон лейтенантът. — Представиха я на мене и на капитан Стоун като гостенка на Лафит и нямахме причина да мислим другояче. Тя явно можеше да се движи свободно из острова.

— Как е попаднала на Баратария?

— Не пожела да ми каже, сър.

— Говорихте ли насаме с нея?

— Веднъж — отвърна хитро лейтенант Грей. — Разхождаше се една късна нощ по плажа, когато я срещнах. Казах ѝ, че знам коя е, и я помолих да се върне с мене в Ню Орлиънс.

— А тя какво ви отговори? — запита Филип, все по-разтревожен от развитието на историята.

— Каза ми да не се занимавам с нея, защото нямала намерение да се върне при вас.

Господи боже! — изруга Филип. — Искате да кажете, че предпочита да остане при някакви бандити, вместо да се върне при съпруга си?

Когато лейтенант Грей кимна утвърдително, Филип замълча объркан.

— Капитан Стоун се върна от Баратария една седмица преди вас — намеси се генерал Джаксън, обръщайки се към лейтенанта. — Защо според вас той не ни информира за госпожа Сен Сир? Не е ли имал нужда от пет хиляди долара?

— Кой е този капитан Стоун? — запита Филип.

— Офицер, изпратен с мисия да занесе писма на Жан Лафит и да разбере доколко е лоялен към Америка — поясни Джаксън. — Добър човек. Току-що го изпратих на друга мисия в Начес, да търси боеприпаси и пушки.

— Капитан Стоун и съпругата ви доста се... ъ-ъ... сприятелиха — вметна лейтенант Грей.

— Внимавайте какво намеквате, лейтенанте — намеси се Джаксън.

— Съжалявам, сър — отвърна лейтенантът, но в гласа му не се долавяше нито капка съжаление. — Мисля, че господин Сен Сир трябва да знае фактите.

— Продължете, лейтенанте — изрече Филип със стегнато гърло.

— Виждах ги да се срещат всяка вечер и да се разхождат заедно по плажа. Изглеждаха доста... близки... ако разбирате какво искам да кажа, сър.

Филип се опита да пренебрегне намека в думите му.

— Споменахте, че капитан Стоун е напуснал Баратария една седмица преди вас — каза Филип. — Какво направи съпругата ми тогава?

— Не съм я виждал след това. Господин Лафит и любовницата му ми казаха, че се е разболяла и трябвало да пази леглото. Заминах след една седмица, без да я видя отново.

— Трябва да ми простите, че така ви разпитвам, но ми е много трудно да осъзная всичко това — извини се Филип. — Тя здрава ли изглеждаше, когато пристигнахте на Баратария?

— Изглеждаше съвсем здрава, наистина. Тя е много красива жена. Но нищо не споменаваше нито за това, как се е озовала при

Лафит, нито в какво състояние е била, когато е пристигнала там. Според мене й нямаше нищо.

— Има само едно обяснение — намеси се отново Джаксън. — Била е изхвърлена на брега на Баратария и Лафит или някой от хората му са я намерили. Съпругата ви е имала голям късмет, че изобщо е останала жива. Това, че е оцеляла в морето, е достатъчно удивително, но че я намираме като гостенка на Жан Лафит, а не като негова пленница, е наистина чудо. Но — добави той замислено — напоследък Лафит се държи изумително добре. Иска пълно опрощение, брат му и хората му да бъдат освободени от затвора, а в замяна той ще ни помогне да отблъснем англичаните.

— Има ли друго важно нещо, което да ми кажете, лейтенанте? — запита Филип с надежда.

— Не, сър.

— Мислите ли, че съпругата ми е още на Баратария?

— Да, сър, така смятам.

— Благодаря ви, лейтенанте, много ми помогнахте. Ако дойдете тази вечер на борда на „Наветрен“, ще се погрижа да получите обещаното възнаграждение.

Тъмните очи на лейтенант Грей блеснаха, когато чу за мечтаната награда.

— Ще бъда там — отвърна той, едва скривайки радостта си. Когато разбра, че срещата е приключила, отдаде чест на генерал Джаксън и излезе.

— Какво ще правите сега, Сен Сир? — запита Джаксън, когато останаха насаме.

— Ще отида да търся съпругата си на Баратария — отвърна Филип без никакво колебание.

— Няма да намерите пътя — каза Джаксън. — Никой не може да го намери, ако няма баратарянец за водач.

— Тогава ще намеря водач — настоя Филип.

— Аз мога да ви помогна — продължи Джаксън. — Не знам защо съпругата ви е постъпила по този начин и няма да питам. Но ако настоявате да заминете за Баратария, тогава трябва да ви помоля да станете мой пратеник. В замяна ще ви кажа къде можете да намерите водач.

— Добър съм в пренасянето на документи — усмихна се Филип.
— Ще бъда щастлив да стана ваш пратеник.

— Добре! Вече се показахте достоен за доверие и знам, че и този път няма да ме подведете.

— Кажете какво трябва да направя, генерале.

— Знаете ли кръчмата „Абсент“?

— Чувал съм.

— Там се събират доста от хората на Лафит. Точно в десет часа утре сутринта идете в тази кръчма и попитайте за Доминик Ю. Кажете, че аз ви пращам. Той ще разбере защо сте там и ще се погрижи да стигнете до Баратария.

— Трябва ли да донеса отговор? — запита Филип.

— Не е необходимо. Губернатор Клейбърн се съгласи да освободи от затвора Пиер, брата на Жан, и другите му хора, а освен това им дава пълно опрощение.

— Можете ли да се доверите на Лафит?

— Вярвам, че ще направи всичко по силите си, за да попречи на британците да завладеят Ню Орлиънс — каза Джаксън с убедителен глас.

На другия ден по обед Филип вече пътуваше към Баратария. Лесно бе намерил кръчмата „Абсент“ и трябваше да почака само един час, преди да му доведат Доминик Ю. След като изслуша Филип, Доминик повика един от мъжете с подозрителна външност, които пиеха на една маса, и преди да разбере какво става, Филип вече излизаше на кон от града. Бандитът, който го водеше, сигурно беше ням, защото не отрони и дума, преди да стигнат до брега на едно бласто на около осем мили от града, където няколко пирати със свиреп вид се мотаеха в някакъв импровизиран лагер.

Филип слезе от коня и последва водача си, който махна на двама мъже да издърпат една пирого, скрита в храсталаците, и я спуснаха във водата. Едва тогава чу първите думи от тях.

— Влезте вътре, господине.

В следващите няколко часа Филип не преставаше да благодари на бога, че има водач. И за милион години не би могъл да намери пътя си през безбройните канали и плитки тресавища. На места мъглата беше толкова гъста, че покриваше водата като дебело сиво одеяло. На Филип му се стори, че пътува вече много часове, когато островът

изведнъж изплува пред него от мъглата и пирогата се удари в твърда земя.

Край тях веднага се скупчи тълпа дрипави мъже и жени; Филип се смая, като видя колко много хора са заети с най-различни дейности на този бряг. Нямаше представа, че толкова много хора, включително жени и деца, живеят на Баратария под закрилата на Лафит. В най-добрия случай за тях можеше да се каже, че са събрани от кол и въже. Чу ги да говорят английски, френски, испански и други езици, които не познаваше. Различи в далечината ниско укрепление с оръдия. Някои от мъжете бяха млади и наперени, други стари и побелели, с множество белези от сражения. Всички бяха белязани от суровите ветрове и морето. На поясите им висяха дълги остри саби, пистолети се виждаха втъкнати в коланите им. Сториха му се толкова разнородни и разноплеменни, че скоро се отказа от мисълта да ги класифицира.

Жан Лафит очакваше Филип в главната зала на дома си.

— Аз съм Жан Лафит — каза той и леко се поклони. — А вие сте...

— Филип Сен Сир — отвърна Филип.

Ако името му означаваше нещо за Лафит, той не го показва; лицето му не промени изражението си.

— Предполагам, че имате нещо за мене, господин Сен Сир.

— Така е — избърза да отговори Филип, бръкна в джоба си и извади пакета, който му бе дал генерал Джаксън.

Лафит веднага взе пакета, отвори го и прочете набързо страниците, а по красивото му лице се плъзна доволна усмивка.

— Чудесно! — възкликна той развълнувано. — Този генерал Джаксън е човек на действието и няма да съжалява, че се е доверил на Жан Лафит! Двата заедно ще отпратим англичаните победени обратно в Англия. — После се обърна към Филип. — Благодаря, господин Сен Сир. Не е необходим отговор. Брат ми Пиер и хората ми ще бъдат освободени от затвора и ще получат пълно опрощение. Само съобщете на добрия генерал, че няма да съжалява. Колкото до вас, Сен Сир, Ще бъдете мой гост тази нощ, а на сутринта ще се погрижа да се върнете жив и здрав в Ню Орлиънс.

Филип разбра, че срещата е свършила. Но още нямаше намерение да се оттегли.

— Дойдох в Баратария и по своя работа освен мисията, която изпълних за генерал Джаксън — побърза да обясни, предвиждайки, че Лафит всеки момент ще се оттегли. — Разбрах, че съпругата ми се намира на вашия остров.

Лафит огледа красивия, разтревожен мъж, когото Габи бе предпочела да изостави заради друг, и инстинктивно разбра, че този човек никога не би могъл да се провини в хладнокръвно убийство. Особено в убийството на собствената си съпруга. Нещо със сигурност не беше наред. Жан почувства, че дължи обяснение на Сен Сир.

— Съпругата ви вече не е на Баратария, господин Сен Сир — каза Лафит, наблюдавайки внимателно реакцията на другия. Това, което видя, явно го задоволи, защото продължи: — Намерихме я на нашия бряг полуудавена и цялата в синини. Моята Мари успя да я излекува и двете станаха близки приятелки. Аз ѝ предложих убежище на моя остров.

Филип запита, едва удържайки лицето си в безразлична маска:

— Защо е решила да остане на Баратария, след като е оздравяла? Не е ли съзнавала, че всички я смятат за мъртва?

— Не съм я питал, господине. Тя явно си имаше причини да иска да бъде мъртва за вас — сви рамене Лафит. — А и имах много поналожителни задачи, отколкото да проучвам мотивите ѝ. Знам само това, което ми каза Мари, и се заклек, че няма да предам доверието ѝ.

— Може ли да говоря с жена ви?

— Съжалявам, но не е възможно. Мари сега е в Ню Орлиънс на гости при сестра си.

— Моля ви, капитан Лафит, трябва да намеря съпругата си — изрече с молба в гласа Филип. — Знаете ли къде е отишла, след като е напуснала Баратария? Когато я намеря, със сигурност ще преодолеем разногласията.

Жан повярва на Филип.

— Не знам къде е съпругата ви, а и може да е твърде късно за вас, дори да я намерите — призна Жан, — но мога да ви кажа, че тя напусна Баратария преди две седмици заедно с капитан Стоун, офицер на служба при генерал Джаксън.

— Капитан Стоун! — Филип се чувства така, сякаш някой го бе ударил с юмрук в стомаха. — Да не би да искате да ми кажете, че са любовници? Че е била с него, когато заедно са напуснали острова?

— По-полека, господин Сен Сир — успокой го Лафит. — Всеки в Баратария е свободен да направи своя избор, но всъщност не вярвам, че са станали любовници, докато са били на моя остров. Какво се е случило, след като са заминали — не мога да кажа. — После се върна към писмата от генерал Джаксън. — Не мога да ви кажа нищо повече, освен това имам спешна работа — каза той и се сбогува с Филип, свивайки рамене.

На следващия ден Филип отново седеше в малката канцелария на генерал Джаксън. Лейтенант Грей също беше там. След като предаде на генерала устното съобщение от Лафит и му каза, че Габи вече ле е на Баратария, а в Ню Орлиънс, той с изненада видя как хитра усмивка пробягва по лицето на лейтенанта.

— Ако мога да ви прекъсна, сър — намеси се лейтенант Грей, — аз видях съпругата ви, след като си тръгнах вчера отгук. Беше на пазара, преоблечена като момче. Когато разбра, че съм я познал, хукна да бяга.

— Не мога да повярвам, че е стигнала дотам, да ме избягва — каза Филип, поклащайки озадачено глава. — Последвахте ли я?

— Да, сър — каза лейтенантът. — Двама войници и аз самият се спуснахме да я гоним и почти я настигнахме, когато тя изведнъж се спусна наред улицата и един екипаж я блъсна.

— Господи! — извика Филип и скочи от стола. — Ранена ли е? Къде е сега?

— Аз... тя... не знам — призна лейтенантът, облизвайки пресъхналите си устни. — Екипажът спря и преди да успее да се провря през навалищата, пътникът и кочияшът я внесоха вътре и изчезнаха.

В главата на Филип настана хаос. Отвлечена ли е била Габи, или напротив, някой се е отнесъл добре с нея? А на глас запита:

— Познахте ли мъжа в екипажа?

— Никога не съм го виждал, но изглеждаше като истински джентълмен.

— Мисля, че може да е бил капитан Стоун — изрече нерешително Филип. — Мога също така да ви кажа, че съпругата ми и капитан Стоун са напуснали Баратария заедно. Капитанът върна ли се от Начес?

— Знаех, че между тях става нещо — изръмжа лейтенант Грей. Щеше да продължи, но леденият поглед на Филип го възпря.

— Възможно е съпругата ви да е в жилището на капитан Стоун — предположи генерал Джаксън. — Знам, че живее недалеч оттук, на улица „Роял“.

— Благодаря, генерале, незабавно отивам там — каза Филип и се запъти към вратата.

— Един момент — изрече Джаксън така тържествено, че Филип замря на място. — Не ви казах по-рано, защото ми се стори, че няма връзка с изчезването на съпругата ви, но сега виждам, че може да е от голямо значение за вас.

Филип насочи цялото си внимание към генерала.

— Капитан Стоун е мъртъв. Той и неговите хора карали с баржи пушките и боеприпасите, купени от Начес, когато били нападнати от няколко пироги индианци чоктоу.

Лейтенант Грей и Филип си поеха дълбоко дъх.

— Откъде знаете?

— Има един оцелял, който ни разказа всичко. Бил сериозно ранен и го сметнали за мъртъв, но един трапер го намерил и го докарал в града — отвърна Джаксън.

— Мислех, че индианците са приятелски настроени — каза Филип, смаян от разкритията на Джаксън.

— Повечето са. Но много от тях са завербовани от английски агенти и им помагат. Подозирам, че случаят е точно такъв. Научили са за мисията на Стоун и са искали да предотвратят доставката на боеприпаси. Капралът, който оцеля, каза, че имало един бял, вероятно английски агент, който командвал от брега. Не само загубих един прекрасен офицер, но освен това десет мъже и толкова необходимите оръжия — заключи с мрачен тон Джаксън.

Болката и умората по набразденото от бръчки лице на Джаксън предизвикаха съчувствието на Филип към този висок, прегърбен войник, чиито рамене носеха такава голяма тежест.

— Трябва да намеря съпругата си — каза загрижено Филип. — Щом капитан Стоун го няма, тя е останала сама в града. Много е млада и не може да се оправя с опасностите. Ако имам късмет, ще я намеря в жилището му на улица „Роял“. Ако не...

И по неговото лице се отпечатаха тревога и притеснение, когато помисли колко много неприятни неща могат да се случат на една жена, останала сама в град като Ню Орлиънс.

Късметът бе изневерил на Филип. Бившата хазяйка на капитан Стоун на улица „Роял“ номер 52 му обясни, че той се е отказал от квартирата преди две седмици и не е оставил новия си адрес. Дори не можа да каже на Филип дали с него е имало някаква жена. Единственото, което му оставаше, бе да прибегне до помощта на моряците от „Наветрен“, за да прерови стария квартал и да открие новото жилище на капитан Стоун.

Мина почти една седмица, преди първият помощник Мерсие да попадне на пансиона „Паталба“ и да научи, че капитан Стоун и съпругата му държат апартамент на втория етаж. Но както каза хазяйката, капитанът бил заминал преди три седмици, а съпругата му преди две, макар че стаите били предплатени до края на месеца. Филип побърза към улица „Шартр“, за да пита лично хазяйката, но не научи нищо ново. Успя да я убеди да го пусне в стаите и макар че намери малко женски дрехи, нищо не подсказваше, че Габи може да е била тук. Отблагодари се на жената с порядъчна сума пари и се върна на „Наветрен“, силно развълнуван.

Явно Габи бе нарушила брачните си клетви и открито бе заживяла като съпруга на капитан Стоун! На Филип му приляваше, като си помислеше, че тя доброволно е лежала в прегръдките на друг мъж и е реагирала на ласките му със своята нежна пламенност, давала му е по своя воля онова, което беше негово! Тази картина, запечатана в мозъка му, беше в състояние да го подлуди. Ами ако носи дете от любовника си? Той стисна юмруци и кокалчетата му побеляха. Когато я намереше, щеше ли да я обича дотолкова, че да ѝ прости, запита се Филип. Но дълбоко в сърцето си знаеше отговора.

До късно през нощта мереше с нервни стъпки каютата, опитвайки се да подреди чувствата си. Каквото и да беше направила Габи, той още я искаше. Всичко, което се бе случило, дори отказът ѝ да се върне при него, беше по негова вина. Трябваше още от самото начало да разбере, че тя не прилича на Сесили. Сега разбра, че се бе държал твърде сурово с нея; беше се показал строг и надменен и, по дяволите, бе постъпил като същински ревнив глупак, вместо като любящ съпруг с красива млада съпруга, чиято единствена грешка

беше, че има прекалено силен дух за неговите изисквания. Ако я намереше, щеше ли да стане такъв съпруг, какъвто тя заслужаваше, без да позволява на ревнивата си властна натура да я унищожи? Как щеше да се чувства, държейки я в прегръдките си, като знаеше, че друг мъж е притежавал нежното ѝ тяло, познал е дивата ѝ страст? Стовари юмрука си върху таблата на леглото и изруга, когато болката отекна чак в рамото му. Накрая си легна, без да разреши проблемите си, но знаеше едно — че няма да остави нито един камък непреобърнат, докато не намери съпругата си. Беше сигурен, че един ден тя ще се върне в стаите на улица „Шартр“ и той ще я чака там.

Габи остана в къщата на семейство Гаспар почти две седмици и нито веднъж не се осмели да излезе извън къщата или в градината. Нямаше и известие от Марсел. Нямаше от какво да се оплаче, Лизет и Пито се грижеха добре за нея, но скуката след развлеченията на Баратария в компанията на Мари ѝ дойде повече, отколкото можеше да понесе. Бе прочела всички оставени ѝ книги, а Пито и Лизет решително не бяха от разговорливите. Колкото повече време минаваше, толкова повече се тревожеше, че Роб ще се върне от мисията и ще види, че я няма, след като му бе обещала, че ще бъде там и ще го чака. Мина почти месец, откакто той замина за Начес, и тя знаеше, че трябва да му съобщи, че е добре. Помисли да прати бележка по Пито, но реши, че не може да му се довери. Накрая облече момчешките дрехи, които бе запазила, и се измъкна незабелязано от къщата. Ако не намереше Роб в апартамента им, щеше да му остави съобщение и да се върне бързо, за да не усетят отсъствието ѝ. Когато се върнеше, той щеше да знае къде да я намери.

Улиците, както обикновено, бяха пълни с хора и никой не обръщаше внимание на слабичкото момче, което държеше очите си сведени към тротоара. Габи стигна до пансиона „Паталба“ без никакви инциденти и се качи бързо по желязната стълба. Когато измъкна ключа от джоба и отвори вратата, остана разочарована, защото стаите бяха пусти, нямаше никакъв знак, че Роб се е върнал. Не видя нито дрехите му, нито другите му принадлежности, апартаментът беше влажен и прашен. Предупредителни тръпки поразиха по тила ѝ, карайки я да усети скрита заплаха в тези празни стаи. Втурна се към бюрото, за да

напише бележка на Роб, отвърщайки непрекъснато очи от леглото, където бяха намерили щастие. Слаб шум я стресна и тя вдигна очи точно когато вратата се отвори.

— Роб! — извика Габи радостно, очаквайки да види веселата момчешка усмивка на Роб.

— Здравей, Габриела — каза меко Филип. — Чаках те.

— Филип! Ти! Как... как разбра къде да ме намериш? — Неочакваната среща я разтърси.

— Научих, че капитан Стоун и „съпругата“ му са наели тези стаи — отвърна той, запъвайки се на думата „съпруга“.

Габи трепна, но не се огъна.

— Предполагам, че си говорил вече с лейтенант Грей.

— Да, и с Жан Лафит, когато отидох в Баратария.

— Ходил си в Баратария? — ахна изумено Габи, питайки се какво си е помислил Жан, когато Филип Сен Сир е дошъл да търси блудната си съпруга.

— Да. Но бях закъснял. Лафит ми каза, че си заминала с капитан Стоун.

Габи вдигна предизвикателно брадичка, но не каза нищо в своя защита.

— Толкова ли обичаш този капитан, че да престъпиш брачните си клетви? — запита огорчен Филип.

— Роб е най-милият и най-нежният мъж, когото познавам — заяви разгорещено Габи. — Какво си показал ти към мене освен жестокост и необоснована надменност?

— Запитах те дали го обичаш, Габи — настоя Филип с доста помек глас.

— Не знам, Филип — отвърна тя честно, свеждайки очи. Гранитният му поглед като че ли проникваше до дъното на душата ѝ. — Но Роб ме обича и иска да бъда негова съпруга.

— Невъзможно! Ти си моя жена!

— Разводът не е нещо непознато. Трудно, да, но не и невъзможно — парира тя.

— Габи — започна Филип с глас, какъвто никога преди не бе чувала от него, — не казвай нищо повече. Има нещо, което трябва да знаеш.

— Нищо, което ще кажеш, няма да промени решението ми относно тебе или Роб.

— Той е мъртъв, Габи. Твоят Роб е мъртъв.

Нямаше как да смекчи удара, разбра Филип, когато видя как всички цветове изчезнаха от лицето на Габи. Тя трябваше да научи истината. С уплашен вик Филип скочи, за да я хване в силните си ръце, преди да се бе строполила на пода. Положи я нежно на леглото и едва сега забеляза прилепналите панталони, които бе облякла, и как ризата се издуваше над изпъкналите ѝ гърди.

Габи бавно изплува от морето на припадъка в един тъжен свят. Скъпият, милият Роб беше мъртъв. Никога вече нямаше да види веселите му сини очи да се усмихват по своя неповторим начин. Сълзи се показаха на очите ѝ, когато си спомни последните им нежни мигове заедно.

— Капитан Стоун ти е бил любовник! — Гласът на Филип я обвиняваше, кремъчно-сивите му очи я смразяваха. — Господи, Габи, какво е станало с тебе? Къде е момичето, което искаше да посвети живота си на добрия господ?

— Ти се ожени за него, Филип, и оттогава то не е същото — отвърна откровено Габи. — Как е умрял Роб?

След като Филип ѝ разказа всичко около смъртта на Роб, Габи захлипа тихичко, чувствайки се по-самотна от всеки друг път в живота си.

Развълнуван от сълзите ѝ, Филип приседна на леглото до нея и отмахна сребрилата коса от влажното ѝ чело.

— Не вярвам, че наистина си го обичала, Габи. Но всичко това сега няма никакво значение. Нима не разбираш? Той е мъртъв, а аз още съм твой съпруг. — Габи притихна. — Късно ли е да започнем отново? Сигурно си изпитвала някакви чувства към мене, щом ми спаси живота. Аз... ти не си ми безразлична, скъпа. И... и още те искам.

Учудване смени израза на неверие на лицето ѝ. Това, което искаше Филип, беше невъзможно. Тя винаги щеше да живее в страх. Съмняваше се дали Филип така лесно ще забрави, че Роб ѝ е бил любовник. Дори да забравеше, никога нямаше да ѝ прости. Нито тя можеше да забрави Сесили и да му прости, че я е убил.

— Ще ме удушиш ли като първата си съпруга, когато мисълта, че друг мъж ме е притежавал, започне да гризе съзнанието ти? — избъбри

Габи, не можейки повече да пази тайната си.

— Габи! — ахна Филип и видимо побледня. — Откъде ти е хрумнало, че съм удушил Сесили? Как можеш да повярваш, че съм способен да извърша нещо толкова ужасно?

— Ти сам ми каза, че си убил съпругата си — възрази Габи. — Марсел каза, че е била удушена. Какво можех да си помисля?

— Марсел! — изсъска Филип, сякаш плюеше киселина. — Разбира се, ще изопачи думите ми, за да послужат на собствените му цели. Господи — изруга той, когато разбра какво си е мислила тя през цялото време. — И ти си сметнала, че ще бъдеш следващата ми жертва!

Когато тя не отговори, той разбра, че е отгатнал правилно. Габи не искаше да се върне при него, защото се страхуваше за живота си. Как е възможно да е бил такъв глупак?

— Чуй ме, скъпа — изрече той с искрен глас. — Не съм убил Сесили със собствените си ръце. Само се почувствах отговорен за смъртта ѝ и още се чувствам.

— Но... нищо не разбирам.

— Моля те, само ме изслушай и тогава сама отсъди. — Пепелявият поглед на Филип я умоляваше, изпълнен с мъка. — Срегнах Сесили, когато се върнах в Мартиника от Франция, бях учил там десет години. Върнах се, когато получих известие, че баща ми е починал. Белфонтен стана мой, поех и отговорността да управлявам голямата захарна плантация. Работих усилено цели три години и сигурно съм бил много сериозен млад мъж, защото доста рядко участвах във веселия обществен живот в Сен Пиер, за разлика от моя добър приятел и съсед Марсел Дювал. Един ден той ме представи на Сесили и целият ми живот се промени само за една нощ.

В цяла Мартиника нямаше друга девойка поне приблизително красива като нея, и аз се влюбих в нейната красота, в жизнеността и неспокойния ѝ, жаден за забавления дух. Беше първа във флиртовете и сякаш живееше от комплиментите, които група млади мъже изливаха като порой върху нея, винаги готови, щом тя им даде знак да я последват. Аз я преследвах неуморно и ако се съди по държанието ѝ в няколкото случая, когато оставахме насаме, сметнах, че отговаря на чувствата ми. Предложих ѝ брак, но тя веднага ми отказа, обясни ми,

че още не е готова да се установи, особено в такова отдалечено място като Белфонтен.

Аз не исках да приема отказа ѝ. Тя бе проникнала в кръвта ми като зараза. Марсел ме предупреждаваше, че Сесили не е за мене, но в действителност я ревнуваше. Накрая, съвсем отчаян, се обърнах към баща ѝ и казах, че искам да се ожена за нея. Горкият човек не можеше да си представи нещо по-добро от това, непокорната му дъщеря да се омъжи за мене и да създаде семейство. Бях доста преуспял, представлявах примамлива партия за всяко момиче на острова. Той се тревожеше, че Сесили няма да може да си намери подходящ съпруг. Изтръгна от нея обещание да се омъжи за мене... но не преди тя на свой ред да ме накара да обещавам, че ще живеем в Сен Пиер. Нищо не можех да ѝ откажа.

Филип стана и нервно се заразхожда напред-назад. Спря, за да погледне през прозореца, но вгълбеният му поглед бе обърнат навътре, към душата му.

— Продължавай, Филип — подкани го настоятелно Габи.

— Бяхме невероятно щастливи или поне аз бях, макар че тя не пожела да прекараме медения си месец на борда на „Наветрен“. Каза, че ако бъде затворена на кораба за толкова време, ще умре от скука. Аз често отсъствах, имах много работа около корабите. Сесили беше свободна да прави каквото поиска, докато ме нямаше, и аз никога не ѝ задавах въпроси. Пръскаше толкова пари, че се принудих да поговоря с нея за това и така се стигна до първото ни сериозно спречкване.

— Живяхме в Сен Пиер близо една година, когато получих спешно съобщение от надзирателя, който пишеше, че е изгоряла цялата западна част от засятата захарна тръстика заедно с дестилатора. Трябваше веднага да ида и да внеса някакъв ред в хаоса. Когато казах на Сесили, че отиваме в Белфонтен и ще останем там за неопределено време, тя се разплака, започна да вика и да възразява, но накрая не ѝ остана нищо друго, освен да изпълни желанието ми. Тогава започнаха неприятностите.

Загледа Габи право в очите, сякаш я молеше да го разбере.

— Още първия ден, когато пристигнахме в Белфонтен, Сесили не ме допусна в леглото си. А аз като последен глупак започнах да оправдавам поведението ѝ, като си казвах, че скоро ще се приспособи и пак ще бъде моя. Мога да кажа едно за Сесили — тя беше

изключително страстна жена и знаех, че повелите на тялото ѝ скоро ще надделеят над детинското ѝ поведение.

— И стана ли така? — запита Габи. Представи си своеволната красива Сесили, обожавана от Филип.

— Напротив — призна той и лицето му потъмня при този спомен. — Престана да ми говори. И тогава направих нещо, което може би ускори смъртта ѝ. Потърсих утеха при Амали. У нея намерих това, което моята съпруга ми отказваше.

— Твоята любовница!

— Да, но тя ми стана любовница едва след като Сесили отказа да бъде моя съпруга. Аз съм мъж, Габи — каза той, сякаш това обясняваше всичко. — Когато Амали щедро ми предложи всичко, което Сесили ми отказваше, аз го приех и разбрах, че когато съм в прегръдките ѝ, мога поне за малко да забравя това, което постоянният отказ на Сесили ми причиняваше.

— Но коя е Амали? — запита Габи, овладяна от любопитство.

Тя е дъщеря на леля Луиз, моята икономка, и на Жерар, помощника ми в плантацията. И двамата ми принадлежат, както и Амали, и винаги са живели в Белфонтен. Амали е невероятно красива и желана — добави той, предугаждайки следващия въпрос на Габи.

— Чернокожа ли е? — запита Габи с широко отворени очи. Със сигурност Филип не би легнал с чернокожа робиня!

— С една осма черна кръв е и не е по-тъмна от тебе и от мене.

Габи преглътна това, спомняйки си за Мари, красивата любовница на Жан, и едва тогава запита:

— Как реагира Сесили на това, че си имаш любовница?

— Веднъж взе каретата и изчезна. Претърсих цялата плантация и когато не се върна вечерта, веднага тръгнах за Сен Пиер, мислех, че е отишла в къщата ни в града. Но и там я нямаше, не я открих никъде в Сен Пиер. След седмица се върнах разстроен в Белфонтен, реших да се откажа от Амали, когато Сесили се върне. В края на краищата, Сесили ми беше съпруга и един ден щеше да стане майка на моите наследници. За мене тя беше по-важна от всички други. Още я обичах отчаяно и бях сигурен, че пукнатината помежду ни може да се запълни, дори ако трябваше да обещае да се върнем да живеем в Сен Пиер, когато с плантацията всичко бъде наред.

— А тя върна ли се? — Габи бе погълната от разказа му.

— Не — изрече тъжно Филип. — Нямах вест от нея почти две седмици, докато сестрите на Марсел Дювал не дойдоха в Белфонтен, за да ми кажат, че Сесили е в имението им заедно с Марсел. Той им забранил да идват при мене, но изглежда капризната ми съпруга започнала да ги притеснява. Според госпожиците Дювал тя започнала да заповядва на слугите и да нарушава реда в дома със своите изисквания. Рискувайки да си навлекат гнева на брат си, те решили да дойдат и да ме помолят да си прибера блудната съпруга. Няма нужда да казвам, че тръгнах веднага.

Когато стигнах в Льо Шато и се срещнах със Сесили, тя отказа да се върне с мене. Беше ми съвсем ясно, че са станали любовници с Марсел, но и двамата яростно отричаха. И сестрите му не можеха да кажат каква е истината. Марсел, който ми беше приятел, настояваше, че само е предложил гостоприемството си на Сесили. Накрая аз я принудих да се върне в Белфонтен.

Филип спря да се разхожда и отново седна на леглото до Габи.

— Заклех се на Сесили, че Амали не означава нищо за мене, но тя само се изсмя и каза, че мога да си взема десет любовници, ако искам. Отказваше да има нещо общо с мене и каза, че пак ще избяга, ако има възможност. Разбрах, че трябва да взема драстични мерки, дори с риск да я загубя. Накарах да я наблюдават постоянно през деня, а през нощта сам стоях при нея и я карах насила да споделя леглото ми. Един план започна да се оформя в тъмните дълбини на съзнанието ми; сметнах, че щом забременее, отношението ѝ към мене и към Белфонтен ще се промени, че отново ще стане любящата страстна жена, за която се бях оженил. Преодолявах с груба сила съпротивата ѝ срещу усилията ми да я накарам да зачене, сломявах протестите ѝ, докато тя не забременя. Чувствах растящата ѝ враждебност, но тя беше страстна жена и скоро започна да ме приема, когато прекърших слабата ѝ съпротива.

Габи си спомни как самата тя се бе предала на Филип и си припомни колко непреклонен може да бъде, когато се насочи към някаква цел.

След учудващо кратко време Сесили ми каза, че е бременна. Повярвах ѝ една когато лекарят потвърди, че е така. Както предположих, Сесили прие добре бъдещото майчинство, стана учудващо нежна и любяща. Казах на Жерар, че вече няма нужда да я

наблюдава, че тя е свободна да прави каквото иска. Дори обещах, че ще поделяме времето си между Сен Пиер и Белфонтен, когато се роди детето.

— Ако сте били толкова щастливи, тогава защо тя е мъртва? запита Габи, вдигайки озадачено вежди.

— Излезе, че само аз съм бил щастлив. Една нощ, след като се бяхме любили, тя каза, че никога вече няма да ми бъде съпруга. Обвини ме, че съм бил егоист и съм пренебрегвал чувствата ѝ. Каза, че я задушавам и че възнамерява да ме напусне и да се върне в Сен Пиер. Допуснах грешка, че не приех сериозно думите ѝ, защото знаех, че бременните жени имат такива изблици. Засмях се и казах, че говори глупости и че утре нещата ще изглеждат далеч по-блестящо.

Сесили скочи вбесена от леглото. Никога не я бях виждал по-досана или по-разстроена. — Филип замълча, гласът му трепна. Габи докосна ръката му. Допирът ѝ като че ли му даде смелост, той се изкашля и продължи: — Тя ми каза, че... че детето, което носи, не е от мене. Каза, че Марсел бил бащата на детето ѝ.

— О, не — извика Габи, чувствайки болката му в сърцето си.

— Бях зашеметен. Не можах дори да я спра, когато изхвъркна от спалнята. В края на краищата, къде можеше да отиде по това време на нощта? Бях подценил решимостта ѝ да напусне мене и Белфонтен. Изтича от къщата и взе един кон от конюшнията, преди да усетя какви са намеренията ѝ. Едва щом чух тропота на копитата, се отърсих от вцепенението си и я последвах. Като видях по коя пътека беше тръгнала сред банановите дървета, разбрах, че отива в Льо Шато, при Марсел. Бях извън себе си от страх. Банановите гъсталаци бяха опасни и през деня, а през нощта — сто пъти повече. А тя имаше поне пет минути преднина, докато аз бях зашеметен от неочакваната ѝ постъпка.

— Препускайки след нея, се мъчех да си внуша, че тя ме лъже, че го е казала само за да ме нарани. Наистина бе живяла две седмици в Льо Шато, но и тя, и Марсел отричаха да са били любовници. С всяка изминала минута растеше убеждението ми, че детето е мое, и бях решил да не мисля другояче за този невинен нов живот.

— Изведнъж чух странен звук в тъмното над главата си и спрях коня наред гъсталаците, избягвайки гъсто израсналите дебели дивилози, които ми препречваха пътя. И тогава, господи — изохка Филип,

преживявайки отново ужаса на онази нощ, — я видях. Висеше удушена на една дебела лоза; конят ѝ стоеше наблизко. Свалих я, но твърде късно. Тя беше вече мъртва. Явно не е забелязала лозите в тъмното и се е заплела в тях. Те буквално са я вдигнали от гърба на коня и са я удушили, а краката ѝ са били само на няколко инча от земята.

Габи скри лице в ръцете си и заплака за онова жизнерадостно, капризно създание, което не бе могло да понесе изолацията в Белфонтен и накрая бе причинило собствената си смърт.

— Съжалявам, Филип, ужасно съжалявам — прошепна тя. — но защо ми каза, че ти си убил Сесили, когато в действителност е било нещастен случай?

— Макар властите да прецениха, че е нещастен случай, аз се осъждах като виновен в убийство, сякаш я бях удушил със собствените си ръце.

— Как можеш да говориш така? — протестира Габи.

— Опитвах се да я задържа по всякакъв възможен начин в Белфонтен, дори ѝ направих дете, което тя не искаше. Направих всичко възможно, за да ме обикне, но само можах да унищожа нея и детето ни.

— Беше ли сигурен, че детето е твое?

— Предполагам, че никога няма да узная. Дори Сесили и Марсел да са били любовници, тя самата не би могла да знае от кого е детето. Беше моя съпруга, така че каквото и да е било, аз бях бащата. Но от този ден нататък не мога да мисля за Марсел, без да пожелаая да го убия. Винаги ще го обвинявам, че подхранваше недоволството на Сесили и я насърчаваше да ме напусне.

— Кога реши да се ожениш повторно?

— След много, много време. Потърсих утеха при Амали и в морето — отвърна той. — Често придружавах капитан Жискар на борда на „Наветрен“, пътувах покрай американските брегове и пречехме на английските кораби да акостират там. По това време Америка и Англия бяха във война, а „Наветрен“ успяваше да избегне блокадата. Бяхме в Бостън, когато към мене се обърна правителствен агент, който беше чул за мореплавателските ми умения. Запита ме дали бих поел една мисия за американското правителство. Трябваше да откарам „Наветрен“ до Франция и в един определен ден да се свържа с

таен агент в Париж. Той беше англичанин, но симпатизираше на американците. У него трябваше да има таен документ, в който да пише, че англичаните ще атакуват едно голямо американско пристанище, вероятните дати и броят на корабите и хората.

— Ню Орлиънс! — възкликна Габи.

— Точно така! — отвърна Филип. — Аз веднага се съгласих. Нямах причина да се връщам на Мартиника, освен това ме привлякоха тайната и опасността. Останалото го знаеш.

— Не, Филип, не знам всичко — настоя Габи. — Кога реши отново да се ожениш и защо избра точно мене?

Много ноци прекарах сам и в размисъл на борда на „Наветрен“. Нямах наследник, на Мартиника нямаше жена, за която да искам да се оженя, макар че можех да подбирам сред десетки жени. Колкото повече мислех, толкова повече осъзнавах, че никога няма да се оженя по любов. Единственото основание да се женя беше да имам наследници заради Белфонтен. И тъй като отивах във Франция, почувствах, че е дошло време да си избира втора съпруга.

— Но това е толкова безчувствено! — протестира Габи.

— Така исках да бъде — натърти Филип. — Бях решен да търся момиче, възпитано в манастир. Исках да намеря съпруга, съвършено различна от Сесили. Единственото изискване към бъдещата майка на децата ми беше да е от добро потекло. Дори красотата не беше от съществено значение; най-важни за мене бяха невинността и покорността.

— Но аз не притежавах нито едно от тези качества — отбеляза сухо Габи. — Дори сестрите казваха, че съм своеволна и прекалено горда, което не е за мое добро. Тогава защо се ожени за мене? Сигурно е имало и други, по-подходящи жени. За които не е било необходимо да плащаш, както за мене. Или баща ми те е омаял с дара си да убеждава?

— Когато се запознах с баща ти на игралната маса, той ми се видя негодник и прахосник. Губеше непрекъснато, подписваше полици наляво и надясно, докато кредиторите не започнаха да настояват да си плати. Знаех, че е в затруднено положение. Той пък научил, че съм дошъл във Франция да си търся съпруга, и ми се представи. Каза, че има дъщеря, която идеално ще отговаря на изискванията ми. Ако те харесам, той ще уреди брака ни, а в замяна аз ще платя дълговете му и

ще му дам достатъчно пари да замине със съпругата си за Италия и да вземе участие в някакво налудничаво начинание за връщане на Наполеон на трона. Но за да отговоря на въпроса ти — не, скъпа — каза той, поглъщайки я с пепелявия си поглед. — Нямах нужда да ме убеждават да се ожена за тебе. Ти не беше от жените, каквито се надявах да намеря, особено след Сесили, но когато погледнах в дълбините на тези виолетови очи, бях окончателно загубен.

— Ти се отнасяше към мене с презрение още от самото начало — напомни му Габи, а в гласа ѝ ясно се долавяше обвинителна нотка.

— Не разбираш ли, скъпа? — изрече меко Филип. — Нямах избор. За да запазя авторитета си пред тебе, трябваше да подчиня този дух, който ти показваше още от момента, в който те видях. Зарекох се да те укротя, да станеш мека и покорна, преди да стигнем в Мартиника. Не можех да си позволя отново да покажа любовта си от страх, че ще те унищожа, точно така, както унищожих Сесили. Присъствието на Марсел на борда на „Наветрен“ беше изключително лош късмет и трябваше непрекъснато да бдя, когато видях, че двамата се интересуват един от друг. От мига, когато те видях да заставаш пред мене, омотана с онова безобразно було, което скриваше разкошната ти коса, знаех, че трябва да те имам. Мисля... мисля, че те обикнах още тогава, когато беше вирнала предизвикателната си малка брадичка и обяви на родителите си, че не искаш да се омъжваш.

Сърцето на Габи тупаше неравно в гърдите ѝ. Ах, защо по-рано не ѝ бе казал, че я обича? Ако го беше знаела, никога нямаше да отиде при Роб.

— Недей да се чудиш толкова — каза Филип, забелязвайки смущението ѝ. — Когато повярвах, че си мъртва, бях съкрушен. Не можех да понеса, че си умряла, смятайки ме за жесток и безсърдечен. Заклех се, че ако стане чудо и се върнеш при мене, ще ти се отблагодаря. Нещо ме задържаше в Ню Орлиънс. Отказвах да приема, че си мъртва, дори обявих награда, надявах се, молах се да те намеря жива. И успях — ето те при мене.

И Филип я пое в прегръдките си.

— Късно ли е за нас двамата, Габи? — запита той, усещайки как изпод сведенията ѝ клепачи напират сълзи.

— Ами Роб? — запита тя нерешително.

— Той е мъртъв! Забрави го! Мисли само за нас!

— Можеш ли да приемеш това, че той... че той и аз...?

Филип се напрегна. Само едно трепване на мускул на челюстта му издаваше вътрешната му борба. Замълча за толкова дълго, че надеждите на Габи започнаха да вехнат.

— Не мисля, Филип — каза тъжно Габи, отговаряйки на собствения си въпрос. — Познавам темперамента ти и мрачните ти настроения. Никога няма да успееш да забравиш... или да ми простиш за Роб.

— Аз те подтикнах към това — избликнаха думите на Филип. — Не е твоя грешка, че си се обърнала към капитан Стоун, когато си била сама. Аз... в известен смисъл съм му благодарен, че те върна при мене.

Колкото и да се опитваше, Габи не можеше да повярва, че Филип е готов да я приеме с отворени обятия, без никакъв упрек. Изведнъж се сети как да изпита тази негова новооткрита добродетел.

— Филип — започна смело Габи, — не си ли се питал къде съм била, след като Роб замина?

Въпросът ѝ го стресна и той я изгледа подозрително. Наистина, помисли Филип. Във вълнението си, че я е намерил, не бе помислил да я пита къде е била през изминалите седмици или как се е справяла. Дори не беше сигурен дали иска да знае. Мрачното му мълчание опровергаваше решението му да забрави и да прости.

Габи вдигна брадичка и каза бавно:

— Бях при Марсел Дювал.

— Марсел Дювал! — повтори Филип и лицето му преbledня въпреки загара. — Този човек никога ли няма да се махне от живота ми? Мислех, че отдавна е напуснал Ню Орлиънс. Къде те намери той, Габи? Или ти го намери?

— Намерихме се един друг. По чиста случайност — обясни Габи. — Екипажът му ме блъсна, когато лейтенант Грей ме преследваше. Той ме заведе в дома на сестра си. Надявах се да стана гувернантка на децата на сестра му Селест, когато семейството се върне в града.

— Ах, да — измърмори замислено Филип. — Лейтенант Грей каза, че не е разпознал мъжа, който те е откарал с екипажа си. — И той я изгледа остро. — Ако сестрата на Марсел и семейството ѝ не са били в града, значи вие с него сте били сами в къщата.

Очите му се забулиха, но не преди да метнат ледена светкавица към Габи.

Тя разбра, че е дошъл мигът на истината. Щеше ли Филип да повярва, че нищо не се е случило между нея и Марсел? И каза:

— Марсел ми предложи да остана там, докато Роб се върне. Бях му много благодарна.

Бръчки на едва потискан гняв се очертаха около устата му.

— Колко благодарна, Габи? Предложихи му тялото си за благодарност, както на твоя капитан?

Ръката ѝ описа широка дъга и нанесе звучен удар. Изведнъж целият гняв се оттече от него и той като че ли рухна пред очите ѝ.

— Марсел никога не ми е бил любовник и не съм имала подобно намерение! В действителност той замина на другия ден, след като ме доведе в дома на сестра си, и оттогава не съм го виждала.

Сепна я изразът на искрена радост в очите на Филип. Наистина ли ѝ повярва, запита се тя. Обвиненията му бяха болезнени, но ако сега ѝ беше повярвал, значи още можеше да има надежда за бъдещето им.

— Ти ми вярваш, нали, Филип? — запита тя с накъсан дъх. Погледът му омекна до лешниково и само след миг той отговори:

— Да, скъпа, вярвам ти. Изрекох тези ужасни думи преди да ги осъзная. Просто не мога да чуя името на Марсел, без това да ме вбеси. Той се вмъкваше в живота ми твърде често и с ужасно фатални последици.

Филип я целуна бавно, с копнеж и по тялото ѝ пробягаха еротични тръпки, а паметта ѝ извика спомените. Мисълта на Габи бе изпълнена с желание за несвършващи, изпълнени с любов ноци в прегръдките му; спомняше си за бурята, която бе отнесла завинаги невинността ѝ, и за нежния мъж, когото бе видяла като кратък проблясък, когато бронята му се бе пропукала.

Когато Габи не се възпротиви и не се дръпна от прегръдките му, Филип стана по-дързък, устните му се спуснаха към ямката на шията ѝ, където диво пулсираше една нежна вена, после към гърдите ѝ, след като разкопча горните копчета на ризата ѝ. Тя изстена ниско и това го възбуди още повече, ръцете му се спуснаха да събличат остатъците от дрехите ѝ. Собствените му дрехи като че ли сами падаха от него и Габи почувства цялата дължина на мускулестото му тяло да се изпъва върху нея.

— Искам те, Габи — прошепна той дрезгаво. — Господи, колко ми липсваше!

Устните му оставяха малки огнени бразди по цялото ѝ тяло, ръцете ѝ го намериха готово за него, когато изследваха най-интимните ѝ кътчета. Тя беше толкова възбудена, колкото не бе се почувствала при онзи единствен път с Роб. Любовта на Роб беше нежна и невероятно гальовна, но Филип я оставяше бездиханна от желание, изгаряна от неутолимата жажда на страстта.

Изведнъж, наред вълшебната омая, Габи усети, че ръцете на Филип се бяха отделили от тялото ѝ и той я наблюдава с мрачно напрежение.

— Не спирай, Филип — замоли го тя, без да съзнава какво казва.

Но той не продължаваше. Колкото и да искаше, Филип разбра, че няма да може да я има, докато тя не му отговори на един въпрос, дори след това да я загуби. Никога нямаше да мине повторно през ада на последните думи на Сесили в онази съдбоносна нощ, когато тя умря.

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и запита:

— Габи, скъпа, може да ме намразиш заради този въпрос, но не мога да продължа, без да съм сигурен. Никога вече няма да ме измъчват съмнения, а ти никога досега не си ме лъгала.

Той замълча, докато Габи се опитваше да схване значението на думите му.

— Трябва да знам, Габи. Ти... искам да кажа... нали не носиш дете от капитан Стоун? — избъбри той. — Нали разбираш защо трябва да те попитам? Помъчи се да се поставиш на мое място.

— А ако очаквам дете, Филип? — запита Габи, усещайки как в кръвта ѝ се завихря гняв.

— Ще го приема, защото е твое и, да, по дяволите, ще го обичам, защото баща му е бил храбър мъж и те е обичал. Но детето не може да стане мой наследник.

Гневът бавно започна да изчезва, докато Габи осмисляше думите на Филип. За нея те означаваха, че той наистина се е променил и че я обича. Знаеше със сигурност, че не носи дете от Роб като последица от единствената нощ, когато бяха заедно, и побърза да успокои Филип.

— Филип, скъпи, аз бях само една нощ с Роб и знам без никакво съмнение, че не съм бременна.

— Скъпа моя! Моя любов! Нека се надяваме, че сегашното ни единение ще бъде плодносно — извика той радостно, усещайки как отново пламва огънят, който ги изгаряше допреди минути. Габи усети

как жаждата му я овладява изцяло, усети и как избухва собствената ѝ страст, докато той се заравяше в кадифената ѝ мекота. Започна да се мята в такъв копнеж, че почувства дори болка, а в следния миг ѝ изникнаха крила и тя се пръсна на милиони парченца, само миг преди Филип да се разпадне в щастливата си кулминация.

След като отново се намериха един друг, Габи се върна на „Наветрен“ заедно с Филип. Смятаха да отплават колкото може по-скоро за Мартиника. Целият Ню Орлиънс кипеше. На дванадесети декември се разбра, че английската флота начело с адмирал Кокрън е пуснала котва при езерото Борн. Генерал Джаксън смяташе, че англичаните няма да гребат шестдесет мили по езерото, за да нападнат, затова остави района под охраната на малка флотилия канонерки, които обаче бяха пленени още на четиринадесети декември.

Джаксън не знаеше, че англичаните са започнали да превозват армията си от 5700 души през езерото Борн към остров Пий. След това, по чист късмет, някакъв благосклонен испански рибар срещу добра сума им бе показал канала Биенвеню, единствения воден път, водещ към Ню Орлиънс, който не беше блокиран от Джаксън. Той извеждаше на левия бряг на Мисисипи, на по-малко от осем мили от града.

Предполагаше се, че го пази майор Вилиърс, чието семейство владееше земите около канала. Вилиърс погрешно сметна, че изгледите за нападение на това място са нищожни, и затова остави там само малък патрул.

На двадесет и трети декември англичаните навлязоха в канала Биенвеню и завзеха плантацията на майор Вилиърс, плениха самия майор и се установиха там да чакат цялата войска да бъде превозена през езерото Борн. Майор Вилиърс успя да избяга и стигна до Ню Орлиънс; предупреди генерал Джаксън, че стотици англичани са само на осем мили от града.

Когато Филип чу новината, побърза да иде при Джаксън и да постави на негово разположение целия екипаж на „Наветрен“. Генералът прие с благодарност и веднага тръгна към канала Родригес, за да изгради там отбранителната си линия. Възнамеряваше да чака англичаните и да им даде сражение. На двадесет и четвърти декември, в навечерието на Коледа, Филип се сбогува с Габи.

Макар да очакваше заминаването му, тя не можа да потисне връхлетелия я пристъп на страх.

— Моля те, Филип — пророни тя, — нека дойда с тебе. Трябва да има нещо, което мога да направя, дори само да те гледам, ако те ранят.

— Не, скъпа — отсече той с нетърпящ възражение глас. — Ти ще останеш тук, докато се върна. Там е твърде опасно, стреля се, избухват бомби. Няма да рискувам да те загубя отново.

— Ами ти? — не се предаваше Габи. — И за тебе е опасно.

— Но аз мога да се грижа за себе си, малката ми — отвърна той, без да обръща внимание на гнева ѝ. — Хайде — пошегува се Филип, — целуни ме за сбогом като добра войнишка съпруга.

Тя се хвърли в прегръдките му, а после с труд удържаше очите си сухи, докато той товареше хората и оръжията във фургони и изчезна, без да хвърли последен поглед към нея.

Коледата бе тревожен ден и Габи слезе от кораба, за да се поразходи из улиците и да дочуе някакви вести за битката. Научи, че един от корабите на Жан Лафит, „Каролина“, напада англичаните по левия фланг, докато американските войски атакуват от десния. Тя отпрати към небето кратка молитва за Филип и за баратарските си приятели и се върна на кораба.

Не научи никакви други новини чак до двадесет и осми декември, когато из града се разнесе вестта, че още един въоръжен баратарски кораб, „Луизиана“, е започнал да обстрелва англичаните и притиска частите на сър Паркънхам, които атакували американските линии. Атаката на англичаните беше спряна.

На 1 януари 1815 г., след три дни, в които прекарваха тежките топове от корабите си с канута до брега и ги влачеха през тресавищата, англичаните установиха четири батареи само на 800 ярда от позициите на генерал Джаксън. Изградиха укрепления от сандъци за захар и откриха огън още рано сутринта, когато се вдигна мъглата. Американските оръдия, обслужвани предимно от хората на Жан Лафит, започнаха да отговарят на стрелбата чак след десет минути, но за сметка на това — с опустошителен ефект. Канонадата се чуваше чак в Ню Орлиънс. Захар и трески летяха на всички посоки, когато тежките оръдия на Жан Лафит улучваха английските позиции. Американците понесоха незначителни загуби, тъй като повечето от

английските полета падаха в изровените защитни окопи. Победата на американците се дължеше предимно на умелата работа на Лафит и неговите баратарци, които бяха сдържали обещанието си да се бият за Луизиана.

Когато Филип не се върна в Ню Орлиънс, Габи не издържа повече да го чака и да не знае дали е жив. Обзета от силно безпокойство, тя се облече в момчешките дрехи и решена да намери начин да се промъкне до батареите, излезе на улицата и се опита да намери превоз. За нейно голямо огорчение в Ню Орлиънс като че ли не беше останал нито кон, нито екипаж, нито фургон, които да не са реквизирани от Джаксън и неговите хора. Тя в отчаяние тръгна обратно към „Наветрен“, когато чу някой да я вика по име.

— Габи, скъпа, ти ли си?

Габи се извърна с вдигнати в учудване вежди, защото не познаваше в Ню Орлиънс друг човек освен Марсел, а гласът беше женски. Изненадата ѝ бързо се превърна в удоволствие, когато позна Мари, кацнала на капрата на малък фургон.

— Мари! Колко хубаво, че пак се срещаме! — извика тя и бързо се озова при Мари.

— И аз се радвам, скъпа — отговори тя. — Но къде отиваш така облечена? Твоят капитан Стоун ли се бие с англичаните?

— Роб е мъртъв — каза Габи, опитвайки се да говори с равен глас. — Върнах се при съпруга си, той се бие заедно с Джаксън.

— О, питах се дали мъжът ти те е намерил. Жан ми каза, че се е появил в Баратария и те е търсил там. Значи всичко е наред? — запита тя, виждайки блесналите очи на Габи и руменината по бузите ѝ.

— Аз... да, мисля, че е наред. Но кажи ми ти накъде си се запътила и какво правиш в Ню Орлиънс?

— Бях няколко седмици в града да помогна на сестра си, тя наскоро роди. Сега отивам при Жан на бойното поле.

Сякаш господ бе чул молитвите на Габи. Имаше начин да стигне до бойното поле, да помогне на приятелите си от Баратария и в същото време да потърси Филип.

— Вземи ме със себе си, Мари — замоли я тя с развълнуван глас. — Мога да правя всичко, което и ти можеш, а толкова много съм задължена на тебе и на Жан. Нека изплатя дълга си, като ви помогна.

Мари я погледна със съмнение.

— Какво ще каже съпругът ти? Явно те е оставил тук, за да си на сигурно място.

— Не съм виждала Филип близо две седмици — оплака се Габи. — Може би е мъртъв. Но каквото и да е станало, не мога да си седя тук и да не правя нищо. Ако не ме вземеш, ще намеря как да отида дотам.

Мари познаваше Габи достатъчно добре, за да знае, че е способна сама да стигне до бойното поле и може би да се изложи на по-голяма опасност, отколкото ако е сред приятели.

— Качвай се — каза тя накрая. — Жан ще приеме на драго сърце помощта ти.

Излязоха бързо от града и тръгнаха по пътя за канала Родригес. Беше 7 януари 1815 година. По пътя към лагера на баратарците Габи разказа на Мари какво се е случило с нея след заминаването ѝ от острова. Мари слушаше мълчаливо и няколко пъти цъкна с език.

— Може би всичко е било за добро, скъпа — утеша я Габи, когато чу за подробностите около смъртта на Роб. — Виждам, че си щастлива със съпруга си.

По пътя двете отминаваха групи смеещи се креоли, закачливи млади мъже, тръгнали да се бият. Двете жени изминаха известно разстояние по пътя, след това Мари подкара фургона през полето и след известно време спря.

— Оттук трябва да вървим пеша — каза тя и двете слязоха тромаво, схванати от седенето.

Продължиха напред, отминавайки мъже, които копаеха ровове, докато други разтоварваха бали памук от един фургон. Зад окопа се простираше полето, а някъде в далечината — и реката. Скоро видяха едно голямо оръдие и Мари изтича към Лафит, застанал под сянката на клонест дъб.

Двамата се прегърнаха и се целунаха, после Габи се приближи към тях.

— Доведе ли помощ? — запита Жан, хвърляйки поглед към слабичкото момче, което придружаваше любовницата му.

Мари плесна възхитено ръце и се разсмя.

— Това е Габи, скъпи, тя дойде да ни помогне.

Жан изгледа със съмнение стройната фигура, но я приветства по своя галантен начин. Много ръце щяха да бъдат необходими, за да се зареждат тежките оръдия, който бе докарал от крепостта си, и той я

предаде под вещото командване на Доминик Ю, който ѝ обясни какво да прави. Тя трябваше да потапя шомпола във ведро с вода, да чисти и охлажда дулото и да натъпква гюллето. Инструкциите бяха прости, Ю ѝ каза открито, че е опасно, когато се излага на неприятелския огън. Даде ѝ достатъчно време да промени решението си, но нямаше връщане назад. Тя бе решена да даде своя дял и да се бие заедно с приятелите си.

Сред хората на позициите се носеше слух, че англичаните щели да нападнат преди зазоряване на следващия ден, 8 януари, и Габи прекара спокойна нощ, свита под едно одеяло и загледана в жаравата на гаснещия огън, питайки се дали Филип е жив и ако е така, дали е наблизо.

Беше почти призори, когато някой я побутна леко по рамото, за да ѝ подаде канче с кафе и един сухар. Тя изяде закуската с благодарност, взирайки се в рядката мъглица, забулваща дъбовете, благодарение на която те изглеждаха като гротескни призраци, протегнали към нея пипалата си, от които висяха гроздове испански мъх. Изведнъж силен гръм отекна в мъглата и тя скочи на крака.

— Мерете се! — извика Доминик Ю на другарите си. — Щом видя оръдията им, ще дам заповед за стрелба. — Насочи един морски далекоглед към противниковите позиции и въздъхна облекчено, когато видя проблясъка на залпа от едно английско оръдие. Даде нареждания на топчиите и извика: — Огън! — поднасяйки фитила към устието на топа.

След това Габи трудно можеше да мисли за нещо, докато се стрелкаше сред балите памук, чистеше дулото на оръдието, изчакваше, докато топчиите сложат барут, и после натъпкваше гюллето с шомпола. От време на време зърваше по някой английски войник, но беше твърде заета, за да обръща внимание на куршумите от мускет, които се сипеха като дъжд под защитната завеса на канонадата. Шумът наоколо ѝ бе непоносим. Ушите ѝ глъхнеха от викове, изстрели и оръдеен рев. Смесицата от невъобразими звуци пронизваше като с нож изпотеното ѝ и изтощено тяло.

Горчив вкус на барут пълнеше устата ѝ, лицето ѝ беше почерняло от него. Но макар че всичко я болеше, тъй като не бе свикнала на такова напрежение, тя не спря, докато най-накрая оръдейният огън престана. Някой ѝ подаде чаша вода и тя жадно я изпи.

— Свърши ли? — отправи към Доминик въпроса си, изпълнена с надежда.

— Не мисля — отговори той, — но вие си починете колкото можете. Вероятно им идват подкрепления.

Полесражението бе пълно с мъртви и умиращи и от двете страни. Оръдията отново заговориха и гласът им накара Габи отново да заеме мястото си до дългите дула.

Нямаше представа колко време е минало, чуваше само виковете на ранените и усещаше умората, която разяждаше костите ѝ. Оръдията не спираха да бълват смърт чак докато първите алени отблясъци озариха небето на запад. Първи спряха пушките, след тях замълчаха и топовете и едва тогава Габи осъзна, че над бойното поле се бе възцарила необичайна тишина. Няколко минути ѝ трябваша, за да разбере, че нападението е било отблъснато и победата е на страната на американците. Строполи се на една купчина пръст, невероятно уморена, но неизмеримо горда от участието си в битката.

— Свърши, скъпа — каза Доминик Ю и клекна до нея. — Твоята помощ бе неоценима. Ти си добър канонир.

Габи бе толкова грохнала, че не можа да отговори на комплимента. Той я потупа по рамото и я остави да почива.

Габи се облегна на една бала с памук и затвори очи. Успя да заспи, отпъждайки от мисълта си зловещите гледки и звуци. Не чу кога Жан Лафит се е доближил до нея заедно с един висок мъж, почернял от барут и накуцващ заради раната в бедрото. Тя отдавна бе загубила шапката си и светлите къдрици се бяха разпилели покрай омазаното ѝ с мръсотия лице, но за Филип това бе най-хубавата гледка на света.

След като битката свърши, Филип бе изпратен в баратарския лагер със съобщение от генерал Джаксън и с изненада узна, че Габи е там, на бойното поле. Нещо повече, научи от Лафит, че смело се е била рамо до рамо с най-добрите негови войници.

Не знаеше какво да направи, дали да я целуне или да я набие, но когато я видя, изцапана и натъртена, той благодари на бога, че я е запазил жива. Габи не се събуди дори когато Филип я вдигна и я положи във фургона, който Жан му бе предоставил. Тя отвори очи чак когато той започна да съблича мръсните ѝ дрехи, след като стигнаха на борда на „Наветрен“. Беше твърде уморена, за да говори, но усмивката ѝ казваше много.

След два дни английската флота вдигна котва и отплава победена към Англия. Жан Лафит получи пълно опрощение, а Габи и Филип присъстваха на вечерята, дадена в негова чест от губернатор Клейбърн. Лафит и неговите хора получиха специално признание за това, че се бяха отличили в защитата на Ню Орлиънс срещу британците.

След като британската заплаха престана да съществува, Филип започна да мисли за отплаване към Мартиника и два дни преди да заминат, те научиха, че на 11 февруари 1815 г. британският кораб „Фейвърит“, носейки флага на примирието, е влязъл в пристанището на Ню Йорк, за да донесе копие от мирния договор, подписан през декември в Гент. По ирония на съдбата, макар че мирът беше подписан на 24 декември, битката за Ню Орлиънс се състоя след подписването му. Но тя беше голяма морална победа за Америка. Победата на

Джаксън бе така блестяща, че породила легендата за американската непобедимост. Ново чувство на национална гордост се разля из страната и решителната победа донесе на Америка уважението на целия свят.

На 1 март 1815 г. „Наветрен“ събра въжетата и котвите и се скри в мъглата, отправяйки се на дълго отлаганото пътуване към Мартиника. Ако Габи се бе надявала на нов живот, изпълнен с блаженство и щастие, пред нея се откриваше цял един нов свят, който я очакваше на залетия от слънце остров Мартиника.

10

Едва след седем дни „Наветрен“ мина през Юкатанския канал и навлезе във водите на Карибско море. След още седем дни корабът наближи един забулен в облаци остров и това събуди вълнение у Филип.

— Това е Саба — посочи той. — Първият от веригата острови, които ще видиш, докато приближаваме Мартиника.

— Изглежда величествен — възкликна Габи.

— Той е вулканичен остров. Както всички останали наоколо. Някои са пусти, други са покрити с гъсти джунгли.

— Мартиника един от островите с джунгли ли е?

— Да, толкова гъсти, че ти трябва мачете дори само за да вървиш из нея. Първите френски заселници са накарали джунглата да отстъпи, за да засеят захарна тръстика.

— Значи наистина е пустош — каза Габи плахо.

— Едва ли — засмя се Филип. — Сен Пиер е любимо пристанище за всички моряци по света. Ако вятърът се задържи така, ще стигнем там след два дни.

От пръв поглед всеки обвит в облаци остров, който изплуваше на хоризонта, изглеждаше като неясен силует. Но когато стигнеха по-близо, палмите и селцата, построени на брега, както и угасналите вулкани събуждаха възторг у Габи.

Тя никога не бе виждала такова невероятно яркосиньо море, в което водата и хоризонтът се сливаха с небесния лазур. Разкошните зелени острови, обградени от пръстени бял пясък, като че ли се носеха над водата. Топлото карибско слънце я приветстваше с „добре дошла“ в рая. Ръката на Филип обгърна по-плътено талията ѝ и за миг тя се почувства наистина щастлива. Не мислеше за това, което я очаква в Мартиника. Сега не съществуваше нищо освен мъжът до нея и новият живот в Белфонтен. Само времето щеше да покаже дали е дете, което живее с детински мечти, защото в края на пътешествието ги очакваше... Амали.

Точно както бе казал Филип, след два дни Мартиника се показва на утринния хоризонт като мъглива сива сянка. Габи загледа омаяна как сивата маса расте и променя цвета си в син, а после в изумруден сред тюркоазеното море. Не след дълго съзря планините и дългите зелени ивици суша, които се вдаваха като пръсти в морето, стари лавови потоци, вече обраснали с тропическа растителност. Филип ѝ обясни, че обширните златисти пространства сред джунглата са захарни плантации. Но над целия пейзаж доминираше Мон Пеле, извисил се на четири хиляди фута над океана, опасен мрачен гигант, който бе дал началото на Мартиника. Габи изгледа масивното чудовище донякъде скептично, докато Филип я успокояваше, че вулканът е угаснал и кратерът му спи в легло от пухкави бели облаци.

Сен Пиер се намираше на подветрената страна на острова, в сянката на Мон Пеле. Градът като че ли обгръщаше белия полумесец на плажа, пищно обраснал с буйна растителност и високи гъвкави дървета. Бледожълти къщи с червени керемидени покриви притискаха тесните криви улички, засенчени от извишаващи се палми, които се купчеха по терасовидно оформените хълмове. Висок хребет, гъсто засаден с дървета, буйни лози и яркоцветни растения, обгръщаше града. Филип ѝ посочи двете реки, които течаха през града и се вливаха в залива. Пейзажът беше като нарисуван.

— Виж! — възкликна развълнувано Габи. — Канутата идват да ни посрещнат.

Филип се усмихна, когато видя флотилията от канута, натъпкани с голи кафяви момчета. Бяха на възраст между десет и четиринадесет години и гребяха с парчета дъски. Отмерените им движения бяха като поезия в ритми.

Габи ахна, когато разбра, че момчетата са голи, но не можеше да отвърне поглед от стройните им красиви тела. Преди да разбере какво става, Филип бръкна в джоба си и хвърли в морето шепа монети. Момчетата, които допреди миг викаха нещо на креолски, се гмурнаха във водата, за да хванат монетите, и морето около кораба закипя от малки тела, стрелкащи се насам-натам в сините дълбини.

Корабът продължаваше пътя си към кея и екипажът започна да се приготвя. Когато хвърлиха подвижното мостче, Габи отправи последен поглед към мястото, където почти насила бе стана жена.

Пътят на Габи през Сен Пиер беше истинско приключение — нови гледки и звуци, калейдоскоп от цветовете и усмихнати хора, чиято кожа варираше от светложълта до абаносово черна. Смехът се примесваше с виковете на жените, продаващи зеленчуци и плодове или пък хляб, който носеха на плоски дъски, закрепени на главите им. Бяха облечени в прости рокли с ярки цветовете, прилепнали до телата им и оставящи тъмните стройни крака голи и свободни. Всеки живописен костюм се допълваше от яркоцветен тюрбан.

Някои от жените с по-светла кожа носеха богати дрехи, много по-разкошни от тези в който и да било френски благороднически двор. Деколтетата на свободните блузи се спускаха ниско и разкриваха гладки златисти бюстове, а полите, леко повдигнати отпред, обгръщаха стройните бедра, които се поклащаха предизвикателно при всяка стъпка. Огромни висящи обици проблясваха на слънцето под ярките жълти или раирани тюрбани. Някои носеха по четири-пет реда златни мъниста на гъвкавите си шици и нанизите съперничеха по блясък на обичите. Филип обясни, че колоритните тюрбани са отличителен знак на всички цветнокожи момичета.

Блестящата кожа на мъжете излъчваше здраве, по гъвкавите им фигури нямаше издутини, ако не се смятат твърдите мускули, оформящи ръцете и краката. Бяха облечени само колкото го налагаше скромността, целият им костюм се състоеше от панталони, отрязани до коленете и стегнати на кръста с колан от лико.

Главата на Габи се бе замаяла, когато стигнаха градската къща на Филип, бледожълта постройка с дебели стени и червен керемиден покрив. Къщата се намиреше в тих квартал, построена около градина с тамаринди. Габи я намери чудесно обзаведена и много по-удобна, отколкото си бе представяла.

Посрещнаха ги трима слуги, готвачка, камериерка и икономка; възторгът им от Габи беше почти детински. Матилд обясни на своя заваден френски, че готвачката настоява да приготви истински креолски обяд, докато Жанет, красивата млада мулатка, изпърха към спалнята, цъкайки с език заради това, което нарече печалната липса на подходящ гардероб за новата ѝ господарка.

Габи почти не разбираше диалекта на слугите и чакаше на Филип да ѝ превежда.

Вярна на думата си, Матилд приготви истинско пиршество за младоженците. Имаше супа от бамя, наречена „калалу“, риба, задушена с люти чушки и лук, пудинг от меласа и брашно от маниока, наречен „матете“. Докато Габи се възхищаваше на простото, но вкусно ядене, Филип ѝ разказа, че това е съвсем обикновено меню и в Белфонтен ще има по-сложни ястия, приготвени предимно по европейски. Но въпреки това Габи се нахрани със завиден апетит, всяка хапка ѝ се струваше истински деликатес след еднообразната храна на борда на „Наветрен“.

— Има ли много слуги в Белфонтен? — запита тя, след като се нахраниха и седнаха един до друг на дивана в салона.

Преди да отговори, Филип разклати кехлибарената течност в чашата си. Мислите му като че ли бяха насочени единствено към превъзходното бренди, от което се канеше да отпие.

— В Белфонтен има общо петстотин роби — изрече той бавно. — Дванайсетина са къщните роби, останалите работят в захарните полета и на банановите плантации.

— Филип! — ахна Габи. — Ти каза роби. Притежаваш ли тези хора? Купил ли си ги? Нима са твои и можеш да правиш с тях каквото искаш до края на живота им?

— Точно както те купих и тебе, малката ми, за да правя с тебе каквото си искам — изтърси Филип, без да мисли.

Лицето на Габи пламна, тя се дръпна като ударена и рязко се пое дъх така, че се чу ясно в тихата стая. Той отново я изненадваше с жестокостта си.

— Аз съм твоя съпруга, Филип — извика тя. — Със сигурност представлявам за тебе нещо повече от черните ти роби!

Още я болеше от мисълта, че той е платил на баща ѝ за нея, а и изобщо от мисълта, че е собственик на човешки същества.

Осъзнал обидата в очите на Габи, Филип веднага се разкая. Какво го бе накарало да изрече такива жестоки думи, запита се той, докато мислеше как да успокои наранените ѝ чувства.

— Прости ми, любов моя, не знам какво ме накара да кажа това — извини се той и я прегърна. — Не ми харесва да съм собственик на някое човешко същество, но тук е така. Без роби няма да можем да обработваме плантациите. Тук на Мартиника сме изцяло зависими от робския труд. Все пак предчувствам, че ще дойде време, когато всички

роби ще бъдат свободни, но поне за тези в моята плантация знам, че са щастливи, добре нахранени и за тях се полагат грижи. Ще видиш, че е така, когато отидем в Белфонтен.

Габи, донякъде умиловивена, се отпусна в сигурните ръце на Филип, пренебрегвайки лекото свиване на сърцето. Трудно ѝ беше да повярва, че Филип може да ѝ говори така сурово след всичко, което бяха преживели, след като бе изповядал, че я обича. Или още я наказва заради Роб? Но устните му нежно и властно разпръснаха неспокойните ѝ мисли и я поведоха към един свят на чиста наслада. Филип започна да се люби с нея бавно и страстно, ръцете и устните му разпалваха жаравата на чувствата ѝ в искрящи пламъци, които постепенно погълнаха мисълта ѝ.

Последвалите дни бяха щастливи за Габи. Когато Филип не беше зает в кантората си на пристанището, я извеждаше с карета, за да ѝ покаже Сен Пиер. Градът я очарова, макар че понякога се налагаше да слизат от каретата и да вървят пеша из тесните улички, насечени от стъпала, които се изкачваха по хребета от застинала лава, вече гъсто обрасъл с пищна растителност. Бистрата вода, която бълбукаше в канавките и охлаждаше града, подхранваше и сипещите искри фонтани.

Габи отново се възхити на красотата на цветнокожите. Особено ѝ харесваха кварталоните, които имаха една четвърт негърска кръв, с най-богатите и най-украсени дрехи. Филип ѝ обясни, че дори френски момичета от добри семейства могат да вървят в пълна безопасност по улиците, стига да имат придружителка.

Пазарът беше разположен на площада, павиран четириъгълник около голям фонтан; там се продаваха всякакви риби, зеленчуци и екзотични плодове, повечето от които Габи никога не беше виждала. Имената им също бяха странни — гуава, манго, авокадо, индийско орехче.

Двамата често се отбиваха в някое кафене на тротоара, за да пийнат нещо разхладително, преди да се приберат в къщата. Отначало Габи не хареса вкуса на коктейла, поръчван от Филип — „бавароа“, смес от мляко с малко ром и захар, всичкото разбито на пяна, но след известно време питието започна да ѝ се струва доста освежително. Винаги се връщаха у дома след пладне, за да се спасят от горещината зад хладината на дебелия варосани стени. На Габи започнаха да ѝ

харесват дългите следобедни дремки; тя се събуждаше освежена, когато слънцето се спуснеше ниско на западния хоризонт.

Прекарваха много часове и при шивачката на улица „Юрселин“, защото Габи нямаше никакви дрехи, подходящи на съпругата на собственика на големи захарни плантации. Дрехите, които Филип ѝ поръчваше при госпожа Корде, бяха прохладни, леки като перце и от най-скъпи платове. Бяха извънредно женствени, украсени с редове дантели и ширити. Чадърче, което да я пази от горещото слънце, придружаваше всеки костюм. Бельото беше невероятно нежно, екстравагантно и според Габи доста нескромно. Но тя не протестира и с момичешки възторг се наслаждаваше на изящните дрехи, които Филип ѝ избираше. Цената им ѝ се струваше цяло състояние, което си беше точно така. Когато се осмелеше да спомене, че са много екстравагантни, той ѝ казваше, че ако иска да заеме полагащото ѝ се място в обществото, трябва да съобразява облеклото си с този факт. Един ден ще има задълженията на домакиня, ще посреща други плантатори и съпругите им.

Почти нищо не помрачи щастието на Габи в седмиците, прекарани в Сен Пиер, с изключение на едно малко физическо оплакване, което тя усилено се мъчеше да скрие от Филип. Отначало идваха леки пристъпи на гадене, точно след като той тръгнеше за кантората си; не ѝ беше трудно да ги скрива, но постепенно те започваха да се явяват учудващо редовно и ставаха все по-силни. Тя все още не бе казала на Филип за странната си болест. Той я откри случайно. Една сутрин вече беше излязъл от къщата, когато разбра, че е забравил един важен документ. Върна се в спалнята и завари Габи, отпаднала и бледа, да повръща в легена; треперещото ѝ тяло бе плувнало в пот, разтърсвано от пристъпите.

— Господи, Габи — извика той разтревожен и побърза към нея. — Ти си болна, малката ми. Защо не си ми казала? — Нежно отмахна влажните кичури коса от побелялото ѝ лице. — Откога си така? — запита, махвайки към легена.

— Близо две седмици — направи гримаса Габи, притиснала ръка до разбунтувания си стомах.

— Две седмици! — повтори Филип сърдито. — И не си ми казала? Не разбираш ли, че може да си хванала някоя смъртоносна тропическа треска или болест? Връщай се в леглото — нареди той с

по-мек глас, когато забеляза изплашеното ѝ лице. — Веднага ще пратя за лекар.

Доктор Рено, вежлив белокоп мъж с увиснали мустаци, погледна Габи с веселите си сини очи и внезапно нареди на Филип да излезе от стаята. После се обърна към нея с бащински тон, успокои я и ѝ зададе някои доста конкретни въпроси, които накараха бледите ѝ бузи да се оцветят в пурпурно. Прегледът свърши и той изсумтя доволно, когато въпросите му като че ли потвърдиха началната диагноза. Габи бе толкова невинна, че зяпна учудено, когато лекарят разкри причината на неразположението и. Бебе! Тя прегърна тази мисъл, представи си една миниатюрно копие на Филип, едно същество, което да обича и да е нейно без резерви или упреци. Дватама с лекаря обсъдиха някои неща, като датата на предстоящото раждане и предпазните мерки, които тя трябваше да вземе, за да има здраво дете и да роди нормално. После той я остави на щастливите ѝ мисли.

Доктор Рено намери Филип в салона да се разхожда нервно с чаша ром в ръка, убеден, че Габи е хванала някаква фатална, рядка болест. Той едва не подскочи, когато чу диагнозата на лекаря.

— Сигурен ли сте, докторе? — запита тревожно Филип. — Та съпругата ми е все още дете. Това ще бъде ли опасно за нея?

— Повярвайте ми, господин Сен Сир, всичко ще бъде наред. Вярно, че е млада и не е толкова яка, колкото са момичетата, израснали на острова, но ви съветвам да я отведете в Белфонтен, където леля Луиз ще се грижи за нея и ще я налива със своите прочути билкови чайове. Съпругата ви е здрава и като се има предвид младостта ѝ, не предвиждам сериозни проблеми. Гаденето ще изчезне след няколко седмици. Когато родилните болки започнат, пратете да ме повикат, ако леля Луиз не може да се справи или се очакват някакви затруднения.

— А кога да очакваме раждането? — запита Филип, все още под въздействието на шока.

— Мисля, след около шест месеца.

— Бебе — повтори Филип. — Трябва да ме извините, докторе, но макар че се надяхах на наследник, не го очаквах толкова скоро.

Гърдите му се издуваха от гордост.

— Ами! Винаги е така с вас, младите съпрузи — заяви доктор Рено и театрално сви рамене. — Всяка нощ обядвате съпругите си като мощни жребци, а после се правите на изненадани, когато дойде

естественият резултат на съвкуплението. Но ако умея да преценявам хората, идеята за наследник никак няма да ви е неприятна.

— Наследникът ще бъде добре дошъл — увери го искрено Филип. — Но съпругата ми все пак е толкова млада...

— Е, и? Да не би случайно да сте възнамерявали да й спестите загубата на девичеството? — изсмя се докторът, намигайки многозначително.

Зачервеното лице на Филип накара възрастния мъж да се развесели, преди да продължи по-сериозно.

— Не, не мисля. Но вие, приятелю, не се притеснявайте, съпругата ви ще преживее няколко майчинства, не се съмнявайте; такъв страстен мъж като вас със сигурност ще създаде много деца.

Филип зададе само още един въпрос:

— Ще й навреди ли, ако аз... тоест, ако ние...

— Не се тревожете, приятелю — засмя се докторът, — двамата с прелестната ви съпруга можете да се забавлявате колкото искате, стига игрите ви да бъдат в разумни граници. Но само до шест седмици преди евентуалната дата на раждането — предупреди го той, ставайки изведнъж сериозен, — защото след това опасността и за майката, и за детето става голяма.

След като доктор Рено си тръгна, Филип нерешително влезе в спалнята, несигурен как ще реагира Габи на бременността, последвала толкова скоро омъжването ѝ. Но страховете му се оказаха безпочвени. Замечтаната усмивка на лицето ѝ ясно красноречиво говореше какви мисли я вълнуват.

— Филип! — извика тя, когато го видя да пристъпва колебливо на вратата. Протегна ръце и обърна сияещото си лице към него. — Говори ли с доктор Рено? — запита тя плахо.

— Да, моя любов, говорих — отвърна нежно Филип, приближавайки се към леглото.

— Щастлив ли си?

Той я изгледа пронизително, преди да отговори на въпроса ѝ с въпрос:

— А тебе това прави ли те щастлива, Габи? Ти си толкова млада.

— Щом съм достатъчно възрастна, за да се държа с тебе като жена, със сигурност съм достатъчно възрастна и за да ти родя дете —

отговори Габи учудващо зряло. — Колкото до въпроса ти, ще бъда безкрайно щастлива да имам деца.

— И аз, малката ми, и аз — прошепна Филип, странно развълнуван.

На другия ден започнаха приготовленията за заминаване. Макар че Габи бе заобичала Сен Пиер и градската къща, тя копнееше да види така възхваляваното имение Белфонтен и скъпата леля Луиз заедно с нейния съпруг Жерар, за които Филип говореше така топло.

— Мислех, че леля Луиз е робиня — каза Габи, смутена от това, че робиня може да бъде роднина на господаря.

— Тя е робиня, но и не е. Как да ти го обясня? Живее в семейството още откакто съм се родил и ме е кърмила заедно със собствените си деца. Възпитавала ме е наравно с майка ми. Управява домакинството с желязна ръка и мене също — обясни Филип с добродушен хумор. — Виждам, че може би ти е трудно да разбереш това, защото не си родена на острова като мене.

Габи попиваше жадно всяка информация за новия си дом, слушаше внимателно Филип и осъзнаваше, че той никога досега не е споменавал за родителите си. Струваше ѝ се, че с голяма неохота разкрива детайли от детството си. Беше ѝ казал веднъж, че дядо му е построил Белфонтен за баба му, преди да се оженият. Бе споменал и че няма живи роднини. Нищо повече.

След по-малко от седмица една карета ги отвеждаше към Белфонтен. Всичкият им багаж, включително сандъците, пълни с красиви нови дрехи, беше изпратен преди два дни заедно със съобщение до леля Луиз, че скоро ще пристигнат.

Пътят за Белфонтен в по-голямата си част беше тесен и криволичеше сред стръмни планински хребети. От време на време минаваше по ръба на такива дълбоки пропасти, че на Габи и се завиваше свят и тя се държеше за Филип с всички сили. Снегът бе изгонил гъсталаците и палмите от планинските върхове. Някои извънредно остри серпентини няколко пъти променяха посоката си и на Габи ѝ се струваше, че ще изминат два пъти разстоянието до Белфонтен, преди най-накрая да пристигнат. Пейзажът край пътя беше изумителен, с разнообразни и разноцветни растения. Долините и поляните изобилстваха от папрати, бамбукови дървета и диви банани, по хлебните дървета се катереха диви лози.

Постепенно кокосовите палми, бананите и бамбукът отстъпиха пред полетата със захарна тръстика, обградени от вездесъщата джунгла, чиито високи дървета като че ли бяха застанали на стража. Странно чувство обхвана Габи, защото сега разбра колко изолиран може да бъде животът в една плантация.

Белфонтен бе разположен на един хълм над морето; прибойт се разбиваше в сивкавата пясъчна ивица, която се виждаше от дългата алея, водеща към къщата. Когато влязоха през портата, Габи видя една широка алея, обградена от палми и ниски храсти, обсипани с ярки цветове. Тя пое дълбоко дъх, когато зърна къщата — огромна постройка в западноиндийски стил, величествено извисяваща се на двата си етажа. Имаше дебели каменни стени, с редици прозорци, чиито капаци бяха отворени, за да уловят и най-лекия повей на вятреца. Веранда, подпряна на стълбове, обикаляше цялата сграда, закривайки долните стаи от преките слънчеви лъчи.

— Толкова е... величествено — заекна Габи, намирайки най-накрая правилната дума, с която да опише внушителната къща.

— Вероятно е внушителна — съгласи се Филип, — но също е прохладна и удобна.

Когато спряха пред къщата, Габи възкликна възхитена от вида на широката затревена поляна и градината, в която имаше всевъзможни растения с всякакви цветове. Храстите бяха подкастри в геометрични фигури и това сигурно изискваше труда най-малко на петима души, за да се поддържа както трябва. Ниска каменна стена възпираше джунглата. В далечината тя зърна конюшни и пристройки.

Филип тъкмо я бе свалил от каретата, когато изведнъж една стройна фигура със златиста кожа изхвъркна от къщата и се хвърли в ръцете му, нарочно пренебрегвайки Габи, която се бореше с пристъпите на световъртеж, започнали още от мига, когато краката ѝ докоснаха земята. Момичето сякаш беше много далече, а нейният глас и този на Филип отекваха на все по-голямо разстояние от нея; красивите боси крака на момичето проблеснаха предизвикателно в лъчите на залязващото слънце, когато Филип я хвана през кръста и я завъртя, явно зарадван, че я вижда, а полите ѝ се развяха и стегнатите пълни гърди се разлюляха.

Момичето извика възторжено, показвайки дребни бели зъби наред съблазнителните червени устни.

— Защо стоя толкова дълго далеч от Амали, любов моя? — запита тя задъхано.

— Само ако знаех какво посрещане ме очаква, щях по-рано да се върна — пошегува се Филип и нежно щипна вирнатото ѝ носле.

После, сякаш внезапно припомнил си, че има съпруга, нерешително се откъсна от стройното тяло, прилепено до силната му фигура, и се обърна към Габи, която вече отчаяно стискаше вратата на каретата, интуитивно усещайки, че щастието и благополучието на нероденото ѝ дете зависят от капризите на един мъж, който явно очаква тя да го поделя с любовницата му!

— Малката ми — каза Филип, отделяйки се от златокожата девойка, — това е Амали, дъщерята на леля Луиз и Жерар.

Името на Амали се изтръгна от устните ѝ, всичко около нея се обви в мъгла и тя политна напред, а Филип успя да я подхване миг преди да се строполи на земята.

Габи бавно изплува в съзнание, осъзнавайки, че нещо бръмчи в ушите ѝ. След няколко секунди разбра, че бръмченето всъщност са тихи гласове. Веднага разпозна този на Филип, но не и на жената, с която той говореше. Понеже очите ѝ бяха затворени, двамата говореха спокойно, мислейки, че тя спи.

— Пътуването е било дълго и горещо, уморило е малкото момиче, особено като се знае в какво състояние е. Но тя ще се оправи, господин Филип, веднага щом леля Луиз я напои с малко от своите чайчета.

Габи едва разбираше диалекта.

— Надявам се да си права, лельо — изрече загрижено Филип. — Доктор Рено ме увери, че здравето ѝ е отлично и няма да има проблеми с бременността.

— Толкова е млада — добави замислено леля Луиз.

Филип ѝ отправи остър поглед.

— Признавам, Габи е млада и има много да учи — отсече той. — Не мислех, че толкова скоро ще зачене, но и двамата се радваме на това дете.

Мъдрите очи на леля Луиз загледаха внимателно Филип и той се размърда притеснен. Тя го познаваше по-добре, отколкото той себе си.

— Мога ли да говоря свободно, господин Филип? — запита тя, възнамерявайки да се изкаже независимо от всичко.

— Че кога е било другояче? — отвърна кисело Филип.

— Със сигурност разбираш, че Амали няма да се отнесе любезно към съпругата ти. По-добре щеше да е за всички, ако беше останала в Сен Пиер. Или да изпратиш Амали другаде. Тя ми е дъщеря и добре я познавам — измърмори многозначително жената.

— Амали като че ли прие добре женитбата ми — отговори Филип с типичното мъжко самочувствие.

— Не познаваш дъщеря ми, ако мислиш, че е приела съпругата ти — предупреди го леля Луиз.

— Ненужно се притесняваш — възрази Филип, по-разтревожен от думите на икономката, отколкото би искал да си признае.

— Трябва да мислиш за малката си жена и за детето си.

— Какво те кара да смяташ, че не се грижа? — навъси се Филип, недоволен от насоката, която вземаше разговорът.

Леля Луиз поклати украсената си с тюрбан глава, явно възмутена.

— Не се поддавай на капризите на Амали. Тя никога няма да се примири с мисълта, че имаш съпруга. Как ще реагира госпожа Габи спрямо Амали? Как това ще се отрази на детето ти?

— Госпожа Габи е моя грижа, както и детето ми — отсече Филип с глас, в който се долавяше надигащ се гняв.

— Извинете дързостта ми, господин Филип, но сега мисля за съпругата ви, а не за дъщеря си. — Жената с изразителното черно лице изгледа господаря си с дръзки очи, без нито капка почтителност. Следващите й думи смаяха Филип. — Какво място ще заема Амали сега във вашето домакинство, когато вече имате съпруга? Ще продължи ли да топли леглото ви?

— Твърде далеч отиваш! — избухна Филип сърдито, без да знае, че Габи напрегнато се вслушва в разговора им.

— Простете ми, господине, но мисля единствено за жена ви. Амали може да се грижи за себе си, но вашето малко момиче не изглежда подготвено да се сблъска със суровата действителност. Може би за всички ще е най-добре Амали да иде другаде.

— Това е домът на Амали! Мястото ѝ е тук! — възрази раздражено Филип. — Няма да я отправям, но бъди сигурна, че не възнамерявам отново да я взема в леглото си. Вече не се нуждаю от любовница, дори от такава изкусителка като твоята Амали.

Леля Луиз прие доста скептично изявлението на Филип.

Габи ахна, издавайки изненадата си от думите на Филип, и това стресна и двамата. Филип веднага се озова при нея, последван от високата красива чернокожа жена, чието властно присъствие като че ли изпълваше стаята. Беше едра, но не и дебела, лицето ѝ, по което нямаше никакви бръчки, блестеше като намазан с масло абанос. Габи трудно можеше да повярва, че дребната златокожа Амали е дъщеря на тази жена. Величественият ѝ шест футов ръст завършваше с цветния тюрбан на главата, който ѝ придаваше най-малкото още шест инча височина. Тежките ѝ гърди приличаха на узрели дини, ръцете ѝ бяха не по-малки от тези на Филип. Тя избута Филип без никакво усилие и се надвеси над Габи, изучавайки я с големите си кадифени очи, черни като бездна.

— Ах, малката ми, вече си се събудила — заромони тя с напевния си глас на своя диалект, който Габи вече беше започнала да разбира. — Ти си у дома, където ти е мястото, и леля Луиз ще се погрижи за тебе и за бебето ти.

Габи поиска да стане, но ръката на едрата жена я задържа.

— Не, не, ти трябва да си почиваш — настоя тя. Обърна се към Филип и рязко заповяда: — Вие, господин Филип, ще се погрижите вашето малко момиче да остане в леглото.

Габи загледа със страхопочитание как жената излиза величествено от стаята.

Тя се огледа наоколо си и това, което можа да види в слабата светлина, ѝ хареса, макар че стаята изглеждаше някак мъжка с масивната си мебелировка. Лекият ветрец, навлизащ от прозорците в двата края на стаята, охлаждаше пламналата ѝ в треска кожа. Накрая очите ѝ се спряха на Филип, надвесен над нея.

— Как се чувстваш, скъпа? — запита той с лека тревога. — Изплаши всички ни.

— Добре съм, Филип — отвърна тя със слаб глас. — Но леля Луиз е права, най-добре ще е да остана на легло един-два дни. Не знаех, че пътуването до плантацията ще е толкова изтощително. Не искам да направя нещо, което да навреди на бебето.

— Разбира се, трябва да си почиваш, малката ми — съгласи се с готовност Филип, облекчен, че приема да остане на легло, както се канеше да настоява и той.

Положи нежна целувка на челото на Габи и излезе тихо от стаята, за да потърси надзирателя, защото още не беше говорил с него. Прибирането на захарната тръстика вървеше с пълна сила, работниците бяха заети от сутрин до вечер. Скоро щяха да започнат да дестилират рома в големите казани в дестилатора, построен точно до захарните полета, и той знаеше, че всичките мудни, а нерядко и нощите, ще бъдат запълнени със задължения.

Унесена от успокоителния чай на леля Луиз, Габи не усети кога Филип се е върнал късно през нощта и е заел мястото си до нея в голямото легло, за да я държи в прегръдките си през дългата нощ. Когато се събуди на следващата сутрин, него вече го нямаше и единственият видим признак, че е бил в леглото, беше вдлъбнатината, която главата му бе оставила на възглавницата. Тъй като Габи още се чувстваше слаба, леля Луиз настоя тя да остане на легло няколко дни и Филип я подкрепи.

Понеже прибирането на захарната тръстика продължаваше, Габи оставаше повече или по-малко изолирана. Дори къщните слуги имаха много работа и тя виждаше почти само леля Луиз. Когато видя Филип вечерта, той ѝ се стори рязък и угрижен. Не бе правил опити да се любии с нея от пристигането в Белфонтен, лягаше си прекалено уморен дори за да говори. Понякога го нямаше цяла нощ и Габи си го представяше в обятията на страстната Амали. Думите, които бе казал на леля Луиз, че няма нужда от любовница, не я успокояваха. Скоро щеше да надебелее заради детето и се питаше дали Филип няма отново да се обърне към любовницата си, когато обезобразеното ѝ тяло ще започне да го отблъсква.

Когато здравето на Габи се възстанови, тя започна да опознава къщата — от избата до огромната бална зала на втория етаж. Леля Луиз ѝ обясни, че стаите са подредени на една линия, с веранда от всяка страна, за да се улови дори най-слабият повей на вятъра. Всички стаи бяха светли и просторни, боядисани в пастелни тонове. По-голямата част от мебелите бяха по френски образец, но изработени от местна дървесина. Габи бе очарована от къщата и изненадана от големия брой слуги, които я обслужваха.

Габи бе потресена, когато се запозна със съпруга на леля Луиз — Жерар. Мъжът стърчеше над високата си шест фута съпруга. Ниско подстриганата му коса и късата му брада бяха посивели. Мускулите,

които се очертаваха на мощния му гръден кош и силните му бедра, бяха забележителни, но не те представляваха най-удивителното нещо в този силен роб. Най-невероятното, най-шокиращото беше неговата кожа. Той беше бял! Толкова бял или почти толкова, колкото Филип или самата тя. Сега разбра откъде идва златистата кожа на Амали.

Когато Габи се научи да се ориентира из къщата, разбра, че почти няма да има с какво да си запълва времето. Нямахше намерение да узурпира положението на леля Луиз или да налага волята си в това толкова добре управлявано домакинство. Тя лесно се приспособи към безгрижния живот на плантаторска съпруга, очакваща първото си дете. За нея се грижеха от сутрин до вечер, тя се научи да понася силната горещина и дори много хареса дългите следобедни дремки, когато Филип обикновено идваше при нея в голямото легло.

Дори след като Габи се възстанови от неразположението си, Филип не се решаваше да поиска да се любят, страхуваше се да не предизвика нов пристъп на слабост и да застраши детето. Накрая Габи сама пое инициативата да възобновят интимните си отношения, намеквайки, че любенето няма да нарани детето, нито пък самата нея. Първия път, когато се любиха, Филип я държеше като крехка кукла, страх го беше да не я счупи. Но скоро нейното желание разпали страстта му и я превърна в огнедишащ ад. Много нощи той бе лежал до нея, бе я прегръщал, бе чувствал топлото ѝ тяло сгушено до своето, но не се решаваше да се люби с нея. Опита се да бъде нежен, но скоро двамата се сляха в едно разгорещено цяло. Когато проникна в нея, тя изпъшка от удоволствие и той бързо я доведе до екстаз, миг преди сам да изкрещи от върховната наслада. След това те вече започнаха редовно да се любят и умората на Филип изчезваше в мига, когато вземеше Габи в обятията си.

Първите гости на Габи в Белфонтен бяха сестрите на Марсел Дювал — Онор и Линет. Габи беше очарована от духовитите момичета, които с радост констатираха, че съпругата на Филип е почти на тяхна възраст. Онор, по-младата, беше на седемнадесет години. Откритото ѝ лице и веселият ѝ характер скоро накараха Габи да се разсмее. Русочервеникавите къдрици падаха от двете страни на луничавото ѝ лице, тя гледаше света с живи сини очи. Линет, на деветнадесет години, изглеждаше доста по-зряла, но не по-малко красива. Чупливата ѝ черна коса, спускаща се по гърба ѝ, бе

превързана с панделка. Зелените ѝ очи стряскаха с живия си поглед, а разкошната ѝ чувствена уста напомняше на Габи за Марсел. Линет щеше скоро да се омъжи, след Нова година. Макар че още не се бе срещнала с бъдещия си съпруг, тя безусловно вярваше на избора на брат си, който бе уредил брака ѝ. След сватбата Линет щеше да живее със съпруга си във Франция, оставяйки Онор сама в Льо Шато, докато и за нея бъде уреден подходящ брак.

Габи научи от сестрите, че когато е на Мартиника, Марсел живее предимно в Сен Пиер, защото предпочита градската къща и светския живот в града пред еднообразното селско съществуване на плантатора благородник. Момичетата отиваха при брат си няколко пъти в годината, по цели дни прекарваха в гостуване у приятелки, покупки и ходене на театър. По време на карнавала винаги бяха в Сен Пиер, защото Марсел не беше строг пазач на сестрите си. От тях Габи научи и че Марсел се е върнал в Мартиника малко след нея и Филип.

Сестрите Дювал бяха чести гостенки в Белфонтен и тъй като Марсел беше в Сен Пиер, Габи можеше спокойно да им връща гостуванията. Льо Шато беше също толкова добре управлявано и поддържано имение, колкото и Белфонтен, въпреки че Марсел го бе оставил на грижите на надзирателя и на сестрите си.

Захарната тръстика беше прибрана тъкмо навреме. Започна дъждовният сезон. Всяка сутрин се изливаше порой, но към обед времето се проясняваше и слънцето се показваше високо в небето. Габи осъзна, че успява да понася влагата и мрачното време само благодарение на паузите между дъждовните дни, траещи средно тридесет и шест до четиридесет и осем часа, когато можеше да посещава сестрите Дювал.

Габи повече не чу и не видя Амали от деня, когато бе пристигнала в Белфонтен. Ако беше още в плантацията, това по нищо не можеше да се разбере. Филип може би беше последвал съвета на леля Луиз и я беше отпратил. Той все още отсъстваше през по-голямата част на деня и тъй като жътвеният сезон беше свършил, често пътуваше до Сен Пиер и оставаше в градската къща по няколко дни. Корабите му сновяха, пълни с товари, из всички части на света и Габи започна да осъзнава истинския размер на богатството и имотите му. При това забележително състояние всяко момиче от острова с две ръце би се хванало за възможността да стане негова съпруга, но той бе

изминал целия този път до Франция, за да си доведе жена оттам. Струваше ѝ се доста непоследователно, че един мъж може да плати за това, което всяка здравомислеща жена съвсем свободно би му дала.

Макар че Габи малко се боеше отделея Луиз, жената всеки ден показваше предаността си към нея и към нероденото ѝ дете. Наглеждаше своето „малко момиче“, все едно беше нейна собствена дъщеря, и всеки ден готвеше вкусни неща, за да възбужда апетита на Габи, тъй като горещината често ѝ отнемаше охотата за ядене.

Първия път, когато почувства движение в утробата си, сепнатият ѝ вик събуди Филип, който спеше дълбоко до нея. Той я загледа учудено, полагайки ръка върху меката издутинна на корема ѝ, и сам почувства пърхането на малкия живот, който бяха създали.

— Момче е, Габи — гордо заяви Филип. — И след него ще има още едно, после още едно...

— Филип — пошегува се Габи, — не съм сигурна, че искам всяка година да раждам по едно дете.

Макар че го бе казала на шега, тази мисъл я отрезви. Щеше ли да стане кобила за разплод и да я изхвърлят, когато се изхаби, заради Амали или друга като нея?

— Да имаме деца е естествената кулминация на нашите страстни натури — изрече сухо Филип. — Ще трябва ли да си взема любовница, за да ти бъдат спестени неудобствата на майчинството? Тогава за какво ще си ми? — завърши той с невероятно надменен тон.

Габи замълча стресната. Как бе могла да помисли, че се е освободила от неговата жестокост, когато чуваше да я заплашва, че ще си вземе любовница, и я обявяваше за безполезна, щом като не служи на целта, за която я е предназначил животът?...

Филип видя как се промени лицето ѝ и веднага изпита угризения. Какво го накара да я нарани така, когато тя заслужаваше много по-добро отношение? Прекрасно се бе приспособила към усамотения живот в плантацията и бе приела предстоящото майчинство въпреки крехката си възраст. Дори се бе научила да реагира на любовните му ласки с плам, който надминаваше неговия. Откъде тогава идваше тази непреодолима нужда да я наказва? Според първоначалния си план той бе отредил на Габи незначителна роля в своя живот. Но тя се бе превърнала в нещо извънредно важно. А може

би го беше страх да покаже любовта си? Да не би мисълта за Сесили още да го преследва?

— Прости ми, скъпа — промърмори разкаяно Филип. — Не знам какво ме прихваща от време на време. Никога не бих те наранил съзнателно. Моля те, повярвай ми.

Тя му прости тази случка, но не я забрави.

Тази нощ Габи за първи път чу барабаните. Бе слушала за магията вуду или обиа — обожествяването на змии, широко разпространено тук, на Мартиника. Бе предположила, че местните жители са католици като французите, но Филип ѝ бе разказал, че силно се увличат и по вуду, особено когато може да им послужи. Свещениците, както обясни той, се мъчеха да накарат робите да изоставят вярата си във вуду, но неуспешно. Тя бе научила и че островитяните твърдо вярват в проклятието на вуду.

Барабаните разтревожиха Габи и тя се примъкна по-близо до Филип. Струваше и се, че предвещават някакво зло. Не знаеше дали робите в Белфонтен практикуват вуду, но трябваше да се досети, че няма причина да са по-различни от останалите. По-късно заспа и сънува стройни черни тела да танцуват около олтар, на който една гола златокожа жена държеше във въздуха змия, приканвайки я да се слее с тялото на Габи. Събуди се цялата обляна в пот и се притисна до Филип, който прекара остатъка от нощта да я успокоява с нежни думи и с правене на любов.

Слънчевата светлина на другата сутрин бе толкова силна, че страховете на Габи напълно се разсеяха. Тя приветства с радост топлите лъчи, дошли след дъждовните и мрачни дни. Доволна, облече най-хубавата си рокля — беше я отпуснала малко, но тя все още ѝ прилягаше добре въпреки забележимата издутинна на талията. Затананика си весело с мисълта да иде на гости при Онор и Линет в Льо Шато. Не ги беше виждала, откакто започнала вали непрекъснато, и тяхната веселост ужасно ѝ липсваше. Толкова бързаше да тръгне, че не спря да се върти неспокойно, докато Франсин, красивата мулатка камериерка, нагласяше сребристите ѝ къдрици. След закуска Габи остави съобщение за Филип, че няма да си бъде у дома за обяд, а после тръгна към Льо Шато в карета, карана от Жерар.

Когато стигна в имението, никой не изтича да я посрещне с весело бърборене, както обикновено правеха сестрите Дювал. Тя се

приблужи нерешително към вратата и не можа да продума, когато на прага се появи Марсел. Той изглеждаше ужасно доволен, че я вижда, и я привлече в хладното фоайе.

— Габи! — възкликна Марсел с нескрита радост. — Колко хубаво е, че пак ви виждам. — Тя остана все така безмълвна, докато той я настаняваше на едно издуто тапицирано кресло в салона. — Не очаквах да ви видя в Льо Шато, защото сестрите ми са в Сен Пиер.

— Аз... не знаех, че са заминали — заекна Габи, все още смутена.

— Искат да изкупят целия Сен Пиер — засмя се снизходително Марсел. — Ще ида при тях след един-два дни, веднага щом свърша работата си тук. — Зелените му очи блестяха като изумруди и Габи се изчерви, когато погледът му се плъзна по закръглената ѝ фигура. — Ами вие? Щастлива ли сте? Липсвахте ми, когато се върнах в дома на сестра си в Ню Орлиънс. Как ви откри Филип?

В този момент се появи една прислужничка с освежителни напитки. Габи отпи с наслада от своя коктейл, обмисляйки отговора си. Накрая каза:

— Доволна съм и съм щастлива. Мисля, че Филип се е променил. Той... той... толкова нетърпеливо очаква раждането на детето ни.

Наведе плахо глава, споменавайки за бебето. Марсел я погледна скептично.

— Искате да кажете, че Филип е съвършеният съпруг? Не мислех, че е способен на това.

Габи не пропусна да забележи саркастичната нотка в гласа му.

— Ако мислите за старата връзка на Филип с Амали, Марсел, няма защо да се тревожите. Той вече няма нужда от любовница — изрече многозначително Габи. — Филип няма време за нищо друго освен за съпругата си и за детето, което скоро трябва да се роди.

— О, само да беше мое това дете — пророни едва чуто Марсел, плъзгайки поглед по талията на Габи, преди отново да се взре във виолетовите ѝ очи.

Габи се стресна от дълбочината на чувството, което долови в гласа на Марсел, и сведе очи, за да прикрие смущението си. Сякаш усещайки притеснението ѝ, той взе ръцете ѝ в своите и започна да говори за неща, които нямаше да ѝ дадат повод да се смущава. Стоплена от неговия чар, Габи се отпусна и скоро двамата започнаха

непринудено да разговарят, без да обръщат внимание на отминаващото време.

Междувременно Филип, сторещен и покрит с прах от посещението в дестилатора, се върна в къщата по-рано от обикновено, защото една машина се бе повредила. Мечтаеше за хладна вана и ленив следобед в спокойствието на спалнята заедно с Габи, искаше му се или да се гаят бавно и лениво, или просто да лежат един до друг, ако не ѝ се иска да се любят. Усмихна се, предвкушвайки насладата, защото Габи рядко му отказваше, макар че доста се бе закръглила. Почти се ядоса, когато разбра, че тя е отишла на гости в Льо Шато и ще се върне в късния следобед. С намръщено чело поръча да му приготвят гореща вана, за да отмие от себе си потта от усилията, които бе положил, за да поправи машината. Съблече се и си наля солидна доза ром, за да се отпусне. Огнената течност го успокои, затова си наля още една чаша, после още една и накрая започна да забравя за Габи и хубавото ѝ телце.

Обвит в парата, издигаща се от ваната, Филип отново се замисли за Габи и за провалените си планове за този следобед. Надявал се бе да прегърне сладкото ѝ заоблено тяло, да ѝ позволи бавно да го възбуди, предусещайки момента, когато ще я вземе. Намръщи се, защото разбра, че мислите му го бяха накарали да се възбуди, и изруга тихо. Защо съпругата му я няма точно когато му трябва? Тогава чу лек шум, стана от ваната и погледна с надежда към вратата с доволна усмивка на устните, сигурен, че Габи се е върнала по-рано и следобедът му в крайна сметка няма да бъде провален.

Усмивката на Филип замръзна, когато видя Амали да се приближава към него, облякла съблазнителното си тяло в блуза с широко деколте, откриващо връхчетата на заострените ѝ гърди, които опъваха материята до краен предел. Дръзката раирана пола обгръщаше стройния ѝ ханш и отпред беше вдигната почти до коленете. Тя отправи развеселена усмивка към Филип, наслаждавайки се на явната му възбуда, и тръгна напред с полюшваща се походка, спирайки на инчове от него. Той бе твърде смаян, за да реагира, когато Амали взе една кърпа и започна мъчително бавно да изсушава тялото му.

— Какво правиш тук, Амали? — изрече едва чуто Филип, думите засядаха в гърлото му, докато ръцете ѝ не преставаха да се движат по него.

— Домъчния ми за тебе, господин Филип — измърка тя с кадифен глас.

— Обясних ти, че вече не ми трябва любовница — изрече Филип с ясна заплаха в гласа. — Беше ти заповядано да не се доближаваш до голямата къща и да не тревожиш съпругата ми.

Искаше да я накара да се вслуша в думите му, но му беше извънредно трудно, защото ръцете ѝ се движеха по тялото му с учудваща сръчност.

— Фу! — намръщи се Амали. — Как може съпругата ти да се надява да ти се хареса сега, когато коремът ѝ расте. Скоро няма да може да те задоволява. Освен това — изрече тя с дрезгав глас, размеквайки го с котешки мекото си докосване повече, отколкото би искал да признае, — госпожа Габи сега я няма, а аз съм тук, любов моя.

Тя обви ръце около врата му и захапа меката долна част на ухото му с острите си зъбки; разсмя се, когато мъжествеността му подскочи от дръзката ѝ постъпка.

— Знаех, че тялото ти не е забравило толкова скоро как изглежда моето.

Гласът ѝ бе като горещ мед.

Амали отстъпи няколко крачки, свали блузата от раменете си и откри златистите кълба на гърдите си. Зърната ѝ бяха като настръхнали узрели череша. Врътна леко ханш и полата се свлече в краката ѝ. Не носеше бельо и Филип впи очи в къдравия черен триъгълник, овлажнял от нейното желание.

— Ти жадуваш за мене, любов моя, също както аз жадувам за тебе — изрече едва чуто Амали, сигурна в чара си. — Ела, нека да вкусим отново телата си и да потърсим насладата, която изпитвахме заедно.

Филип остро си пое дъх, докато Амали се приближаваше към него и острите ѝ зърна се забиха в гърдите му като жив пламък, стопявайки остатъците от съпротивата му. С последни сили той отстъпи назад.

— Облечи се, Амали — каза пресипнало Филип. И макар че говореше напълно сериозно, копнежът по Амали го измъчваше. — Имам съпруга, която носи моето дете. Няма да направя нищо, с което да я разстроя и да застраша живота на детето си.

Самоуверените думи на Филип изобщо не засегнаха Амали.

— Ти ме искаш, любов моя. Дори тялото ти казва, че ме желаш. Нека остана, Филип — замоли го тя. — Позволи ми да те задоволя, както само аз мога.

Преди Филип да успее да я спре, тя коленичи пред него, обхвана го с устни и в стаята отекна агонизиращата му въздишка. Той грубо я изправи.

— Проклетата изкусителка — изрева Филип, — как мога да забравя златистото ти омайващо тяло или тези устни, готови да ме погълнат? Да, искам те, по дяволите! Искам те с всяка фибра от своето съществуване!

Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото си, а стаята се изпълни с триумфалния ѝ смях.

— Филип, Филип — изстена тя, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ. — Как копнеех за тебе през тези дълги месеци. Как исках да дойда при тебе, като знаех, че твоята бледа съпруга не е достатъчно жена за тебе, но се боях, че ти ще се разсърдиш на твоята Амали. Сега виждам колко съм грешала. Ти си ме чакал.

Едва сдържайки страстта си, Филип прокара език по ръба на устните ѝ, после го пъхна в устата ѝ. Знаеше, че вината ще дойде покъсно. Но сега му бе необходимо само да се съсредоточи върху страстното, извиващо се тяло под него, което го възбуждаше отвъд границите на поносимото. Търсещите му пръсти я намериха готова за него, тя го обхвана и го въведе в тялото си. Той нямаше нужда да бъде направляван, мъжествеността му веднага намери своята цел.

С вик на наслада Амали притисна хълбоците си към него, за да посрещне тласъка му, и Филип потъна в дълбините ѝ, изпълвайки я така плътно, че тя изстена. С изпълнени с блясък очи той отметна глава, лицето му се изкриви в експлозията на насладата и викът му отекна в следобедната тишина.

В този съдбовен момент Габи тихо отвори вратата на спалнята, очаквайки да намери Филип заспал. Не бе останала дълго в Льо Шато, щом разбра, че сестрите Дювал ги няма и тя е сама с Марсел. Спомни си как се бе разгневил Филип последния път, когато ги бе заварил сами. Беше в добро настроение, докато бързаше към спалнята, предвкушвайки топло, може би дори страстно посрещане. Шокиращата гледка я хвърли в самите дълбини на ада. С широко отворени очи тя

потисна един стон на ужас и обида, притискайки юмрук към устата си. Блаженото изражение на Филип и виковете на любовницата му раздраха зрението и слуха ѝ. Очите ѝ бяха приковани към златистото голо тяло, което бе причина за екстаза на съпруга ѝ. Извиващото се тяло на Амали бе обсипано с капчици пот, тя блестеше с езическата си красота. Габи стоеше прикована към пода, замаяна от гледката на двамата любовници, хванати в момента на удовлетворението. Почувства се като натрапница. Трепна вътрешно, виждайки как красивите черти на Амали се напрягат, почти усети нуждата ѝ да се излее. Но преди Амали да се потопи във вълните на собствената си кулминация, тя обърна глава към Габи и в котешките ѝ очи блеснаха триумфални искрици.

Това беше повече, отколкото Габи би могла да понесе. Мислеше, че да бъде продадена от баща си е било върховното унижение в живота ѝ; но грешеше... колко ужасно грешеше! Собственият ѝ съпруг току-що бе надминал баща ѝ по безсрамие. Габи притисна ръка към корема си, усещайки как детето помръдва в утробата ѝ. Като насън тя избяга от гледката на собственото си падение, запрепъва се надолу по стълбите и затича през къщата, без да срещне никого. В ума ѝ имаше само една мисъл — да избяга. Да избяга от звуците и гледките, отпечатали се завинаги в мозъка ѝ. Без да се замисли, тя се отправи към конюшната, натовари натежалото си тяло на гърба на коня на Филип, оседлан и готов да го отнесе обратно към захарните полета. Габи не беше добра ездачка, а и бременността ужасно ѝ пречеше да се задържи както трябва на седлото, но тя решително пое поводите и пришпори коня към банановите гъсталаци, към Льо Шато... и към Марсел, приятел, от когото неимоверно се нуждаеше в този момент.

Габи трепереше неудържимо, изпитваше усещането, че в корема ѝ е забит нож — забит от ръката на Филип и завъртян от тази на Амали. Конят под нея трепна и подскочи, сякаш усетил неопитния ездач на гърба си. Изведнъж той рязко спря и не пожела да помръдне, колкото и да го пришпорваше Габи. Отчаяна, тя не се довери на инстинкта на животното и заби пети в хълбоците му, което накара коня да се изправи на задните си крака, размахвайки неистово предните високо във въздуха. Една пъстра копиеноска, която Габи не бе видяла, скрита в листата на банановите дървета, се плъзна надолу по ствола на едно дърво и падна точно пред краката на ужасения кон. Габи отчаяно

се вкопчи в шията на животното, не можейки дори да извика. И усети как бавно се свлича назад; изпусна юздата и се стовари на земята, блъскайки гърба си в дънера на едно дърво, без да види отровната змия, вече мъртва на пътеката, стъпкана от мощните копита на коня. Усецаше само пробождащата, разкъсваща болка, която раздираше тялото ѝ.

Когато конят на Габи се върна без ездач, Жерар беше в конюшнията. Не бе разбрал, че конят на Филип е бил изведен оттам, и се учуди като го видя да идва откъм банановите храсталаци целият в пяна и ужасно уплашен. Тръпки полазиха по тила му. Той знаеше, че господин Филип си е в спалнята и спи и че госпожа Габи се е качила веднага в стаята си след като я бе докарал от Льо Шато. Жерар поклати глава в недоумение и отиде да се посъветва с леля Луиз; двамата заедно решиха да събудят Филип и да му кажат за странната случка.

Когато нито Габи, нито Филип отговориха на почукването, Жерар пое нещата в свои ръце и смело бутна незаклучената врата. Бе шокиран за втори път този ден, когато съзря златистото тяло на дъщеря си под мускулестата снага на Филип. Застана зяпнал на вратата, забравяйки защо е влязъл. Когато се свести, веднага инстинктивно разбра, че Габи навярно е налетяла на тази гледка, това я е потресло, взела е коня на Филип и е препуснала сред банановите храсталаци към Льо Шато. Жерар пребледня. Подобна постъпка в нейното състояние се равняваше на самоубийство.

Когато Филип видя Жерар да влиза в спалнята, стана мъртвоблед от гняв. Не толкова защото робът бе влязъл, без да предупреди, но защото го бе открил в леглото заедно с Амали.

— Какво искаш? — изрева Филип и се откъсна от здраво стискащата го Амали.

Жерар продължаваше да се вира в дъщеря си, излегнала се явно доволно в леглото и мъркаща като заситено коте. Накрая, след като откъсна очи от нея, погледна Филип с нарочно безразлично изражение, скривайки отвращението си зад каменна маска.

— Е? — запита Филип навличайки набързо един халат. — Трябва да имаш добра причина, Жерар!

— Да, госпожа Габи! Мисля, че тя...

— Хайде, казвай какво има с госпожа Габи? Да не би толкова скоро да се е върнала от Льо Шато?

Капчици пот избиха на челото му, когато усети как го връхлита чувството за вина. Да не би Габи да го е видяла как се люби с Амали? Да не би да е болна? Тръпки от страх полазиха по тила му.

— Сестрите Дювал бяха в Сен Пиер и се върнахме от Льо Шато по-рано от очакваното — каза Жерар, опитвайки се да говори с равен глас.

Като хвърли засрамен поглед към леглото, където Амали се бе надигнала на лакът, Филип запита:

— Къде е сега госпожа Габи?

— Точно това се опитвам да ви кажа, господин Филип — продължи Жерар. — Преди минути вашият кон се върна в конюшната ужасно потен и силно изплашен. Понеже никой не го беше извел навън, мога само да предполагам, че госпожа Габи го е яхнала и е отишла с него в банановите храсталаци и сигурно е претърпяла злополука. Леля Луиз претърси къщата, но не можа да я намери.

— Господи! — извика Филип и усети как възел засяда в гърлото му. Щеше ли съдбата на Сесили да постигне и Габи? Вече си я представяше мъртва. Облече набързо някакви дрехи и изскочи от стаята.

— Господин Филип, ами аз? — нацупи се Амали, протягайки ръка към него.

Филип се обърна към леглото, сякаш потресен, че вижда все още там Амали в изкусителната ѝ поза. Набръчка чело отвратен и изрече студено:

— Вън! Да не те намеря тук, когато се върна. — И изчезна.

Недоволният глас на Жерар, който дочу, докато се отдалечаваше, ясно говореше колко е възмутен той от поведението на дъщеря си. Но в отговор Амали само се засмя весело.

Скоро Филип и догонилият го Жерар си пробиваха път през банановите храсталаци. Филип с изкривено от ужас лице и замръзнали в лошо предчувствие рамене търсеше по пътеката признаци, че Габи оттам е минала.

Изведнъж дочу гласа на Жерар:

— Насам, господин Филип!

Филип видя малкото неподвижно тяло, строполило се като безпомощна купчинка до едно бананово дърво.

— Габи! — извика той задавено, скочи от коня си и сякаш прелетя краткото разстояние до безжизнената фигура.

Отчаян стон се изтръгна от устата му. Навсякъде имаше кръв. Окървавена беше цялата риза, която се бе вдигнала над коленете на Габи, кръвта се стичаше на поточета по бедрата ѝ. Недалеч лежеше отъпканата от копитата на коня пъстра отровна змия. Нямаше нужда от обяснения. Жерар му бе казал, че Марсел е в Льо Шато, и Филип инстинктивно разбра, че след като го е видяла, Габи е решила отново да го напусне и да иде при Марсел, точно както бе направила Сесили преди толкова време. Някъде в ума му се таеше подозрението, че Габи е видяла как се люби с Амали и е избягала презглава. Но Филип веднага пропъди това предположение, предпочете да обвини Габи и самият той да остане невинен или почти невинен в собствените си очи. По дяволите нейните капризи, изруга той безпричинно. Толкова е бързала да го напусне, че е извършила убийство! Детето му беше мъртво, миниатюрният зародиш лежеше в локва кръв под нея.

Филип въздъхна облекчено когато забеляза, че гърдите ѝ леко се повдигат и спускат. Като видя и колко кръв е изтекла от нея, той разбра, че трябва да действа мълниеносно за да я спаси. Понечи да я вдигне на коня си.

— Недейте, спрете, господин Филип! — извика Жерар, преди Филип да се качи на седлото, — няма време. Кървенето трябва да бъде спряно още сега. Ако тръгнем да я носим, това ще предизвика смъртта ѝ. Трябва най-напред да запушим кръвоносния съд. Бързо, дайте си ризата — нареди той, иземайки решението от ръцете на Филип.

Филип се поколеба само за момент, после съблече тънката ленена риза и я подаде на Жерар, който веднага я накъса на дълги ивици. Изсумтя доволно, като видя колко превързочен материал се е получил, и започна да действа, за да спаси живота на Габи. Бързо вдигна полите ѝ над кръста, без да чува ужасеното изпъшкване на Филип, когато той видя малкото окървавено телце, доскоро едно живо същество. Колкото и да се опитваше, Филип не можеше да откъсне очи от мъртвото си дете.

— Господин Филип — каза меко Жерар, — знам какво трябва да се направи. Когато свърша, трябва да докараме носилка и да я занесем в къщата. Препускайте като дявол, господине, и съобщете на жена ми, тя ще знае какво да прави.

Филип нерешително потегли, след като хвърли последен отчаян поглед към неподвижното пребледняло лице на Габи. Не си спомняше как е стигнал до плантацията или как се е върнал с носилката.

След като Филип тръгна, Жерар сръчно преряза пъпната връв, отмести настрана плода и започна да запушва кървящите кръвоносни съдове, като използваше свитите на топка накъсани парчета от ризата. Когато кървенето забележимо намаля, той свали и собствената си риза, разкъса я на две, с едната половина уви кървавия зародиш, а с другата изтри кръвта от краката на Габи. Спусна полите ѝ обратно до глезените точно когато Филип се върна с четирима мъже и носилка.

Като видя стъкления поглед в очите на господаря си, Жерар бързо го успокои:

— Жива е, но трябва да побързаме.

Филип не позволи на никого да настани Габи в носилката. Разтревожен за състоянието ѝ, той не забеляза вързопчето в ръцете на Жерар. Запътиха се обратно към Белфонтен.

Леля Луиз ги посрещна там, където започваха банановите гъсталаци, и възкликна, забелязвайки пребледнялото лице и неподвижното тяло на Габи. Размени няколко думи с Жерар, хвърли бърз поглед към вързопчето в ръцете му и побърза към Филип и носилката с Габи.

Тя започна да се суети наоколо, правейки всичко възможно да спаси живота на Габи. Търпеливо — лъжица по лъжица, наливаше отвара от билки, предназначени да спрат кръвта, в устата на Габи. Взе чисти чаршафи и продължи да спира кръвотечението, което заплашваше да отнеме живота на господарката ѝ; спря да сменя компресите едва когато по тях не остана друго освен малки петънца. Цяла нощ леля Луиз бдя покрай неподвижното тяло и на сутринта видя, че Габи е изпаднала в треска. Филип с ужас гледаше как пристъпите разтърсват крехкото ѝ тяло. Помогна на леля Луиз да изкъпе изгарящото ѝ тяло, а след това леля Луиз продължи да налива в устата ѝ отвари, с които да ѝ върне живота.

Изминаха цели четири изпълнени с върховно безпокойство дни, преди треската на Габи да отстъпи, и тогава всички разбраха, че тя ще оживее. Едва тогава Филип, превърнал се в сянка на самия себе си, си позволи да помисли върху инцидента, който му бе струвал толкова скъпо. Но тогава гневът му срещу Габи избухна. Отново Марсел

Дювал се бе намесил в живота му и то по такъв начин, че го бе почти унищожил. Необмисленото бягство на Габи, за да отиде при Марсел, му бе струвало живота на неговото дете, на неговият наследник!

Жерар бе съобщил на Филип, че детето е било момче, и от това огорчението му стана още по-голямо; той съвсем забрави собственото си недостойно поведение, което бе предизвикало безразсъдната постъпка на Габи. Мислеше само за това, колко много пъти я бе предупреждавал какви опасности се крият в джунглата. Скърбейки за загубата на детето, той убеждаваше сам себе си, че Габи нарочно се е изложила на риск, за да убие детето му. Забрави страстта си към Амали, това, че беше престъпил брачните си клетви, че се бе върнал към бившата си любовница. Нито дори това, че Габи може би щеше да роди други деца, не успя да разсее мрачните му мисли. И най-силно го разяждаше ужасно непоклатимото убеждение, че тя е рискувала собствения си живот и този на детето си, за да бъде с Марсел!

Докато Габи боледуваше, Филип се бе преместил в друга стая, за да я остави на спокойствие. Когато треската я хвана, той се прибра в стаята си толкова изтощен, че едва пристъпваше. Костите го боляха от дългото бдение край леглото на Габи; Филип се отпусна на леглото и почти веднага заспа. Изведнъж се стресна, събуден от малки нетърпеливи ръце, които дърпаха дрехите му.

— Амали! — извика смаян Филип и хвана двете ѝ ръце в силния си юмрук. — Какво, по дяволите...

Той се опита да се надигне, но тя го прикова към дюшека.

— Имате нужда от мен, господин Филип — измърка Амали. Филип гледаше като омагьосан как малкият език се подаде между бисерно белите зъби, за да навлажни пълните червени устни; за миг тя му заприлича на малък хищник. — Аз ви останах вярна — продължи Амали, преследвайки неуморно целта си. — Не бягам в прегръдките на друг мъж. Ако носех вашето дете в корема си, нямаше да го убия.

Филип пребледня, но разбра, че в думите на Амали има истина или поне това, което той смяташе за истина. Габи нарочно бе убила сина му! Той въздъхна, пусна ръцете ѝ и ѝ позволи да продължи с нежните си милувки.

— Позволете ми да ви обичам, господин Филип — измърка успокояващо Амали. — Нека излекувам болката ви.

Той усети кадифената ѝ кожа до своята.

Страстта му пламна и изведнъж Филип отчаяно пожела Амали. Притисна се до нея, сякаш се давеше.

— Твоята любов никога не се променя, скъпа моя — изрече той накъсано, връщайки се несъзнателно към изневярата на Габи с Роб. — Ти никога няма да ме предадеш.

Устните му намериха нейните, тялото ѝ оживя, ръцете ѝ започнаха да го гаят, намирайки го готов за нея повече от всякога. Скоро златистата ѝ плът покори Филип и нейните въздишки заглушиха гласа на съвестта му.

Трудно беше на Габи да приеме загубата на детето си. Усещаше някаква огромна празнота. Знаеше, че докато е била в треска, Филип е бил непрекъснато при нея, но когато се върна в съзнание, почти не го виждаше. А когато той се появеше в стаята, изглеждаше далечен и разсеян. Накрая, тъй като не можеше повече да понася мрачното му мълчание, Габи нарочно заговори по темата, която и двамата избягваха.

— Детето момче ли беше или момиче? — попита тя с тъжен нисък глас.

— Син — отвърна с каменен глас Филип. — Погребан е в семейната гробница, ако това те интересува. — Гласът му бе безстрастен, без никакво чувство. Габи захлипа, но това не смекчи сърцето на Филип. — Защо, Габи? — запита той. — Защо се случи това?

— И смееш да ме питаш, Филип? — отвърна тя, смаяна от дързостта му. — И ти със сигурност имаш вина.

Гневът му пречеше да разсъждава.

— Не аз се втурнах през глава в джунглата, носейки дете в себе си! — избухна Филип в невъобразим гняв. — Ти си изцяло отговорна за убийството на моят син!

— Значи наистина се смяташ за невинен, нали, Филип? — възрази Габи и виолетовите ѝ очи се забулиха в мъгла. Тя да е убила собственото си дете?!

Като видя помръкналото ѝ лице, Филип омекна, но обвинителният поглед не изчезна от очите му. Габи трепереше от слабост. Филип като че ли не изпитваше никаква вина за това, което се бе случило онзи следобед, когато тя бе прекъснала пламенната му

любовна сцена с Амали. Доколкото знаеше Габи, Филип и Амали бяха продължили да се срещат зад гърба ѝ още от деня, в който тя бе пристигнала в Белфонтен. Бе разбрала, че увлечението на Филип по Амали е неимоверно силно.

Примирението я накара да проговори.

— Няма значение кой е виновен, Филип — каза тя уморено. — И двамата трябва да живеем със собствената си вина.

— Ти отиваше при Марсел — обвини я Филип.

— Аз... нямах къде другаде да ида — прошепна тя тъжно.

Лицето на Филип се вкамени, един малък мускул на брадичката му помръдна, но той не каза нищо, усещайки, че насилието може всеки момент да го завладее. Като знаеше какво е в състояние да направи, когато излезе извън кожата си, той разбра, че в този момент раздялата би била най-доброто лекарство за неустойчивата им връзка. На него му трябваше пространство, време да мисли, време да се съвземе от гнева и болката си. Една раздяла щеше да даде и на двамата възможност да се излекуват. Имаше неща, които и двамата трябваше да забравят... и да простят. Може би по-късно щяха да възобновят живота си оттам, където бяха спрели. Времето замъгляваше старите спомени, лекуваше старите рани. И колкото по-рано ѝ кажеше своето решение, толкова по-лесно щеше да бъде за двамата, помисли той. Филип се изкашля.

— Дойдох да се сбогувам.

Габи пребледня и очите ѝ се откритоа на неподвижното лице.

— Да се сбогуваш?

— Така, както се чувствам сега, няма да е добре и за двама ни, ако остана тук. Леля Луиз и Жерар напълно могат да се грижат за тебе в мое отсъствие.

— Къде... къде ще идеш?

— След два дни „Наветрен“ заминава за Ню Орлиънс и някои пристанища в Северна Америка. Имам намерение да бъда на борда, когато отплава.

Габи искаше да запита дали Амали ще го придружи, но гордостта ѝ забрани. Вместо това тя кимна, без да продума, уморена и изтощена.

— Когато се върна, здравето ти ще се е възстановило и двамата ще бъдем по-подготвени да разискваме различията помежду си. В този момент една кратка раздяла изглежда най-доброто.

Тя бе смутена от хладното държание на Филип, но разбра, че няма нито волята, нито силата да спори с него.

— Сбогом, Филип — изрече тя с глас, лишен от всякакво чувство. Той изчезна, преди да успее да чуе сърцераздирателния й плач.

Макар че тялото на Габи оздравя, в сърцето ѝ се загнезди тежест. Тя се боеше да зададе въпроса, който изгаряше езика ѝ — дали Амали е отишла на „Наветрен“ заедно с Филип? Не беше я виждала от онзи съдбовен ден, който се рече в мислите ѝ като лош сън.

Безпокоеше се също така и от странния барабанен звук, който отекваше цяла нощ, докато тя лежеше в самотното си легло. Откакто бе заминал Филип, не мина нито една нощ, без барабаните да я събудят. Габи долавяше в тях нещо заплашително, макар леля Луиз да я увери, че ритъмът помага на робите се отърсват от тежките си мисли. На Габи обаче тези звуци изглеждаха заплашителни. Спомни си как я бяха стреснали в нощта, преди да открие изневярата на Филип и да загуби детето си. Дори и посещенията на Онор и Линет не успяваха да я ободрят.

Един ден, почти месец след заминаването на Филип, намръщеният Жерар въведе в приемната Марсел. Съвършено ясно беше, че робът никак не уважава човека, когото Филип така отмъстително мразеше. Жерар ги остави сами, след като отправи предупредителен поглед към Габи. Ясно беше, че възнамерява да стои наблизо.

— Наистина съжалявам, Габи — каза Марсел, когато седна до леглото ѝ. — Знам какво означаваше детето за вас.

— И за Филип — добави Габи с глас, в който се долавяше съжаление.

— Да, и за вашия съпруг — съгласи се неохотно Марсел. — Вярно ли е, че сте яздили към Льо Шато, когато се е случил инцидентът? — запита той и пое изтънялата ѝ ръка.

— Да, Марсел — призна Габи със сведени очи.

— Искате ли да ми разкажете? Не мога да разбера защо съпругът ви е решил да замине на такова дълго пътуване точно когато имате най-много нужда от него. Аз съм ваш приятел, скъпа — подчерта

Марсел, — можете да ми кажете всичко; аз ще ви разбера и ще ви помогна, стига да съм в състояние.

Сълзи избликнаха от очите на Габи и потекоха като дъждовни капки по бледите ѝ бузи. Какъвто и да беше Марсел, той беше неин приятел. Марсел извади кърпичката си и нежно попи сълзите на Габи, после седна обратно на стола и зачака тя да се овладее.

— Бях се запътила към Льо Шато, към вас, Марсел, единствения приятел, който имам освен вашите сестри, когато конят ми се вдигна на задни крака и ме хвърли.

Марсел ахна смаяно.

— Но какво се е случило, та да ви накара да се качите на кон във вашето състояние и да препускате през джунглата?

Той усещаше, че Филип има нещо общо с безразсъдната ѝ постъпка.

— Амали! — въздъхна Габи и потисна един стон. Зелените очи на Марсел блеснаха, но той не каза нищо. — Когато се върнах в Белфонтен, намерих Филип и Амали... в леглото си и те... те се любеха! — От очите ѝ се отрони нова сълза. — Не виждах нищо друго освен тялото ѝ, което се притискаше към Филип, чувах техните стенания и въздишки. Искях само да избягам от тази гледка, да не виждам страстта на Филип към неговата любовница. Аз... аз няхах къде другаде да ида освен в Льо Шато и най-бързият начин беше да яздя. Но това, в което Филип е прав, е, че напълно пренебрегнах опасността за нероденото си дете. Безразсъдната ми постъпка ми струва не само живота на детето ми, но тя ми отне и съпруга.

— Ах, скъпа — започна да я утешава Марсел, — какъв ужасен удар е бил нанесен на вашите крехки чувства. Вие сте твърде сурова към себе си.

— Истината е, че Филип трябва да понесе своя дял от вината, защото допусна страстта му към Амали да влезе между нас, но именно аз яздех онзи кон.

— Филип какво мисли? — запита меко Марсел.

— Той ме държи отговорна заради смъртта на детето ни! — С огромно усилие тя потисна пристъпа на истерия, който се надигаше в гърдите ѝ. — Според Филип моята безразсъдна постъпка е убила нашето дете, а не неговата връзка с Амали. Сега в сърцето му няма място за прошка, но и в моето няма.

— Скъпа — продължи Марсел, — много сте страдали заради Филип. А сега той ви изостави.

На Габи ѝ се стори, че долавя някаква надежда в гласа му.

— О, сигурна съм, че възнамерява да се върне, когато напълно възстановя здравето си и мога да понеса гнева и обвиненията му — каза Габи мрачно. — Но в момента съм сигурна, че се наслаждава на свободата си, точно както съм сигурна, че Амали е с него.

— Искате да кажете, че я е взел на борда на „Наветрен“? — намръщи се Марсел. — Той не би постъпил така.

— Разбира се, не мога да бъда сигурна, че Амали е с него, но познавам съпруга си, знам, че никак не би му харесало да прекарва дългите нощи в морето съвсем сам в леглото. Но можете да бъдете сигурен в едно — един ден той ще се върне. Като негова съпруга аз съм единствената жена, която може да му даде наследник. Да, той ще се върне дори само за да остави семето си в мен.

Гласът ѝ трепереше от едва сдържан гняв.

— Как да ви помогна? — запита загрижено Марсел.

— Вие вече ми помогнахте с това, че дойдохте и ме изслушахте — усмихна се тя през сълзи.

— Винаги ще бъда тук за вас, Габи — отвърна Марсел. Нейното доверие към него го трогна повече, отколкото бе склонен да си признае.

В този момент внушителната фигура на леля Луиз се изправи на прага.

— Госпожа Габи сега трябва да си почива — изрече тя с авторитетен тон. — Вие трябва да си вървите.

Дори Марсел да не бе помислил да се подчини на заповедта на едрата жена, трябваше само да погледне зад гърба ѝ към Жерар, готов да го изхвърли, ако не послуша заповедта. Той се надигна, поднесе тънката ръка на Габи към устните си и каза многозначително:

— Аз ще бъда наблизо. Ако не съм в Льо Шато, значи можете да ме намерите в Сен Пиер. Почивайте си, оздравявайте, защото трябва да бъдете в достатъчно добро състояние, за да присъствате на сватбата на Линет. Тя разчита да дойдете.

Тя със съжаление го загледа как се отдалечава.

Времето минаваше бавно за Габи, от Филип нямаше никаква вест. Тя и не очакваше. Беше възстановила напълно силите си, вече

можеше да се разхожда свободно, но под внимателния поглед на Жерар. Не бе проявила желание да напуска плантацията и не знаеше дали иска да иде на сватбата на Линет. Никак не ѝ харесваше мисълта да отиде там сама, без Филип но знаеше, че Онор и Линет ще бъдат много разочаровани, ако не отиде. Знаеше, че скоро трябва да вземе решение.

Всяка вечер барабаните ѝ поднасяха странната си серенада. Габи си спомняше думите на Филип за местната магия вуду, за почитането на божествената змия. Колкото и да се опитваше, не можеше да се освободи от чувството, че ще се случи нещо необикновено. Нещо, което ще засегне и нея. Всяка сутрин се събуждаше с усещането, че е надвиснала беда.

Една нощ Габи лежеше будна в леглото си, вслушана в барабанните звуци, които навлизаха през отворения прозорец. Изведнъж тя замря уплашена, дивите звуци започнаха да сипят болезнени удари по ушите ѝ. Макар че отчаяно искаше да стане и да затвори прозорците, тя усети, че е изпаднала в летаргия, сякаш се беше парализирала. Някакъв странен звук накара косата на тила ѝ да настръхне. Тъмни сенки се изправиха пред отворените прозорци. Страхът стисна гърлото, ѝ когато сенките се материализираха в застрашителни фигури, влизащи с нечута стъпка през прозореца. Когато Габи се свести, беше прекалено късно да вика или да се опита да промени нещо.

Някой грубо натъпка един парцал в устата ѝ въпреки отчаяната ѝ съпротива. Две тъмни фигури се наведоха над нея, тя усети, че силни ръце я вдигат от леглото; мирис на мускус изпълни ноздрите ѝ, после не видя нищо друго, защото нахлузиха някакъв груб чувал на главата ѝ. Колкото и да се бореше, не можеше да попречи на похитителите да я прехвърлят през прозореца и да я понесат нанякъде в ухаещата на цветя нощ. Те я понесоха към все по-засилващия се звук на барабаните.

Страшни картини се носеха в съзнанието ѝ, докато похитителите я отнасяха към някакво неизвестно зло. Бе чувала за въстанали, роби които убиваха белите, но мислеше, че робите в Белфонтен са доволни. Габи инстинктивно разбра, че каквото и да се случи, то ще има връзка само с нея.

Стигнаха. Барабаните замълчаха и на тяхно място се извисиха стотици пеещи гласове. Габи по-скоро усети множеството изпотени тела, които се притискаха към нея. Остра миризма нахлу в ноздрите ѝ. Тя замръзна, когато почувства, че я спускат надолу и гърбът ѝ опря в студена твърда повърхност. След миг чувалът бе махнат от главата ѝ. И тя разбра, че ще я принесат в жертва на Дамбала! Лежеше на каменен олтар върху издигнат подиум, стотици неподвижни погледи бяха вперени в нея. Сцената бе толкова странна, толкова недействителна, че Габи мислеше, че всеки момент ще се събуди от този ужасен кошмар.

Загледа ужасено стройната фигура на Амали, която излезе пред събралите се, носейки в протегнатите си ръце смъртоносна пъстра отровна змия. Габи цялата се сви. Никой не можеше да ѝ помогне. Явно тълпата роби бе изпаднала в някакъв амок, подклаждан от жаждата на Амали за кръв... за нейната кръв. Габи впери омагьосан поглед в змията; в същия миг барабаните подновиха гърмежа си, робите се закълчиха, сякаш изпаднали в транс, заскачаха около олтара, целите лъснали от пот, и запяха „Дамбала! Дамбала!“

Амали даде знак и двама тъмнокожи мъже застанаха при главата и краката на Габи; хванаха ръцете и краката ѝ, вързаха ги с кожени върви към пръстени, завинтени в камъка, и ѝ отнеха всяка възможност да се движи. Все още със запушена уста, Габи наблюдаваше с разширени от ужас очи как Амали се приближава, хваща яката на нощницата ѝ и я разкъсва. Като видя оголената бяла кожа, тълпата нададе вик. Скоро двойките една след друга започнаха да се строполяват на земята и да се отдават на лудо съвкупление, а барабаните трещяха в ритъма на треперещите им тела.

Сърцето на Габи биеше до пръсване; тя затвори очи, не искаше да вижда това, което не можеше да разбере, молеше се този ужасен кошмар да свърши. Изведнъж се разнесе шушукане, после внезапно настъпилата тишина бе нарушена от гласа на Амали. Робите отвърнаха на думите ѝ с нови викове, заразмахваха ръце, приковали очи към голото тяло на Габи, блеснало като алабастр под лунната светлина. Пеенето им отекваше като гръмотевичен трясък в ушите ѝ: „Дамбала! Дамбала! Дамбала!“

Докарана до ръба на лудостта, с приковани към Амали уплашени виолетови очи, Габи видя как момичето, увило змията около шията си, пристъпи към олтара. Амали прокара острия си като бръснач нокът

между гърдите на Габи; бликналата тънка струйка кръв потече към пъпа ѝ. Габи премига от внезапната болка, но Амали още не беше свършила. Въздишка се изтръгна от тълпата, когато Амали измъкна кърпата от устата на Габи и намаза устните ѝ с кръвта, която ѝ бе пуслала. Габи разбра, че смъртта ѝ е близка, запищя, задърпа се, не можейки да се освободи от кожените върви. Амали сложи змията на корема ѝ и се дръпна настрана; сардонична усмивка разкриви красивото ѝ лице. Ледено ручейче страх пропълзя по гърба на Габи, студени тръпки разтресоха цялото ѝ тяло, дъхът ѝ излизаше накъсано, почти като ридание.

Молейки се за безсмъртната си душа, Габи загледа в ужас как змията пълзи по треперещия ѝ корем. Котешките очи на Амали блеснаха зловещо, тялото ѝ се заизвива съблазнително под ускоряващия се барабанен ритъм, предвкусвайки смъртта на жената, която бе застанала между нея и любимия ѝ мъж. Огромен мускулест роб, чиято черна кожа блестеше влажна на светлината на огъня, я хвана през кръста, хвърли я на земята и легна върху нея. Тя жадно улови издутия му орган и го привлече към себе си, в извиващото се в тръпки тяло.

Скована от страх, Габи почувства как змията пълзи надолу по неподвижното ѝ тяло. После нададе писък... още един... и още един... изпаднала почти в лудост, когато змията навлезе в къдравия гъсталак в основата на бедрата ѝ. През мъглата на обзелата я лудост тя различи една огромна фигура, която си пробиваше път през тълпата от съвокупляващи се тела и изпаднали в треска танцьори; гръмовен глас смразяваше търсещите наслада роби. Барабаните замлъкнаха и всички очи се обърнаха към Жерар, но той виждаше само Габи, огромната му ръка безстрашно хвана змията за врата и я хвърли настрана, сякаш беше някаква играчка. Вбесен, той се обърна към Амали, отхвърли от нея негъра и грубо я изправи на крака. Един по един робите започнаха да изчезват в джунглата наоколо. Последното, което Габи видя, преди да изпадне в безсъзнание, беше огромният юмрук на Жерар, вдигнат, за да удари дъщеря му.

Габи се свести, усещайки как яркото слънце топли лицето ѝ, и зърна двама души, които се взираха в нея сериозно загрижени. Леля Луиз и Жерар едновременно въздъхнаха облекчено, когато Габи ги погледна с очи, в които нямаше нищо от лудостта на предишната нощ.

— Как се чувствате, малката ми? — запита леля Луиз и бръчки набраздиха угриженото ѝ лице.

— Амали! Змията! — извика Габи, преживявайки отново ужаса на вуду-церемонията. Изстена леко и тръпка разтърси крехкото ѝ тяло.

— Всичко свърши. Никой и нищо няма да ви стори зло — успокои я леля Луиз, докато отмахваше кичури сребриста коса от влажното чело на Габи. — Амали може да е моя дъщеря, но този път отиде твърде далеч. Не знам какво ще направи господин Филип, ако нещо се случи с вас.

И тя вдигна нагоре огромните си черни очи, за да подчертае сериозността на думите си.

Габи я погледна със съмнение. Беше сигурна, че Филип се интересува повече от любовницата си, отколкото от нея. Но това нямаше никакво значение, тя си обеща никога повече нямаше да позволи на Амали да я нарани. Щеше да се отдалечи колкото може повече от студената бруталност на Филип и от омразата на Амали. Съмняваше се дали ще може да бъде вече същата след всичко, което ѝ се бе случило снощи при олтара на Дамбала. По време на тази дяволска церемония се бе родила свършено нова жена; жена, която щеше да живее собствения си живот, която нямаше да живее под властта на Филип Сен Сир! И тя започна да крои планове.

Необходими бяха няколко дни, преди Габи да се възстанови от изпитанието, но когато оздравя, тя каза на леля Луиз и на Жерар, че има намерение да присъства на сватбата на Линет в Сен Пиер и да остане няколко седмици на гости при Онор. С разтревожени очи, заеквайки, леля Луиз започна да възразява. Но нито тя, нито Жерар имаха властта да попречат на господарката си да направи това, което

бе намислила, в отсъствието на Филип. Филип изрично бе заповядал да я пазят и да се грижат за нея, но нищо повече.

След два дни намръщеният Жерар натовари Габи в каретата и двамата се отправиха към Сен Пиер. Габи си спомни последния път, когато бе изминала този удивително красив път като щастливата бременна съпруга на Филип. Питаше се как е могла да се заблуди, да повярва на празните обещания и фалшивите любовни думи на Филип. Тя въздъхна, усещайки заседналия в гърлото ѝ горчив възел. Бе позволила на диктата на тялото си да замъгли разума ѝ и скъпо бе платила за това. Никога повече няма да бъде предишното наивно момиче, което мислеше, че любовта към съпруга ѝ ще победи всичко.

Пътят беше дълъг и изтощителен и Габи имаше много време да премисли всичко, което бе планирала да прави в бъдеще. Когато в далечината се показа Сен Пиер, тя все още не се бе отклонила нито на йота от първоначалното си решение. Дълбоко в сърцето си знаеше, че повече не би могла да живее с Филип!

Следвайки заповедите на Габи, Жерар я откара направо в градската къща на Марсел, но в очите му се четеше ясно неодобрение. Сякаш по повеля на съдбата Марсел тъкмо се прибираще от кантората си в момента, в който Габи слезе от екипажа пред неговата порта.

— Габи, скъпа! — възкликна той и побърза към нея. — Линет ще бъде очарована, че сте решили да дойдете на сватбата ѝ.

Топлотата на Марсел сгря Габи като приветлив огън във влажна нощ и тя се почувства така, сякаш бе дошла у дома си.

— Кога да дойда да ви взема, госпожо Габи? — запита Жерар, хвърляйки неодобрителен поглед към Марсел.

Марсел погледна спокойно към недоволното лице на Жерар.

— Аз сам ще докарам госпожа Сен Сир в Белфонтен, когато бъде готова да се върне — отвърна той високомерно, предусещайки отговора на Габи. — Оставете багажа ѝ пред портата, слугата ми ще го внесе вътре.

След това той предложи ръката си на Габи и двамата влязоха в къщата, докато недоволният Жерар остана безпомощно да ги гледа. Знаеше, че на Филип това изобщо нямаше да му хареса, но дълбоко в сърцето си не би могъл да обвини Габи, че е избягала от ситуация, която ѝ е причинила толкова мъка и ужас. Обвиняваше собствената си красива дъщеря, задето се бе опитала да раздели господарката и

господаря, обвиняваше и господаря си, че е оставил младата си съпруга беззащитна.

Габи беше толкова щастлива, че се е отдалечила от Белфонтен и че опасността е отминала, та едва не припадна от облекчение.

— Какво има, скъпа? — запита Марсел, когато забеляза бледността и треперенето ѝ. — Какво се е случило? Не сте дошли тук само заради сватбата. Искате ли да ми разкажете?

Не можейки повече да сдържа чувствата си, Габи избухна в сълзи, а Марсел полека я привлече в прегръдките си и я заведе към дивана, оставяйки я да се наплаче свободно, облегната на гърдите му.

— Пак ли Филип? — запита той със стиснати зъби. — Да не би да ви е наранил? Мислих, че още е на „Наветрен“.

Притисната до Марсел, Габи въздъхна и започна, хлипайки, да разказва за събитията, които я бяха принудили да напусне Белфонтен, понеже се страхуваше за живота си. Когато свърши, Марсел я загледа невярващо и зелените му очи се разшириха от съчувствие и тъга.

— Не бих допуснал, че Амали може да стигне чак дотам в стремежа си да се освободи от някоя съперница — измърмори той мрачно. — Не мога да си представя как Сен Сир ви е оставил на милостта на тази магьосница. Горкото дете — започна да я утешава той, едва сдържайки гнева си срещу Амали, задето бе подложила Габи на такова изпитание, че по-слаба жена направо би обезумяла. — Не трябва никога да се връщате в Белфонтен, ако това е желанието ви. Моят дом е ваш, останете колкото искате. Тук Амали не може да ви досегне, а Онор ще остане в Сен Пиер след сватбата, за да предотврати всякакви клюки, които може да тръгнат по ваш адрес. На всички е известно, че сте голяма приятелка на сестрите ми.

— Независимо какво мисли за вас Филип, вие се показахте истински приятел, Марсел, и никога няма да го забравя — изрече с благодарност Габи. — Нямам желание да се връщам в Белфонтен, страх ме е и да стоя в градската къща на Филип, където или той или Амали могат лесно да ме намерят. Ще остана тук, докато ви бъде удобно, за да реша какво да правя в бъдеще.

— Какво имате предвид, скъпа? — запита Марсел, вглеждайки се с надежда във виолетовите ѝ очи.

— Повече не мога да живея с Филип — заяви твърдо Габи с вирната брадичка и нетрепващ поглед. — Възнамерявам да го напусна.

Ще ми помогнете ли?

— Искайте каквото и да е, Габи, аз ще го изпълня — каза пламенно Марсел.

— Сестра ви в Ню Орлиънс още ли има нужда от гувернантка за децата си? Ако е така, бих искала да заема това място.

— Мястото е ваше, скъпа, и ще бъда щастлив да ви придружа лично до Ню Орлиънс, ако все още сте решена да напуснете съпруга си — отвърна бързо той.

— Нямам избор. Страх ме е от Филип, а от Амали още повече.

— След сватбата... — Марсел не можа да довърши, защото Онор и Линет нахлуха в стаята и се хвърлиха да прегръщат Габи.

— Габи! — възкликна бързореката Онор. — Ти дойде!

— Страхувахме се, че няма да дойдеш на сватбата — обясни поддържаната, но въпреки това искрена Линет. После, понеже беше много проникателна млада дама, тя забеляза зачервените очи на Габи и веднага изказа притеснението си.

— Защо си плакала скъпа? Случило ли се е нещо?

Почти веднага усети, че е допуснала нетактичност, спомняйки си, че Габи наскоро е загубила детето си, и силно се изчерви. Но Онор изненадващо изказа и чувствата на Линет.

— Стига, Линет — заяви тя. — Габи има право да бъде тъжна, но сега, щом е тук, ние ще я държим толкова заета, че няма да има време за мрачни мисли.

— Габи се съгласи да остане за малко при нас — намеси се Марсел, — затова ще имате много време да си клюкарствате. Но сега тя сигурно е изтощена от дългият път от Белфонтен, затова защо не я заведете в стаята ѝ, за да може да се изкъпе и да си почине преди вечеря. Не я уморявайте с приказки — предупреди ги той престолено строго.

Габи се огледа из красивата стая, предназначена за нея, в която я бяха завели сестрите Дювал. Забеляза, че сандъкът ѝ вече е разопакован и една рокля е извадена на леглото. Вана с димяща вода бе поставена до камината. Габи имаше ужасно много причини да бъде благодарна на Марсел. Онор и Линет се наканиха да си тръгнат, но тя ги помоли да останат да си говорят, докато се къпе.

— Разкажи ми за бъдещия си съпруг господин Бонар. Какъв е? — каза Габи на Линет, докато се събличаше.

Не можеше да не си спомни за своя набързо уреден брак и как се бе борила със всички сили да не стане съпруга на студения, надменен чужд човек, когото родителите ѝ бяха избрали за нея.

Сияйната усмивка на Линет говореше много за нейните чувства на бъдеща съпруга.

— Той е толкова красив, Габи — зарадва въодушевено Линет. — Макар че Марсел ми каза, че господин Бонар е приятен човек, аз някак си не можех да си го представя иначе освен красив.

— Тя едва не се разтопи, когато се видяха — изкиска се Онор.

След като хвърли на сестра си остър, макар и изпълнен с обич поглед, Линет продължи плахо:

— Мисля... мисля, че и той ме намира привлекателна — и бузите ѝ красиво се изчервиха.

— Разбира се — усмихна се снизходително Габи, чувствайки се по-скоро като майка на Линет, отколкото като нейна връстничка. — Щеше да е глупак, ако не беше те намерил красива. Но разкажи ми още нещо. Имахте ли възможност да останете насаме?

— Ами... ние... иммахме няколко минути насаме — призна Линет, хвърляйки благодарен поглед към широко усмихнатата си сестра.

— И? — настоя Габи, след като стана от ваната и започна да се увива в голяма хавлия.

— Той каза... каза, че вече ме обича и се надява и аз да го обичам. Обеща да се отнася добре с мене. Мисля... мисля... че и аз го обичам — прошепна Линет, смаяна от собствената си дързост.

Спомняйки си заръката на брат си да не уморяват Габи с бърборене, момичетата скоро си тръгнаха, Габи с благодарност се отпусна на леглото и почти веднага заспа. Сънищата я връхлетяха още в мига, когато затвори очи. Видя, сякаш от голямо разстояние, собственото си голо тяло, простряно на студения камък, пъстрата отровна змия, легнала на корема ѝ. Започна да се извива и да се дърпа, смъквайки хавлията от тялото си, но без да се събужда. Разкривени лица плуваха около нея с дяволски усмивки. Там беше и Амали! Съблазнителна усмивка изкривяваше червените ѝ устни, от които капеше кръв. Габи се чувстваше така, сякаш душата бе напуснала тялото ѝ, докато гледаше как змията се спуска по-надолу и по-надолу по тялото ѝ, привързано към олтара, търсейки тайния отвор. Изведнъж

в съня и се появи Филип и отхвърли змията настрана, като зае мястото ѝ между треперещите ѝ бедра. Целувките и прегръдките му я подлудиха. После тя се събуди, силно изпотена, но със странно усещане за хлад.

Марсел държеше треперещото ѝ тяло в ръцете си, успокояваше я, говореше ѝ нежно, за да я свести. След няколко минути тя разбра, че той гали с нарастваща интимност голите ѝ гърди и корема ѝ. Със смутен вик тя се дръпна от него и отчаяно затърси да се покрие с пропития от пот чаршаф, който бе отметнала настрана в кошмарите си. Макар че всеки нерв от тялото ѝ се стремеше към възбуждащите ръце на Марсел, Габи разбираше, че връзката ѝ с него не бива да излиза извън границите на приятелството. Нямаше желание да усложнява живота си, като си вземе любовник.

— Не, скъпа — прошепна Марсел, когато усети, че тя се вцепенява и се отдръпва. — Позволи ми да те обичам. Позволи ми да ти покажа какво е нежността.

Ръцете му се плъзнаха по нежната вътрешна повърхност на бедрата ѝ, а устните му започнаха да дразнят вече щръкналото зърно.

— Не, Марсел — произнесе задъхано Габи, сблъсквайки ръцете и устните му. — Вие се възползвате нечестно от мене. Аз съм толкова уязвима, толкова пресни са раните ми. Прекалено много неща ми се случиха, мислите ми са объркани. Умолявам ви да спрете. Умът ми е прекалено изтощен, за да разсъждавам трезво. Нямам желание да си вземам любовник, но вашето приятелство за мене е по-скъпо от всичко на света в този момент. Ако... ако това не е достатъчно за вас, ще бъда принудена да си отида.

— Ти ме искаш, скъпа, чувствам го във всяка фибра от възхитителното ти тяло — настоя Марсел, отказвайки да се признае за победен.

— Тялото ми не може да не отговори на ласките ви, Марсел, но умът и сърцето ми говорят друго. Няма да ме вземете против волята ми, нали, Марсел?

Молбата, която се четеше в разширените ѝ виолетови очи, беше твърде много за Марсел. Никога не бе усещал такава нежност към жена, никога не бе желал толкова много да се люби с жена, колкото сега с Габи. Трудно му беше да признае, но красивата, наранена млада жена в ръцете му означаваше за него толкова много, колкото и

собствените му сестри. Той нерешително пусна Габи и дори учуди сам себе си, помагайки ѝ да увие отново хавлията около стройното си тяло.

— Нали всичко ще бъде наред? — запита той, преди да си тръгне.

— Да, наред е... сега — отвърна плахо Габи.

— Нищо и никой няма да ви нарани, докато съм тук, за да ви защитавам — обеща сериозно Марсел.

Никога в живота си не бе говорил по-сериозно. Би убил всекиго, дори и Филип, който явно малко се интересуваше от красивата си жена и още по-малко я ценеше.

Сватбата на Линет бе възхитително събитие, всички се радваха еднакво и на младоженеца и на булката. Линет бе очарователна, ярката ѝ хубост бе като рамка на мъжествената красота на Пиер Бонар. Уважението на Габи към Марсел нарастваше всеки път, когато Пиер Бонар се наведеше покровителствено към усмихнатата си невеста по време на безкрайно дългата сватбена служба. Марсел би могъл да избере някакъв стар или грозен младоженец или някой студен и властен човек като Филип за своята плаха сдържана сестра. Но вместо това той бе избрал мъж, който, изглежда, ценеше качествата на Линет. Само ако можеше Филип да бъде поне наполовина толкова предан, колкото Пиер Бонар, помисли си горчиво Габи. Нищо не бе останало от нежния внимателен мъж, в когото се бе превърнал Филип, когато разбра, че тя носи детето му.

Тя се появи за малко на сватбения прием. Линет и Пиер вече бяха тръгнали към кораба, който щеше да ги отведе в новия им дом във Франция, и след като пожела дълъг и щастлив живот на младата двойка, Габи дискретно се оттегли.

В следващите дни Онор показваше по всевъзможни начини благодарността си към Габи, че е останала с нея и е запълнила празнината след заминаването на Линет. Онор не можеше да знае, че и нейното присъствие действа благотворно на унилия дух на Габи. Младостта и жизнерадостният дух на Онор разсейваха кошмарите на Габи, виденията ѝ за олтара на Дамбала и отровната змия.

Накрая дойде денят, когато Габи не можеше повече да отлага отпътуването си за Мартиника. Страстните умолителни погледи, които

й отправяше Марсел, не оставяха никакво съмнение, че той повече няма да се задоволи с чисто приятелски отношения помежду им. Тя започна да се страхува и че Филип ще се появи и ще я накара да се върне в Белфонтен. Само тази мисъл бе достатъчна, за да я накара да вземе решение.

Тя каза на Марсел, че е решила вече да замине.

— Нали бяхте доволна тук, скъпа? — запита Марсел, на когото нейното решение никак не се хареса.

Габи се загледа замислено в силуета на Мон Пеле, преди да отговори. Усещаше планината като дремещ гигант, готов да избухне всеки момент, точно като Филип. Въздъхна тежко:

— Бях много щастлива, Марсел. В действителност бях толкова щастлива, че забравих, че Филип може да се върне всеки момент и да ме накара да ида с него в Белфонтен точно както е постъпил със Сесили преди толкова години. Убеден съм, че никога няма да отпрати Амали, а при тези условия аз никога не бих могла да бъда негова съпруга. — Виолетовите очи на Габи потъмняха, докато тя се бореше със сълзите на угризението. — Нали виждате, Марсел? Налага се да напусна Мартиника, преди Филип да се е върнал. Страх ме е, че следващия път Амали ще успее с дяволския си план и ще ме премахне. Ще ми помогнете ли, Марсел? — замоли го тя.

— О, скъпа — започна да я утешава Марсел, галейки копrienено меката ѝ коса. Разбираше колко много Габи се плаши от Амали и Филип реши да използва това за собствените си цели. Господ знаеше колко много я желае и щом я отдалечи от Филип, той беше сигурен, че с времето тя ще го обикне. — Разбира се, че ще ви помогна, дори това да означава да се разделя с вас за кратко. Кога искате да заминете?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — бе решителният отговор на Габи.

— Още днес ще проуча корабите. Оставете на мен, скъпа. Ще уредя всичко така, че и двамата да сме доволни. Вие ще идете при сестра ми в Ню Орлиънс и Онор ще ви придружи.

— Благодаря! Знаех, че мога да разчитам на вас — извика Габи и импулсивно прегърна Марсел.

Нежното ѝ тяло, притиснато така интимно до него, бе твърде много за Марсел. Той изстена и я притисна към себе си, впивайки в леко разтворените ѝ устни своята жадуваща уста в една властна

целувка, която я остави задъхана и объркана. Габи се възпротиви само за момент, после му отвърна по-скоро от благодарност, отколкото от любов. Възпламенен от реакцията ѝ, Марсел твърдо реши, че ще я притежава. Щеше да свърши работата си в Мартиника, да приключи всичко и да я последва в Ню Орлиънс. Не искаше нищо друго, нищо нямаше значение, само трябваше да притежава Габи да себе си. С голямо усилие на волята той откъсна ръце от нежното ѝ тяло и прекъсна целувката, а в главата му се гонеха вихрени планове за бъдещето, в които Габи заемаше мястото, където той искаше да я види... в леглото му.

След два дни всичко бе готово; Габи и Омор можеха да заминат за Ню Орлиънс. Когато Омор разбра, че двете Габи ще пътуват заедно до Ню Орлиънс, за да посетят сестра ѝ, тъмните ѝ очи заблестяха и тя щастливо плесна с ръце.

— Толкова си добър към мене, Марсел — засмя се тя. — Отдавна не съм се виждала със Селест и децата ѝ сигурно са ме забравили. И, Габи — добави, обръщайки се към Габи с протегнати ръце, — толкова мило е от твоя страна, че ще ме придружиш. Не бих могла да пътувам сама без придружителка.

— Габи разбра, че не можеш да пътуваш сама и се съгласи да те придружи до Ню Орлиънс — вметна Марсел; най-добре беше Омор да не знае за плановете на Габи да напусне съпруга си.

Омор бързо прегърна Габи.

— Селест ужасно ще се зарадва на такава гостенка — добави тя. — Сигурна съм, че промяната на обстановката ще се отрази добре и на двете ни. — Омор мислеше за неотдавнашната загуба на Габи и за заминаването на Линет.

— Всичко е уредено — обяви Марсел. — Корабът ви заминава след два дни.

— Значи нямаме много време — скочи развълнувано Омор и хукна да приготвя нещата си. — Ти ще можеш ли да дойдеш с нас? — запита тя, преди да излезе от стаята, тъй като изведнъж се усъмни, че на брат ѝ може да не му е приятно да остане сам.

— Обещавам, че ще дойда, няма много да се забавя — отговори той, поглеждайки право към Габи. Доволна от отговора му, Омор забърза нагоре по стълбите, оставяйки го сам с Габи.

— Благодаря, Марсел — каза топло Габи. — Не само ми уредихте заминаването от Мартиника но ми дадохте и повод да го направя. Освен това ще имам и приятната компания на Онор. Но сигурен ли сте, че сестра ви ще погледне добре на гостуването на още един човек? Мислите ли, че ще се съгласи да стане гувернантка на децата ѝ?

— Не се тревожете, скъпа — засмя се леко Марсел. — Вече ѝ пратих писмо с един катер и Селест знае, че трябва да ви посрещне. Когато и аз пристигна, ще имаме достатъчно време да разискваме вашето бъдеще. Дотогава вие ще бъдете компаньонка и придружителка на Онор.

Марсел се надяваше, че когато и той на свой ред отиде в Ню Орлиънс, Габи по своя воля ще дойде при него. Щеше да я настани като своя любовница в голяма къща. Ако работите му се наредяха както искаше, той дори смяташе да продаде всичките си имения на Мартиника и да се премести за постоянно в Ню Орлиънс. Или пък всички можеха да се установят във Франция. Нямаше да бъде трудно да уреди подходящ брак за Онор във Франция, така щяха да бъдат далеч от Филип. Марсел изобщо не се тревожеше от това, че взема жената на друг мъж. Габи е твърде добра за Филип, мислеше той. Забавните флиртаджийки като Сесили или пък порочните вещици като Амали повече му подходат. Възможно беше дори да успее да уреди развода на Габи и сам той да се ожени за нея.

Габи бе застанала до Онор при перилата на „Южна звезда“, докато корабът навлизаше в устието на Мисисипи, а студеният зимен ветрец развяваше голите им. Отправи топъл поглед към Онор — възбудата на младото момиче започна да се предава и на нея. Пътуването към Ню Орлиънс беше извънредно приятно. Онор се бе погрижила Габи да не скучае и постоянното ѝ бърбрене често я спасяваше да не се задълбочава в мислите си за миналото.

Габи се уви по-плътено в топлото си наметало и мисълта ѝ отлетя към идващите празници и към Коледа. Беше се надявала на Коледа да бъде сред своето малко семейство в Белфонтен, но съдбата бе пожелала друго. Още не можеше да се примири, че нямаше да държи в ръцете си бебето, за чиято смърт Филип така безсърдечно я бе обвинил. Дори слънчевото настроение на Онор и приятната ѝ компания не можеха да пропъдят тези копнежи. Тя с тъга осъзна, че докато живее отделно от съпруга си, никога няма да люлее в прегръдките си собствено дете.

Когато Габи научи от Марсел, че „Южна звезда“ е един от корабите на Филип, отказа да се качи на борда и се съгласи едва когато Марсел ѝ се закле, че няма начин съпругът ѝ да научи, че тя пътува като пасажер. Марсел дори бе взел предпазни мерки — бе я записал в списъка на пътниците като госпожа Марсел Дювал. Освен това бе проверил внимателно този списък и бе открил, че никой друг от пътниците на „Южна звезда“ не спада към неговите приятели или познати. Поне според Габи заминаването ѝ от Мартиника бе станало в пълна тайна.

Скоро пред тях ся показаха градските укрепления и Габи се оживи почти колкото Онор, защото се връщаше в първия град, където бе стъпила на суша след пристигането си от Франция и който не бе престанала да обича. Спомни си за Жан Лафит и за своята приятелка Мари, запита се дали тези герои от отбраната на Ню Орлиънс още живеят на Баратария.

„Южна звезда“ пристанало един от дългите кейове и Онор започна да се визира в тълпата, търсейки сестра си. Но не можеше да види нито едно познато лице сред забързаните моряци и посрещани. За ужас на Габи обаче лицето на един човек, когото тя се надяваше никога повече да не види, се мярна в тълпата, която чакаше да бъде хвърлен подвижният мост и пасажерите да слязат. Габи само загледа безмълвно как Филип се качва на кораба, разменя няколко думи с капитана и се отправя точно към нея.

Онор забеляза Филип, докато приближаваше към тях, и възкликна изненадано.

— Габи! — извика тя. — Съпругът ти е в Ню Орлиънс и е дошъл да те посрещне! — Без да знае, че Габи и Филип са се разделили, Онор продължи въодушевено: — Толкова се радвам за тебе! Колко хубаво е така неочаквано да се срещнеш пак със съпруга си!

Габи трепна при тези думи, но нямаше време да измисли подходящ отговор, защото Филип вече се бе приближил.

— Скъпа — поздрави я той с престорена нежност, която прозвуча фалшиво в ушите на Габи — Толкова се радвам, че реши да дойдеш при мене за празниците.

Габи разбираше, че нежните чувства проявени от Филип, бяха само за пред хората. Той я прегърна и нежно я целуна. Ако не го познаваше по-добре, би повярвала, че Филип се радва да я види.

— Как... откъде разбра, че съм на „Южна звезда“! — заекна Габи, когато най-накрая си възвърна дар слово.

— По-късно — отвърна той. Думите му не обясняваха нищо но едно леко трепване на устата предупреди Габи, че трябва да мълчи — Най-напред трябва да намерим сестрата на Онор, а когато останем насаме, ще ти кажа това, което искаш да знаеш. Ще ти покажа и колко съм щастлив, че те виждам — добави той, пропускайки в гласа си многозначителен намек. Габи замръзна и едва успя да се въздържи да не се усмихне.

— Но, господин Филип — протестира незапознатата със ситуацията Онор, — Габи трябваше да бъде гостенка на Селест. Това означава ли, че плановете ѝ се променят? Марсел очаква Габи да бъде в дома на сестра ни, когато той пристигне. Знаехте ли, че Габи ще бъде у нас?

Габи преглътна буцата, която страхът бе препречил в гърлото ѝ. Невинните думи на Онор звучаха осъждащо дори за нея. Какво ще си помисли Филип, трепна тя.

— Сигурен съм, че брат ви ще бъде първият, който ще се съгласи, че аз и съпругата ми сме били доста време разделени — каза Филип с лекота, но и със стоманена нотка. — Тя ще дойде с мен на борда на „Наветрен“, където компанията ѝ ще бъде извънредно желана през дългите седмици, които ни предстоят. — Габи пребледня и щеше да протестира, но предупредителният поглед на Филип я накара да замълчи. — Елате, дами — добави той сухо, — трябва вече да слизаме.

Скоро след като слязоха на брега, те намериха и Селест. Тя ги чакаше в каретата извън района на пристанището и Габи въпреки себе си се усмихна, когато видя нежните погледи, разменени от сестрите. След малко си взе сбогом с тях и сълзи блеснаха във виолетовите ѝ очи, но здравата ръка на Филип я стисна болезнено и тя с мъка ги загледа как се отдалечават.

— Ще се срещнем пак на Мартиника — обеща Онор, стискайки ръката на Габи, преди да се качи в каретата. — Искате ли да предам нещо на брат си? — запита тя, без да вижда студения поглед в очите на Филип, когато чу да се споменава Марсел.

— Да — прошепна Габи, поглеждайки предпазливо към Филип. — Кажете му...

— Благодарете му, че се е погрижил съпругата ми да стигне жива и здрава при мен — намеси се Филип и спусна ръка, за да обгърне тънката талия на Габи.

Двамата останаха сами.

— Ще тръгваме ли, скъпа? — запита Филип.

Гласът му прозвуча тихо и напрегнато и коленете на Габи се разтрепериха. Какво ще направи той с нея? Според него нямаше никакво съмнение, че тя е решила да го напусне, и Онор, без да иска, бе издала, че Габи е била в градската къща на Марсел. Естествено той ще допусне най-лошото, помисли мрачно Габи.

Треперейки вътрешно, тя го остави да я отведе до мястото, където се извишаваше „Наветрен“. Поколеба се само за момент, преди да се поддаде на незабележимото побутване на Филип, и се заизкачва по подвижното мостче. Посрещна ги посивял мъж със сурова външност, когото Филип представи като капитан Бувиe, заместника на

капитан Жискар. Той явно я очакваше и след като я приветства, се оттегли.

Габи бързо стигна до каютата, която бе споделяла с Филип на идване от Франция. Той я бутна и тя залитна, влизайки вътре, хвана се за един стол, за да не падне, но не можа да се задържи права и се строполи в краката на Филип. Едва се сдържа да не се разплаче, когато той се извиси застрашително над нея с разкрячени крака, ръце на кръста и мрачно лице, много по-страшно от всичко което бе запомнила.

— Пак си се върнала към старите си номера, а, скъпа? — изрева той. — По лицето ти виждам, че си се надявала никога повече да не ме видиш. Съжалявам, че те разочаровах. — Стоманеният му поглед я държеше прикована към пода.

— Откъде знаеш, че съм се качила на „Южна звезда“? — запита Габи с повече дързост, отколкото ѝ бе останала в момента.

— Твоят любовник Марсел изпрати съобщение до сестра си по един от моите катери — обясни с рязък тон Филип. — Бях в Ню Орлиънс, когато пристигна, и капитанът предаде съобщението лично на мен. Познах името на сестрата на Марсел и прочетох писмото от любопитство, преди да го пратя по предназначение. Ако кажа, че бях шокиран, думата ще бъде слаба. — Той замълча и изгледа Габи обвинително. — Да науча, че собствената ми съпруга е станала държанка на мъжа, когото презирам — ето това не бих нарекъл добра новина. Откога Марсел е твой любовник? Откога живееш с него? Предполагам, че из цял Сен Пиер се говори за безсрамното ти поведение. И още по-ужасно е, че си използвала горката невинна Онор за прикритие на любовната си афера.

Габи понечи да стане, но Филип я задържа на пода с обувия си с ботуш крак.

— Не е това, което си мислиш, Филип! — започна да отрича Габи. — Марсел е мой приятел, нищо повече! Ако знаеше защо...

— Не искам да го чуя! — изрева Филип, вдигайки крака си от корема ѝ. — Да не мислиш, че съм забравил или простил твоята история с капитан Стоун? Явно невинното момиче, което искаше да стане монахиня, се е превърнало в развратница и убийца.

Габи трепна, запушвайки уши, за да не чува жестоките му и обидни думи.

Как може да е толкова самонадеян, възмущаваше се тя. Как смееше да я осъжда, след като го бе заварила с любовницата му. И каза на глас:

— Съжالياвайте, Филип. Неправилно ме обвиняваш. Няма ли да ме изслушаш, преди да ме осъдиш? Не само аз съм сгрешила.

Думите ѝ явно докоснаха оголен нерв, защото потъмнялото му лице стана свирепо.

— Стига! — заповяда той. — Отегчаваш ме. — И ѝ хвърли поглед, пълен с отврата. — Ставай!

Когато Габи не помръдна, Филип я хвана за ръцете и грубо я изправи на крака. Сивите му очи се присвиха внимателно, погледът му слезе от лицето ѝ и многозначително се плъзна по закръгленото ѝ тяло.

— Изглеждаш напълно възстановена — изрече той. — Явно Марсел се е съобразявал със здравето ти.

Той я притегли насила в обятията си, пръстите му се впиха в меката коса на тила ѝ, стиснаха я и я обездвижиха, за да я подготвят за бруталното нападение на твърдите му устни. Тя не можеше да помръдне и едва дишаше под контролираната жестокост на неговата страст. Габи чувстваше равномерното биене на сърцето му, усещаше твърдото му тяло, опряно до нейното, кораво и неподатливо като самия него. Другата му ръка похищаваше нежните извивки на тялото ѝ. Тя стоеше вцепенена, неподвижна под яростната му атака, докато той не се отдръпна отвортен от нея, защото усещането за напрегнатото ѝ, съпротивляващо се тяло го вбеси.

— Да не би да предпочиташ нежното докосване на твоя любовник пред моето? — запита Филип с леден глас.

Гневът накара Габи да избухне.

— Може би предпочитам.

И веднага съжали, че го е предизвикала, защото се намери вдигната във въздуха и хвърлена на леглото, прикована под наказващата мощ на Филип. Той я съблече сръчно, слабата ѝ съпротива само подклаждаше решимостта му. Когато от нея паднаха и последните късчета облекло и тя остана гола и открита, Филип мълчаливо и мрачно съблече собствените си дрехи. Със замъглени очи Габи видя колко е възбуден и извърна глава от странно смущаващата гледка, каквато представляваше силното му мъжествено тяло. Той се засмя сардонично, когато я видя накъде гледа.

— Какъв съм в сравнение с другите ти любовници? — подигра се той. — Сигурно още не си забравила силата на страстта ми?

Разярена от думите му, Габи се опита да го удари, но юмруците ѝ веднага бяха пленени и приковани над главата ѝ. Филип се отпусна с цялата си тежест върху нея, гърдите ѝ бяха смазани под масивния му гръден кош. Габи освободи едната си ръка и посегна инстинктивно към очите му. Той отметна назад глава и ноктите ѝ досегнаха врата му отстрани; от драскотината потече кръв.

Сивите му очи проблеснаха от гняв и същевременно от страст.

— Не се бори с мене, малка вещице — предупреди я той заплашително. — Аз те притежавам. Ти си моя. Мога да те взема, когато поискам. Такъв е законът.

И изви ръката ѝ, за да я отведе нагоре при другата. Ръцете ѝ изтръпнаха, усещаше, че още малко и раменните ѝ стави ще се изкълчат. Тя гледаше с перверзна наслада как кръвта от драскотините по врата му капе на гърдите ѝ. Почти жестоко Филип впи уста в треперещите ѝ устни, докато свободната му ръка тормозеше тялото ѝ. Гневни сълзи напиреха в очите на Габи, но тя не направи нищо, за да възпре атаката му. После, без никакво предупреждение, тя усети промяна в него, тялото му се отпусна и той почти нежно започна да изследва влажните ъгълчета на клепачите ѝ, нежната извивка на бузата ѝ, ямката в основата на шията ѝ. Учестеното му дишане пареше кожата ѝ, предизвиквайки у нея неподдаващи се на овладяване тръпки, докато устните му отпечатваха яростни целувки върху твърдите връхчета на гърдите ѝ.

Нисък стон неволно се изтръгна от гърлото на Габи и когато го чу, кремъчните очи на Филип проблеснаха в див триумф. Тя толкова отдавна не се беше любила, че когато Филип събуди дремещата ѝ страст, тя едва успяваше да съдържа напирещите чувства. Тялото ѝ си спомни нежността, която той можеше да проявява, и пожела още веднъж да я изпита. Но наченките от нежност изчезнаха, когато Филип продължи безскрупулния си набег върху нея.

Габи се вцепени под него, всички мускули се напрегнаха, за да го отхвърлят, но усилието само го подтикна още повече да я нарани. Стегнатите мускули на бедрата му се притискаха в нежното ѝ тяло, ръцете му опустошаваха плътта ѝ така решително, че тя не можеше да се противи. Когато Филип проникна в нея, тя изкреця от болка, но

когато той продължи да се движи в нея, я обзе все по-нарастваща слабост, първичен стремеж да се отдаде, който нямаше нищо общо с желанието ѝ за съпротива.

По своя собствена воля тялото на Габи започна да се движи в ритъм, за да посрещне тласъците на Филип. Усещайки, че тя се предава, Филип пусна ръцете ѝ и те веднага се обвиха около врата му, карайки го да прониква по-дълбоко в нея. Сега нямаше как Габи да се бори с него, нямаше как да отказва нито на него, нито на себе си. Див стон се изтръгна от гърлото ѝ и изведнъж двамата се озоваха отнесени в морето на екстаза.

Когато Филип най-накрая се отдели от Габи, тя се обърна настрана, за да не види той сълзите ѝ. С горчивина си спомни как ѝ бе изневерил с Амали, как сурово я бе обвинявал, и намрази тялото си, задето му отвърща, почти толкова, колкото мразеше и самия Филип. Дочувайки слабото ѝ хлипане, Филип се надигна на лакът и каменната маска веднага падна от лицето му, докато мълчаливо и внимателно се вглеждаше в нея. Внезапен прилив на чувства се разля в него, но почти веднага очите му някак си се затвориха и той отново наложи на лицето си маската на студена сдържаност. Хвана Габи и я обърна към себе си.

— Не ти ли харесва да се правиш на курва за собствения си съпруг? — Сардоничната му усмивка я пронизваше като меч, думите завъртаха острието по-ефикасно, отколкото ръцете му биха могли. — Не искам от тебе повече от това, което любовниците ти биха очаквали.

— Филип, моля те, изслушай ме — извика разгневено Габи, решена да го накара да я разбере. — Марсел и аз...

— Достатъчно! — заповяда Филип, прекратявайки насилствено протестите ѝ. — От днес нататък красивите ти устни няма да изричат името на друг мъж. Няма да бъдеш достъпна за друг освен за мене. Ще ми служиш и ще зависиш от моята милост.

— Какво ще стане, когато се върнем в Мартиника? — запита — Габи, борейки се с гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ.

— Нищо няма да се промени — заяви уверено Филип.

— А Амали? Тя ще споделя ли ласките ти?

Лицето на Филип потъмня; Габи вътрешно се сви, защото добре познаваше избухливия му характер.

— Какво правя с Амали, не е твоя работа — избухна той.

— Тогава ти желая приятно прекарване с нея — ухапа го Габи. — Тя може да ти роди някое копеле, но само аз мога да ти дам наследник.

За миг тя помисли дали да не каже на Филип за нощта, когато Амали я бе отвлякла от леглото ѝ към олтара на Дамбала, но бързо прогони тази мисъл, разбирайки, че в сегашното си състояние Филип няма да ѝ повярва. Въздъхна жално и се обърна с гръб към него.

Филип обаче не беше готов да ѝ позволи да му се противи. Притисна я към силните си гърди и мощните си бедра и започна да изследва тялото ѝ със студена, методична страст, която я накара да замръзне до кости. Бранейки се срещу чувствата, които пръстите му предизвикваха, Габи оставаше хладна, докато Филип се наслаждаваше на похитената ѝ плът. След миг тя се учуди на нежността в гласа му, когато той изрече името ѝ, преди екстазът да го връхлети.

Когато се засити, Филип стресна Габи — стана рязко и бързо се облече, сякаш нямаше търпение час по-скоро да се отърве от нея. Тя нямаше откъде да знае, че той е шокиран и смутен от това, че не може да съдържа чувствата си. Фасадата ѝ на крехка уязвимост го бе развълнувала повече, отколкото бе склонен да си признае. Бягайки от бурята, която се бе разразила вътре в него, Филип изхвъркна като вихър от каютата, като по пътя към вратата взе всички дрехи на Габи, и ги отнесе със себе си. Щракването на ключалката отекна гръмко в ушите ѝ.

Габи запухтя от ярост. Бе оскърбена и унижена. Прилошаваше ѝ, като си помислеше, че ще бъде използвана като сексуална играчка! В следващите дни Филип се връщаше от време на време в каютата, за да ѝ донесе храна и да се възползва от нея, когато нагонът го овладееше, като я осведоми, че я държи затворена, защото не може да ѝ се довери. Щом излязат в открито море, дрехите ще ѝ бъдат върнати и ще може да излиза свободно на палубата... но само ако се държи добре и ако обещае, че няма да привлича вниманието на екипажа с истерични избухвания. По време на така наричаните любовни атаки на Филип Габи устояваше на възбудата, но трайната ѝ съпротива само я правеше още по-желана в неговите очи. Горчивите ѝ думи и отчужденото ѝ тяло го караха да се възползва още по-дивашки от нея, отколкото бе възнамерявал, и често пъти се оттегляше по-сърдит на себе си, отколкото на нея.

Габи наблюдаваше мрачно през илюминатора как „Наветрен“ навлиза в Мексиканския залив и потръпна въпреки одеялото, с което бе наметнала изпонатъртеното си тяло. Филип още не ѝ беше върнал дрехите и студеният въздух я хапеше до кости. Питаше се защо той просто не се откаже от нея и да я пусне да си върви. Сигурно някъде на света съществува жена, която той да харесва повече, достатъчно покорна, за да му угоди.

С мрачна решителност Филип искаше да пречупи волята на Габи, но поради някаква неизвестна причина не можеше да се застави да я отстрани от себе си. Когато погледнеше във виолетовите ѝ очи, се усещаше разкъсан на парчета. Понякога не искаше нищо друго, освен да я прегърне и да я задуши от нежност и любов. А имаше и моменти, когато студеното ѝ, отблъскващо го тяло и хапливите ѝ думи направо го вбесяваха. Но той бе решил да я има, независимо дали ще е доброволно или насила. В такъв момент за него нямаше значение дали тя му отвърща, или остава пасивна. Никога повече нямаше да си позволи да мисли за нея като за нещо друго освен инструмент за утоляване на страстта му. Никога вече няма да остави душата си оголена пред някоя жена или да отдаде с доверие сърцето си.

Тъй като Габи не показваше никакви признаци, че ще се подчинява, Филип задържа дрехите ѝ като наказание. Надяваше се, че унижението и оскърблението, на които я бе подложил, скоро ще я накарат да му се моли, но бе сбъркал. Тя мълчеше и се държеше дистанцирано. Колкото и да не му се искаше да го признае, ужасно му липсваше страстта на Габи, нежната ѝ реакция на неговото любене. Насилието му я нараняваше, но същността ѝ оставаше незасегната, а това накара Филип да промени тактиката си. Може би имаше по-лесен начин да я опитоми, начин, който повече щеше да ѝ хареса, но въпреки това нямаше да позволи той да изгуби властта си над нея.

Точно преди „Наветрен“ да акостира в Чарлстън, той върна на Габи дрехите и ѝ каза, че може да ходи където иска по палубата. Тя го изгледа подозрително, но веднага се напъха в дрехите и отново доби известно достойнство. Макар че Филип я предпочиташе гола, внимателно метна наметалото на тесните ѝ раменца, преди да отвори вратата, за да може тя да излезе заедно с него на чистия хладен въздух навън.

Сякаш бяха минали векове, откакто за последен път бе излизала навън, и Габи вдъхна с упоение соления въздух, чувствайки се като пуснат на свобода затворник. Филип не можа да не се усмихне, като я видя как се наслаждава на повторно придобитата си свобода. Дъхът спря в гърлото му при вида на омайващата гледка, която представляваше тя с развети от вятъра сребристи коси и поли, които се оплитаха около краката ѝ. В този момент Филип я желаше повече, отколкото когато и да било досега!

Без никакво предупреждение той я сграбчи за лакътя и я помъкна към каютата. Макар че явно бе разочарована от толкова краткия си престой на палубата, Габи не се възпротиви. Когато влязоха вътре, Филип сепнато отбеляза първата и проява на истинска топлина към него, откакто насила я бе накарал да се присъедини към него на борда на „Наветрен“.

— Благодаря, Филип — усмихна се тя плахо. — Надявам се, че следващия път ще мога да остана по-дълго на палубата.

Обвивайки сърцето си в броня срещу женския ѝ каприз, той заповяда рязко:

— Съблечи се!

— Какво?!

— Чу ме!

— Но защо? Току-що ми ги върна — изплака протестиращо Габи. — Какво съм направила?

Нищо не си направила и скоро ще ти ги върна — обеща Филип и очите му внезапно се замъглиха от желание.

Нямаше начин Габи да изтълкува погрешно намеренията му. Жадното му изражение и втвърдяващото се тяло ѝ подсказваха, че той ще постигне своето със или без нейното доброволно сътрудничество. С тъжна въздишка тя свали дрехите си, сгъна ги спретнато и ги сложи на един стол. Когато свърши, Филип се беше съблякъл и тя се намери в силните му ръце, които я отнесоха в миг на леглото. Габи замря в мигновена съпротива, но когато си спомни колко хубаво се чувстваше, когато беше прилично облечена и имаше известна свобода, тя се отпусна в прегръдките му и позволи на бавната възбуда, овладяваща тялото ѝ, да я върне към времето, когато устните и ръцете му бяха водени от любовта. Дори сега Филип успяваше да я хвърли във вихъра на дивата страст и този път, независимо от все по-нарастващото си

желание, той специално се постара да я задоволи, преди да се поддаде на собствения си екстаз. Навлезе в нея толкова нежно, че Габи неволно изпъшка от наслада и го привлече дълбоко в себе си.

— Господи, ти си истинска вещица! — изстена той, изгубен в морето на желанието.

За един кратък миг вечност нищо друго нямаше значение за Габи, само мъжът, който я отнасяше отвъд пределите на блаженството. Нямаше я Амали, нито Марсел, нищо освен избухващия наоколо ѝ свят, където само Филип имаше властта да я отведе. Когато последните изблици на конвулсиите я разтърсиха, тя се усмихна на Филип, но усмивката замръзна на устните ѝ, когато зърна сардоничния му израз и самодоволно извитите му устни.

— Това повече ти прилича, скъпа — ухили се широко той, докато ръцете му леко галеха корема ѝ. — Знаех, че няма вечно да ми се противиш. Добре съзнавам на какво е способно това твое омагьосващо тяло, защото добре съм те научил. Надявам се, че и другите след мене са оценили усилията ми — завърши той с върховна жестокост.

Габи ахна, бели точки затанцуваха пред разярения ѝ поглед и преди Филип да се усети, той почувства как дланта ѝ се залепя със силен замах на бузата му. Инстинктивно върна удара и огромната му ръка нанесе много по-голяма вреда, отколкото крехката ръчица на Габи.

Главата на Габи клюмна назад, кръв изпълни устата ѝ, а смаяният ѝ поглед се втренчи невярващо във Филип. Тя потисна сълзите, но не можа да прогони израза на болка от лицето си. Шокиран от това, което бе направил, Филип скочи от леглото, намокри една кърпа в легена с вода и внимателно изтри кръвта от устата ѝ, а гневът му се стопи в изпълнено с угризения разкаяние, което не можа да изрече на глас. После той я залюля в ръцете си и нежно я зауспокоява, докато тя не заспа, все още хлипайки леко до гърдите му.

Габи не само получи обратно дрехите си, но ѝ бе позволено и да се разхожда из кораба. Откакто я удари, Филип не се бе опитвал отново да я има, освен през дългите нощни часове, когато споделяха леглото. Под булото на нощта той ѝ се наслаждаваше до насита, понякога с неимоверна нежност, друг път дивашки, но винаги в мълчание. Тялото на Габи реагираше автоматично дори когато умът ѝ се съпротивляваше на начина, по който Филип се възползваше от нея.

За голямо нейно учудване Филип я заведе на брега в Чарлстън, настани я в екипаж под наем и ѝ показа забележителностите на града. Макар че денят беше студен, зимното слънце грееше ярко и разходката много ѝ хареса. Магазините бяха пълни със стоки заради Коледа, която беше само след една седмица, и Габи с тъга помисли, че на борда на „Наветрен“ я очаква един безличен празник.

След като го бе предизвикала да я удари, Филип се опитваше да сдържа страстта си към нея, но когато пред мисления му взор се изправеше разкошното ѝ тяло, щом си представеше огромните ѝ виолетови очи, блестящи от желание, той усещаше как го обзема сила, несравнимо по-голяма от собствената му слаба воля. Поради някаква необяснима причина Габи му беше необходима като храна и вода, циркулираше в кръвта му като същинска болест. След болката, която Габи му бе причинила, той като че ли не би трябвало да иска да има нещо общо с нея, но Филип се бе вкопчил в нея и не искаше да я отстъпи другиму. Габи беше негова; никога повече друг мъж нямаше да наложи клеймото си върху нея. Той бе решен да я използва, да я разнищи, да не остави у нея капчица собствена воля. Само тогава щеше да я върне в Белфонтен.

Коледа дойде и си отиде без фанфари. Филип бе останал глух за молбите на Габи да я заведе пак на брега. Тя искаше да си купи малък модел на витлеемската ясла, който да ѝ напомня за Коледа независимо колко празен щеше да бъде самият празничен ден. Предната нощ бе навалял лек сняг и Габи копнееше да стъпи на побелялата земя. Но Филип отиде сам на брега, след като отново взе дрехите на Габи. Щеше да отсъства целия ден, за да урежда товаренето на памук и тютюн, и не ѝ се доверяваше... дори затворена и заключена. Предвидливо ѝ бе донесъл малка печка, за да се топли, и достатъчно одеяла, за да се увива с тях.

— Защо продължаваш да ме унижаваш, Филип? — запита Габи, преди той да тръгне. — Ако толкова ме мразиш, защо ме държиш при себе си?

— Никога няма да те пусна да си идеш, Габи — каза той, сдържайки чувствата си. — Ти си моя. Повече никой мъж няма да те притежава.

Денят напредваше и стомахът на Габи започна да се свива от вкусната миризма, която проникваше в каютата откъм корабната

кухня. С всеки изминал час ставаше все по-ясно, че Филип е забравил да поръча да ѝ донесат храна и тя се разяри от това пренебрежение, още повече пък на Коледа. Стъмни се и запасът от дърва за печката се изчерпи. Габи се сви на леглото, мъчейки се да се спаси от студа. Заспа, но преди това си обеща, че при първия удобен случай ще напусне Филип.

Беше почти съмнало, когато Филип се върна, но Габи спеше така дълбоко, че не го чу как се движи малко несигурно из каютата, ругаейки, когато се спъваше в мебелировката. Вмъкна се в леглото и попи топлината от нея, придърпвайки я грубо към себе си. Внезапният контраст между топлото ѝ тяло и неговата студена кожа я накара окончателно да се събуди. Силната миризма на уиски я блъсна в ноздрите, долови и лекият оттенък на мускусен парфюм. Габи се задърпа, но не можа да се пребори, той беше несравнимо по-силен от нея.

— Искам те — промърмори той завадено, докато ръцете му залепваха на гърдите ѝ.

— Ти си пиан! — възкликна тя. — И... и си бил с друга жена!

— Имам нужда от тебе — настояваше пиански Филип.

— Върви там, откъдето идваш! — изфуча ядосано Габи.

— Искам само тебе — изломоти той и отпусна мускулестото си тяло върху крехкото ѝ телце. — Обичай ме, Габи. Покажи ми какво привлича мъжете към тебе.

— Отвращаваш ме, Филип!

— Но не мога да ти се наситя.

Сякаш за да докаже думите си, той навлезе грубо в нея и я накара да извика от болка, преди да се отпусне, държейки се далеч от пианския му дъх. Накрая, след като той свърши, Габи си отдъхна, когато тялото му се отмести от нейното. Филип заспа почти веднага. Габи обаче остана будна дълго време, свита на топка.

Макар че не бе спал много през нощта, Филип се събуди пръв. Габи се бе обърнала към него и нежният ѝ дъх галеше бузата му. Сърцето му спря за миг и той се зачуди как може да се отнася така с нея. Взря се напрегнато в лицето ѝ. То беше изключително, спиращо дъха и предизвикателно, нежността и чистотата му не издаваха истинската ѝ природа. Филип изруга, ставайки от топлото легло, бързо

се облече и излезе от каютата, след като хвърли бегъл поглед към това, което бе приготвил от предната вечер.

Габи се събуди бавно, лениво протегна ръце и крака. Посегна инстинктивно към Филип и отвори очи, когато ръцете ѝ не срещнаха топла плът. Надигна се и виолетовите ѝ очи се отвориха широко, когато видя миниатюрната ясла, поставена върху моряшкия сандък на Филип. До нея имаше малка кутийка, обвита в крещяща хартия и превързана с огромна панделка. Габи стана от леглото и тръгна към яслата, започна да взема една по една малките, ръчно изрязани фигурки и да се възхищава на изкусната им изработка. Едва след като бе разгледала подробно яслата, тя си позволи да се съсредоточи върху кутийката, докосна я предпазливо, преди да я вземе, и ръцете ѝ се разтрепериха, докато развиваше хартията. Сякаш очакваше нещо да скочи отгоре ѝ, но накрая, когато капакът се отвори, Габи ахна смаяна и зашеметена от това, което видя вътре. Сгушени в гнездо от мек памук, в кутийката лежах аметистови обици, чийто цвят съвършено копираше цвета на очите ѝ. Как беше възможно Филип да я използва толкова долно и същевременно толкова да го е грижа за нея, че да ѝ купува такъв скъп подарък? Никога нямаше да разбере странния мъж, за когото се бе омъжила. Противоречиви чувства се бореха в гърдите ѝ. Всичко у Филип бе противоречиво. Само трябваше да я докосне, за да я възнесе към екстаза... или да я низвергне в адските бездни.

Настоятелно чукане на вратата я изтръгна от размислите. Тя запита разсеяно:

— Кой е?

— Морякът Лавил, госпожо Сен Сир — отвърна мъжът, застанал зад вратата. — Може ли да вляза? Съпругът ви нареди да донесе сандъка с вашите дрехи в каютата.

— Влезте — каза Габи изненадана, когато вратата се отвори без ключ. Да не би Филип да е забравил да я заключи, помисли тя смутена. Каква игра играе пък сега?

Ако на моряка Лавил му се бе сторило чудно защо Габи стои облечена само с одеяло, не го показва с нищо. Не се почудиха и двамата моряци, които внесоха сандъка ѝ. Сложиха го в ъгъла на каютата, пожелаха ѝ весела Коледа и излязоха, затваряйки внимателно вратата. Колкото и да се напрягаше Габи, не чу многозначително щракване, което да ѝ подсказже, че пак е затворничка.

С радостен вик Габи се хвърли върху сандъка и разбра, че дрехите, които си бе донесла от Мартиника, до една са вьтре. Отмести настрана някои от по-леките рокли, неподходящи за северния климат, и избра една лека вълнена рокля в красив розововиолетов оттенък. Избра обточени с дантела долни дрехи и чехли в цвета на роклята, остави ги настрана и се изми с ледената вода от легена, който стоеше на умивалника. След като се облече бързо в студения въздух на каютата, Габи взе сребърната си четка и започна да разресва сплъстените си сребристи къдрици, докато станаха отново гладки и блестящи. Едва бе свършила, и Филип влезе с голям поднос в ръце. Вкусната миризма, която се носеше изпод лепената салфетка, накара слюнките ѝ да потекат.

— Много ти отиват — каза той, докато острият му поглед се спускаше по пищните ѝ извивки, — но аз те харесвам повече без тях.

После очите му доловиха отблясъка на обиците. Като го видя накъде гледа, Габи автоматично вдигна ръце към ушите си.

— Благодаря, Филип, прекрасни са. — Лицето му омекна за момент, преди отново да надене суровата си маска на безразличие. — И яслата, толкова е хубава. Но нямам какво да ти дам в замяна.

— Коледа е време за радост, независимо какво е направил човек — измърмори той, видимо смутен.

Взе ръката ѝ и я отведе към масата, където грижливо бе наредил празничния обяд, подканвайки я да яде, докато е топло.

Габи се нахвърли на храната почти лакомо и докато я гледаше как яде, без да откъсва очи от лицето ѝ, Филип имаше достатъчно време да размишлява върху причините за своята щедрост. Снощи малко оставаше да не се върне на кораба. Когато бе свършил работата си, се бе опитал да се сбогува с Гордън Блейк, с когото водеше преговорите за тютюна. Но Блейк бе настоял да го заведе у дома си за коледна вечеря. Нямахше начин Филип да отклони поканата под благовиден предлог, затова нерешително се съгласи да се присъедини към Блейк и семейството му в тяхната разкошна къща за една късна вечеря. Освен Блейк и жена му там бяха двамата им сина и красивата им черноока дъщеря Лий Ан, чиито едва прикривани закачливи погледи преследваха Филип през цялата вечер. По-късно той се остави да го убедят да прекара нощта в дома им, а блясъкът в очите на Лий Ан обещаваха нещо повече от една добра нощна почивка.

Щом остана сам в стаята си, Филип се съблече, пъхна се под чаршафите и веднага потъна в пиянски сън, тъй като брeндитo, което бе изпил на вечерята, доста го бе зашеметило. Събуди се объркан и замаян, стреснат от шумоленето на чаршафите. Опита се да стане, но болката в главата го накара отново да се отпусне тежко на възглавницата. Едно гладко копринено тяло се мушна в прегръдките му и ръцете му неволно посегнаха да притеглят гъвкавата, податлива плът на Лий Ан към треперещото му от възбуда тяло.

Тя изстена и той потърси устните ѝ, докато остатъците от пиянството му се изпаряваха в топлината на податливите ѝ откренати устни, отначало покорни, а после все по-властни. Ръцете ѝ напипаха члена му и го обхванаха, без да оставят никакво съмнение относно намеренията ѝ. Тя се превърна в дива котка, драскаща, хапеща, поглъщаше го с устни и тяло. Но макар че плътта му реагираше на нейната, мислите на Филип се отклоняваха към Габи, пленница в тясната каюта, която сега сигурно бе вече студена и неприветлива, а нейната самота и отчаянието ѝ бяха причинени от неговото безсъвместно отношение.

Нямаше начин Лий Ан да позволи мислите на Филип да се насочват към друга жена — тя го притегли навътре в жадната си плът с вик на наслада, приветствайки с възторг силния му и жесток тласък, караше го да прониква още по-навътре с нежни насърчителни думи. Поради някаква все още неясна причина Филип искаше да накаже Лий Ан, защото не е жената, която наистина желаше да има в леглото си, но колкото повече се опитваше да я нарани, с толкова по-силни викове го насърчаваше тя. За неудоволствие на Лий Ан Филип твърде скоро се отмести от нея с отвратено изсумтяване, което тя погрешно взе за признак на задоволство. Почти веднага се чу тихото ѝ равномерно дишане и той разбра, че е заспала.

Все още замаян от многото алкохол, Филип не искаше нищо друго, освен да се върне на „Наветрен“ при Габи. В действителност нещо го подтикна да стане и да се облече. Без да хвърли прощален поглед към спящата Лий Ан, доволно свита на леглото му, той безшумно излезе от къщата и въпреки късния час се запъти право към най-близкия бижутериен магазин. Заблъска по вратата, докато съненият сърдит собственик не дойде да му отвори. Но когато разбра,

че Филип иска да купи едно от най-скъпите му бижута, гневът му веднага се уталожил.

Сега, докато гледаше мълчаливо как Габи поглъща закуската, погледът му омекна, когато си спомни как за пръв път бе събудил страстта ѝ. Тя яростно се бе съпротивлявала на честите му нападения над безпомощното ѝ тяло, докато накрая бушуващата буря и собствената му страст не бяха запалили искрата на реакцията, отрицвайки една страст, която той знаеше, че дреме у нея. Той трепна, осъзнавайки, че я предпочита благосклонна и готова за него, и със съжаление си спомни за любящата жена, каквато някога беше Габи.

Габи се облегна на стола, бутна настрана празната си чиния и въздъхна доволно.

— Не мога да си спомня откога не съм яла толкова вкусно нещо — изрече тя, усмихвайки се като котка, която току-що е докопала пълна паница сметана.

— Не мога да си спомня откога не си яла толкова много, малката ми — отвърна Филип с широка усмивка, която размрази каменната му физиономия. — Освен когато...

Изведнъж той млъкна и се взря напрегнато в нея, очите му проследиха внимателно чертите ѝ и се спуснаха по стройното и като тръстика тяло. Стана рязко и излезе от каютата, като внимателно затвори вратата, но без да я заключва.

По-късно през деня Габи смело отвори вратата на каютата си и излезе предизвикателно на палубата, а вирнатата ѝ брадичка приканваше всеки, който иска, да се опита да я спре. С учудване констатира, че корабът е почти пуст, навярно хората бяха отишли на брега да празнуват Коледа. Макар че вятърът бе пронизителен и студен, слънцето грееше ярко и Габи обърна лице към топлинката. Без никакво предупреждение до лакътя ѝ изникна Филип.

— Внимавай да не настинеш на този студен вятър, скъпа — предупреди я той и Габи се смути от рязката промяна в настроението му.

— Нима това те засяга, Филип? — запита тя, обръщайки се с лице към него, а виолетовите ѝ очи се разшириха въпросително.

— Разбира се, малката ми — отвърна той рязко. — Няма да имам никаква полза от тебе. Едно слабо тяло не ме привлича с нищо.

Габи пребледня и трябваше да се хване за перилата, за да не падне. Щеше ли някога да стане неуязвима за жестокостите на Филип, помисли тя с огорчение, прегръщайки обидата, заседнала в гърлото ѝ. Обърна се и нарочно се отдалечи от него, но той я настигна и двамата заедно влязоха в каютата.

— Утре заминаваме от Чарлстън — каза той с привидно безразличие в гласа.

— И се връщаме в Мартиника? — запита Габи с надежда.

— Не, следващата ни спирка е Норфък.

— Това означава, че още много седмици ще бъдем в морето — изрече Габи тревожно.

— Да — бе хладният отговор на Филип. — Може би през идващите седмици ще научиш какво означава верността.

— Точно както и ти — отвърна меко Габи и бавна усмивка повдигна краищата на устните ѝ, отговаряйки на стреснатия поглед на Филип.

Студените, носещи дъжд ветрове забележимо удължиха времето, необходимо за да се стигне до Норфък. Ден след ден Филип настоятелно изискваше да упражнява своите съпружески права, понякога без да се съобразява с чувствата на Габи, а друг път толкова нежно, че тя не знаеше какво да мисли. Ако в известен момент от странните им взаимоотношения тя усетеше дори най-малко омекване от страна на Филип, той веднага го отричаше със сурови заплахи и хладно пренебрежение.

В деня, в който на хоризонта се показва Норфък, Габи стоеше при перилата, където духаше силен вятър. Развълнуваното море не позволяваше да се пази равновесие. Изведнъж в гърлото ѝ се надигна гадене и колкото и да се опитваше, не можа да се сдържи и повърна закуската, която току-що бе изяла. Замайването я накара да се олюлее и точно когато с ужас помисли, че може да падне през борда, едни силни ръце я сграбчиха през кръста и тя усети, че я отделят от палубата.

Габи отвори бавно очи и когато зрението ѝ се проясни, видя, че лежи на леглото и Филип нежно бърше лицето ѝ с мокра кърпа.

— По-добре ли се чувстваш? — запита той със загриженост, която се усещаше най-малкото в гласа, макар и не в очите.

— Да, Филип — отвърна Габи, опитвайки се да стане.

— Не, недей още да ставаш. Нямам желание да те видя просната в краката ми.

Габи послушно се отпусна отново на възглавниците. Нямахше нужда някой да ѝ казва какво е предизвикало гаденето ѝ или какво я е накарало да повърне. Знаеше без никакво съмнение, че отново е бременна! Дали Филип ще се зарадва, запита се тя, поглеждайки го внимателно. Тя никак не се радваше!

Филип сложи ръка на корема ѝ и запита:

— Чие е детето, Габи?

Обвинението я шокира.

— Господи, Филип, как можеш да питаш подобно нещо? Само ти би могъл да бъдеш баща на детето ми!

— А ти откъде си толкова сигурна? — изрече той с леден глас. — Аз те взех дори по-малко от две седмици, след като напусна Дювал. Няма начин да съм сигурен кой е бащата на детето ти.

— Филип! Моля те, повярвай ми! Нямах никой освен тебе!

— Не си хаби думите, скъпа. Познавам Дювал, също както и твоята пламенна натура. — Той дръпна ръката си от корема ѝ и започна да се разхожда из малката каюта. — Виновен съм аз — продължи Филип горчиво, — защото те взех, без да помисля, защото позволих на чувствата да замъглят разума ми. Заклевам се, че вече никога няма да се оставя в плен на съмненията относно бащинството на дете, заченато от моята съпруга. Господи, Габи, какво направи ти с мене!

Габи почти го съжали.

— Нищо не съм ти направила, Филип — възрази тя. — Но виждам, че според тебе аз съм се провинила в изневяра. Ако не ми вярваш, остави ме да си вървя. Сама ще се справя и ще осигурявам живота на детето си и без тебе. Разведи се с мен! Сега вече това не е невъзможно. Само не се отнасяй така с мене!

— Не мога да те оставя! — извика Филип с мъка в гласа. — Не разбираш ли? Не, явно, че не разбираш — каза той, отговаряйки на собствения си въпрос. — Как би могла, когато и аз сам не се разбирам. Ти си в кръвта ми, в мозъка ми. Твоят аромат, твоят допир, твоят вкус са винаги с мен. Ти си моя и никога няма да те пусна да си отидеш. Никой мъж няма да те има. Може да мразя това, което ми направи, но не мога да те пусна да си идеш. Ти си храна за душата и тялото ми!

Измъчените му думи шокираха и озадачиха Габи, която го слушаше с невярващ поглед във виолетовите очи. Как е възможно той да има нужда от нея, но да не я обича? Не можа да не зададе въпроса, който пареше на устните ѝ:

— Ами бебето? Какви чувства изпитваш към детето, което нося? — запита тя колебливо, знаейки, че отговорът му може да промени живота ѝ.

Филип мълча тъй дълго, че Габи помисли, че не я е чул. Когато накрая заговори, в душата ѝ се настани неизмерима празнота.

— Кълна се, не вярвам, че аз съм бащата на това дете — призна той. — Ще направя всичко възможно да бъда добър баща, защото има

някаква вероятност детето да е мое. Не мога да ти обещавам нищо друго.

От думите на Филип Габи почувства хладни тръпки по гърба си. Не можеше да понесе мисълта, че първородното дете на Филип ще бъде третирано не както всички други деца, които биха могли да имат. В сърцето си тя знаеше, че няма избор, че трябва да напусне Филип и да отгледа детето си с цялата си любов и привързаност, които то заслужаваше.

— Когато детето се роди — продължи Филип, — няма да те изпускам от очи, докато не заченеш отново, защото едва тогава ще съм сигурен, че моя собствена плът и кръв ще наследи Белфонтен, а не някакво копеле.

— Чудовище такова, отвратително създание! — изхлипа Габи, скочи от леглото и го заблъска безсилно с малките си юмручета. Бе обзета от отчаяние чувстваше се победена и смазана. — Ще обичам това дете повече от всички други, които можеш насила да ми направиш!

Очите на Филип станаха черни от гняв и той я отхвърли от себе си. В собствените му мисли нейните думи укрепиха убедеността му, че Габи носи детето на Дювал. Разгневи се още повече, когато осъзна, че я иска независимо че знае колко голямо е нейното предателство. Изхвъркна от каютата, сериозно решен да няма нищо общо вече с нея. Когато свършеше работата си в Норфък, щеше да нареди „Наветрен“ да се върне обратно в Мартиника и там щеше да заключи Габи в Белфонтен и да я наблюдава строго, защото не би могъл да ѝ позволи да унищожи следващото си дете, независимо кой беше баща му. Чувството, че той може би наистина е баща на детето, не излизаше от мислите му. Но съмненията щяха да го преследват цял живот.

Тази нощ Филип не се върна в каютата и Габи се почувства облекчена. Предположи, че е спал в една от празните пътнически каюти, но в действителност не я интересуваше какво прави, само да стои далеч от нея и да не я измъчва с целувките и прегръдките си. Не беше възможно да остане безчувствена пред неговите умели ласки. Тя не можеше да се понася всеки път, когато реагираше на милувките му. А досега той не бе показал и най-малка склонност да се откаже от правото си върху нейното тяло.

На следващата сутрин, след като отново повърна закуската, която морякът Лавил ѝ бе донесъл, Габи застана до перилата и загледа как

Филип слиза по подвижното мостче и изчезва из криволичещите улички край пристанището. Макар че валеше сняг и беше ужасно студено, Габи си пожела и тя да беше могла да слезе на брега. Все още мислеше да избяга и само чакаше подходяща възможност. Сякаш отгатнал мислите ѝ, Лавил се появи пред нея и я помоли да се върне в каютата си.

— Не е добре за вас да седите тук навън, госпожо Сен Сир — каза той, хвана я за лакътя и я поведе внимателно, но неотклонно към каютата. — Да не сте болна? — запита той загрижено, когато видя преbledнялото ѝ лице. — Може би малко топъл чай ще ви дойде добре.

— Не, благодаря — отвърна Габи, проклинайки в ума си Филип, задето ѝ бе назначил Лавил като куче пазач.

От този момент нататък Лавил ходеше непрекъснато по петите ѝ. Тя започна да прекарва дълги часове сама в каютата, свита до малката печка, само за да избегне постоянната му натрапчива компания. Филип още не се бе върнал на кораба и Габи предположи, че се наслаждава на чара на вирджинските жени! Със сигурност не би допуснала, че нещо подобно може да му бъде чуждо.

По-късно, докато ядеше разсеяно вечерята, която Лавил ѝ бе донесъл, Габи се запита защо Филип още не се е върнал. Изведнъж по палубата се дочу силен шум, тропот, тичане насам-натам и тя отвори вратата, за да се осведоми каква е тази бъркотия.

Гледа забързаните хора няколко минути, докато видя сред тях Давил, грабнал две кофи, и го спря.

— Какво става! — запита тя, чудейки се какво е това оживление наоколо.

— Пожар — отговори бързо Лавил. — Пожар на долната палуба. Няколко души запалили печка, за да се сгреят, и една искра подпалила някакви дрехи. Всички са заети да гасят пожара, затова вие най-добре стойте в каютата. — И се отдалечи.

Габи нямаше никакво намерение да си остава в каютата. Именно това беше възможността, за която се бе молила. Щом всички бяха заети да гасят пожара, а Филип беше останал на брега, тя знаеше, че е дошло време да бяга. Бързо облече най-топлите си дрехи и обу най-здравите обувки. Изрови от сандъка чантичката, която бе натъпкала с монети, преди да напуснат Мартиника, и я върза на китката си. После облече наметало с качулка и тихичко се измъкна от кораба.

Габи нямаше представа къде отива, но искаше да се отдалечи колкото може повече от пристанището, преди да открият отсъствието ѝ. Надяваше се да намери прилична странноприемница или пансион, отдалечен от района на пристанището. Имаше достатъчно пари, за да се издържа, докато си намери някаква прилична работа. Бременността още не ѝ личеше и чак след няколко месеца щеше да се безпокои за този проблем. Междувременно щеше да работи и да спечели достатъчно пари, за да си плати пътя до Ню Орлиънс, където се надяваше сестрата на Марсел да ѝ помогне.

Връхната дреха на Габи бе покрита със сняг и обувките ѝ бяха целите прогизнали. Треперейки, тя се уви още по-плътно в наметалото. В безцелното си лутане скоро се озова в една порутена част от града. Няколко пъти, докато бързаше с все сила по тъмните улици, я закачаха някакви грубияни. Видя примамващите светлини на една странноприемница и си замечта за огън и топло легло.

Приближавайки предпазливо до странноприемницата, Габи спря за кратко пред отвореното прозорче, откъдето лъхаше топъл въздух. Отвътре се носеше груб смях, чуваха се високи гласове, мъжки и женски, и тя инстинктивно разбра, че това не е място, подходящо за сама жена. Разочарована, тръгна по-нататък, решена да намери по-подходящо жилище, преди да е замръзнала до смърт. Изведнъж една силна ръка я сграбчи за рамото и я задържа като с клещи. Габи усети как сърцето ѝ се сви и едва не се задави от страх. Толкова скоро ли успя Филип да я намери, помисли тя несвързано.

Събра цялата си сила, обърна се и се озова лице в лице с напълно непознат мъж, облечен в раздърпани моряшки дрехи, който се клатеше насам натам, сякаш беше много пиан.

— А — излая мъжът, когато видя преbledнялото ѝ личице — Знаех, че днес ми е щастливият ден, но не знаех, че съм чак такъв късметлия.

Метна огромната си ръка около талията на Габи и я придърпа към себе си.

— Моля ви, господине — ахна Габи, изпаднала в паника, — аз не съм... — но не успя да довърши.

— Французойка! — изрева мъжът, когато чу думите ѝ. — Проклет да е Големият Джейк, ако досега е попадал на французойка!

Колко, мамзел? Колко искате за едно добро забавление? — повтори той, дърпайки нетърпеливо дрехите ѝ.

— Не съм това, което мислите! — извика Габи, треперейки цялата от страх. — Пуснете ме!

— О, не си играй с мене, французойке — изрева Големият Джейк, приближавайки лицето си толкова близо към нейното, че тя се задави от дъха на ром, излизащ от устата му. — В този час на нощта никоя почтена дама не ходи сама навън. Имаш ли стая?

Габи го зяпна безмълвно.

— Няма значение, и ханът върши работа — каза той и я повлече към вратата.

Разбрала най-накрая, че протестът ѝ няма да умилюва този грубиян, Габи започна да се дърпа, опитвайки се отчаяно да се освободи от хватката му. Докато се дърпаше, чантичката ѝ се отвърза, тупна на замръзналата земя и около краката ѝ се разпиляха монети.

— Я! — подсвири Големият Джейк. — Ти май доста работа си имала тази нощ, французойче.

Държейки Габи здраво за ръката, Големият Джейк се наведе, взе парите и ги натъпка обратно в чантичката. Вдигна въпросително вежда, когато тя посегна към чантичката, и я напъха в джоба си, отбивайки със смях слабите протести на Габи.

— След като ми покажеш някакви от онези номера, с които вие, французойките, сте известни, ще си помисля дали да ти я върна. Но само ако ми харесаш.

Габи усети как той я блъска грубо вътре в странноприемницата, без да обръща внимание на молбите ѝ, и се озова сред тълпа мъже и жени, които не спираха да се забавляват.

— Стая! — изръмжа Големият Джейк и тропна една монета пред ханджията.

— Нагоре по стълбите, първата врата вдясно — отвърна ханджията и грубите му черти се разкривиха в многозначителна усмивка.

— Помощ, господине, моля ви, помогнете! — захлипа Габи, изпаднала почти в истерия.

Ханджията се захили и отвърна:

— Големият Джейк май няма нужда от помощ, госпожичке, но ако той не те задоволи, разчитай на мене. Винаги съм си мислил какво

ли ще е с французойка!

— Прав си — изсмя се Големият Джейк, — нямам нужда от помощ. Сега ми трябва само тая малка французойка и едно голямо легло.

Без да се церемони повече, той метна Габи на рамо и се заизкачва по стълбите, последван от дюдюкания и вулгарни смехове, долитащи от задимената кръчма.

Почти припаднала от страх, Габи продължи да бие широкия гръб на Големия Джейк с малките си юмручета.

— Моля ви, господине, пуснете ме — молеше се тя. — Аз не съм... не съм... не съм това, което си мислите!

Изведнъж една врата в дългия коридор се отвори и оттам излезе висок, добре облечен мъж.

— Какво става тук? — запита той, когато видя Габи да се бори с Големия Джейк и чу молбите ѝ.

— Помогнете ми, господине, моля ви, помогнете ми! — извика Габи, протягайки ръце към мъжа.

— Стой настрана, господине — изсумтя Големият Джейк. — Тъкмо съм си намерил една французойка за през нощта, а тя е от тия, дето обичат грубияните. Ще се укроти, когато Големият Джейк свърши с нея.

— Не! Не! — крещеше Габи. — Не съм това, което той си мисли. Аз съм почтена жена!

— Пусни дамата, Джейк! — заповяда мъжът, на когото Габи бе започнала да гледа като на свой спасител.

— Ще имаш да вземаш! — изрева ядосаният Джейк — Моя е. Иди си намери!

Изведнъж Габи се видя на пода. Непознатият бе нанесъл удар в брадата на големия Джейк, който го бе изпратил към стената, и поради това той бе пуснал Габи. Джейк веднага се отърси и се хвърли срещу мъжа, който искаше да му отнеме плячката, с опулени от болка и омраза очи. Но беше толкова пиян, че не можеше да се справи с хладнокръвните, пресметнати удари на другия. И Големия Джейк отново се намери тупнал на пода.

— Стига ли ти толкова? — запита непознатият, запъхтян от усилието.

На Големия Джейк явно му стигаше, защото се изправи донякъде несигурно и се отдалечи, мърморейки:

— Ти и тая курва пак ще чуете за Големия Джейк.

Без да обръща внимание на заплахите на грубиянина, мъжът се обърна към Габи:

— Ранена ли сте, скъпа? — запита той тревожно, помагайки ѝ да се изправи.

— Няма ми нищо, господине, благодарение на вас — прошепна с благодарност Габи, облягайки се на спасителя си.

Изпитанието я бе разтърсило повече, отколкото бе склонна да си признае, и изведнъж всичко започна да отстъпва надалече, докато не остана нищо освен тъмнина.

Габи се съвзе дезориентирана и озадачена. Огледа се и видя, че стаята, в която се намира, макар и малка и пестеливо мебелирана, беше топла и уютна, затова се сгуши под юргана. Един мъжки глас я стресна и тя затърси с очи, за да види откъде идват приятните ниски тонове.

— Виждам, че сте се събудили, скъпа.

Габи се взря в дълбоко поставените кафяви очи, които я гледаха от едно издължено, по-скоро аскетично лице.

После всичко се върна в ума ѝ с невероятна бързина. Мъжът, който ѝ се усмихваше, беше същият, който я бе спасил от лапите на Големия Джейк. Габи потръпна под завивките.

— Студено ли ви е? — запита любезно мъжът.

— Не — отговори нерешително Габи. — Само се сетих какво ми се случи. — После тя фокусира погледа на огромните си виолетови очи върху мъжа и го заразглежда с напрегнат интерес. Поради някаква неизвестна причина той не я гледаше в очите. — Благодаря, господине, не знам как да ви се отблагодаря, но няма повече да ви притеснявам. — Накани се да стане от леглото, но трепна силно, когато откри, че е гола под завивките. — Господине! — ахна Габи възмутена, придърпвайки бързо юргана. — Какво означава това?

— Спокойно, скъпа — заговори мъжът с успокояващ тон — няма нищо страшно. Дрехите ви бяха мокри, помислих, че ще се разболеете, ако не ги махна от вас. Уверявам ви, че по никакъв начин не съм ви наранил — добави той бързо.

Уверението му с нищо не намали смущението на Габи, а чертите на лицето ѝ оставаха все така напрегнати.

— Ако бъдете така добър да ми върнете дрехите и да излезете от стаята, ще се облека и ще си тръгна.

— Къде ще отидете? Не намерих у вас никакви пари.

— Господи! — извика Габи разтърсена, — чантичката ми, парите ми! Големият Джейк ми открадна парите!

Тя заплака и цялото ѝ тяло се разтърси. Какво ще прави? Къде ще иде без пари?

— Имате ли някакви близки в Норфък?

Габи поклати глава.

— Ами приятели?

Отново отрицателно поклащане.

— Явно не сте американка. Откъде сте? Мисля, че ми дължите обяснение, като се има предвид, че ви спасих от изнасилване или от нещо по-лошо.

Разбира се, той беше прав, но Габи нямаше намерение да му казва истината. Не знаеше нищо за този мъж и макар че ѝ изглеждаше любезен и беше ѝ направил голяма услуга, тя нямаше представа какви са намеренията му спрямо нея.

— Да започнем с името ви — подсказа мъжът.

— Името ми? Казвам се... Лиза — излъга Габи. — Лиза Лафарж.

— Добро начало, Лиза. Откъде сте? Акцентът ви е френски. — Да, францужойка съм — призна Габи. — Дойдох в Норфък от... Франция точно днес.

— Ако нямате приятели или роднини в Норфък, от какво възнамерявате да живеете? Защо вие, сама жена, сте избрали да напуснете Франция? И как така налетяхте на мъж като Големия Джейк? — Въпросите му изглеждаха безкрайни.

— Тъкмо си търсех подслон за през нощта, когато ме нападна този... този... Голям Джейк. — Тя потръпна, произнасяйки името му. — Той ме взе за... за...

— Другарка на нощта? — вметна непознатият, чието име тя още не бе научила.

— Да — прошепна Габи и бузите ѝ красиво се изчервиха. — Колкото до това, как ще се издържам — продължи тя бързо, за да прикрие смущението си, — надявах се да намеря място за гувернантка или може би помощник-шивачка. Аз имам известно образование, господине.

— А, виждам, че сте добре възпитана, скъпа, което прави положението ви още по-отчаяно. Не ми изглеждате жена, която живее сама. — Изведнъж той осъзна колко бледо е лицето на Габи, видя жълтите сенки по деликатната кожа под очите ѝ. — Но вие сте изтощена! — възкликна мъжът, явно разтревожен. — Аз ви разпитвам, а вие имате нужда от добър сън. Всичко ви дойде твърде много. Трябва да прекарате нощта тук.

— Не мога! — извика с нарастваща болка Габи. — Но аз дори не знам името ви, не знам нищо за вас, господин... господин...

— Майк, скъпа. Майк Ренфро. И сега, когато се представихме един на друг, настоявам да си починете.

— Не мога да остана тук, господин Рен...

— Майк — настоя той.

— Да, Майк. Няма да е редно да остана тук. Това е вашата стая.

— А редно ли ще е да се върнете на улицата и пак да ви вземат за нощна пеперуда?

Грубият израз шокира Габи, но я накара да осъзнае деликатното си положение. Тя помисли каква алтернатива има, освен да прекара нощта в стаята на Майк. Липсата на пари щеше я принуди да се върне на „Наветрен“ при Филип. А искаше ли това?

— Обещавам, че ще се държа напълно джентълменски и сутринта лично ще ви помогна да си намерите подходяща работа.

Габи трябваше да признае, че предложението е привлекателно. Беше крайно изтощена, а Майк изглеждала достоен за доверие. Отнасяше се към нея много по-мило, отколкото Филип би се отнесъл, ако се върнеше на кораба.

— А вие къде ще спите? — запита тя, обръщайки виолетовите си очи към него.

— Ето тук, на сламеника, скъпа — отвърна Майк без колебание, — ако случайно на Големия Джейк му хрумне да се върне. Чухте заплахата му. — Почти разсеяно той прекоси стаята и взе една бутилка от шкафа. — Сега, скъпа Лиза, мисля, че едно малко бренди ще ви поуспокои и ще ви помогне да заспите.

— Не, господин Майк, — протестира Габи — аз не мисля, че...

— Твърде красива сте, за да мислите — отвърна Майк, сипвайки малко от кехлибарената течност в една чашка. Обърнат с гръб към

Габи, той се забави няколко секунди и после ѝ подаде чашката. — Изпийте го — каза Майк с гласа на строг баща.

Габи прилежно вдигна чашката към устните си и я пресуши, изхълцвайки от паренето в гърлото, с което не бе свикнала. Почти веднага потъна в някаква топлина, надигаща се от пръстите на краката, която постепенно я обхвана цялата до крайчеца на сребристите ѝ коси. Премига, виждайки слабата фигура на Майк да се отдалечава, клепачите ѝ започнаха да се затварят и накрая тя заспа.

— Уморена съм — измърмори, преди да потъне в съня — толкова съм уморена.

— Спете, хубава Лиза, спете — произнесе нежно Майк.

Мина почти един час, откакто Майк непрекъснато наблюдаваше Габи; очите му се бяха заковали в равномерното вдигане и спускане на гърдите ѝ под юргана. Почувства угризение за това, което щеше да ѝ стори, но нямаше друг начин. Тя не беше първата невинна жертва, нито пък имаше изгледи да бъде последната. Той почти подскочи на стола си, когато мислите му бяха прекъснати от леко почукване.

Майк стана тихо, отвори вратата и пусна в стаята една жена, чиято ярка красота и зашеметяваща фигура караха човек да затаи дъх. Огненочервената коса обграждаше едно лице с дребни фини черти и блестящи очи, чийто странен цвят напомняше този на кехлибара, фигурката ѝ, макар и средна на ръст, бе чудесно сложена. Макар че не беше в първа младост, красотата ѝ спираше дъха на човека.

— Радвам се, че дойде толкова бързо, Дейзи — поздрави я Майк.

— Къде е тази красавица? — запита Дейзи, оглеждайки стаята с леко повдигнати изящни вежди.

— Упоена е — изсумтя Майк и посочи към леглото.

— Е, да видим стоката — отвърна сурово Дейзи и пристъпи към леглото.

С едно леко движение тя отметна юргана, покриващ голото тяло на Габи. Меката светлина на лампата обви лежащата фигура в златисто сияние, показвайки я в цялата ѝ пълнота и разкош.

Дейзи остро си пое дъх и бавно го изпусна.

— Господи! — възкликна тя. — Ти този път надмина себе си, Майк. Това тяло — подсвирна тя оценяващо, — мъничко, но женствено. — После взе кичур от сребристата коса и го претегли в красиво оформената си длан. — Зашеметяващо! Спечели си награда за

тази, Майк. Достатъчно, за да задоволяваш навиците си доста дълго време.

— Не знам — скептично сви рамене Майк. — Тази няма да е толкова склонна — невинно създание! Наистина невинно!

— Да не си се размекнал? — подметна Дейзи с пресметлив глас.

— Нищо подобно. Просто тя не е като другите.

— Не се тревожи за нея. Ще се погрижа добре. Значи французойка, казваш?

— Да, французойка.

— Добре, добре!

Блестящите очи на Дейзи светнаха като скъпоценности, тя потри ръце, не можейки да повярва какъв късмет има. Никога преди не бе работила с французойка, но ако знаеше нещо за мъжете — а тя знаеше много, — те щяха да полудеят по нея.

— Увий я в юргана и я занеси долу — заповяда Дейзи с делови тон. — Каретата ни чака при задния вход.

След миг съдбата на Габи бе решена от двама напълно непознати без нейно съгласие.

Габи бавно се измъкна от паяжината на съня, учудена от ярката слънчева светлина, която нахлуваше през прозореца. Последният ѝ съзнателен спомен беше как изпи брeндитo, което Майки бе дал. Сигурно почти веднага е заспала, помисли тя, защото сънят ѝ беше здрав и непробуден. Габи се протегна с котешка грация под сатенените чаршафи. Сатен! Кога е било сменено грубото бельо от леглото на Майк? Обхваната от паника, Габи се заоглежда наоколо. Стаята беше голяма, отрупана с френски мебели. Стените бяха боядисани в ярко розово, по тях имаше окачени картини, изобразяващи млади голи жени в сексуални пози, повечето от тях смущаващо откровени. Габи се надигна, но се отказа да стане, когато болката в главата я принуди отново да се отпусне на меките възглавници. Тогава разбра, че още е гола, и се огледа наоколо, търсейки дрехите си, но не ги видя. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне на милион парчета, мисълта ѝ бе напълно объркана.

В този миг вратата се отвори и една жена с червена коса влезе с поднос в ръце. Габи я намери много красива и изтънчена; беше

облечена с вкус, по най-новата мода.

— Добро утро, скъпа — каза жената с отсечен американски акцент, толкова различен от южняшкия провлечен говор. — Аз съм Дейзи Уилсън и вие сте гостенка в моя дом.

— Как се озовах тук? — запита нерешително Габи.

— Майк ви докара, скъпа.

— Майк? Къде е той?

— Предполагам, отишъл е по работа — отвърна Дейзи.

Габи затвори очи, разтривайки бодящите я слепоочия. Всичко беше толкова объркващо.

— Изглеждате смаяна, скъпа — усмихна си Дейзи. — Може би трябва да ви обясня. Заповядайте — каза тя и сложи подноса на коленете на Габи, — изпийте си кафето, докато аз ви разкажа как се озовахте в дома ми.

Когато Габи се изправи, чаршафът се смъкна и оголи гърдите ѝ. Очите на Дейзи блеснаха при вида на съвършените кълба със сметанов цвят и вече пресмяташе парите, които Габи щеше да печели за нея. Габи се изчерви, дръпна чаршафа чак до врата си и започна да отпива от кафето, за да прикрие смущението си.

Откъсвайки очи от нея, Дейзи започна да обяснява.

— Майк е мой приятел и... делови партньор. След като заспахте снощи, той ми прати съобщение и ме попита дали бих подслонила една млада жена, изпаднала в затруднено положение. Разбира се, аз не можах да му откажа.

— Защо не мога да си спомня как съм излязла от хана? — запита Габи със смущение в погледа.

— Бяхте изтощена, скъпа, и нищо чудно. Майк ми разказа за вашето... ъ-ъ... прекеждие с Големия Джейк. Той е ужасен грубиян. Майк помисли, че ще бъдете на безопасно място в моя дом, освен това ще ви е и по-удобно. Той ви донесе тук, увита в юргана, докара ви с карета.

— Благодаря, Дейзи — изрече Габи признателно, — много съм ви задължена, не знам как ще ви се отплатя.

— Може би ще намерим някакъв начин — измърмори Дейзи, вдигайки изписаните си вежди. И продължи, виждайки въпросителния поглед на Габи: — Какво възнамерявате да правите, скъпа? Майк ми

каза, че нямате близки и приятели в Норфък. Момиче като вас не може да броди самичко по улиците.

— Възнамерявам да си потърся работа — обяви твърдо Габи, опитвайки се да стане от леглото.

Извика и се отпусна отново на възглавницата, притискайки слепоочията си с треперещи ръце, като се опитваше да отпъди острата болка, пронизала мозъка ѝ.

— Полека, спокойно, скъпа — зауспокоява я загрижената Дейзи, — няма защо да бързате. Явно не сте добре. Просто лежете и си почивайте.

— Но аз не мога да ви платя за стаята и храната — настоя Габи с блеснали в очите ѝ сълзи.

— Нима съм искала да ми плащате? — запита Дейзи. — Не се тревожете, ще измислим нещо. Сега май е време да си поговорим като жена с жена. Това, което Майк ми каза за вас, беше, меко казано, недостатъчно. Ти би могла да ми кажеш истината. От кого бягаш и защо? — внимателният поглед на Дейзи сякаш проникваше в душата ѝ. — Можеш да започнеш, като ми кажеш истинското си име.

— Истинското ми име е Лиза Лафарж — излъга Габи, свеждайки поглед; нямаше защо Дейзи Уилсън да знае истината.

— Чудесно, скъпа, ще приема това, защото в крайна сметка няма никакво значение. Явно си францужойка, така че и тази част от историята ти е достоверна. От кого бягаш? От закона? От родителите си? От съпруга си?

Габи нямаше друг изход, освен да признае истината на Дейзи. Тоест част от истината.

— За да разберете положението ми, трябва да започна от самото начало — отвърна Габи с нежен глас, преживявайки отново деня, когато за пръв бе видяла Филип.

— Цялата съм слух, скъпа.

— Родителите ми ме оставиха в манастир на осем години и останах при монахините, докато навърших осемнайсет.

— Боже господи! — прекъсна я Дейзи. — С това лице и това тяло! Монахиня! Божичко! — и отправи възхитен поглед към Габи. — Добре, добре, обещавам да мълча, докато не свършиш.

— Една седмица преди да приема монашеския обет, родителите ми се появиха с един мъж и казаха, че след три дни трябва да се омъжа

за него. Можете да си представите как се почувствах! Да ме откъснат от единствения дом, който някога съм познавала, от хората, които ме обичаха, за да стана съпруга на мъж, който ме плашеше — това беше за мен по-лошо от смъртна присъда. Но в крайна сметка нямаше как да го избягна. Станах съпруга на Филип Сен... Лафарж — завърши тя.

Значи не е девствена, помисли си Дейзи. Няма значение, това че беше францужойка, възмездяваше липсата на девственост.

— Живях със съпруга си близо две години, но накрая не можех вече да понасям властната му натура и жестокостта му, затова го напуснах и взех първия кораб за Америка. Той няма представа къде съм и аз няма да се върна при него.

— Не мога да повярвам, че съпругът ти или който и да било мъж може да остане безразличен към твоя чар и да те третира така, както току-що ми разказа. Това ли е цялата история? — запита подозрително Дейзи. — Или някой любовник те чака някъде?

— Нямам любовник — отрече Габи така убедително, че Дейзи бе склонна да ѝ повярва.

След дългия разказ Габи се бе изпотила и лицето ѝ бе преbledнало. Наркотикът, който ѝ бяха дали през нощта, още ѝ действаше, макар че тя смяташе, че слабостта ѝ се дължи на бременността и на изпитанието, преживяно с Големия Джейк.

Дейзи забеляза, че Габи всеки момент ще припадне.

— Виждам, че си зле а пък аз те притеснявам с разни въпроси. Знаеш ли какво ще ти кажа — изрече тя, усмихвайки се широко на Габи — Сега ще ти пратя тук закуска и после ще се разпоредя никой да не те безпокои, за да можеш хубавичко да си починеш. Как ти изглежда това, скъпа? Можем пак да си поговорим, когато се почувстваш по-добре.

— Много сте мила, Дейзи. Благодаря. Ще намеря начин да ви се отплатя.

— Сигурна съм, скъпа, сигурна съм.

Габи хапна много малко от изкусителните ястия от подноса, който ѝ донесоха малко по-късно. Клепачите ѝ натежаха, докато отхапваше от кифлата и пиеше кафе. Накрая, когато усети, че не може да държи повече очите си отворени, тя отмести подноса, сгуши се под сатенените чаршафи и скоро заспа.

Когато се събуди, пурпурни сенки трепкаха из стаята, но топлината и светлината от камината разпръскваше тъмнината и студа. Главата вече не я болеше и тя се почувства почти нормално. Беше и ужасно гладна. Забеляза, че в долната част на леглото е оставен пенъоар. Габи стана, облече го и върза здраво колана. После се запъти с малко несигурни стъпки към прозореца и загледа с благоговение възхитителната гледка. Светът пред нея лежеше покрит с чиста бяла мантия, почти недокосната от човешките стъпки. След като се огледа по-внимателно наоколо, Габи видя, че стаята се намира на втория етаж и че улицата долу изглежда тиха и добре поддържана. Толкова се увлече да наблюдава обстановката навън, че не чу как вратата зад гърба ѝ се отваря и затваря. Прекрасният аромат на храна, който стигна до нея, ѝ подсказа, че не е сама. Обърна се тъкмо навреме, за да види една дребничка, спретната чернокожа жена, облечена в безупречна униформа на камериерка, която поставяше отрупан с храна поднос на масата до камината.

— Госпожица Уилсън ви праща това — обяви момичето и изгледа Габи одобрително с тъмните си очи. — Каза да се нахраните, а тя по-късно ще дойде да ви види.

Габи не се нуждаеше от второ подканване. Седна до масата, докато камериерката мълчаливо сипваше богата, ароматна супа в чинията ѝ. Габи я изгълта удивително бързо, но камериерката като че ли не забеляза това, отмести празната чиния и сложи пред нея блюдо с пай, пълен с вкусни парченца телешко месо, зеленчуци и чаша чай. Камериерката си тръгна, а Габи остана да се храни лакомо; след малко момичето се върна с ябълков сладкиш, ухаещ на канела и украсен изобилно с гъста разбита сметана. Камериерката загледа с широко отворени очи как Габи се справя почти мигновено със сладкиша. После събра чиниите и бързо излезе, поклащайки благоговейно глава, неспособна да разбере как тази францужойка има такъв огромен апетит.

Приятно нахранена, Габи зае мястото си пред прозореца и смръщи озадачено чело, виждайки как трима мъже се приближават към предната врата; след няколко минути забеляза, че дойдоха още двама мъже. Някакво предчувствие се събра като възел в гърдите ѝ, но тя не можеше да разбере защо. Лекото почукване на вратата разпръсна

угрижените ѝ мисли и тя се обърна точно в момента, когато Дейзи влезе в стаята.

Габи зяпна от възхищение, гледайки по-възрастната жена. Никога не беше виждала такова смайващо облекло. Кобалтовосинята рокля с огромно деколте контрастираше ярко с кехлибарените ѝ очи. Богато набраната пола бе повдигната и привързана на места с черни дантелени връзки, отдолу се откриваше аленочервената фуста. Корсажът беше без ръкави, плътно прилепнал по тялото, и повдигаше закръглените ѝ бели гърди, оголени чак до розовите зърна. Дейзи носеше черно дантелено ветрило, в яркочервените ѝ къдрици бяха изкусно вплетени няколко перли.

— Изглеждаш много по-добре, скъпа — изрече Дейзи с гърления си глас. — Знаех, че се нуждаеш от почивка и да се нахраниш добре.

— Бях прегладняла и страхувам се, съм се натъпкала като прасе — призна плахо Габи. — Но се чувствам много по-добре.

Дейзи се засмя.

— Мили ми каза, че никога не е виждала дама да яде като тебе.

Габи сведе притеснено глава, но не каза нищо.

Дейзи се заразхожда нервно из стаята, започна да си вее с ветрилото, но скоро го затвори с леко щракване. Изведнъж тя се обърна и застана срещу Габи.

— Ще говоря по същество, скъпа — започна Дейзи, гледайки внимателно Габи. — С каква работа се надяваше да се заемеш?

— Аз имам добро образование. Чувствам се квалифицирана да стана гувернантка.

— Това е много хубаво, но Норфък е морско пристанище, обитателите му са груби моряци. Едва ли семействата им биха наели гувернантки.

— Много ме бива да шия — добави с надежда Габи.

— Ха — изсмя се саркастично Дейзи — Това не може да се нарече доходна професия.

— Ще правя каквото трябва, за да се изхранвам.

Габи вдигна брадичка и виолетовите ѝ очи потъмняха решително.

— Може би трябва да се върнеш при съпруга си?

— Никога! — възкликна разпалено Габи.

Тъкмо това искаше да чуе Дейзи.

— Тогава седни и изслушай какво имам да ти кажа. Възможно е да успея да разреша всичките ти проблеми.

Скептично настроена, но въпреки това заинтересувана, Габи кацна на края на леглото, готова да чуе какво ще ѝ каже Дейзи.

— Мога да ти предложа работа. Заплащането е чудесно, можеш да живееш тук в къщата ми, да се храниш добре и да носиш красиви дрехи.

Дейзи спря, за да види как ще реагира Габи на думите ѝ.

— И какво трябва да правя? — запита предпазливо Габи.

— Боже господи! Майк беше прав, ти си съвсем невинна! — възкликна невярващо Дейзи. — Още ли не си разбрала къде се намираш или пък какво представлявам аз?

Макар че започваше да получава представа, Габи поклати глава.

— Ти си в най-добрия публичен дом в Норфък, може би и най-добрия в цяла Вирджиния — изрече гордо Дейзи. — А аз съм собственичката.

Цветът изчезна от лицето на Габи и за момент тя помисли, че може да повърне превъзходната си вечеря.

— И... и вие искате да работя за вас? — запита тя невярващо. — Но Майк знаеше, че не съм такава жена. Защо ме е докарал тук?

Дейзи избухна в дрезгав смях.

— Двамата с Майк имаме делово споразумение; той си отваря очите за момичета като тебе, които иначе биха свършили на улицата, а аз се грижа да задоволявам един негов скъпо струващ навик. Повечето млади жени, които той ми довежда, са почтени, но в отчаяно положение като тебе; почти всички решават да останат при мен. Отдавна работим с Майк и неговата помощ ми е много ценна.

— Искате да кажете, че му плащате, за да ви докарва нищо неподозиращи жени? — запита смаяна Габи. — Но той изглеждаше такъв джентълмен, толкова мил и любезен.

— Разбира се — съгласи се Дейзи. — За нещастие Майк има един много скъпо струващ навик, за който сега не смятам да говоря, но проницателната му оценка и отличният му поглед върху жените се оказаха полезни и за двама ни. Това е една от причините, поради които моят дом е най-добрият и най-популярният в целия град. В заведението на Дейзи Уилсън не влизат хора от кол и въже!

— Страхувам се, че този път навикът на Майк няма да му спечели нищо — възкликна възмутено Габи. — Никога няма да се съглася да проституирам!

— Нима не правеше точно това, когато те принудиха да се омъжиш? — запита коварно Дейзи.

Думите ѝ накараха Габи да замълчи. Та тя беше именно проститутката на Филип, точно такава роля бе изпълнявала напоследък. Макар че по едно време двамата се обичаха, преди Амали да унищожи всичко, което бяха изградили помежду си.

— Е, скъпа, какво ще кажеш?

— Ако ми върнете дрехите, ще си тръгна — настоя Габи, защото не искаше да има нищо общо нито с Дейзи, нито с нейните занимания.

— Не бързай толкова, Лиза — каза Дейзи мрачно и хвана Габи за ръката. — Къде ще отидеш? Вън е вече тъмно. Да не би толкова скоро да си забравила Големия Джейк?

Габи се поколеба. Винаги можеше да се върне на кораба. Много по-добре беше да се изправи пред Филип и неговия гняв, отколкото да приеме предложението на Дейзи.

Усещайки колебанието на Габи, Дейзи продължи да настоява.

— Може би ще поискаш да размислиш, докато си почиваш тук един-два дни — подсказа ѝ тя.

— Няма за какво да мисля. Още сега трябва да си тръгна.

— Почакай, скъпа — зауспокоява я Дейзи. — Да не мислиш, че съм толкова безсърдечна, та да те изхвърля навън в снежната нощ, без да имаш къде да отидеш? Дори да отхвърлиш предложението ми, не мога да направя това.

Габи сведе клепачи, за да не позволи на Дейзи да прочете облекчението в изразителните ѝ очи.

— Освен това, Лиза, очевидно не си в състояние никъде да отидеш поне още няколко дни. Ужасно си бледа и слаба. Трябват ти няколко дни почивка и спокойствие. Ще разбереш, че никой няма желание да наеме болнава жена.

Габи усещаше, че Дейзи е права, но това не промени решението ѝ. Нямаше никакво желание да плаща за стаята и храната по начина, подсказан от Дейзи, и се питаше дали съдържателката на публичния дом ще се опита да я задържи против волята ѝ. На глас обаче изрече:

— Единственият начин, по който мога да остана под вашия покрив, е ако ми позволите да върша някакви малки услуги, за да си плащам разноските. След един-два дни ще си тръгна и ще потърся работа.

— Това ми изглежда разумно — съгласи се с лекота Дейзи, може би прекалено бързо, помисли си Габи. — Каза, че те бива да шиеш. Моите момичета рядко имат време да си поправят дрехите. Докато се възстановяваш, можеш да им закърпиш нещата и така ще направиш голяма услуга на мен и на момичетата.

— И няма да има нужда да излизам от тази стая? — запита подозрително Габи. — Или... или да бъда принудена да правя нещо, което не искам да правя?

— Лиза, обещавам ти, че никой няма да те кара насила да вършиш нещо — отвърна малко рязко Дейзи.

— В такъв случай приемам великодушното ви предложение и ако ми изпратите роклите, нуждаещи се от поправка, ще започна още сега да работя.

— Не бързай, скъпа. Утрото скоро ще настъпи. Мисля си, че една гореща баня сега ще ти дойде добре. Би ли желала?

— Много — усмихна се с благодарност Габи. — На кораба не можех да се изкъпя. В действителност не съм била в истинска вана още откакто тръгнах от... Франция.

— Е, добре — усмихна се Дейзи, — ще ти пратя истинска вана.

Сякаш по даден знак същата камериерка, която преди беше обслужила Габи, влезе в стаята, носейки поднос с бутилка вино и две чаши. Тя ги остави на масата и се обърна към Дейзи:

— Искате сега да сложим ваната, нали, госпожице Уилсън?

— Веднага щом Лиза пийне с мене чаша вино, Мили — каза Дейзи, наливайки внимателно бистрата рубинена течност в двете чаши.

След като хвърли странно съжалителен поглед към Габи, Мили тихо излезе от стаята.

— Не мисля... — започна Габи, поглеждайки със съмнение към виното.

— Не приемам протести — възрази Дейзи и ѝ подаде чашата. — Една малка чашка вино никога не вреди. Дори може да ти бъде полезна.

След великодушието, проявено от Дейзи, Габи щеше да се покаже невъзпитана, ако откажеше да пийне вино с домакинята си. Жената я бе приела и не бе настоявала тя да стане проститутка, макар че явно бе платила на Майк доста пари за нея. С благодарна усмивка Габи вдигна чашата към устните си и отпи една глътка. Виното имаше удивително хубав вкус, хладно и резливо, и преди Габи да разбере, чашата ѝ се оказа празна, докато Дейзи не бе отпила и капка.

— Сега трябва да тръгвам, скъпа. Работа, нали разбираш Мили скоро ще дойде с ваната. — След като изгледа с опитно око дребната фигурка на Габи, тя продължи: — Ще ти изпратя някоя подходяща нощна дреха и парфюм за ваната. Ти просто се отпусни, Мили ще се погрижи за теб.

После Дейзи взе наполовина празната бутилка с вино и я отнесе, оставяйки собствената си недокосната чаша.

С доволна въздишка Габи се облегна на стола и затвори очи. Почувства се удивително добре, цялото ѝ тяло трептеше в чувство на задоволеност. Нещата решително бяха поели в добра посока и тя може би щеше да започне самостоятелен живот. Помисли за детето на Филип, удобно сгушено в корема ѝ, и разсеяно потърка с длан зърната си, установявайки шокирано, че са щръкнали, сякаш стимулирани от ласките на някой любовник. Изстена и се учуди на звука, излязъл от собственото ѝ гърло. Само ако можеше да се види, Габи щеше да се ужаси. Виолетовите ѝ очи бяха потъмнели в поглед, който винаги предшестваше любенето; устните ѝ бяха полуотворени и подканващи, крайчецът на червения ѝ език непрекъснато ги навлажняваше. Тялото ѝ трептеше под допира на собствените ѝ пръсти, жадно и предчувстващо. Сякаш в транс тя взе недокоснатата чаша на Дейзи и жадно изгълта съдържанието ѝ.

Потънал в меланхоличните си мисли, Филип се бе излегнал небрежно на стола, протегнал дългите си крака пред себе си, стиснал чаша бренди в ръката, прикривайки чувствата си зад маската на отегчението, която бе наложил на красивото си лице. Наблюдаваше сцената наоколо си с хладно високомерие. Беше същата, каквато гледаше и предишните две вечери. Понеже не искаше да се върне на кораба, знаейки, че не може да стои далеч от Габи, той бе потърсил веселата, неангажираща компания на проститутките на Дейзи Уилсън. Но дори в най-интимните си моменти с едно от красивите и надарени момичета на Дейзи мислите за виолетовите очи и дългата сребриста коса нарушаваха удоволствието му.

Бременността на Габи бе поставила пред него една огромна дилема. Тя знаеше колко много той иска наследник, знаеше и че няма начин да се докаже кой е баща на детето, което носеше. Дълбоко в себе си Филип знаеше, че е възможно да е бащата, но възможно беше и това да е Дювал. Филип съвсем ирационално пропъди от ума си мисълта, че Габи и Марсел може да не са били любовници, както настояваше тя. Той не беше глупак. Все още можеше да брои. Само ако бебето се роди пълни девет месеца след като се бе любил с нея в Ню Орлиънс, тогава щеше да поеме своята отговорност. Изруга тихо, привличайки вниманието на някои от момичетата, които се разхождаха из стаята, съблечени до различна степен. Бе решил да забрави за известно време Габи, прекарвайки си приятно в ръцете на друга жена, но ето сега пак мислеше за онази, която бе толкова проститутка, колкото и всяко от момичетата на Дейзи! Не, помисли Филип и се поправи. Габи никога не може да бъде като куртизанките на Дейзи. Може да се отдаде от любов, но никога нямаше да се продава!

Кремъчносивият поглед на Филип пробяга през стаята и се спря на току-що влязлата елегантно облечена огненокоса жена. Той още не бе имал Дейзи, но знаеше, че тя би откликнала с голямо удоволствие, ако я поиска... може би още тази вечер... Беше чувал, че ляга с мъже

само по изключение, но внимателният ѝ поглед му бе подсказал, че ако я пожелае, него ще приеме. Забеляза, че Дейзи съобщава нещо, и се помъчи да събере разпилените си мисли, за да чуе какво казва.

— Господа — изрече високо Дейзи, привличайки вниманието на мъжете, събрани в мебелираната с вкус гостна. — Тази вечер всички ще бъдат почетени.

Направи драматична пауза и се усмихна хитро, когато видя, че всичките ѝ клиенти са отправили цялото си внимание към нея.

— За първи път в този дом е дошла една францужойка с невероятна красота. — Гостната затихна съвсем. — Тя е млада и съвършена във всяко отношение, затова си заслужава по-голяма... ъ-ъ... цена. — Когато Филип чу за францужойката, прикова цялото си внимание към думите на Дейзи.

— Къде е тази францужойка? — запита единият от мъжете.

Да, Дейзи — присъедини се друг. — Хайде да видим стоката, искам да видя за какво си плащаме.

— Търпение! Търпение! — засмя се Дейзи. Развоят на събитията започваше да ѝ харесва. — Всички присъстващи мъже ще могат да я видят. Но през тайната дупка.

— Какво става тук, Дейзи? — запита един по-възрастен мъж с благородна външност. — Да не би тази францужойка да си мисли, че е толкова добра, та не желае да общува с другите ти момичета?

Мислейки бързо, Дейзи отговори:

— Това момиче е от един много скъп дом във Франция, от много висока класа и знае много начини да задоволи мъжете, които моите момичета не знаят. По-нататък тя ще задоволи всеки от вас, но тази вечер ще бъде отредена само за един. Забавлявала е кралски особи и самата тя е от кралска класа.

Дейзи трупаше лъжи една след друга.

Клиентите явно бяха заинтригувани. Францужойка направо от парижки бордей! Тайнствена жена от твърде висока класа, за да общува с другите момичета на Дейзи!

В този момент Филип загуби интерес. За него францужойките не представляваха тайна. Бе имал една от най-красивите и омайващи францужойки на борда на „Наветрен“ и му беше много трудно да освободи ума си от нея. Вече не искаше да има нищо общо с францужойки.

— Последвайте ме, момчета, ако искате да зърнете как моята малка францужойка се къпе — каза тайнствено Дейзи и поведе мъжете нагоре по високото стълбище. — Но не се шокирайте и не се учудвайте, каквото и да видите.

Всички мъже с изключение на Филип се струпаха зад кокетно пристъпващата Дейзи и си зашепнаха възбудено.

Габи стана и се протегна. Димящата вана я приканваше, от нея се носеше аромат на жасмин. Тя задържа нетърпеливо колана на пенъора, искаше час по-скоро да потопи изтощеното си тяло в топлата вода. Габи влезе във ваната, водата я покри до кръста, но ѝ бе трудно да се съсредоточи. Трудно ѝ беше да си припомни къде се намира и най-вече защо е тук. Мозъкът ѝ като че ли бе замръзнал, не можеше да се оправи с напирещите усещания и чувства. Поради някаква необяснима причина тялото ѝ трепереше от желание, което ѝ бе трудно да опише.

Габи обхвана с длани пълните си гърди, изви гръб назад и почувства как зърната напират под дланите ѝ, твърди и пулсиращи, изискващи ласка. Неспкойните ѝ пръсти се спуснаха надолу към още гладкия корем, към нежната издутинна на хълбоците, търсейки и откривайки сърцевината на нейната женственост.

Габи трепна разтревожена и отправи плах поглед към вратата, когато тя безшумно се отвори и в стаята влезе Мили, носейки малка хавлиена кърпа, която праметна през таблата на леглото. Очите на камериерката се откъснаха почти виновно от голото тяло на Габи, когато си тръгна, за да я остави да се доизкъпе насаме.

Сякаш насън Габи взе ароматния сапун и започна да натрива тялото си. Изведнъж един неустоим подтик я накара да изпусне сапуна и да прокара чувствено ръка по хлъзгавото си тяло. Започна да го гали с диво наслаждение, задъхана и трепереща от желание, което упоеният ѝ разум не можеше да контролира. Отчаяно нуждаеща се от любов, копнееща да изпита тръпката на мъжките милувки върху разгорещената си плът, да почувства дълбоко проникване. Очите ѝ бяха широко отворени, устните — влажни и откренати, ръцете ѝ се движеха трескаво, докосваха, масажираха, утоляваха парещата ѝ жажда.

Разтърсващата сцена се представяше подред на мъжките очи, които надничаха през тайната дупка в стаята на Габи. Един по един

посетителите на Дейзи пълнеха очите си с невероятната гледка, наслаждаваха се на нищо неподозиращата чаровница, чието чувствено тяло се извиваше и гърчеше под милувките на собствените ѝ пръсти.

— Господи! — възкликна един от мъжете, хващайки се за издутината в панталона си, докато се отдръпваше от тайната дупка. — Никога не съм виждал подобно нещо!

— Гореща малка кучка! — извика друг с блеснали очи.

— Господи! — прошепна едно младо момче. — Какво ли само може да направи с мъжа в леглото!

Очите му излъчваха някакво благоговение.

След като всички мъже бяха надникнали през дупката, Дейзи ги отведе обратно долу в приемната. Филип ги изгледа развеселено — разпалената страст ясно личеше в погледите им. Каквото и да бяха видели, явно ги бе разтърсило. Дейзи ги остави да се посъвземат и пристъпи към Филип, за да му заговори тихо и делово.

— Ами вие, господин Сен Сир? — запита Дейзи, вдигайки предизвикателно вежда. — Толкова ли сте имунизиран срещу красотата, че нямате желание да я погледнете?

— Твоята френска курва не ми е интересна — изрече студено Филип. — Някое от другите момичета ще свърши същата работа. Или пък — и той направи драматична пауза — може би ти си свободна?

Дейзи огледа пресметливо Филип, преди да избухне в гърлен смях. Трябваше да признае, че той я привлича още с идването си в нейния дом преди две нощи. Коработо му тяло и студеното държание я заинтригуваха още от самото начало. Тя рядко обслужваше сама клиентите си, но някак си усети, че ако приеме Филип в леглото си, това ще е приятно преживяване и за двамата.

Смехът на Дейзи накара лицето на Филип да се смрачи застрашително. Той помисли, че тя му се подиграва. Скочи на крака и понечи да си тръгне, но почувства една ръка на рамото си и погледна в очите на Дейзи, които искряха в златисти отблясъци.

— Чакай, скъпи, не си отивай — произнесе тя с гърления си глас, който обещаваха много наслади. — Не се смеех на вас, а на себе си. Никога не съм мислила, че няма да имам търпение да приема лично някого от клиентите си, но сега едва се сдържам. Когато свърша с работата, с която съм се заела, ще ви накарам да се радвате, че сте ме изчакали.

Нежното ѝ тяло се притискаше до неговото и Филип не се съмняваше, че тя го желае.

Загледа лениво как стегнатото тяло на Дейзи се движи грациозно из стаята, приближавайки се към групичката мъже, които преди минути бе водила на горния етаж. По-скоро видя, отколкото чу бързите реплики, които съдържателката разменяше с разгорещените, готови за действие мъже. Бляскавата усмивка на Дейзи подсказа на Филип, че е постигнала доста задоволително споразумение. След като кимна на един грубоват мъж, явно богат търговец, Дейзи се върна при Филип, който наблюдаваше с дистанциран интерес как търговецът изкачва стъпалата две по две, сподирян от подвикванията и дюдюканията на другите мъже.

— Не я оставяй да те изцеди, Рафи — изкрещя някой.

— Обзалагам се, че тая малка французойка знае как да използва устата си — изсмя се друг и направи неприличен жест с ръка.

Филип не обърна внимание на подмятанията им и насочи цялото си внимание към Дейзи, надявайки се нейният многостранен чар и големият ѝ опит в леглото да занимават ума и тялото му достатъчно дълго, за да заглушат смущаващите мисли за невярната среброкоша кокетка, чието телце го подлудяваше от желание.

— Много доходна вечер — промърмори Дейзи, притискайки ръката на Филип към тялото си с потъмнели от желание очи.

Самоуверена усмивка изви нагоре ъглите на начервените ѝ устни и без да губи време, тя поведе Филип нагоре по стълбите към своята стая. Току-що бе получила най-високата възможна цена за френското момиче Лиза, а виното, примесено с наркотик, бе подействало по-успешно, отколкото можеше да си пожелае. Повечето от мъжете си бяха избрали по някое момиче и най-важното, тя предвкушаваше цяла нощ, изпълнена със страст, в прегръдките на красивия мъж, вървящ до нея.

Едва когато водата изстина, Габи усети, че трябва да излезе от ваната и да се изсуши пред топлия огън, за да спре да трепери. Излизайки предпазливо от ваната, тя взе миниатюрната хавлия, която Мили ѝ беше донесла, и започна да изтрива треперещото си тяло със замечтан, далечен поглед в почти стъклените си очи. Огънят в камината осветяваше бялата ѝ, почти алабастрова кожа. Габи пусна хавлията долу и тръгна лениво към леглото, за да облече дантелената

дрешка, която ѝ бяха представили като нощница. Дрехата, която Дейзи бе пратила на Габи, беше съвършено прозрачна, с тънки презрамки и ниско изрязано деколте, което се завързваше под гърдите със сатенена панделка; по-надолу нощницата падаше на красиви, богати гънки около стройните ѝ крака. Габи не можеше да се съсредоточи в нищо друго освен в своето пулсиращо, треперещо от желание тяло. Задъхана от силните емоции, тя едва удържаше ръцете си да не блуждаят по изтормозената ѝ плът.

Докато стоеше така до леглото, объркана и несигурна какво да направи, вратата се отвори и в стаята влезе набит мъж, чиито груби черти рязко контрастираха със скъпите му дрехи.

— Боже господи! — възкликна той със страхопочитание, — отблизо си още по-красива. И си струваше всяко пени, което платих!

— Господине? — запита Габи, смръщвайки чело озадачена. Защо беше в някаква спалня с непознат мъж, неподходящо облечена почти с нищо, запита се тя с усилие на волята.

— Цяла-целеничка францужойка — ахна мъжът с неприкрито възхищение. — Казвам се Рафи, мадмоазел — осведоми я той пристъпвайки жадно към плахо отстъпващото момиче. — Ние двамата ще си прекараме чудесно.

Погледът в кръглите мънистени очички на Рафи не можеше да се обърка с нищо и макар Габи да бе отвратена от мъжа, плътта ѝ се стремеше към него. Всяка свързана мисъл изчезна от ума ѝ, докато тялото налагаше собствената си воля. Не осъзнаваше нищо; в този момент искаше само да утоли непоносимия глад, измъчващ трескавото ѝ тяло.

Рафи в миг раздра съблазнителата нощница и се нахвърли върху Габи с неутолима жажда, впи ръце и устни в нежната ѝ плът, а нейните викове и стонове го подлудяваха още повече. Тя дърпаше дрехите му като изпаднала в несвяст, докато той най-накрая успя да ги съблече. След това Рафи я взе на ръце и я хвърли на леглото, затискайки я със силното си набито тяло.

Измъчената плът на Габи бе пламнала, както никога досега. Когато Рафи започна да похищава с ръце и устни всяка извивка и всеки отвор по нейното гладко и благоухаещо тяло, тя започна да се гърчи и да стене, кулминациите ѝ се застигаха, но въпреки това оставаше странно незаситена. Няколко пъти в делириума си тя извика името на

Филип, но дори да го бе забелязал, Рафи не каза нищо. Когато накрая набъбналият му член проникна в кадифената ѝ плът, тя изпищя от болка при бруталното му нахлуване, но го стисна още по-здраво, притискайки устата му към пулсиращите си зърна. Изпаднала в блаженство, което сякаш щеше да я погълне цялата, тя стигна до кулминация точно когато тласъците на Рафи престанаха и той се отпусна запъхтян върху нея.

— Значи старият Рафи ти хареса, а, французойче? — изсмя се той грубо, когато накрая успя да си поеме дъх. — Е, там, откъдето идва всичкото това, има още много.

Габи далеч не беше заситена.

— Още! Още! Искам още! — замоли тя смаяния, но поласкан Рафи.

— Разбира се, скъпа. Веднага щом ми покажеш някои от ония номера, дето Дейзи каза, че много ги умееш.

Габи го изгледа неразбиращо, когато той коленичи над нея, дръпна я болезнено за косата и нагласи главата ѝ в удобна позиция. Тя жадно го пое, без да протестира; импулсите, бушуващи в нея, я докарваха до ръба на лудостта.

— Господи! — извика Рафи и тялото му затрепери във върховна наслада. — Господи!

В стаята до тази на Габи Филип и Дейзи лежаха, преплели ръце и крака, телата им бяха целите мокри от пот. Филип бързо бе запалил страстта на Дейзи и изкусните му ласки я бяха възбудили невероятно силно. Тя го целуваше и галеше, стремейки се да го възпламени, но някак не успяваше да постигне целта си. Филип не можеше да не сравнява подпухналата плът на Дейзи с гладкото, стройно тяло на Габи. Но макар че страстта му не бе докрай разпалена, Дейзи не забеляза това. Бе твърде увлечена във вихъра на собствената си наслада, за да усети, че Филип не ѝ реагира достатъчно. Освен това той се погрижи да я доведе до изумителна кулминация, макар неговата печално да липсваше. Скоро след първото им съвкупление Дейзи го пожела отново и след малко той се видя да прониква отново в нея, показвайки поне външно страст, равна на нейната, но оставаща някак далеч от самия него.

Дейзи лежеше задоволена и уморена, докато Филип дремеше до нея. Тя се усмихна нежно, когато го погледна и го чу да мърмори нещо

на френски. Разбра само една дума: „Габи!“ Не знаеше коя е Габи и не я интересуваше. Само съжаляваше за това, че както ѝ бе казал, Филип заминаваше на другия ден за Мартиника. Въздъхна и помисли пак да го събуди за още един рунд, но внезапно си спомни, че онова момиче, Лиза, беше в другата стая. Запита се как ли се справя Рафи с нея. Стана полека от леглото и отиде до тайната дупка за наблюдение.

Смехът на Дейзи и полугласните ѝ забележки пробиха мъглата на съня, стигайки до съзнанието на Филип. Той колебливо отвори очи, за да разбере какво толкова я е развеселило. Видя я да гледа през малка дупка на стената.

— Какво има, Дейзи? — запита той сънено. — Какво гледаш?

— Малката францужойка ще изяде Рафи, а тоя мечок просто ще я съсипе. Но чудното е, че тя моли за още. Никога не съм виждала нещо подобно — повтори благоговейно Дейзи. — Никога не съм виждала това да действа така добре.

— Кое да действа добре? — запита Филип, усещайки, че го обзема любопитство.

— А... нищо, скъпи, говорех си.

— Идвай тук — настоя Филип, гледайки с премежени очи голото ѝ тяло.

Дейзи не би искала нищо повече от това, отново да се прилепи към твърдото, мъжествено тяло на Филип, но бе омагьосана от гледката, която представляваше разпалената двойка в съседната стая.

— Той си взема своето за всяко пени, което е дал. Дано само да не отскубне тая сребриста коса от главата ѝ. Господи, каква прелест! Като блестяща коприна!

Някъде в замъгления мозък на Филип прозвуча предупредителна камбана и той се вслуша в думите на Дейзи.

— Как каза, че се казва? — запита той с внезапно изострено внимание.

— Казва, че името ѝ е Лиза, но кой знае? Лиза Лафарж. Звучи достатъчно по френски — отвърна Дейзи, вдигайки рамене. — Господи! Виж какво прави на стария Рафи!

Ръцете ѝ с безупречен маникюр започнаха да се движат по тялото ѝ, а в същото време Филип скочи и изруга шокиран, а по лицето му се изписа върховно неверие.

— Невъзможно — изрева той, когато Дейзи съобщи фамилията момичето. Също като моминското име на Габи! — Оставих я добре защитена на „Наветрен“! Как би могла да дойде тук?

Той изблъска грубо Дейзи от мястото ѝ пред дупката и сам залепи око на нея. Това, което видя, накара кръвта му да се смръзне във вените. Див гняв избухна зад челото му и Дейзи отстъпи назад ужасена.

— Какво има, скъпи? — запита тя, изведнъж изплашена, че е приела луд човек в леглото си. — За какво говориш? Можеше да погледнеш тая францужойка по-рано, но тогава отказа. — Приблужи се към Филип и опря в него голите си гърди, опитвайки се да го разсее. След като бе видяла спектакъла в другата стая, бе напълно готова пак да го приеме в себе си. — Хайде, върни се в леглото — измърка тя с гърлен глас.

Но Филип не я чуваше и не я виждаше. Това, на което току-що бе станал свидетел, го бе оставило потресен и го бе лишило от дар слово. Противно на всякакъв здрав разум, францужойката с мъжа, когото Дейзи бе нарекла Рафи, беше самата Габи! Голото ѝ, плувнало в пот тяло бе притиснато към дюшека, Рафи почти бе смазал крехката ѝ фигура под мощния си торс. Но тъкмо лицето на Габи накара Филип да изпадне в транс. Очите ѝ бяха станали тесни цепнатини, присвити от страст, на жадно отворените ѝ устни блуждаеше порочна усмивка. Почти чуваше стоновете ѝ и насърчителните ѝ думи, докато ръцете ѝ се движеха по едрото тяло на Рафи. Сигурно го бе изтощила, защото лицето му беше червено и се потеше обилно, докато седалището му се вдигаше и спускаше в бързи отсечени движения, а обзетата от страст жена под него изпиваше всяка искрица от трескавата му енергия.

В края на краищата ужасът от гледката блъсна Филип като боен чук право в корема и той едва се сдържа да не повърне.'

— Боже господи! — изруга той с все сила. — Какво си ѝ направила?

Дейзи бе смаяна от яростната реакция на Филип. Какво пък толкова се е загрижил за малката френска курва, запита се тя. Защото тя си беше точно това. Дейзи и за миг не беше повярвала на историята за манастира и жестокия съпруг. Във всеки случай, уменията ѝ в леглото опровергаваха баснята за манастирското възпитание.

— Какво общо има това с тебе, скъпи? — измърка Дейзи, надявайки се да примами отново Филип в леглото.

— По дяволите, Дейзи! — избухна Филип и яростта му се обърна срещу жената, която стоеше до него. — Та това е съпругата ми — тук с тоя луд!

Филип навлече дрехите си с една ръка, хвана Дейзи с другата и изхвъркна от стаята, влачейки голата жена след себе си.

— Съпругата ти! — ахна Дейзи и смръщи лице, когато Филип я стисна по-здраво за китката. — Не! Не може да бъде! Тя е само една френска курва.

Без да обръща внимание на думите на Дейзи, Филип нахлу в съседната стая, влачейки съдържателката след себе си. Задавените викове на Габи късаха сърцето му. Но когато тя извика името в пристъп на агония, на измъченото му лице се отпечата маската на лудостта.

Мъжът, лежащ върху Габи, бе така омаян от извиващото се под него тяло, че не чу влизането на Филип.

— Казвам се Рафи, малка кучко — грухтеше той, — и съм също толкова добър, колкото тоя твой Филип, който ида е, да го вземат дяволите, но проклет да съм, ако не си ме изсмукала.

Изведнъж изпотеното му тяло се отдели от леглото, прелетя през стаята и се приземи пред босите крака на Дейзи. Беше толкова изтощен, че само ахна учудено.

— Махай се отгук, боклук такъв! — заповяда Филип, давайки воля на бушуващия в гърдите му гняв. — Излизай, преди да съм те убил!

Въпреки че беше крайно изтощен, Рафи се изправи неуверено, грабна дрехите си и заяви с по-голяма увереност, отколкото усещаше в момента:

— Добре де, добре, ама не можеш да задоволиш тая малка кучка. И ти казвам, Дейзи, златна мина си напипала с това французойче. Така те изсмуква, че си забравяш името.

После, като видя мрачното изражение на лицето на Филип, изхвъркна навън, навличайки трескаво дрехите си.

Дейзи се наклони да излезе от стаята, но Филип хвана китката ѝ и я придърпа към леглото.

— Какво си ѝ дала? — запита той ядосано, посочвайки към Габи.

— Нищо! Нищо! — настояваше тя, но страхът ѝ растеше с всеки изминал миг. — Сигурен ли си, че това е съпругата ти?

— Да, това е съпругата ми — заяви мрачно Филип — и знам, че е била упоена, иначе нямаше да бъде тук. Не бих се поколебал да убия и жена, Дейзи, затова ми кажи истината.

Той я стисна по-силно и изви ръката ѝ зад гърба, докато тя не изпищя.

— Добре, добре! Ще ти кажа, само не ми чупи ръката, за бога!

— За тебе ще е по-добре да ми кажеш истината!

Само това можа да изрече Филип, без да откъсва очи от Габи и от агонията, в която се гърчеше тя.

— Дадох ѝ малко стимулант, за да я направя малко по... по-разпалена.

Филип изруга на висок глас.

— Колко си ѝ дала, да те вземат дяволите?

— Само няколко капки в чаша вино. Няма да ѝ навреди. Много пъти съм го използвала и не е имало лоши последици, само...

— Само какво? — запита Филип, стискайки все по-силно ръката на Дейзи.

— Никога... никога не съм го виждала да действа така силно — заекна Дейзи, мръщейки се от болка.

— Остави ли бутилката в стаята, когато излезе?

— Не! Не! Взех я със себе си. — Изведнъж ужасеното лице на Дейзи просветна. — Чашата ми — изохка тя. — Оставих пълната си чаша в стаята и... — Замълча и насочи очи към масата с двете празни чаши. Филип погледна натам, където гледаше тя, и без никакви обяснения разбра, че Габи е изгълтала съдържанието на двете чаши, в които е имало наркотик!

— Ако твоят проклет стимулант е навредил на нея или на детето ѝ, ще се върна и ще те убия с голи ръце — обеща Филип със стиснати зъби.

— Съпругата ти е... бременна? — ахна Дейзи, сигурна, че смъртният ѝ час ѝ приближава. — Откъде можех да знам? Тя не ми е казала, че ще има дете.

— Как така е попаднала в къщата ти? — запита Филип и стисна още по-силно ръката на Дейзи. Понеже познаваше, Габи той разбра, че тя никога не би дошла доброволно в публичен дом.

— Един мой приятел спаси Лиза... е, както и да се казва, да не я изнасили един моряк на име Големия Джейк и ми я докара тук.

— Доброволно ли е дошла? — запита Филип с явно неверие, изписано на лицето. Достатъчно добре познаваше Габи, за да знае, че манастирското ѝ възпитание няма да ѝ позволи да се продава, независимо колко отчаяно е положението ѝ. — Истината! — настоя той когато Дейзи се поколеба. — Ако разбере, че си ме излъгала, ще кажа на полицията, че си отвлякла съпругата ми.

Дейзи нямаше друг избор и му разказа всичко, каквото знаеше за Габи и как се е озовала в публичния дом. Когато свърши, тя вдигна въпросително вежда към Филип и запита с немалка доза любопитство:

— Ти ли си жестокият съпруг, от когото е избягала? Ето тази история бих искала да чуя, скъпи!

Един мускул помръдна на брадичката на Филип и той сви юмруци, едва сдържайки се да не я удари.

— Тя два пъти е била упоена! — изрева той. — Приятелят ти Майк я е упоил, за да я докара тук!

Дейзи се сви, когато усети заплахата в гласа му.

— Първата нощ ѝ дадохме само приспивателно — защити се тя. — Мислиш ли, че ще позволя да ѝ направят нещо? Та аз съм вложила много в нея.

— А какво ще стане с детето, което носи? Приспивателното и стимулантът ще му навредят ли? — запита Филип почти обезумял от тревога.

— Не знам — призна нерешително Дейзи. — Но съм сигурен, че тя ще се оправи, когато ефектът от наркотика изчезне. Никога на никого не е навредил досега.

— Моли се да си права — предупреди я заплашително той и Дейзи настръхна.

Изведнъж целият гняв се оттече от тялото на Филип. Главната му грижа сега беше да изведе Габи от публичния дом и да я закара на „Наветрен“, където ще може добре да се погрижи за нея. Пусна натъртената ръка на Дейзи, вдигна на ръце Габи заедно със сатенените чаршафи и я притисна към себе си като малко дете. Стори му се лека като перце, докато я изнасяше от стаята.

Усетила ръцете на Филип, Габи изстена и се притиснало него.

— Всичко е наред, скъпа — прошепна той нежно. — Нищо и никой няма отново да те нарани. Аз винаги ще се грижа за тебе. — Обърна се отново към Дейзи и заповяда рязко: — Кажи да докарат каретата ти пред задния вход. — Когато тя се позабави, той я блъсна в гърба. — Хайде, по-бързо!

Дейзи грабна метнатия настрана пенъоар на Габи, уви се с него и побърза по задното стълбище да приготви каретата. Когато Филип стигна до задната врата с лекия си товар, там вече го чакаше каретата заедно с кочияша. След миг те се понесоха към „Наветрен“.

След като нареди на капитана да насочи незабавно кораба към Мартиника, Филип отнесе Габи в каютата им и нежно я положи на леглото. После помоли моряка Лавил, който се навърташе наоколо с неспокоен вид, да донесе гореща вода, нещо за дезинфекциране и кърпи. Едва когато Лавил донесе нещата и се върна към задълженията си, Филип отви Габи и внимателно заразглежда многобройните ухапвания и одрасквания по тялото ѝ.

Ругаейки на висок глас Големия Джейк, Майки, Дейзи, Филип нежно проми и дезинфекцира всички наранени места. После я изми от глава до пети, мръщейки се от болка и отвращение, докато изтриваше между бедрата ѝ следите от наслажденията на Рафи.

Докато Филип се грижеше така за Габи, действието на наркотика продължаваше да разяжда тялото и духа ѝ и тя се гърчеше и се виеше под нежните му докосвания. Доволен, че се е погрижил за всичките рани по тялото ѝ, той я зави с чаршафа, притегли един стол и седна до нея, за да чака да се изпари наркотикът, молейки се при това тя да не пометне.

Филип, изглежда, бе задрямал, защото се събуди със силно трепване и видя Габи будна, седнала в леглото с див поглед. Явно не го позна макар, че викаше името му.

— Какво има, скъпа? — запита той със стегнато от тревога лице. — С какво да ти помогна?

— Вземи ме! Моля те! Цялата горя! — прошепна тя и се вкопчи в него. — Защо ме караш така да страдам?

Долната ѝ устна трепереше и Филип усети огромно състрадание към нея. Тя нямаше представа какво прави и Филип силно се надяваше, че няма да си спомня нищо от случилото се в заведението на Дейзи, защото никога нямаше да го чуе да ѝ разказва за това.

Сърцето му едва не изскочи от гърдите, когато Габи продължи да го умолява. Не можейки повече да понася да я гледа така нещастна, той стана от стола си край леглото и я прегърна, за да спре силното ѝ треперене. А след това беше съвсем естествено да я успокои с целувка, за да уталожии хлипането ѝ и хълцането, породено от нестихващото желание. Последва неизбежното.

— По-бързо! По-бързо! — подканваше го Габи, дърпайки дрехите му.

Макар да знаеше, че тя действа под влиянието на афродизиака, влязъл в организма ѝ, Филип не бе в състояние да устои. Освен това, разсъди той, тя се разкъсваше от желание и кой можеше да го утоли по-добре от собствения ѝ съпруг? Той поне щеше да я вземе нежно и внимателно, не като онзи звяр Рафи, който изливаше върху нея необузданата си страст.

Филип започна нежно да се люби с Габи и тя като че ли го позна, когато замъгленият от страст поглед започна да изчезва от виолетовите ѝ очи и на негово място дойде едно меко, греещо сияние. Тя дори престана да трепери, докато Филип се движеше нежно в нея. Когато настъпи кулминацията ѝ и тя започна да вика, това не бяха викове на животно, изпаднало в истерия, а изблици на влюбена жена, в обятията на своя любим.

След като Габи се сви доволно в прегръдките на Филип и заспа дълбок, естествен сън, той дълго време я гледа внимателно, преди да се унесе в неспокойна дрямка.

Филип се събуди пръв и започна да наблюдава лицето на Габи, спокойно в съня; не искаше дори да помръдне за да не стресне мирния ѝ сън. Започна да мисли за живота си и за ужасните неправди, които бе причинил на Габи и на Сесили. Всичко случило се бе по негова вина; неговата гордост, упорството му бяха погубили всичко, което му бе скъпо. Дълбоко в сърцето си знаеше, че след последния опит на Габи да му избяга той не можеше вече да я кара насила да остане при него, иначе тя щеше да се самоунищожи в следващия си опит за бягство. Никога нямаше да се разведе с нея, но и никога нямаше да настоява тя да живее с него.

Абсолютното му пренебрежение към нейните чувства, докато я бе държал почти като пленничка на борда на „Наветрен“, бяха причинили нейното бягство и изпитанието, преживяно с

безскрупулната Дейзи. Той никога нямаше да си го прости! И сега се обля в студена пот, като си спомни как Рафи опустошаваше крехкото ѝ тяло, и горещо се замоли тя да не си спомня нищо от това. Никога нямаше да ѝ разкрие как е била безсрамно използвана, дори сърцето му да се разкъсаше от това усилие да прикрие истината. Нима сам той не бе злоупотребявал с нея, помисли Филип с чувство на вина.

— Боже господи, как си издържала! — възкликна с угризение Филип, прегръщайки силно Габи.

С дълбок копнеж, който пронизваше душата му, той си спомни времето, когато бяха щастливи и влюбени, времето, когато с радост очакваха раждането на своето дете. Чувствата му към нея все още бяха силни и разтърсващи, но сега към тях се примесваше неверието. Възможно ли беше да възстановят някогашните си чувства един към друг?

Габи се размърда в прегръдките на Филип и бавно отвори очи с недоумяващо лице; една малка бръчица пресече гладкото и чело.

— Господи! — извика тя и се хвана за слепоочията. — Защо толкова ме боли главата?

Погледна към Филип, сякаш го виждаше за първи път, и спомените нахлуха като бурен поток в главата ѝ. Спомни си как бе избягала от „Наветрен“ и как се бе събудила в заведението на Дейзи Уилсън, но по-нататък не можа да изтръгне нищо от ума си. Виждаше само една тъмна бездна с проблясъци на неясни спомени, някои прекалено ужасни, толкова отблъскващи, че замъгляваха мислите и мозъка ѝ.

— Как ме намери? — запита накрая тя, усещайки внимателния поглед на сивите му очи. — Нима Дейзи...?

Филип изгледа внимателно Габи и когато стана ясно, че нищо не си спомня от предишната вечер, той каза:

— Един от моряците на „Наветрен“ те познал, когато са те внесли в къщата на Дейзи, и ми съобщи. Когато пристигнах и казах, че съм твой съпруг, Дейзи нямаше избор и трябваше да те върне.

— Аз... не си спомням — произнесе измъчено Габи, притискайки слепоочията си. — Сигурен ли си, че така е станало?

Сви инстинктивно ръце и крака и се запита защо ли цялото тяло толкова я боли.

— Бебето ми! — беше по-скоро вик от мъка, отколкото въпрос; ръцете ѝ се вкопчиха във все още гладкия корем.

— Всичко е наред, малката ми — започна да я успокоява Филип. — Детето си е в тебе, нищо му няма. Това, че не можеш да си спомниш нищо, е, защото Дейзи ти е дала приспивателно.

Габи изпусна дълбока въздишка и всичко като че ли щеше да бъде наред, ако не бе спуснала поглед надолу по тялото си и не бе надала ужасен вик, виждайки безупречната си бяла кожа цялата изпонасинена, в драскотини и белези от зъби. Дори кожата на главата си усещаше така, сякаш някой упорито я бе дърпал за косата.

— Какво си направил с мене, Филип? — извика тя обвиняващо. — Защо си злоупотребил с мене, докато съм била в безсъзнание и не съм можела да се защитавам? Ако твоята бруталност струва живота на детето ми, никога няма да ти го простя!

Филип побеля, лицето му стана смъртнобледо въпреки загара. Досега не бе мислил какво ще каже Габи, когато открие по себе си раните, нанесени от Рафи. Но тъй като не искаше тя да разбере истината и се бе заклел никога на никого да не я каже, Филип нямаше избор и трябваше да приеме обвинението.

— На детето нищо му няма, скъпа — увери я Филип. — Колкото до това, че съм те наранил, аз... аз... — *Какво би могъл да каже?*

— Не се извинявай, Филип! — разяри се Габи. — Само погледни тялото ми, за да видиш на какво жестоко отношение съм станала жертва!

Едва тогава тя осъзна, че все още лежи в прегръдките на съпруга си, и се дръпна от него, изпращайки му такъв пълен с ненавист поглед, че Филип бе твърде потресен, за да заговори. За да прикрие нарастващото си вълнение, той стана от леглото и започна да се облича.

Габи също понечи да стане, но веднага се отпусна назад, притисна главата си с две ръце и изстена. Филип моментално се озова при нея.

— Не ставай, малката ми — помоли я той нежно. — Почивай си, докато не се почувстваш достатъчно добре. Няма повече да те притеснявам — обеща той, настанявайки я нежно на възглавниците, сякаш наистина бе силно загрижен.

Габи го гледаше внимателно и със страх. Едва когато той излезе от стаята, тя се отпусна и се предаде на болката, която пронизваше натъртеното ѝ тяло.

Габи беше още в леглото, когато Филип се върна по-късно със закуската; виолетовите очи блестяха на бледото и лице, тялото ѝ трепереше, цялото изпонаранено и бодящо. Филип разбра, че още е много рано да се преценява дали тя ще изгуби детето. И ако това се случеше, той не можеше да го предотврати. Нямахме друго лекарство, освен да настоява тя да пази леглото, а той пък да бди над нея.

— Донесох ти закуската, скъпа — каза той весело, оставяйки подноса до нея.

— Аз... не мога да ям — измърмори Габи; от гледката на храната ѝ се повдигаше.

— Трябва — настоя меко Филип. — Ако не заради себе си, яж заради детето.

Любезните му думи не успяха да разведрят мрачните мисли на Габи. Защо е толкова нежен и толкова загрижен, запита се тя тъжно. Да не би да е измислил някакъв нов начин да я накаже? Загледа го внимателно, докато той вземаше с лъжицата малки хапки и я хранеше като дете. Габи беше толкова изненадана от необичайната му грижа към нея, че автоматично отваряше уста. Когато изяде почти цялата храна от чиниите и възрази, че не може да поеме и хапка повече, Филип остави подноса настрана и няколко минути внимателно я гледа мълчаливо. Габи имаше ясното чувство, че той се опитва да запомни лицето ѝ. Мълчанието помежду им стана почти болезнено. Накрая Филип проговори:

— Габи, ако не си забелязала, „Наветрен“ е в открито море. Снощи напуснахме Норфък. — Габи не каза нищо. — Плаваме към Мартиника. Аз... мисля, че трябва да се посъветваш с лекар за бременността си. Сега за тебе Мартиника е най-подходящото място.

— Защо те е грижа за това, Филип? Това дете не означава нищо за тебе.

— Ти още си моя жена — дойде нерешителният отговор на Филип. Следващите му думи я накараха да зяпне изумена; той ги произнесе с нисък измъчен глас. — Когато стигнем Мартиника, си свободна да правиш каквото искаш. Аз... няма да те карам да се

върнеш в Белфонтен с мене или да подновим отношенията си. Дали ще се държиш като моя съпруга — това ти сама ще решиш.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще се разведеш с мене, Филип? — запита Габи невярващо, смаяна от коренната промяна в поведението на съпруга и.

— Не! — извика Филип високо. После добави с по-тих глас: — Никога няма да се съглася на развод.

— Тогава какво имаш предвид? Не те разбирам, Филип. Каква нова жестокост искаш да изпробваш върху мене?

— Много мислих, откакто те намерих в дома на Дейзи Уилсън, и дойдох до неизбежното заключение, че двамата непрекъснато ще воюваме един срещу друг, ако аз те принудя да се върнеш в Белфонтен и да възстановим съпругеските си отношения. Най-малкото, това дете винаги ще стои между нас. Сигурен съм в това точно както съм сигурен, че не мога да живея в една къща с тебе и да не се държа като твой съпруг. Ти си твърде привлекателна, за да стоя настрана от тебе. — Той замълча и се изкашля, сякаш думите му бяха причинили болка.

Габи слушаше внимателно, но не можеше да повярва на онова, което казваше Филип, не се осмеляваше да попита как смята той да я освободи. Докато говореше, лицето му оставаше непроницаемо, очите забулени, само един мускул потрепваше около челюстта му, издавайки чувствата му.

— Когато стигнем Мартиника — продължи Филип, сякаш четейки мислите ѝ, — ти си свободна да избереш къде и как искаш да живееш. Можеш да се върнеш с мене в Белфонтен и да бъдеш моя съпруга във всяко отношение, можеш да останеш в градската ми къща в Сен Пиер или... или... да отидеш при Дювал, ако наистина искаш. Аз няма да ти преча.

Габи бе смаяна и озадачена. Да не би той да говори сериозно, запита се тя. Наистина ли би ѝ позволил да живее открито с Марсел, без да ѝ даде развод? Поради очевидни причини тя не можеше да живее заедно с Филип в Белфонтен. Не искаше да се настани и в градската къща, защото там Филип и Амали лесно можеха да я намерят. Трябваше да мисли за детето на Филип, да го пази от Амали, дори от самия Филип. Инстинктивно съзнаваше, че Марсел ще се зарадва да я приеме у дома си, няма да иска нищо от нея, дори ще се грижи за детето ѝ. Но дали тя самата го искаше? В края на краищата,

той щеше да очаква от нея нещо повече от обикновено приятелство и предвид обстоятелствата неговите очаквания нямаше да бъдат неоснователни. Тя знаеше, че Марсел я обича. Колко дълго един влюбен мъж може да се задоволи с целомъдрени целувки и прегръдки, в които липсва страст? Когато детето ѝ се роди, той ще иска да стане неин любовник и тя не би могла, не би трябвало да му откаже, защото му дължеше благодарност. Може би, замисли се тя, може би... възможно беше да го обикне, както някога бе обикнала Филип.

Филип се взираше навън в гъстата сива мъгла, докато Габи мислеше и решаваше собственото си бъдеще. Той внимаваше на лицето му да не се изпише неспокоен израз, но дълбоко в сърцето си знаеше какво ще реши тя, защото страшните сенки от миналото изведнъж изпълзяха и започнаха да го преследват.

Виолетовите очи на Габи плашеха Филип, те проникваха в дълбините на душата му. Преди да бе казала какво е крайното ѝ решение, тя се чувстваше задължена отново да заговори за тяхното дете. Дължеше на това невинно създание поне един опит за помирение, трябваше да се опита да го убеди, че не му е изневерила с Марсел. Габи си пое дълбоко и мъчително дъх и запита:

— Ако се върна в Белфонтен и бъда твоя съпруга във всяко отношение, ще намериш ли в сърцето си поне мъничко сили да приемеш и обичаш това дете като собствено?

Дългите гъсти мигли се спуснаха, за да прикрият чувствата ѝ. Габи зачака с разтуптяно сърце какво ще отговори Филип; няколко прости думи, които щяха да променят живота ѝ.

— Да ми прости господ, но не мога! — извика Филип, почти давейки се в собствените си думи, проклинайки гордостта си, която отказваше да ѝ даде благото на съмнението; съмнение, което щеше да го преследва до гроба.

— Аз нося твоето дете, Филип — настоя Габи меко и с тъжен глас. — Не може да е другояче. Ти си бащата на това дете, точно както бе баща и на сина, който изгубих. Докато смяташ, че съм ти изневерила, аз не мога да се върна с тебе в Белфонтен, нито мога да живея като твоя съпруга.

Преклоняйки се пред неизбежното, с тъжни очи, примирен, Филип проговори:

— Ще отидеш при Дювал. — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

До този момент Габи не беше сигурна дали ще отиде при Марсел. Но напълно сигурният тон на Филип и тъжното му изражение решиха нещата вместо нея.

— Ако Марсел ме иска, ще отида при него — каза тя и отмести очи от потресеното му лице.

— Разбира се, че ще иска — изрече остро Филип, — на детето му е необходим баща, нали, малката ми?

Габи го загледа мълчаливо. Това ли беше мъжът, който се кълнеше, че няма да я остави да си отиде? Горчивите му думи укрепиха решението ѝ да приеме свободата, която той ѝ даваше, и да изгради своя живот и този на детето си без него.

— Така да бъде — прошепна Габи с едва чул глас.

— Преди да ти позволя да тръгнеш по собствения си път — продължи Филип с каменно лице, — ще те помоля само за две неща. — Габи не му отговори и го изгледа недоверчиво. — Най-напред, още щом стигнем в Мартиника, настоявам да те прегледа доктор Рено. — И тъй като Габи не възрази, той продължи. — Второ, докато сме женени, ще продължа да те издържам. Ще уредя да теглиш от моя банков влог, когато имаш нужда от пари. Няма да позволя на Дювал да издържа моята съпруга.

Габи се замисли над думите му. Нямахте възражения относно прегледа на доктор Рено; за издържката, която той ѝ предлагаше, също не възрази. Нямахте толкова много да зависи от Марсел, ако разполагаше със собствени пари, а и на детето на Филип нямахте да липсва нищо.

— Съгласна съм, Филип — изрече тя уморено, учудена от лекотата, с която бе получила свободата си.

— Значи нямаме какво друго да разискваме, скъпа. Вероятно няма да те виждам често през остатък от пътешествието. Морякът Лавил ще се грижи оттук нататък за твоите нужди, докато стигнем Мартиника. Сега само те моля да си почиваш, да възстановиш силите си и... и... — Не можа да продължи, чувствата му бяха твърде близо до повърхността, твърде болезнени. Обърна се внезапно и излезе от каютата. Габи впи поглед в гърба му, докато не изчезна, наранена, озадачена, обърквана... и със странно усещане за лекота.

Верен на думата си, Филип не направи опит да се срещне с Габи през следващите седмици. Тя нямаше представа, къде спи той и това не я интересуваше. Поне не измъчваше тялото ѝ с постоянните си любовни набези, не искаше повече от това, което тя бе склонна да му даде. Бе последвала съвета му и прекарваше дълги часове в леглото, възстановявайки здравето си, а понеже пътешествието беше скучно, тя се развличаше, хранейки се така добре, че дори морякът Лавил, който бдеше над нея като квачка, изглеждаше доволен.

Колкото по на юг отиваха, толкова по-меко ставаше времето и Габи излизаше на палубата колкото за да се раздвижи, толкова и за да прогони скуката. Понякога усещаше как някой я наблюдава по време на разходката ѝ, обръщаше се внезапно и срещаше забуления поглед на Филип, напрегнат, но непроницаем. Когато това се случеше, той кимваше кратко и изчезваше.

Така минаваха дните. Макар че Габи си почиваше, хранеше се и редовно се разхождаше, все пак си оставаше отчайващо слаба; Огромните виолетови очи като че ли поглъщаха всичко друго на бледото ѝ лице. Не беше болна, но усещаше нещо странно — сякаш някаква отрова подяждаше слабите ѝ сили. Не само я преследваше чувството, че нещо не е наред с нея и детето ѝ, но усещаше и някаква огромна празнота, сякаш от живота ѝ бе изчезнала всякаква светлина.

В последната нощ на борда на кораба Габи реши да се оттегли веднага след вечеря. Искаше сутринта стане рано, за да види още отдалече Мон Пеле и белите плажове около Мартиника. Сега за нея Мартиника бе домът и тя се радваше, че се връща там.

Почти разсеяно се приготви за лягане. Въздъхна, свали ризата през главата си и започна да изучава в огледалото леко издутия си корем, мислейки как ще изглежда след няколко месеца.

Изведнъж вратата се отвори и Филип влезе със също толкова стреснат израз като Габи, неволно нарушавайки интимния момент. Гледката на безупречно бялото ѝ тяло го накара почти да загуби ума и дума.

— Ужасно си привлекателна, скъпа — проточи той и пламъкът на желанието блесна в пепелносивия му поглед.

— Филип! Какво правиш тук — ахна Габи и трескаво се спусна да си търси пенъора из малката каюта.

— Дойдох да си взема нещата — каза той с глас, пресипнал от желание, — но като те видях така... Господи, не съм от желязо!

Габи отстъпи една крачка назад пред пламтящия му поглед, изгорена от палещата жажда, която се излъчваше от твърдото му тяло. Тя несъзнателно прикри с ръце изпъкналия си корем, сякаш за да запази детето си от неговата страст. Той мигновено се озова при нея и привлече треперещото ѝ тяло в обятията си.

— Габи, скъпа, искам те! Позволи ми да те любя още веднъж, за последен път!

В ушите на Габи това прозвуча като молба на удавник, който проси спасение. Това не беше същият мъж, който я бе вземал така брутално, бе я унижавал и потискал. Този странен мъж се държеше така, сякаш наистина имаше нужда от нея. Каква игра разиграваше сега, запита се тя, макар че плътта ѝ се стремеше към изгарящия му допир.

Тъй като Габи не протестира, Филип, без да губи време, я отнесе в леглото и бързо свали дрехите си. Минаха сякаш секунди, преди устните му да завладеят нейните — настойчиво, но не без нежност. Той мина с език по нежните ръбове на устните ѝ, сякаш за да запомни формата им, после се потопи в сладостта на устата ѝ. Тя почувства жаждата му, бе покорена от нея и тогава усети как му отвърща, самата тя жадуваща за него. Замря на място, чувствайки как устата му слиза надолу, за да засмуче щръкналото ѝ зърно, как после спира на нежната издутината на корема, а ръцете му го гаят с леки милувки, почти със страхопочитание. Той продължаваше своето пътуване надолу. Габи го чувстваше, огромен и щръкнал, притиснат до нея, и неволно изстена, когато по тялото ѝ се разля топла, приятна умора и прилив на страст.

— Сега, скъпа, сега — уверяваше я Филип с нежен шепот. — Искам още веднъж да отдам почит на всеки сантиметър от тялото ти.

И той продължи да прави точно това. Не остана нито едно местенце от тялото ѝ, което да не бе почетено. Макар че Габи беше готова за него, Филип не искаше да бърза. Дори леките викове и стонове на наслада, когато намереше някое място, особено податливо на устните и ръцете му, не разколебаваха решимостта му. После устата му намери зрънцето, което търсеше, и Габи изви гръб, притискайки се към него, стисна го още по-здраво, обгръщайки го с крака, докато той я вкушваше и дразнеше с езика си, жаден за нейната медена топлина.

— Ела, Филип! — извика Габи, гърчейки се, стенойки, изпаднала в лудост от преживявания екстаз.

Подтикван от думите ѝ, Филип проникна в нейната кадифена мокрота, уплашен, че може да я нарани, но не можейки да сдържа страстта си. За негово учудване Габи притисна таза си до неговия, смайвайки го със страстта, която той бе събудил у нея, и с интензивността на своята реакция.

Габи го искаше целия и като че ли за да го докаже, обви ръце и крака около трескавото му тяло и го заключи в здрава прегръдка. Потънал в нежните дълбини на утробата ѝ, Филип забави ритъм и започна да вкухва и да се наслаждава на радващата му се плът. Кръвта на Габи кипеше, реки от разтопена лава тепаха във вените ѝ, тя държеше Филип здраво и го притискаше силно до себе си. Усещайки настойчивостта ѝ, той ускори движенията, натискайки надолу, надолу, надолу, дълбоко в медено-кадифената бездна на плътта ѝ. Чувайки нейния дълъг, копнеещ вик, Филип притисна устни до нейните, заглушавайки стенанията ѝ, които в ушите му се превръщаха в гръмотевично ехо.

Легнали един до друг, задъхани, с допрени тела, те бавно слизаха от небесните селения, където бяха стигнали заедно. Когато Филип накрая възвърна гласа си, в него прозвуча тъга.

— Чудесно сбогуване, скъпа. То ще остане завинаги в мене.

Габи не можеше да отрони и дума. Искаше раздялата им да бъде колкото може по-приятелска, като се имат предвид обстоятелствата, и всичко, което би могла да каже, би нарушило тази атмосфера. Тя не можеше да си позволи това, тъй като дълбоко в себе си знаеше, че макар Филип да желае тялото ѝ, той никога не може да се застави да ѝ повярва, да ѝ се довери. Тя въздъхна жално и усети, че току-що се бяха сбогували по такъв начин, който доказваше, че любовта ѝ към него не е напълно угаснала... но вече е много късно... много късно.

Като чу въздишката ѝ, у Филип нахлу чувството на вина и угризение, той се упрекна, че отново се е възползвал от нея, използвал я е, за да задоволи страстта си, страст, която щеше да го тормози до края на живота му. Затова, за да не каже или да не направи нещо, което би могло да я разгневи, той стана от леглото, внимавайки да не я докосне, уплашен, че може пак да я пожелае, и започна да се облича.

— Ще бъда тук, за да те придружа до брега, Габи — каза Филип, закопчавайки копчетата на меката си ленена риза, обърнал поглед настрана от примамващото ѝ тяло, невероятно привлекателно въпреки бременността.

— За какво? Нали скоро всички ще разберат, че сме се разделили?

— Може би няма — каза той тайнствено.

Вече облечен, Филип накрая намери смелост да погледне Габи в лицето. Копнееше отново да се люби с нея, насила да пречисти тялото и ума ѝ от присъствието на Дювал. После очите му се спряха върху нежната извивка на корема ѝ и той стисна устни. Детето, което тя носеше, би трябвало да е негово, а не от Дювал, за бога! Ръката му неволно посегна да погали гладката издуптина. Габи трепна, но не направи нищо, за да го спре, очаквайки, че той ще каже нещо. Но той изруга, дръпна се рязко и изскочи навън в тъмната, самотна нощ.

Филип очакваше Габи на следващата сутрин, когато тя излезе от каютата си с морави сенки по безупречно бялата кожа под очите. С хладно отчуждение, което прикриваше истинските му чувства, той ѝ предложи ръка и двамата слязоха по подвижното мостче.

Гледките и звуците на острова очароваха Габи. Очите ѝ и ушите ѝ бяха така изпълнени с жизнерадостната глъчка на живописната тълпа, че тя не разбра, че Филип е наел карета — усети го едва когато той я настани вътре.

— Къде отиваме, Филип? — попита тя. — Ти като че ли каза...

— Успокой се, скоро ще видиш скъпоценния си Марсел. Но най-напред отиваме при доктор Рено. Мога да остана в Сен Пиер само няколко дни, след това трябва да ида да видя плантацията си.

Доктор Рено приключи прегледа и седна да поговори с Филип, докато Габи се обличаше.

— Как е съпругата ми, докторе? — запита Филип сериозно загрижен. — На мен ми се струва доста крехка в сравнение с предишната ѝ бременност.

— Не разбирам, господин Сен Сир — започна докторът, поклащайки посивялата си глава. — Физически съпругата ви е съвсем наред, но... вие все пак сте прав. Като че ли нещо невидимо подкопава здравето ѝ. Трябва да я наблюдаваме отблизо, ако искаме да роди детето си живо и здраво.

— От това се страхувах — измърмори мрачно Филип. — Докторе, бременността на жена ми има усложнения, за които вие не знаете. — Той замълча, премисляйки каква част от истината да скрие от добрия доктор. — Това, което ще ви разкажа, трябва да остане строго поверително.

— Нямам навика да разисквам проблемите на пациентите си с когото и да е — изфуча доктор Рено.

— Не съм искал да поставям под съмнение вашата добросъвестност — увери го Филип. — Нека ви обясня. Докато „Наветрен“ беше в Норфък, на съпругата ми ѝ хрумнало да слезе на брега сама, след като аз изрично ѝ го бях забранил. Загубила се и я нападнал някакъв моряк грубиян, едва не я изнасилил. За да се усложнят нещата още повече, от този грубиян я спасил един доставчик за публичен дом. Дал ѝ приспивателно, а след това и двойна доза силен стимулант, за да я накара да се подчини на волята му.

— Боже господи! — изруга докторът, а от очите му изхвъркнаха яростни искри.

— За щастие — излъга уверено Филип — я намерих, преди да бяха успели да ѝ навредят, и я отведох обратно на кораба.

— Горкото дете! Какъв шок за организма ѝ, особено в нейното деликатно положение — закърши ръце добрият доктор и започна да си припомня имената на възможните афродизиаци, които тя може да е била принудена да погълне.

— Докторе — каза Филип, снишавайки глас, — съпругата ми не помни преживените от нея изпитания. Бих предпочел това да си остане така — ако е изгонила този неприятен епизод от мисълта си, не виждам защо да ѝ го съобщаваме.

— Мъдро, много мъдро — съгласи се доктор Рено и кимна. Но той чувстваше, че много неща са останали неизказани, усещаше, че в Норфък с госпожа Сен Сир се е случило нещо ужасно.

— Загрижен съм за здравето на Габи и за детето. Възможно ли е наркотиците, които са били дадени на жена ми, да навредят на бебето?

— Приятелю — каза докторът, — не знам какви наркотици са дали на съпругата ви; има десетки вещества, които могат да предизвикат описаните от вас резултати. Знаем какъв е ефектът от тях, но никой не може да каже с точност каква вреда могат да нанесат на едно неродено дете. Можем само да чакаме, да наблюдаваме и да се

молим. Разбира се, в светлината на това, което току-що ми изложихте, бих настоял съпругата ви да остане в Сен Пиер под моите грижи. Белфонтен е твърде отдалечен.

— И аз така мисля, докторе — съгласи се прекалено бързо Филип. — Но за съжаление не мога да остана в Сен Пиер. Наложително е да се върна към моите отговорности в Белфонтен.

— При тези обстоятелства не бих сметнал за препоръчително госпожа Сен Сир да остане в градската ви къща сама, единствено със слугите.

— И аз така мисля, докторе — кимна Филип. — Ето защо уредих моят... приятел... Марсел Дювал да се грижи за Габи. Той през по-голямата част от годината живее в Сен Пиер, оставил е имението си Льо Шато под управлението на своя отличен надзирател. Тя ще живее в неговата градска къща, под неговите грижи, докато се роди детето.

Филип не можа да не забележи смаяният поглед на доктора.

— Ммм... доста необичайно, не мислите ли, господин Сен Сир? Много клюки ще има по повод... около това... споразумение.

— Но аз съм сигурен, че вие няма да позволите клюките да се разпространяват, докторе — продължи Филип с присвити като цепнатини очи. — Съпругата ми остава в Сен Пиер по ваше настояване и пребиваването ѝ се радва на пълното ми одобрение. Като знаете това, няма да ви е трудно да затворите устите на злонамерените клюкари, които биха искали да съсипят репутацията ѝ.

— Можете да бъдете уверен, приятелю — каза докторът, — че в мое присъствие няма да бъде произнесена нито една обидна дума срещу красивата ви съпруга. Тя е преживяла твърде много изпитания, за да допуснем да я оскърбяват безсърдечни думи. Сигурен съм, че Дювал ще изпълнява предано дълга си към жената на такъв приятел, какъвто сте вие.

Филип въздъхна облекчено. Бе представил компрометиращото бъдещо положение на Габи по единствения възможен начин. Чувстваше, че ѝ дължи поне това. Доктор Рено щеше да се грижи за здравето ѝ и да пази репутацията и, най-малкото докато се роди детето. Изведнъж в ума му се появи една мисъл. Той бе забравил да зададе най-важния въпрос.

— Кога ще се роди детето, докторе?

— Тези неща трудно се предвиждат, но според моите пресмятания ще станете баща към края на август или в първата половина на септември.

Когато пресметна набързо, Филип призна, че детето може да бъде само от него, ако се роди след първи септември. Всяка дата преди това би доказала окончателно, че Марсел е баща на това дете, както той подозираше.

— Точно тогава в стаята влезе Габи.

— Е, докторе — запита тя и лицето ѝ показва признаци на умора. — Достатъчно ли съм здрава?

— Не намирам нищо у вас, госпожо Сен Сир, което изобилието от добра храна и умереният климат на Мартиника да не могат да излекуват — отвърна докторът привидно строго.

— Имам усещането, докторе — призна нерешително Габи, извърнала очи от Филип, — че тази бременност не върви както трябва.

Филип не можа да не премига болезнено от обвинителната нотка в гласа ѝ.

— Няма такова нещо, скъпа. Вярно е, че сте доста слаба, но на бебето му няма нищо. Заради вашата сигурност обаче мисля, че е най-добре да останете в Сен Пиер, където ще мога да ви наблюдавам, и вашият съпруг се съгласи.

Габи погледна смаяно Филип, отвори уста, но той не ѝ даде време да изрече въпроса си. Изправи се, благодари на лекаря, хвана властно Габи под ръка и я изведе от кабинета.

— Каза ли на доктора? — запита Габи, когато се озоваха навън.

— Какво да му кажа, скъпа?

— Че се разделяме! Той рано или късно трябва да научи.

— Не съвсем — призна донякъде виновно Филип. — Казах му, че не мога да остана в Сен Пиер с тебе заради неотложни задължения в Белфонтен, казах му и че моят добър приятел Марсел Дювал ще те вземе в своя дом и ще се грижи за тебе, докато се роди детето.

Думите на Филип съвсем шокираха Габи.

— Защо? Защо го правиш?

— За да те предпазя от клюките, — каза той студено. — Интересува ме онова, което другите говорят за тебе, дори ако теб, не те е грижа!

Габи го погледна, но лицето му бе като изсечено от мрамор, а погледът съвършено непроницаем. Накрая ѝ стана ясно какво иска да каже той.

— Искаш да предпазиш себе си! Своето име искаш да запазиш от очерняне!

— Щом така мислиш... — изрече той сухо, помагайки ѝ да се качи в наетата карета.

След като настани Габи вътре, Филип затвори вратата и пъхна глава през прозореца.

— Няма да идвам с тебе в къщата на Дювал, затова нека се сбогуваме още сега. Ако имаш нужда от мене, аз съм в градската си къща още два дни. Наредих сандъците ти да бъдат откарани у Дювал. Ако ти трябва нещо от плантацията, ще ти го пратя. Може би ще искаш бебешките дрешки, които беше направила за нашето дете?

Габи побледня, лицето ѝ стана смъртно бледо.

— Ще ти съобщя — заекна тя, объркана от привидното безразличие на Филип. — Сбогом — прошепна тъжно. — Бог да те пази.

При последните ѝ думи лицето на Филип омекна, сивите му очи се замъглиха. Неволно той протегна дългите си ръце към нея, притегли я към себе си, за да достигне устните ѝ, и притисна своите до тях нежно, с копнеж и любов.

— Довиждане, скъпа.

Той се отдалечи и остави Габи смаяна от неприкритото чувство, което пролича в прощалната му целувка.

— Сбогом Филип — прошепна тя в тишината на празната карета със странно натезало от болка сърце, с тъга, която би искала да прогони.

Габи застана нерешително пред портата на Марсел, хванала чукчето в ръка, а в ума ѝ се гонеха най-различни мисли. Разбра, че влезе ли в дома на Марсел, окончателно губи всяка надежда за помирение с Филип. Но нима той вече не се бе отказал от собственото си дете? Не, помисли Габи и решително повдигна брадичка, Филип не заслужава сина или дъщерята, която щеше да му роди. Взела решение, тя стисна здраво чукчето и се приготви да оповести присъствието си. Но преди да вдигне тежкия му месингов език, един глас зад гърба ѝ я стресна.

— Габи, скъпа! Наистина ли сте вие? Обезумях от ужас и притеснения, когато Сен Сир така ви отвлече в Ню Орлиънс!

Габи се обърна точно в мига, когато Марсел влизаше през портата с неимоверна радост, изписана на красивото му лице.

— Марсел! — изхлипа Габи, разбирайки изведнъж колко много се радва, че го вижда.

— Къде бяхте, скъпа? — запита Марсел, вглеждайки се в бледото ѝ лице. Това, което видя, го накара да изпъшка и той привлече Габи в прегръдките си. — Какво е направил с вас, Габи? Господи, само се погледнете, та вие сте болна! Ако ви е сторил нещо лошо, ще го убия! — изрече със студена ярост Марсел.

Тъмните сенки под очите на Габи подчертаваха виолетовия им оттенък и бледността на лицето ѝ. Кожата ѝ бе прозрачна като фин порцелан. Марсел забеляза всичко това с нарастваща тревога.

Изведнъж Габи почувства замайване, лицето на Марсел започна да се отдалечава и тя усети как бавно се свлича.

Марсел, чието лице издаваше загриженост и любов, моментално прихвана Габи, докато тя се свличаше на земята, вдигна крехкото ѝ тяло и влетя в къщата; положи я нежно на дивана и извика икономката си, нареждайки ѝ да донесе студена вода и чисти кърпи. После започна да откопчава прилепналата рокля на Габи, тръгвайки от ниско изрязаното деколте, и стигна чак до талията, където пръстите му

спряха, защото забеляза за пръв път закръглената талия и леко издутия корем. Изскърца със зъби в едва потиснат гняв, но продължи с грижите си, докато икономката Тилди донасяше водата и кърпите.

Марсел отпрати Тилди и нежно изми зачервеното лице и шия на Габи, после продължи да я плиска, докато очите ѝ започнаха да се отварят.

— Габи, скъпа — повика я той нежно, — какво е направил с вас?

Габи премига учудена, че вижда Марсел, надвесен над нея. Опита се да отговори, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Не говорете, докато не си възвърнете силите, скъпа. Веднага ще пратя за лекар.

— Не, Марсел! — отвърна Габи, опитвайки се да стане. — Тъкмо идвам от кабинета на доктор Рено!

— Вече сте били на лекар?

— Да, Филип настоя да ме придружи дотам още щом слязохме на брега заради... заради моето... положение — заекна плахо Габи. Розовите петна по бузите бяха първият цвят, който Марсел видя на бледото ѝ лице, откакто я бе заварил застанала пред вратата.

— Филип знае, че носите детето му? — извика смаяно Марсел.

Защо Габи беше дошла при него? Сен Сир със сигурност нямаше да я остави да му се изплъзне сега, когато носеше неговият наследник, помисли той.

— Филип знае, че съм бременна — прошепна Габи толкова тихо, че Марсел трябваше да се наведе, за да я чуе. — Но... но... о, Марсел — изхлипа Габи, хващайки го за ризата, за да скрие главата си на гърдите му. — Той не иска да повярва, че детето е негово!

— Боже господи! И кой според него е бащата?

Габи вдигна забулените си в мъгла очи и Марсел бе шокиран и разгневен, виждайки божата и страданието във виолетовите им дълбини. Дори без да му казва, той знаеше отговора. Но думите на Габи само го потвърдиха.

— Филип вярва, че сме били любовници и че вие сте създали детето ми, преди да напусна Мартиника на борда на „Южна звезда“.

— Ако това беше вярно, щях да бъда най-щастливият мъж на света, скъпа — каза нежно Марсел. Никога досега не бе говорил по-сериозно. Как би обичал дете, родено от Габи и създадено от него!

Изведнъж той стисна челюсти, юмруците му се свиха и очите му се превърнаха в студени зелени изумруди.

— Какво ви направи този глупак, след като е решил, че детето, което носите, не е негово? Да не ви е набил? Да не ви е морил от глад? По вида ви може да се съди, че с вас са се отнасяли зле. Да не би... кажете ми, Габи, всичко ми кажете — настоя Марсел със стиснати зъби. — Колкото по-скоро разбере истината, толкова по-скоро ще го извикам на дуел и ще го убия. А когато останете вдовица, ще се оженим.

— Марсел, моля ви, чуйте — изрече плахо Габи. Поради някаква необяснима причина тя не искаше Филип да умре. — Когато разбрах, че ще имам дете, казах на Филип, мислех, че ще се зарадва. Но реакцията му ме зашемети. Той не искаше да повярва, че съм му останала вярна.

— Проклет глупак! — изруга Марсел. — Тогава ли започна да се държи лошо с вас?

Габи си спомни за Норфък и потръпна.

— Не, напротив — призна тя, все още учудена от странното поведение на Филип, след като я бе намерил в дома на Дейзи Уилсън. — Допреди това бях едва ли не затворничка на борда на „Наветрен“. Филип ми взе дрехите и ме принуди да му се подчинявам. Мисля, че беше решил или да пречупи волята ми, или... или да ме убие.

— Сега знам, че не мога да го оставя жив! — изръмжа Марсел. — Колко ли сте изстрадали! Но вие казахте, че той се е променил след Норфък. В какво отношение?

— Да, промени се. Но не преди аз отново да се опитам да избягам. Нямахме как да остана при него и да позволя той да третира собственото си дете като копеле. Затова слязох от кораба, докато Филип беше на брега. Само че... само че...

— Какво има, скъпа? — Като видя колко е измъчено лицето на Габи, Марсел трябваше да добави: — Кажете ми само ако искате.

— Всичко, което стана в Норфък, още ми е неясно, объркано ми е в главата. Бих предпочела сега да не говоря за това.

— Разбира се, скъпа, няма да ви принуждавам.

Окуражена от внимателното отношение на Марсел, Габи продължи:

— Няма нужда да казвам, че Филип ме намери и ме върна на кораба. Не знам защо, но бях болна и още не съм се възстановила.

— Сигурна ли сте, че Сен Сир не е направил нещо, което да ви навреди? Нали не ви е изоставил без грижи, докато сте била болна? — запита остро Марсел, представяйки си живо как Габи лежи болна и безпомощна пред гнева на Филип.

— Не! — отрече Габи, спомняйки си за синините и ухапванията по своето безпомощно тяло, нанесени ѝ, докато е била в безсъзнание, но не искаше да разкрие на Марсел колко жесток е бил Филип. — Докато бях болна, Филип беше нежен и внимателен.

— Ха! Трудно ми е да го повярвам! — изфуча Марсел.

— Вярно е, Марсел, макар че тогава и на мене ми беше трудно да го повярвам. Тогава той ми каза, че няма да ми пречи, ако все още искам да го напусна.

— Филип е казал това? — По лицето на Марсел се четеше открито недоверие. — Намекна ли, че може да се разведе с вас?

— Не! Каза съвсем ясно, че никога няма да се съгласи на развод, че ако избира да... да живея с вас, то ще бъде, без да има развод.

— И вие все пак избрахте мене при тези обстоятелства, скъпа? — извика Марсел и сълзи се събраха в очите му, когато я прегърна. — Никога няма да съжалявате за своето решение, обещавам. Винаги ще ви обичам и ще ви закрилям.

— Почакайте, Марсел! — възкликна Габи, изплъзвайки се от прегръдката му. — Има нещо, което трябва да разберете. Не мога да мисля за времето след раждането на моето дете, не обещавам нищо за съвместното си бъдеще с вас.

— Сега вашето дете е мое поради това, че баща му го изостави — подчерта Марсел. — А когато нашето дете се роди, аз ще ви заведа до Франция и лично ще подам в съда молба за развод.

— И ще направите това за мене?

— За нас, скъпа, за нас. Нима не знаете? Не се ли досещате? Аз ви обичам, обичам ви. Влюбих се във вас още в деня, когато за пръв път ви видях на борда на „Наветрен“ като младоженка, нещастна в брака си. Още тогава се надявах някой ден да бъдете моя. Скоро това ще стане действителност.

Тогава, завладян от перспективата за скорошното сбъждане на най-необузданите си мечти и от горещ прилив на желание, Марсел

притисна лице между гърдите на Габи и нежно целуна гладката ѝ плът. Ръцете му се плъзнаха към корема ѝ и той с любов погали растящото вътре дете, което щеше да обича като свое.

— Напълно вярвам, че говорите сериозно, Марсел — каза Габи с растящо учудване. — Вярвам, че ще обичате детето на Филип като свое.

— Нашето дете, скъпа — поправи я той. — Защото аз вече поемам своята отговорност. Няма да се поколебая да пазя вас двамата дори с цената на живота си!

— Вярвам ви, Марсел — изрече уморено Габи. — Но аз по никакъв начин не мога да мисля сега за бъдещето. Объркана съм, измъчена съм и крайно изтощена. Точно сега ми е необходимо вашето приятелство.

— Моят дом е ваш, скъпа. Не искам нищо от вас, не очаквам заплащане, само искам да се радвам на вашата компания и да отгледам вашето дете. А сега — изрече той рязко, смутен от признаците на умора, отпечатали се върху лицето ѝ — е време да си лягате. — Вдигна я с лекота в силните си ръце и я отнесе в стаята за гости, полагайки я нежно на леглото. — Ще пратя Тилди да ви помогне.

Едва тогава Габи осъзна, че роклята ѝ е разкопчана чак до кръста. Но когато видя накъде е насочен пламналият поглед на Марсел, лицето ѝ стана пурпурно пред замечтаните му очи и ръцете ѝ сграбчиха корсажа, за да се прикрие.

— Извинете ме, скъпа — помоли смутено Марсел, — трябваше да освободя дрехата ви, когато припаднахте.

— Разбирам, Марсел — прошепна Габи, изчервявайки се силно.

— Искам да знаете, че никога няма да се възползвам от вас или да направя каквото и да било, което да унищожи чувствата ви към мене. Независимо колко силно ви искам, никога няма да ви се натрапвам насила, както е правил в миналото Филип.

Габи видимо се отпусна при тези думи и уморено въздъхна.

— Благодаря, Марсел. Толкова сте добър с мене. Само бих искала... да мога да ви обичам така, както вие ме обичате.

— И това ще стане прекрасна моя, — усмихна се той уверено.

След като остави Габи в сръчните ръце на Тилди, Марсел излезе от къщата, с мрачен, решителен израз на лицето измина пеша краткото разстояние до пристанището и влезе в една голяма сграда, над чийто

вход висеше табела, подсказваща, че това е канцеларията на компанията на Филип Сен Сир. Без да поглежда нито вдясно, нито вляво, той се отправи към една врата, на която бе написано името на Филип. Забелязвайки напрегнатия израз на лицето на Марсел, чиновникът, седнал зад бюрото пред тази врата, не направи нищо, за да го спре, когато той нахлу в личния кабинет на Филип и затръшна вратата след себе си.

Стреснат, Филип вдигна очи, в които обаче не се четеше никакво чувство и погледна Марсел, който се приближаваше с мрачен вид към него.

— Така си и мислех, че ще те намеря тук, Сен Сир — каза Марсел, невероятно спокоен.

Първата мисъл на Филип беше за Габи.

— Какво има, Дювал? Случило ли се е нещо на съпругата ми?

Марсел не можа да не забележи начина, по който Филип наблегна на думата „съпруга“.

— И аз това щях да те питам, Сен Сир. Какво се е случило с нея? Всеки глупак може да види, че е зле. Ако ти не ми кажеш какво не е наред с нея, ще се принудя да ида при доктор Рено за отговор. И ако разбере, че си наранил Габи или детето ѝ, ще те убия — каза Марсел със студена ярост, изненадан от дълбочината на собствените си чувства.

Настана ужасно дълго мълчание, докато Филип внимателно се вглеждаше в лицето на Марсел. После, сякаш удовлетворен от това, което бе видял, изрече:

— Не те обвинявам, че си така загрижен за благополучието на своето дете, Дювал. — Той замълча драматично и когато Марсел не направи никакъв жест, за да опровергае думите му, лицето на Филип се изопна още повече. — Но това не намалява неприязънта ми към тебе. Габриела вече два пъти ме изостави, но този път я пускам да си отиде, защото носи твоето дете. И след ужасните ѝ преживявания в Норфък не ми стигна сила да я накарам да се върне в Белфонтен с мене.

— Но какво се случило в Норфък? — настоя Марсел. — Габи не можа да ми разкаже, без да се развълнува. Стори ми се, че с нея се е случило нещо толкова ужасно, че умът ѝ отказва да го възприеме. И ти си отговорен затова!

Марсел бе озадачен от болката по лицето на Филип.

— Тъй като това засяга състоянието на твоето неродено дете, ще ти кажа точно какво стана в Норфък, когато Габи избяга от „Наветрен“ — въздъхна Филип и в гласа му се прокрадна тъга. — Не мога да ти кажа, че нямам вина, защото когато научих, че Габи живее като твоя любовница тук след моето заминаване, бях побеснял и бях решил да я накарам да си плати за недостойното си поведение спрямо мене. Признавам, че се държах сурово с нея, но никога не бих я наранил физически. Искрах само да я пречупя и тя да се превърне в любяща и покорна съпруга. И после се случи най-лошото... тя откри, че е бременна с твоето дете. О, да, опита се да ме убеди, че детето е мое — изсмя се горчиво Филип. — Когато отказах да повярвам на лъжите ѝ, тя избяга от кораба в Норфък и съвсем съзнателно се постави в такава ситуация, която едва не ѝ струва живота, както и живота на детето ѝ.

Присвитите очи на Марсел хвърляха мънии към Филип. На лицето му се изписа невероятен потрес, когато разбра отвратителните подробности от изпитанието на Габи в дома на Дейзи Уилсън. По едно време Марсел се отпусна на стола и зарови глава в дланите си.

— Боже господи, споменът за подобно безчовечно отношение от тези отрепки навярно разяжда душата ѝ! Как е страдала тя, на каква гавра е била подложена, докато е била упоена! Не мога да понеса мисълта, колко е страдала тази нещастна душа!

— Габи не си спомня какво се е случило в дома на Дейзи Уилсън и ако тя означава нещо за тебе, никога не бива да ѝ казваш какво съм ти разправил днес.

— Аз обичам Габи! — настоя разгорещено Марсел. — Никога няма да ѝ сторя зло, както ти го стори!

— Да — каза Филип уморено, приемайки с готовност вината, която Марсел стовари върху него. — Вярвам, че я обичаш.

— Тогава се разведи с нея!

— Никога!

— Не те разбирам Филип. Обвиняваш съпругата си в изневяра, дори ѝ позволяваш да те изостави заради друг мъж, но отказваш да се разведеш с нея. Какъв мъж си ти?

— Имам си причини — измърмори Филип мрачно. — Сега най-важно е здравето на Габи. Тя има нужда от постоянни грижи. Състоянието ѝ, както казва доктор Рено, е деликатно. Той дори не може

да каже със сигурност, дали детето е пострадало от наркотиците, които са й били дадени.

— Загрижеността ти е неуместна, като се има предвид как си се държал с нея в последните месеци. Разбираш, че Габи ще бъде съкрушена, ако загуби това бебе. Тя ужасно силно иска това дете.

Филип трепна, спомняйки си собствената си мъка, когато Габи бе загубила тяхното дете в банановата горичка.

— Каж ми, Дювал — запита той с някаква извратена настойчивост, — изненада ли се, когато научи, че ще ставаш баща?

Гледаше го така напрегнато, че Марсел се обърка. Ако имаше подходящ момент да отрече, че е имал интимни отношения с Габи, този момент бе настъпил. Но ако отречеше, Филип без съмнение би си поискал обратно съпругата. Затова той не почувства вина заради отговора си.

— Много се зарадвах, когато научих за бременността на Габи — изрече Марсел предпазливо. — Това дете ще бъде добре дошло. Само се учудих, че си се съгласил тя да те напусне.

Думите на Марсел попариха надеждите на Филип. Макар че не бяха това, което искаше да чуе, те само засилиха убеждението му, че Марсел е баща на детето на Габи. Но той не беше чак такъв глупак, можеше да брой. Единствено времето щеше да определи всичко. Изведнъж Филип усети, че Марсел го гледа изпитателно, очаквайки да му разкрие причините, поради които се е съгласил Габи да го напусне. Размърда се сконфузено и каза:

— Разбрах, че ще е грешка да карам Габи да остане с мене против волята си. Смъртта на две жени вече тежи на съвестта ми и аз се страхувам за живота й. По-добре е да живее с тебе, отколкото да умре, опитвайки се да избяга от брак, който й е ненавистен. Дадох й възможност да избира; тя съвсем сама взе решение.

Марсел прие със смесени чувства решителните думи на Филип, макар че се съмняваше в мотивите му да позволи на Габи да си иде; въпреки всичко бе очевидно, че той обича жена си. Но явно говореше съвсем сериозно. Съвършено съзнателно би я оставил да отиде при друг мъж, вместо да й причини божа. Дори само това доказваше колко я обича. Марсел изобщо не се съмняваше, че Филип би приел обратно Габи, макар да е убеден, че носи дете от друг мъж. Следователно, както

разсъни той, Филип не бива никога да узнае, че двамата с Габи не са били любовници.

— Поне веднъж в живота си разсъждаваш правилно — съгласи се Марсел.

Филип му отправи смразяващ поглед.

— Не забравяй, Дювал, Габи е все още моя съпруга. Аз никога няма да се разведа с нея. А ако си мислиш да я направиш вдовица, откажи се. Веднъж вече избягах от твоите клопки и мога отново да го направя.

Марсел пребледня. Дали Сен Сир знае за несполучливите му покушения срещу неговия живот, запита се той. Но на глас изрече:

— Твоите подозрения нищо не могат да ти донесат, защото никой не може нищо да докаже. Във всеки случай, за мене няма никакво значение, дали ще се разведеш с Габи. Когато детето се роди, ще напуснем Мартиника.

И без да чака отговор, се накани да си тръгне.

— Чакай! — заповяда Филип и се спусна след Марсел. — Казах ти, че няма да се меся, стига да се грижиш добре за Габи, и говорех напълно сериозно. В замяна искам от тебе да ме държиш в течение на всичко, засягащо здравето ѝ в идните месеци. Като се вземе предвид какво печелиш, аз ти искам всъщност съвсем малко.

— Ако само това ти трябва, за да оставиш Габи на мира, съгласен съм.

Без повече коментари Марсел излезе от канцеларията на Филип така внезапно, както бе влязъл.

Филип седя замислен дълго време, след като Марсел си бе тръгнал. Защо Габи го бе излъгала за отношенията си с Марсел, запита се той с мъка. Защо бе настояла, че детето може да бъде само от него? Изправен пред истината, Марсел не бе отрекъл нищо. Имаше ли и нещо друго, нещо, което не се вижда? Разгневен, разочарован, наранен и объркан, Филип вдигна огромния си юмрук и тупна по бюрото с все сила. Оглушителният звук, който разцепи горната повърхност на бюрото, и болката в ръката прочистиха ума му от мъчителните видения — как Марсел и Габи се отдават на любовни наслади.

На следващия ден Филип се върна в Белфонтен. Когато пристигна, намери Амали, за да му помогне да разсее всички мисли за Габи с умения, в които нямаше равна на себе си. Но дори пламенните ѝ

приветствени ласки не можеха да замъглят образа на среброкосата красавица, чиито виолетови очи, обърнати с любов към него, успяваха да разтопят сърцето му.

Верен на думата си, Марсел редовно съобщаваше на Филип за бременността на Габи. Тези доклади явно съвпадаха със съобщенията на доктор Рено, защото той изглеждаше доволен и реши да остане в Белфонтен, вместо да се меси в живота на Габи по време, когато спокойствието имаше първостепенно значение за нейното благополучие. Една от причините за благоприятните съобщения беше това, че Габи осъзна, че няма защо да се страхува от Филип, тъй като той продължаваше да се държи далеч от Сен Пиер. Само като знаеше, че Марсел я обича и закриля, това повишаваше самочувствието ѝ. Достатъчната почивка и изобилието от хубава храна скоро върнаха розовината на бузите ѝ.

Марсел бе извънредно доволен от здравословното състояние на Габи, откакто се бе преместила при него. Все по-често мислеше за детето, което тя носеше, като за свое собствено. Прекарваше голяма част от всеки ден в компанията на Габи и се учудваше как фигурата и лицето ѝ се променят. Талията ѝ растеше заедно с растежа на бебето, а същевременно чертите ѝ омекваха и в неговите очи тя изглеждаше по-красива от всякога. Марсел бе сигурен, че след като детето се роди, тя ще го обикне и той ще постигне съкровеното си желание. Бяха доста свикнали един с друг, повече като брачна двойка, отколкото като приятели. От време на време Габи дори му отпускаше известни волности, които по принцип биваха запазвани само за съпрузите. Тя не протестираше, когато той я целуваше, и не се дърпаше от него, когато я галеше. Марсел особено много обичаше да положи ръка на корема ѝ и да чувства движенията на бебето. В неговите очи Габи не беше нито грозна, нито тромава, нито раздърпана; тя се движеше с грацията и красотата на истинска газела. Но колкото и да искаше да се люби с нея, той сдържаше желанието си. Беше се закълел, че тя никога няма да страда заради него, и след като Филип му бе казал какво се е случило в Норфък, никога нямаше да ѝ се натрапи насила. За първи път в живота си Марсел обичаше без капка егоизъм. В собствените му очи неговата любов към Габи беше далеч по-силна от тази на Филип, който според слуховете отново се бе сдобрил с любовницата си.

Външно Габи изглеждаше доволна. Марсел се грижеше за нея и за здравето ѝ и макар че нямаше яка конструкция, докторът също бе доволен. Вътрешно обаче тя не бе толкова щастлива, колкото би била, ако Филип беше приел своето дете и я бе отвел в Белфонтен със себе си. Тъй като разбираше, че подобно нещо няма да се случи, с приближаването на съдбовния ден тя все повече обръщаше очи към Марсел. Беше се държал толкова добре, толкова мило, че Габи нямаше сърце да му откаже целувките и ласките, за които той копнееше. Сърцето ѝ се стопляше, като виждаше каква наслада получава той, когато усети как бебето се движи в нея. От време на време Габи дори вярваше, че Марсел е бащата на нейното дете!

В Белфонтен Филип се занимаваше с прибирането на захарната тръстика, работеше без почивка и едва късно след смрачаване се стоварваше уморен на леглото, без да е в състояние даже да мисли. Но така бе пожелал. През тези дни мислите му летяха в една единствена посока... към Сен Пиер и Габи. Дори златистото тяло на Амали не можеше да измести Габи от ума му. Щом задоволи жаждата си с Амали и моментите на блаженство отлитнеха, той ѝ заповядваше да напусне леглото му, отвратен от самия себе си.

Дори Амали не можеше вече да вдъхне на Филип страстта, на която тя знаеше, че е способен; искрицата, огънят на тяхната любов липсваше. Независимо колко го дразнеше и предизвикваше, реакцията му беше все една и съща — автоматична, дистанцирана, безстрастна. Понякога, въпреки че ставаше жесток и се нахвърляше диво върху нея, той всъщност я наказваше със страстта си. Каквото и да правеше Амали, за да му се хареса, резултатите бяха все едни и същи; след като всичко свършеше, Филип я пропъждаше от леглото си, сякаш тя не означаваше нищо за него, сякаш беше само инструмент за задоволяване на страстта му.

Една нощ в началото на август, след като Филип беше получил бележка от Марсел относно здравето на Габи, той седна в оскъдно осветената си стая и пи до късно след полунощ, вирайки се в празното пространство, а на тъмното му слабо лице се бе отпечатал размисъл. Ако не бе така потънал в мислите си, щеше да чуе нежните стъпки в стаята. Едва когато Амали му зашепна тихо на ухото, той усети присъствието ѝ.

— Какво искаш, Амали? — изломоти той. — Тази нощ нямам нужда от тебе.

Амали трепна от суровите му думи, но не му позволи да я отклони от намеренията и, а те бяха да замести Габи в сърцето му.

— Позволи ми да те обичам тази нощ, господин Филип — прошепна тя с кадифен глас, обвивайки златистите си ръце около шията му.

— Махай се! — произнесе неясно Филип и я бутна силно. Изведнъж ръцете му опряха в едни оголени, твърди гърди и Амали изстена, когато той несъзнателно стисна топлите нежни кълба, усещайки под дланите набъбналите, щръкнали зърна. Тя се люшна към него и той я придърпа в скута си, заравяйки глава в нежната извивка на шията ѝ.

— Ти имаш нужда от мене — прошепна Амали с дрезгав глас. — Само от мене. Забрави я, тя не те заслужава. Помисли си колко пъти те предаде. Мисли само за твоята Амали, господин Филип. Само Амали те обича, любов моя. Обожавам те!

— Да — потвърди Филип, вече възбуден от горещата, чувствена плът, която усещаха търсещите му ръце, която потръпваше и се стремеше към неговия допир. Вдигайки Амали от скута си, той се изправи несигурно, и със залитане я отнесе в леглото си.

— Твоята нежна, сладка плът ми принадлежи. Само ти ми остана вярна.

Изговаряше думите неясно, но ръцете му бяха сръчни и сигурни в пътешествието си надолу по кадифеното ѝ тяло. Търсещите му устни я засмукваха и я караха да подлудява от страст, откривайки сърцевината на нейното желание. Страстта на Филип се разпалваше с всяка изминала секунда. Не бе горял в такъв огън от последния път, когато бе притежавал Габи в нощта, преди да акостират на пристанището.

— Ела в мене, любов моя, ела в мене — подканваше го Амали, притискайки се към горещо, пулсиращо тяло на Филип, като разтваряше краката си за него.

Не можейки да се сдържа повече, той се надигна и навлезе в нея със силата на боен чук. Но вместо да изстене от болка при грубото му проникване, Амали извика в екстаз, приемайки всеки безмилостен тласък, насърчавайки го с ръце и устни, докато краката ѝ обгръщаха

тялото му и го притискаха по-близо към нея, за да го погълне. Женската ѝ съблазън бе така непреодолима и умела, че скоро нейното гърчещо се, треперещо и овлажняло тяло го хвърли във вихрушката на една страст, където съзнателната мисъл не смееше да проникне. Филип не разбираше какво казва в мига на кулминацията си, но Амали съвсем ясно го чу:

— Габи, скъпа, обичам те, обичам те!

В този миг тя забрави всичко и се отдаде на бурния си изблик.

По-късно, когато Филип задряма, Амали си спомни с горчивина за трескавите му думи и какво означаваха за нея. Тя трябваше да докаже на Филип, че е единствената, която може да го направи щастлив, и че няма нужда от невярната си съпруга. По едно време Амали го усети да помръдва и той отново протегна ръце към нея. Тя веднага го прегърна.

— Искаш ли пак Амали, господин Филип? — запита тя съблазнително и започна да го гали с малките си ръце. — Вземи ме, аз съм твоя. Дори онази бледолика жена, която си доведе от Франция, го разбра в мига, когато ни видя заедно.

Тялото на Филип се напрегна, после замръзна, думите ѝ го шибнаха като с камшик. Той сграбчи раменете на Амали така силно, че я накара да извика.

— Какво искаш да кажеш с това, Амали? Кога Габи ни е видяла заедно? — Очите ѝ се бяха отворили широко, в тях се четеше ужас, тя не можеше да продума. — Отговори или ще те накарам да съжаляваш!

Амали добре познаваше дивия характер на Филип и мрачните му настроения, знаеше, че напълно е способен да я нарани физически. Нямахше друг избор, освен да отговори на въпроса.

— Госпожа Габи ни видя да се любим онзи ден, когато...

— В кой ден? — запита Филип заплашително.

— В деня, когато тя тръгна към господин Марсел... в деня, когато уби детето ви! — извика Амали с растяща тревога.

— Господи! — изруга Филип и погледна с върховна ненавист към Амали. — Била е така шокирана, че ни вижда заедно, та е изгубила ума си. Нищо чудно, че ме държи отговорен. — Измъчвайки се от угризения, той обхвана главата си с ръце и изстена: — Желая ѝ само да бъде щастлива с Марсел. Поне това ѝ дължа, защото я предадох.

— Нали не се сърдиш на своята Амали? — запита смаяната квартиронка, не можейки да повярва на късмета си. — Ако бях разбрала, че вече не държиш на съпругата си, нямаше да я предложа на Дамбала. Но пък — и тя се замисли — тя можеше още да бъде тук, ако не бях...

— Дамбала? Какво общо има вашият адски бог с Габи? — изрече той със студена ярост, ставайки от леглото, и запали лампата; всякаква снизходителност бе изчезнала от лицето му.

Амали наистина се изплаши. Думите неволно се бяха изплъзнали от езика ѝ. Само ако Филип не бе открил избягалата си жена в Ню Орлиънс, помисли тя тъжно. Трепна вътрешно, като видя злия поглед в кремъчно-сивите очи на любовника си, и инстинктивно разбра, че е дошло време да плаща за греховете си.

— Кажи ми какво се случи, Амали — заповяда Филип, чието лице се бе превърнало в тъмна, смъртоносна маска. — Какво си направила на Габи, след като заминах, та си я накарала да напусне Белфонтен и да отиде при Дювал? Господи! Тя едва се бе възстановила от помятането и ти си се осмелила да изложиш живота ѝ на риск с твоите езически магии!

— Но нали нищо ѝ няма! — настоя Амали, свивайки се под изпълнения му с ненавист поглед.

Филип бе загубил всякакво самообладание. Гневни пламъци блестяха в очите му. Пред него стоеше човек, който не само бе причинил големи страдания на Габи, но бе предизвикал и тяхната раздяла. С типично мъжко самомнение той изцяло забрави собственото си осъдително поведение през първите месеци от брака им и жестокостите, които ѝ бе причинил напоследък. В неговите очи Амали беше единствено отговорната за това, че бе загубил детето си и в крайна сметка съпругата си.

Без да се поколебае, той нанесе съкрушителен удар по лицето на Амали с отворената си длан. Тя се олюля и се сви, когато го видя, че се готви да я удари още веднъж.

— Моля те, господин Филип, имай милост! — захленчи тя; едната страна на лицето ѝ вече започна да се подува.

Но Филип на изпитваше никакво съжаление. Бе като обезумял, непреклонен, безчувствен, решен.

— Истината, кучко такава! Какво си направила на Габи?

— Ще ти кажа, само не ме удряй пак! — Тя погледна уплашено към огромната ръка и когато я видя, че се отпуска надолу, заговори: — Една нощ аз... накарах да изнесат госпожа Габи от леглото ѝ и да я сложат на олтара на Дамбала.

— Да те вземат дяволите! — изруга Филип. — Ти си искала да я принесеш в жертва на онази... онази змия? — Не можеше да повярва, че Амали ще стигне дотам в стремежа си да се отърве от съперница.

— Не! — отрече тя, борейки се за живота си. — Никога нямаше да я убия. Искях само да я изплаша и тя да те остави. Искях да обичаш само мене. Ние двамата сме едно цяло, господин Филип. Нима това, че сега се любихме, не го доказва? Можеш ли да кажеш, че съпругата ти те задоволява така, както аз? Със сигурност нейната страст бледнее в сравнение с огъня в кръвта ми.

Малката ръка на Амали се плъзна смело по тялото на Филип и обхвана неговата мъжественост.

Тя бе неподготвена за удара му и главата ѝ отлетя настрана.

— Какво стана с Габи на този олтар? — запита Филип; горещите ѝ молби не бяха успели да го умилостивят.

Амали разбра, че той няма да се успокои; щеше да я измъчва, докато не научи всичко, което трябва да знае. Със замаяна от ударите му глава, с почти затворени, подути очи, с пламнали бузи тя разказа всичко, което се бе случило при олтара на Дамбала, без да пропусне нищо с изключение на съвкуплението си с огромния черен роб на земята пред олтара.

— Не мога да повярвам, че си способна на такава жестокост — каза Филип, поклащайки с неверие глава след края на нейния разказ. — Ако Жерар не бе дошъл тогава, кой знае какво щеше да се случи. Виждал съм вашите езически ритуали. Знам в каква лудост изпадат вашите хора при вида на тази проклета змия. Нищо чудно, че Габи е избягала от Белфонтен, сигурно е полудяла от страх.

Докато Филип с широко отворени очи, в които се четеше ужас, се опитваше да си представи бялото тяло на Габи привързано на студения каменен олтар, Амали видя, че има възможност да избяга, и скочи като пантера от леглото. Филип я сграбчи за глезена още преди да бе слязла от леглото, и тя тупна на пода. Той стана и прекрачи през неподвижното ѝ тяло. Когато

Амали не помръдна, Филип се отправи към вратата и извика Жерар така високо, че можеше да събуди всичките прислужници, които спяха на третия етаж.

След минути Жерар се появи на вратата с лампа в ръка и озадачен израз на лицето. Следваше го леля Луиз, облякла пенъоар над нощницата.

— Какво има, господин Филип? — запита сънено Жерар. Силният писък на леля Луиза подсказа на Филип, че е забелязала голото и насинено тяло на Амали, простряно в краката му.

— Какво сте направили на малкото ми момиченце? — извика тя и коленичи до дъщеря си. Когато видя подутото лице на Амали, започна да плаче сърцераздирателно. — Какво сте й направили?

— Само това, което заслужава — отговори студено Филип. — Би трябвало да заповядам да я бичуват. И вие двамата не сте по-добри. Как смееете да скривате отвратителните й деяния от мене! Със сигурност не сте съучастници в тях, нали? Господи! Габи можеше да бъде ухапана от онази отровна змия или изнасилена от онзи роб, обезумял от страст!

— Не — отрече яростно Жерар. — Пристигнах там, преди да й бяха навредили. Амали ревнуваше от госпожа Габи, но никога не би допуснала да я наранят.

— Би трябвало да заповядам да я бичуват или още по-добре да я продам!

Леля Луиз остро си пое дъх и вдигна очи нагоре, така че се виждаше само бялото. Амали, която вече бе седнала с помощта на майка си, се хвърли в краката на Филип, умолявайки и викайки:

— Прости ми, господин Филип! Не продавай своята Амали! Бичувай ме, но не ме продавай, моля те!

Филип погледна без никакво чувство златистото тяло, което някога му бе давало толкова удоволствие, и знаеше, че не би могъл да се застави да обезобрази прекрасната й плът. Имаше само една алтернатива.

— Махнете я от очите ми и я заключете в помещението за слугите — заповяда Филип, без да обръща внимание на смаяния поглед на Жерар.

— Какво ще правите с моето дете, господин Филип? — запита леля Луиз, която за пръв път в живота си усети, че мрази своя

господар. — Тя се е родила в Белфонтен. Това е нейният дом. Взехте я, когато беше още дете. Ако поне малко ме обичате, не я продавайте!

— Не искам никога повече да я виждам. След като приберат тръстиката, възнамерявам да я продам в Сен Пиер.

— Но аз ти принадлежа! — захлипа Амали. — Не искам друг господар! Обичам те! Обичам те!

— Ти обичаш само себе си — изфуча Филип, когато молбите ѝ не бяха размекнали. — В Сен Пиер има много хубави публични домове и ще се погрижа да бъдеш настанена в най-добрия.

Побелялото от ужас лице на Амали проследи Филип, докато той се извъръщаше с погнуса от нея.

На другия ден вулканът Мон Пеле започна да клокочи и да изригва гъсти облаци дим и пепел. През изминалите досега векове редките изригвания на вулкана не заплашваха живота на островитяните. След няколко дена клокоченето щеше да спре и от кратера нямаше повече да излизат пламъци и пепел. Всички очакваха и този път да стане така и дори обитателите на Сен Пиер — градът, който най-много бе заплашен от унищожение при голямо изригване — вършеха работата си както обикновено, сякаш тънкият слой пепел, покрил всичко наоколо, не представляваше кой знае какво затруднение във всекидневния им живот. Повечето експерти смятаха, че Мон Пеле е угаснал вулкан, защото много отдавна не бе имало сериозни изригвания.

Следващите две седмици вулканът продължи да бълва огън и пепел и Филип започна леко да се притеснява. Дори робите усещаха напрежение в атмосферата, което ги държеше неспокойни. Движеха се с някакъв очаквателен израз на лицето, обръщайки често очи към вулкана, който се извисяваше над града.

Но дори ако Мон Пеле изригнеше, Филип знаеше, че това няма да засегне Белфонтен. Потокът от лава щеше да поеме право към Сен Пиер и към морето, помитайки всичко лежащо на пътя му.

В изтощителната августовска жега горчивият вкус на пепелта противно полепваше по гърлото му и Филип, уморен и изтощен, нямаше търпение да завърши прибирането на захарната тръстика, за да отведе Амали в Сен Пиер. Когато бе отрязан и последният стрък тръстика, той си позволи да се отпусне и да помисли за Габи. Знаеше от съобщенията на Марсел и доктор Рено, че тя е добре и е щастлива. Лекарят все още не можеше да съобщи точна дата за очакваното раждане, но Филип предположи, че бебето трябва да се роди след седмици. Вероятно би трябвало да се отбие да я види, когато иде в Сен Пиер, просто да разбере дали няма нужда от нещо... но само като си го помислеше, знаеше, че няма да го направи. Габи не го обичаше;

интересуваше се единствено от Марсел. Най-доброто, което можеше да стори за нея, бе да стои настрана, да не се меси в живота ѝ.

На следващия ден слънцето бе почти изцяло затъмнено от гъсти облаци сива пепел. Лъчите, които успеяха да си пробият път до повърхността на земята, бяха неясни и разсеяни. Филип и Амали седнаха в каретата, карана от Жерар, и се отправиха към Сен Пиер. Амали отдавна се бе отказала да моли Филип. След двете седмици затвор тя стоеше някак далечна, цупеше се. Ако мислеше, че Филип е променил отношението си към нея, жестоко се лъжеше; лицето му — мрачно и решително — не издаваше никакви признаци на разкаяние. Явно той вече няма нужда от тялото ѝ и е склонен да я продаде на публичен дом!

Амали се сгуши в ъгъла на каретата и златистите ѝ очи се присвиха, когато започна да мисли за различните начини, по които можеше да си отмъсти, но ги отхвърляше един след друг. Накрая устните ѝ се извиха в зла, коварна котешка усмивка.

Беше се почти стъмнило, когато каретата на Филип спря пред едно голямо и ярко осветено здание в квартал, който не би могъл да се нарече приличен, но не беше и бедняшко свърталище. От двете страни на улицата се издигаха много красиви къщи, целите грейнали в светлини. Филип слезе от каретата и Амали го последва. За негово учудване тя не се възпротиви, а тръгна след него към портата с вирната брадичка и изправени рамене, поклащайки примамливо хълбоци, като от време на време подръпваше деколтето на блузата, за да накара раменете си да блеснат като злато под светлината на изгряващата луна.

Когато Филип почука, вратата на къщата се отвори; Амали спря рязко, обръщайки се с лице към него, с блеснали котешки очи и предизвикателни, оголени бели зъби.

— Ще си платиш за това, господин Филип! — изсъска тя. — По един или друг начин ще те накарам да страдаш!

После вратата се затвори и Жерар остана да гледа след тях с тъжно лице и помръкнали очи. Въпреки всичко не бе в състояние да намрази безусловно господаря си. Нима не бе видял със собствените си очи отровната змия, готова да ухапе беззащитното тяло на госпожа Габи? Когато Филип излезе от къщата със същото мрачно изражение, с което бе влязъл, той се качи обратно в каретата, без да погледне кочияша си и без да му проговори. Също така мълчаливо Жерар взе

юздите и обърна каретата към градската къща на Филип, хвърляйки през рамо един последен, пълен с мъка поглед.

В друг квартал на града Габи и Марсел, привършили с вечерята, седнаха в салона да пият кафе. Габи, заета със собствените си мисли, не усещаше как Марсел често поглежда към нея с копнеж, притаен в изумрудените му очи. Изражението му бе замечтано, меко, питаше се дали Габи мисли за детето, което скоро щеше да роди. За него тя бе олицетворение на майчинската красота. Лицето ѝ, така приятно закръглено, и фигурата ѝ, разцъфтяваща в последните седмици на бременността, му изглеждаха много по-красиви от всякога. Бременността ѝ вървеше нормално и доктор Рено очакваше раждането да бъде без усложнения. Сега вече можеше твърдо да се каже, че ще роди около средата на септември — до очакваната дата нямаше дори месец. Тежката въздишка на Габи наруши продължителната тишина.

— Какво има, скъпа? — запита Марсел и лицето му се изпълни със загриженост. — Детето ли е?

— Не, Марсел — увери го Габи, отправяйки му нежна усмивка. Толкова му беше благодарна! Как би могла да се справи без него, запита се тя. — Поради някаква причина тази вечер не съм спокойна. Бебето се движи непрекъснато в мене и ми е ужасно трудно да се настаня удобно.

— Няма още дълго да бъде така, скъпа. Скоро бебето ще бъде в ръцете ти.

Той положи нежно ръка на заобления ѝ корем и бе възнаграден с един ритник, който почувства под дланта си. Почти благоговейно сведе устни към мястото и ръката му се плъзна нагоре, за да обхване една набъбнала гърд. Трепет пробягна по тялото му, а когато вдигна глава, очите му искряха със зелен пламък. Без да обръща внимание на слабия протест на Габи, Марсел потърси устните ѝ и целувката му я стресна със своята жажда.

Когато я пусна, тя се почувства напълно изцедена. Беше се опитвала да не насърчава интимните желания на Марсел, но не можеше да му попречи да я целува или прегръща. Страхуваше се от деня, когато детето ѝ щеше да се роди, защото това щеше да означава, че трябва да вземе решение: дали да споделя леглото на Марсел, или да замине и да устройва сама живота си заедно с детето. И едното, и другото щеше да бъде достатъчно трудно.

И сега, когато Марсел започна да разкопчава горните копчета на роклята ѝ, опарвайки гърдите ѝ с горещите си целувки, тя се опита лекичко да го отблъсне и да стане. Поради някаква причина тази вечер той бе станал по-дързък отпреди, сякаш мисълта за предстоящото раждане на детето ѝ бе отприщила у него страстта, която така дълго бе сдържал.

— Не се отдръпвай, скъпа — замоли я Марсел. — Няма да направя нищо, с което да те нараня, ти го знаеш. Искам само да те докосна, да те целувам, да почувствам плътта ти под пръстите си.

— Не виждам как може да искаш да ме докосваш така, Марсел — оплака се Габи. — Аз съм дебела и сигурно не представлявам красива гледка.

— За мене ти никога не си била по-красива — каза Марсел със страхопочитание, целувайки я нежно по челото. — Скоро, скъпа, скоро — обеща ѝ той с потъмнели очи — ще бъдеш моя.

Габи въздъхна облекчено, когато Тилди, икономката на Марсел, избра точно този миг, за да влезе. На дискретното ѝ почукване бе отговорено с известна досада и Марсел я покани да влезе, след като остави на Габи достатъчно време, за да се оправи. Тилди влезе в стаята, последвана от слугата от Льо Шато.

— Лионел! — възкликна Марсел, скачайки от дивана. — Какво правиш тук? Нещо лошо ли се е случило в плантацията?

— Много лошо, господин Марсел — изстена Лионел, поклащайки посивялата си глава.

— Казвай по-скоро, човече! — извика Марсел, загубил търпение от мелодраматичното държание на роба. — Да не би да е въстание?

— Не! Не! Не такова нещо — побърза да отговори Лионел.

— Тогава какво? Говори, човече!

— Пожар, господин Марсел, пожар! — избъбри Лионел задъхано. — Всички работят усилено, прибират тръстиката... пожар започна в склад. Снощи искри от Мон Пеле подпалили пожар, унищожили всичко!

— Цялата тръстика? — запита невярващо Марсел.

— Всичко — зариде Лионел.

— По дяволите, по дяволите! — изруга Марсел. — И къщата ли?

— Къща нищо ѝ няма, господин Марсел — усмихна се Лионел.

— Надзирател спаси къща, но обгоря лошо. Прати ме да ви намеря. Каза бързо идвате!

— Върви с Тилди да хапнеш нещо, после си почини малко. Тръгваме призори.

Лионел се обърна и последва Тилди; Марсел се заразхожда нервно из стаята.

— Съжалявам, Марсел — започна Габи, усещайки силно колко е разстроен. — Такава огромна загуба сигурно е голям шок за тебе. И надзирателят ти, горкият човек.

— Мога да понеса загубата на едногодишната реколта, скъпа — каза Марсел, обръщайки се към Габи с нежна усмивка. — Но това, което наистина ме притеснява, е, че трябва да те оставя, когато раждането приближава.

— Има още цял месец, преди да се роди бебето. Дотогава ще можеш да се погрижиш за надзирателя си и да оправиш нещата в плантацията. Освен това, нали Онор трябва да пристигне следващата седмица от Ню Орлиънс? Помниш, тя искаше да бъде тук за раждането. Когато дойде, няма да съм сама.

— Трябва да ида там, независимо колко искам да остана с тебе — въздъхна жално Марсел. — И както казваш, Онор ще бъде тук, за да те наглежда, докато ме няма. — Той полека прегърна Габи. — Ще тръгна, преди ти да станеш, утре рано сутринта. Сигурна ли си, че всичко ще е наред? — запита той, вглеждайки се напрегнато в нея. — Нали изригванията няма да те изплашат? Напоследък си неспокойна, това ме притеснява, а не искам нищо да те тревожи в този период от бременността ти.

Нежната загриженост на Марсел дълбоко трогна Габи.

— Всичко ще бъде наред — увери го тя, по-убедена, отколкото всъщност беше. — Доктор Рено винаги е наблизо и Тилди може добре да се грижи за мене. Не искам ненужно да се притесняваш. Сега надзирателят и плантацията са по-важни от мене.

— Нищо не е по-важно от тебе, скъпа. И един ден ще ти докажа любовта си.

После той я целуна нежно, отведе я горе до спалнята ѝ и се сбогува с нея, след като ѝ хвърли такъв напрегнат поглед, изпълнен с любов и копнеж, че Габи почувства ужасна вина, задето не може да отговори на чувствата му.

Цяла нощ Мон Пеле показваше колко е сърдити посипваше всичко наоколо си с нови пластове пепел. По едно време през нощта Габи се принуди да затвори прозорците и да се измъчва в задушената, непроветряваща се стая. Въртеше се, мъчеше се да си намери място и накрая заспа преди зазоряване, като в сънищата ѝ незнайно защо се явяваха Амали и Дамбала; сънищата ѝ бяха така реални, че почти усещаше смъртоносната змия да пълзи по разтегнатата кожа на корема ѝ.

Събуждайки се със силно трепване, цялата окъпана в пот, Габи се изви под тъпата болка, която започваше в кръста и се разпространяваше към корема. Като се помъчи да не обръща внимание на болките, тя стана от леглото с натезало тяло, а в ума ѝ се мяркаха неясни тревожни чувства. Когато болката в корема се уталожил в тъпо туптене, тя въздъхна облекчена и започна своя ден, без да знае, че тъмни сили работят срещу нея.

Прекара по-хладните ранни часове на деня, шийки бебешки дрешки, и едва към средата на следобед бе готова да си подремне, изтощена от безсънието предната нощ. Почукване на входната врата я накара да спре наред стълбите. Като знаеше, че Тилди е в кухнята отзад и може би е заспала, Габи тежко се върна надолу, за да отговори на настоятелното чукане. Шокирана зърна Амали пред себе си, и ужасът ѝ нарасна още повече, като си спомни, че тъкмо снощи бе сънувала ужасен сън за красивата любовница на Филип.

— Какво искаш? — запита Габи, опитвайки се да скрие трепването на гласа си. — Имаш Филип, защо не ме оставиш на мира?

Странните котешки очи на Амали се присвиха, оглеждайки издутия корем на Габи. Така, както изглежда, скоро ще роди, предположи Амали, оголила зъби в хитра усмивка, готвейки се да си отмъсти на единствения човек, който стоеше между нея и Филип, и то така, че възможно най-много да го нарани.

— Моля ви, пуснете ме да вляза — изрече с мил глас Амали, когато усети, че всеки момент ще ѝ тръшнат вратата пред лицето. — Нещо ужасно се случи със съпруга ви.

Габи замръзна, стиснала дръжката, и това даде възможност на Амали да се възползва от мига; гъвкавото ѝ тяло леко се промъкна покрай Габи и тя влезе в преддверието.

Със сърце, паднало в петите, Габи затвори вратата и тромаво се обърна с лице към Амали.

— Какво се е случило с Филип? — запита тя задавено с изкривено от безпокойство лице.

— Той е мъртъв! — изстреля Амали убедителната си лъжа. — Вчера една копиеноска го ухапа в банановата горичка!

Стомахът на Габи конвулсивно се сви, тя се хвана за гърлото, неверие и угризения пробягнаха по лицето ѝ.

— Филип е мъртъв? Не! Не! Не е възможно! Щях да почувствам, ако бе мъртъв!

Едва тогава тя си спомни странната умора и безпокойството, които бе изпитвала вчера, спомни си мрачните предчувствия, с които се бе събудила сутринта. Всички признаци сочеха на бедата, бе принудена да го признае. Филип е мъртъв, точно както бе казала Амали!

Квартеронката изгледа хитро Габи, страхувайки се да покаже открито радостта си от нейната явна мъка.

— Не се безпокойте, госпожо Габи — измърка Амали, — бях при господин Филип, за да му дам утеха в последния му час. Той се държеше за мене и с последни сили говореше колко ме обича. — Направи драматична пауза, забелязвайки с едва скривана радост смаяното изражение на Габи, преди да ѝ нанесе съкрушителния удар. — Когато господинът се върна от Белфонтен без вас, аз го направих по-щастлив, отколкото някога е бил. Споделях леглото му и страстта му беше безмерно силна. Той нито веднъж не спомена за вас или за копелето, което носите. Любеше се с мене често и диво...

— Стига! — извика Габи, запушвайки уши с ръцете си, за да спре съкрушителните думи на Амали. — Защо трябва да ме измъчваш? Как можеш да говориш така, когато Филип е мъртъв?

— Госпожо Габи — каза Амали, изцеждайки няколко сълзи от очите си, — последните му думи ме успокояват, споменът за нашата страст разсейва мъката ми. Възможно е — намекна тя с гърления си глас — да ми е оставил още нещо.

Ръцете ѝ погладиха многозначително корема ѝ, правейки да се забележи издутината под цветната ѝ пола.

Дете от Филип? Нима Амали носи дете от Филип? Габи не можеше повече да понася унижението, което робинята стоварваше

върху нея с отровните си думи, хвана се за кръста, защото усети как бебето силно ритя в нея. Всичко избледня, остана само нуждата да се отдалечи от Амали, да се предаде на мъката, разкъсваща тялото ѝ, в усамотението на своята стая. С огромно усилие тя тръгна тежко към стълбите и започна бавно и мъчително да се изкачва нагоре, опитвайки се да съдържа чувствата си в обезпокоителното присъствие на Амали.

Амали загледа с присвити очи как Габи се оттегля и зачака като ягуар в засада кога ще дойде моментът да удари. Когато мигът настъпи, на краката ѝ сякаш пораснаха криле, тя бързо се стрелна покрай тромавата фигура на Габи и застана пред нея, препречвайки ѝ пътя.

Габи я погледна неразбиращо, в ума ѝ се гонеха различни объркани мисли, болка измъчваше тялото ѝ, тя ясно съзираше заплахата в напрегнатите котешки черти на Амали. Онемяла от ужас, я загледа как пъхва едната си гъвкава ръка под колана на полата и изважда оттам нещо, което накара сърцето ѝ бясно да се заблъска в гърдите. Амали поглади с любов главата на пъстрата копиеноска, която държеше в ръце, нежно ѝ прошепна нещо и я хвърли на сантиметри от преbledнялото лице на Габи. Точно когато раздвоеният език на змията минаваше на косъм от тебеширенобялата ѝ буза, тя отстъпи назад, издаде сърцераздирателен писък, защото кракът ѝ пропусна стъпалото, и се затъркаля надолу по стълбите, където остана да лежи като счупена кукла с разперени ръце и крака.

Амали слезе бързо след нея и я изгледа безстрастно. Побутна я с крак, но Габи не помръдна; Амали се усмихна мрачно и тихо напусна къщата, без никой да бе узнал за тайнственото ѝ посещение. Колко сладко е отмъщението, ликуваше в себе си Амали. Сега може би господин Филип ще престане да мисли ден и нощ за съпругата си, която гордостта му пречи да признае, че обича извънредно много, ще омекне и ще откупи обратно своята вярна Амали.

Писъкът на Габи бе привлякъл вниманието на Тилди и тя дотича от кухнята, но закъсня и не видя, че Амали излиза от къщата. Като съзря неподвижното тяло на Габи, Тилди помисли, че горкото момиче сигурно е мъртво, и започна да плаче и да скимти, въобразявайки си, че господин Марсел ще я накаже ужасно сурово, задето е допуснала това нещастие да се случи с неговата малка любима. Кършейки ръце, тя коленичи до безжизнената Габи и се замоли да стане някакво чудо.

Лекото помръдване на клепачите наред побелялото лице бе първият признак на живот, който даде Габи, но той бе напълно достатъчен, за да съживи надеждите на Тилди. Само след минути градинарят Ерман тичаше към къщата на доктор Рено, защото му бе казано съвършено ясно да не се връща без лекаря, ако не иска да си загуби живота. Може би за пръв път през живота му на краката на Ерман поникнаха крила и той хукна така, сякаш го гонеше самият дявол.

Тилди се върна при Габи и загледа силно загрижена как издутото ѝ тяло потръпва и се свива в конвулсии на равни интервали.

Точно когато Тилди помисли, че повече не може да слуша агонизиращите викове на Габи, доктор Рено влетя през вратата, избута икономката настрана и коленичи до измъчената си пациентка.

— Какво стана? — запита той, след като я прегледа, за да установи дали няма счупени кости.

— Не... не знам господин докторе — запелтечи Тилди, свивайки рамене и разпервайки ръце. — Бях в кухнята, когато чух госпожа Габи да вика, дойдох и я намерих така.

— Няма счупени кости, слава на бога — въздъхна докторът и се отпусна назад, присядайки на пети. — Но тя ще ражда. Къде е господин Дювал?

— В Льо Шато — захленчи Тилди, покрусена от трагедията. — Там имало пожар и Лионел дойде да го викне.

— И госпожа Габи е била оставена сама? В такава напреднала бременност?

— Той замина едва тази сутрин, а госпожица Онор ще си дойде в Сен Пиер другата седмица.

— Като стоим тук и говорим, няма да помогнем на госпожа Габи — възкликна нетърпеливо доктор Рено, когато следващата контракция разтърси тялото на Габи. — Ей ти, градинаря — махна той с ръка на Ерман, който бе отстъпил назад. — Двамата с тебе трябва да я вдигнем и да я занесем горе. Полека, полека — предупреди го, когато, двамата се наведоха и едновременно вдигнаха гърчещото се тяло на Габи.

— Филип! — застена Габи отначало тихо, после все по-силно.

— Тя вика съпруга си — каза докторът. — Той тук ли е?

— Ами... и да е тук, не е идвал насам — изсумтя презрително Тилди, без да сдържа неодобрението си. Изобщо нямаше намерение да

казва на доктора, че господин Сен Сир нито веднъж не е идвал да види жена си, след като тя дойде да живее в дома на господин Марсел. Със сигурност няма чак толкова работа в своята плантация! Но беше твърде предана на господаря си, за да започне да клюкарства.

— Върви незабавно в градската къща на Сен Сир — нареди лекарят на Ерман, след като настаниха Габи в леглото. — Ако е тук, кажи му какво се е случило. Ако го няма, нека пратят човек до Белфонтен. Побързай, човече!

Тилди изненадващо бързо съблече Габи и я облече в огромна бяла нощница, докато докторът подреждаше инструментите си. Като прецени, че в момента не може да направи нищо, доктор Рено притегли един стол до леглото, положи ръка на гърчещия се корем на Габи и загледа часовника си, за да прецени интервала между контракциите. След като минаха няколко минути, той изсумтя, пъкна часовника обратно в джоба си и се наведе, за да изследва натъртванията и контузиите по лицето ѝ. Тилди се въртеше неспокойно покрай него и накрая той я прати в кухнята да стопли вода и да донесе меки чисти кърпи.

— Филип! — произнесе едва чуто Габи, облизвайки сухите си устни с език. — Филип! Мъртъв! Не! Не!

Лекарят не разбра несвързаните ѝ приказки. Помисли, че вика съпруга си или че се е сетила и за детето, което е изгубила.

— Съпругът ви скоро ще дойде тук — увери я доктор Рено, надявайки се, противно на всякакви разумни предположения, че Филип е в Сен Пиер. Ако не беше, щеше да пристигне поне след четиридесет и осем часа.

Габи отвори очи, трескавият ѝ поглед бе изпълнен с болка.

— Не! Филип е мъртъв!

Тя отново изпадна почти в агония, и не можа да каже нито дума повече.

— Горкото дете — измърмори докторът, галейки ръката ѝ.

Дълбоко в себе си той смяташе, че шансовете ѝ да роди здраво и жизнеспособно дете са нищожни. В този момент дори животът ѝ бе изложен на риск. Само да можеше да направи нещо друго, а не да стои така... и да чака...

Без да знае за драмата, която се развиваше само на няколко пресечки от дома му, Филип се разхождаше из стаята си, не можейки

да вземе решение. Бе планирал да се върне в Белфонтен на другия ден, но ужасно му се искаше да види Габи, преди да тръгне, като същевременно се страхуваше, че посещението му може ненужно да я разстрои в този късен и решителен етап от бременността ѝ. Забравяше всичко, от значение бяха само неговите противоречиви чувства. В този миг го стресна гласът на Жерар, но преди да схване несвързания брътвеж на възрастния мъж, едно стройно негърче нахлу в стаята и му предаде съобщение, от което косата на Филип настръхна. Сякаш земята се отвори пред него и бездната заплашваше да го погълне. Едва успя да се съвземе, когато следващото изречение на Ерман го накара да се почувства така, сякаш между ребрата му е забит нож.

— Госпожа Габи ви вика. Доктор Рено каза, ако не побързате, тя ще... може да не...!

— Може да не какво? Боже господи! Какво искаш да ми кажеш? Мъртва ли е съпругата ми?

— Не! Беше жива, когато тръгнах преди минути. Само че... само че... побързайте, преди...

Филип беше излетял много преди момчето да успее да довърши изречението си. Минути по-късно той слизаше от коня пред градската къща на Дювал, където го посрещна Тилди със зачервени от плач очи.

— Съпругата ми! — каза задъхан Филип — Какво е станало с нея? Тя... Тя дали...

— Жива е, господин Филип — побърза да каже Тилди, когато видя разстроеното изражение и побелялото лице на Филип. — Падна по стълбите, сега лекарят е с нея.

— Къде е Марсел? — запита сърдито, Филип оглеждайки се наоколо. — Как е могъл да допусне това да се случи? — Трепереше от гняв, леденият му поглед хвърляше яростни искри.

— Господин Марсел замина за плантацията рано тази сутрин. Голям пожар. Надзирателят му е обгорял — обясни страховито Тилди, отстъпвайки назад пред студената ярост на Филип.

В този миг един смразяващ кръвта писък процепи въздуха и Филип замря. Някак не можеше да приеме, че този нечовешки крясък излиза от устата на Габи. Доктор Рено се появи в горния край на стълбите, на челото му се бяха очертали тревожни бръчки. Изражението му малко се проясни, когато забеляза Филип.

— А, Сен Сир — извика той облекчено. — Господ е чул молбите ми, елате бързо, човече, бързо. Съпругата ви ви вика.

На Филип не му трябваха повече подкани; взе стъпалата две по две и влезе в стаята на Габи, следвайки доктора. Това, което видя, го накара да се олюлее и го хвърли в небивал ужас. Габи, чието лице бе цялото в синини, лежеше, гърчейки се, на голямото легло, а коремът ѝ се свиваше от непрекъснати силни контракции, докато болезнените ѝ викове му късаха сърцето.

— Не можете ли да ѝ помогнете, докторе? — извика Филип, безпомощен пред нейното страдание.

— Трябва да чакаме природата да свърши своето — въздъхна уморено докторът.

— Знаете ли как е станало? Нещастieto, искам да кажа.

— Знам не повече от вас. Тилди намерила жена ви в безсъзнание долу при стълбите. Когато дойдох, беше започнала да ражда

— Мислите ли, че внезапно започване на родилните болки е причинило падането ѝ по стълбите? — запита предпазливо Филип.

— Не можеше да не си спомни коя дата е сега — средата на август! Прекалено рано за детето, ако трябваше да бъде от него!

— Сигурен съм, че жена ви щеше да дочака термина си, ако не беше паднала. След месец щеше да роди благополучно. Залагам си главата — измърмори той, поклащайки побелялата си глава.

— — Никога не можем да сме сигурни — каза мистериозно Филип. Изведнъж Габи се надигна, защото бе чула гласа, който смяташе, че никога повече няма да чуе. Да не би духът на Филип да е дошъл? Или жестоката болка, че я кара да халюцинира?

— Филип? — името му избликна на устните ѝ като въпрос.

— Тя ви вика — каза доктор Рено, обръщайки се към Филип. — Ще ви оставя за малко насаме, ще сляза долу за чаша кафе. Както изглежда, ми предстои дълга нощ.

Филип седна на леглото и хвана треперещите ръце на Габи.

Тя отвори очи и Филип трепна, виждайки страха, отразен във виолетовите им дълбини. Господи, помисли той виновно, толкова много ли ме мрази?

Обръщайки бавно глава, тя извика със слаб глас:

— Мъртъв! Мъртъв!

Филип помисли, че говори за бебето си, и отвърна:

— Детето ти е живо, скъпа. Виж как мърда — каза той, полагайки ръка на гърчещия се корем.

Но насърчителните му думи не ѝ донесоха удовлетворение.

— Мъртъв! Амали! Мъртъв!

Амали? Какво говореше Габи? Да не би в бълнуването си да преживява отново някогашния ужас? Следващите ѝ думи накараха Филип почти да обезумее.

— Ти си мъртъв! Ухапан от змия! Какво искаш от мене, Филип? — думите ѝ внезапно прекъснаха, когато рязка болка я прониза и тя стисна така силно ръцете на Филип, че би могла да му счупи костите. — Помогни ми, Филип! Помогни ми!

Той бе наистина смаян. Защо ли Габи го мисли за мъртъв? Да не би Марсел да ѝ е поднесъл тази лъжа? Какво би могъл да направи, за да докаже, че е съвсем жив?

— Чуй, скъпа. Аз не съм мъртъв. Тук съм, от плът и кръв — каза той, полагайки ръка на бузата ѝ. — Ето, виж, дойдох да ти помогна.

Притисна нежно устни до нейните, усещайки как лекият ѝ дъх се смесва с неговия.

— Но на мен ми казаха... — Габи не можа да продължи, защото следващият пристъп я сграбчи и изкриви лицето ѝ.

— Който и да ти е казал, че съм мъртъв, те е излъгал, скъпа. — Когато тя се опита да проговори, той сложи пръст на устните ѝ. — Шт! Недей да говориш. Пази си силите. Остави ме да те прегърна, нека да поема болката ти.

Филип помисли, че Габи е сънувала, че той е мъртъв, може би за да го извади завинаги от живота си. Болката прави странни неща с хората а Габи в момента изпитваше достатъчно болки.

Тя като че ли се успокои, докато Филип седеше при нея и я прегръщаше, закриляйки я от атаката на контракциите, които разтърсваха крехкото ѝ тяло. Когато Габи изскърца със зъби и извика, Филип притисна устни към влажното ѝ чело и прошепна:

— Обичам те!

Доктор Рено скоро се върна в стаята и прегледа Габи, отбелязвайки с нарастваща тревога, че силите ѝ отслабват.

— Нищо ли не можете да направите, докторе? — произнесе Филип умолително, докато гледаше как Габи продължава да се мъчи.

— Не бих искал да вкарвам в организма ѝ още някакъв наркотик — възрази строго докторът. — Ако се боите, сериозно ви препоръчвам да излезете от стаята, защото лошото тепърва предстои.

Филип стисна устни. Не можеше и нямаше да изостави Габи, вкопчила се отчаяно в него.

— Ще остана — отвърна той с мрачна решителност.

— Добре! Подозирам, че ще имам нужда от вас.

Беше се стъмнило, в стаята танцуваха сенки и Тилди, мълчалива и тиха като призрак, започна да пали лампите. Доктор Рено задряма, седнал на стола си. Филип напрегна мускули, за да поддържа постоянно разтърсваното от конвулсии тяло на Габи, защото контракциите ѝ ставаха все по-силни и все по-чести, а гласът ѝ все повече отслабваше.

Доктор Рено се прозя, протегна се и се наведе, за да прегледа още веднъж Габи, а загриженият му израз накара сърцето на Филип да затупа лудо в гърдите.

— Какво има, докторе? — запита той със страх.

— Тя отслабва. Скоро няма да има сили да изтласка бебето през родовия канал. Предполагам, че има сериозна контузия в тазовата област, може би поради падането. Има пълно разкритие, но бебето е още здраво загнездено в нея. За да спася и майката, и детето, съпругата ви трябва да намери сили да ми помага.

— А аз как мога да ви помогна? — запита тревожно Филип, готов да направи всичко, за да облекчи страданията на Габи.

— Ще се помъча да я накарам да роди. Вие можете да ми помогнете, като осигурите опора на гърба и раменете ѝ, докато тя се напъва. Да ѝ дадете нещо, което да я подпира.

Докторът отправи към небето мълчалива молитва и съсредоточи всичките си усилия върху Габи.

— Послушайте ме, госпожо Сен Сир! Трябва да ми помогнете, или детето ви ще умре! Чувате ли ме?

— Да — долетя слабият ѝ отговор. — Не искам бебето ми да умре! — Макар че бе напълно изтощена, непреклонната ѝ решимост да роди здраво дете на Филип надви умората и болката. Собственият ѝ живот нямаше никакво значение.

— Напъвайте, когато ви кажа, детето ми. Бебето е много слабо, за да може самичко да си проправи път.

Доктор Рено положи нежно ръка на корема на Габи и когато усети следващата контракция, извика:

— Напъвайте!

Габи напрегна всичките си сили, но без полза. Само прехапа до кръв долната си устна и Филип изтри нежно кръвта. Докторът още веднъж заповяда:

— Напъвайте!

Още веднъж лицето на Габи стана пурпурно от героичните ѝ усилия да следва заповедите на доктора. Това продължи може би часове, поне така се струваше на всички, докато докторът извика облекчено:

— Виждам главата!

Той внимателно обхвана главичката на бебето с форцепс и полака го измъкна на белия свят.

В стаята се бе възцарила мъртвешка тишина. Доктор Рено правеше нещо с детето, времето минаваше ужасно бавно, след това той го подаде на Тилди, която чакаше наблизко. Тя уви бебето в мека кърпа и изскочи от стаята, хлипайки едва чуто.

— Момиче — каза доктор Рено с тъжно лице, когато най-накрая намери смелост да погледне Филип. — Съжалявам. Раждането беше прекалено дълго. Не можах да спася детето. Беше много дребно и дробовете му не бяха развити.

Гласът му бе пълен със състрадание. Едно е да спасяваш човешки живот, но съвсем друго да помогнеш за раждането на мъртво дете — това изтощава много.

Филип потисна един стон и зарови лице в мократа от пот коса на Габи. Тя бе задрямала и не чу думите на доктора.

— А сега какво? — запитва той смутен.

— Ще чакаме да падне плацентата и да се надяваме, че няма усложнения — каза докторът с надежда. После постави и двете си ръце върху все още издутия корем на Габи и започна да масажира. След миг омекналото тяло на Габи се напрегна и тя извика.

— Господи! — възкликна лекарят и учудване просветли стегнатите му черти. — Не може да бъде... невъзможно е... но все пак..

— Какво има докторе? — извика Филип, очаквайки да чуе най-лошото, и ръцете му конвулсивно обгърнаха Габи.

— Нямах представа, че жена ви носи близнаци! Сега ще се роди още едно дете!

Близнаци!

Филип едва успя да преглътне невероятното откритие на доктора, когато Габи отново се сви и плътно се вкопчи в него. Почти веднага прозвуча ликуващия глас на доктор Рено:

— Ето го! Момче! Живо е, Филип, живо е!

Чу се пронизителен бебешки плач. Филип го слушаше с благоговение и сълзи се стичаха по бузите му.

От този миг нататък събитията се развиха бързо. Тилди отнесе бебето, за да го изкъпе. То изглеждаше невероятно мъничко и крехко в очите на Филип и поради някаква причина също толкова скъпоценно. Как би могъл сега да излезе от живота на Габи, след като бе присъствал на раждането на това малко същество, на неговото идване на бял свят? После всички мисли за детето отлетяха, когато погледна пребелялото лице на Габи.

— Жена ми — изрече Филип едва чуто, с внезапно пресъхнала уста. — Тя дали... дали...

— Държи се. Има кръвоизлив и треска, но ще се оправи. Мога със сигурност да кажа, че ако раждането се беше забавило още малко, нямаше да имате нито жена, нито дете. Но тя е млада и с времето напълно ще се възстанови.

— А бебето?

— Нали го чухте, приятелю? — усмихна се докторът и тупна Филип по гърба. — Той е необичайно здрав за близначе, при това преждевременно родено. Съвършено нормално е близнаците да се раждат по-рано от предвидения срок. Изглежда че този малък приятел е получил доста повече от полагаемата му се храна и е оставил сестричката си твърде крехка и слаба, за да оцелее. Но пък не можем да сме сигурни, че злощастното падане на съпругата ви не е било причина за смъртта на момиченцето.

Тилди се върна, носейки едно малко вързопче, което положи в ръцете на Филип. Стреснат, той загледа съвършено оформеното човече, учуден от неговата яростна борба за живот. Погали с палец меката руса перушинка върху главичката на сина си. Бебето отвори тъмносините си очи и загледа сериозно и съсредоточено баща си. Филип инстинктивно го притисна по-здраво. Не можеше да не забележи, че детето няма нито

една черта, която да може да припише на себе си или на Марсел. Негово ли беше? Истината ли бе казал докторът, твърдейки, че близнаците обикновено се раждат по-рано? Или това безпомощно същество беше син на мъжа, когото той мразеше? Не можейки да понесе мъчителните мисли, Филип подаде детето на Габи, която вече се бе съвзела.

— Елате с мене, Филип — подкани го докторът, издърпвайки го от стаята. — Изглеждате ми така, сякаш с удоволствие бихте пийнали едно бренди, и съм сигурен, че у Дювал се намират доста хубави напитки. Тилди ще се погрижи за съпругата ви, ще можете да я видите отново, преди да ѝ дам нещо, за да заспи. Времето и почивката са най-добрите познати на човечеството лекарства.

Слязоха долу и си наляха от превъзходното бренди на Марсел. И двамата бяха изтощени, не отрониха и дума, докато отпиваха мълчаливо от напитките си. След може би цяла вечност, Тилди влезе в стаята, за да осведоми Филип, че Габи е готова за посещения.

Филип се изправи несигурно на крака и уморено се изкачи по стълбите, опитвайки се да подреди разхвърляните си мисли. Какво би могъл да каже на Габи, след като се бе държал така сурово в миналото и след като ѝ бе наговорил толкова обидни думи? Чувствата не му даваха мира. Но една истина стоеше непоклонимо в мозъка му; любовта му към Габи бе свършено осезаема сила! Крехкото бебе, което бе държал в ръцете си, бе негово, независимо кой го е създал!

Гледката, която го посрещна, когато влезе в спалнята, подейства като наркотик за сетивата му. Габи, на чиято уста цъфтеше прекрасна усмивка, притискаше издутата си от мляко гърд към розовата устичка на сина си, същинска цветна пъпка, а устните му изглеждаха толкова големи, колкото да обхванат готовото да го нахрани зърно. Тя гледаше с любов бебето, което се опитваше да засуче, и след това се обърна към Филип. Той видя, че лицето ѝ бе посърнало и изтощено, прорязано от бръчки на страдание, и сърцето му се разтопи.

— Ти не си мъртъв — възкликна с учудване Габи и виолетовите ѝ очи блеснаха на бледото лице. — Помислих... помислих, че си въобразявам, че си тук с мене. През всичките болки твоят глас ми даваше смелост. Нямах да се справя без тебе, Филип. Аз... благодаря ти — и от очите ѝ се зарониха сълзи.

— Твоят син е красив, скъпа, точно като майка си. — По гласа му се познаваше, че говори абсолютно сериозно. Толкова много неща искаше да ѝ каже, толкова много имаше да ѝ възмездява. — Благодарен съм на бога, че ме остави в Сен Пиер точно когато ти имаше нужда от мен. — Независимо на чие дете бе помогнал да се роди, това беше едно възнаграждаващо преживяване, което нямаше никога да забрави. Но защо Габи го е мислела за мъртъв? И той запита на глас: — Кой ти каза, че съм мъртъв? Марсел ли?

Когато чу името на Марсел, Габи излезе от унеса си и тайно се усмихна. Марсел бе очаквал раждането на детето толкова нетърпеливо, колкото и тя. Не можеше да бъде по-грижовен, дори ако беше истинският баща. Колко щеше да се радва да научи за раждането на сина ѝ.

— Какво има, скъпа? — запита Филип, заинтригуван от нейното изражение. — Защо се усмихваш така нежно?

Габи бе толкова изтощена, че едва можеше да разбира какво я пита Филип. Събирайки остатъците от изчезващата си сила, тя пророни тихо:

— Марсел толкова ще се гордее с нашия син. — Това бяха последните ѝ думи, преди да заспи.

Сивите очи на Филип потъмняха, думите ѝ пронизаха сърцето му като стоманена кама, без да оставят никакво съмнение, че той е помогнал да се роди копелето на Марсел! Но като погледна мъничкото безпомощно същество, не можа да намери в себе си омраза към него, не можа да изпита омраза и към Габи, защото той и само той я бе тласнал в леглото на Марсел толкова сигурно, колкото сигурно бе погубил любовта, която някога тя бе изпитвала към него.

Навеждайки се, за да положи нежна целувка на успокоените ѝ устни, той прошепна:

— Обичам те, обичам те, скъпа, сбогом.

И излезе, решен да се оттегли от живота на Габи, на Марсел и на техния син, макар че не можеше да се застави да го направи според изискванията на закона.

През дните, необходими на Габи, за да се съвземе от раждането, Мон Пеле само от време на време издаваше някакъв грохот и това успокои обитателите на Сен Пиер. Те продължаваха да се занимават,

както обикновено, с работите си, без да обръщат много внимание на капризния вулкан.

Когато получи съобщението на Тилди за раждането на сина на Габи, Марсел побърза да се върне в Сен Пиер, за да бъде с жената, която обичаше. Лекарят го бе осведомил зараждането на близнаците и за смъртта на момиченцето, подчертавайки колко важно е било присъствието на Филип по време на дългото и трудно раждане. Марсел не можеше да си намери място, докато не разбра, че Филип се е върнал в Белфонтен почти веднага след раждането; страхуваше се, че съпругът на Габи може да си я поиска обратно. Но след прибързаното му заминаване Марсел можеше само да предполага, че Филип все още упорства в заблудата си, че не той е баща на детето, и следователно няма да си иска обратно нито съпругата, нито новородения си син.

Марсел веднага обикна момченцето. Обичаше невероятно много здравето бебе, което Габи бе нарекла Жан в чест на Жан Лафит, чиято смелост и сила пред житейските неприятности бяха извор на възхищение за нея. А и името изглеждаше подходящо за момче, преживяло невероятни трудности и оцеляло въпреки всичко.

Ако Габи бе наранена или огорчена от бягството на Филип, тя реши да не го показва. В действителност привидно като че ли приемаше това, че съпругът ѝ се бе отдалечил от нея и от бебето, смяташе, че той си живее щастливо в Белфонтен с Амали. Габи се бе доверила на Марсел, бе му разказала всичко за тайното посещение на Амали и за причината за нейното падане. Случката го изпълни с ярост. Той искаше веднага да иде в Белфонтен и да разкаже на Филип за жестоката постъпка на Амали, която едва не бе струвала живота на Габи, но Габи не му позволи; предпочете да прекъсне всякакви връзки със съпруга си или с неговата любовница. В объркания ѝ ум всичко, което се бе случило с нея, бе в резултат на действията на тези двама любовници. Как или защо той се бе появил така неочаквано в деня на раждането на Жан — това си оставаше тайна, но изчезването на Филип почти веднага след раждането доказваше, че не се интересува от нея. Но дали, разсъждаваше тя объркано, в делириума на болката и страданията не беше просто сънувала нежните му любовни думи?

Оттук нататък нищо не можеше да отнеме на Габи радостта да прегръща малкия си син. Понякога тя тъгуваше за малкото момиченце, което се бе оказало твърде крехко, за да оживее, но през повечето

време се радваше на сина, комуто добрият господ бе позволил да живее и да изпълни живота ѝ с доволство и щастие, каквито от дълго време не бе изпитвала.

Марсел беше невероятно привързан към малкия Жан. Обикновено го намираха да стои да люлката на бебето, омаян от неговите движения и отзвучите, които издаваше. Едно от най-любимите му удоволствия беше да присъства на кърменето, когато бебето сучеше от пълната гърд на Габи, а той си представяше собствените си устни прилепени до тези заоблени хълмове, които розовата устичка на Жан, подобна на цветна пъпка, така лакомо обхващаше.

Марсел се вълнуваше при мисълта, че Габи скоро ще дойде в леглото му, и се чудеше на собственото си търпение, докато не разбра, че я обича твърде много, за да ѝ се натрапва, предпочитайки да изчака, докато тя дойде доброволно при него. Сега, когато Габи се бе почти възстановила, той едва прикриваше нетърпението си. Не ѝ беше трудно да отгатне защо е толкова весел. Тя знаеше, че скоро ще трябва да се превърне в наградата, която Марсел бе очаквал така дълго и с толкова невероятно търпение. Не можеше да измисли основателна причина да откаже на мъжа, който я обичаше нежно и предано и бе станал такъв баща, какъвто малкият Жан заслужаваше и от какъвто имаше нужда.

Мон Пеле започна да изригва с подновена сила в деня, когато Жан достигна почтената възраст от един месец, фойерверките, безспирно излитащи от гърлото на вулкана, бяха живописни. Дори гражданите на Сен Пиер, свикнали с такива гледки, се спираха да им се наслаждават. Тънки потоци лава течаха към Сен Пиер, но за момента не застрашаваха града. Изригванията продължиха непрекъснато пет дни и пет нощи. Дори почитателите на култа вуду принасяха много повече жертви на Дамбала, надявайки се да успокоят божеството, живеещо в планината. После изригванията и потоците лава спряха така внезапно, както бяха започнати.

В Белфонтен Филип се съсипваше от работа. Ставаше още призори, лягаше си чак след смрачаване и усилената работа бе единствената му защита срещу самотата и силния копнеж по Габи.

След дълги дни и нощи размишление той убеди себе си, че трябва да преглътне своята гордост и ревност. Нуждата му от Габи, любовта към нея бяха твърде важни за неговия живот, за да може да я изостави. А и застрашителните предупреждения на Мон Пеле го караха да се тревожи. Досега вулканът никога не бе проявявал такава дълготрайна активност. В нормални обстоятелства над спящия кратер можеше да се види най-много някое облаче дим. Потръпвайки от страх, който не можеше да определи, Филип реши да отиде Сен Пиер и да помоли Габи да се върне с него в Белфонтен заедно със сина си.

Филип тръгна към Сен Пиер в деня, когато изригванията на Мон Пеле внезапно спряха. Пътят беше тежък и изморителен, още повече го затрудняваха потоците лава, вече изстинали, които бяха превърнали шосето в опасна, осеяна с камъни труднопроходима пътека. Отдавна се бе стъмнило, когато той пристигна в Сен Пиер и отиде веднага в градската си къща, за да прекара там нощта, разхождайки се нервно из спалнята, зает да съчинява речи. Филип нямаше представа как ще реагира, ако Габи откаже да дойде с него в Белфонтен. Отказваше се да мисли за подобни неща, които щяха да замъглят мозъка му. Трябваше по някакъв начин да я убеди, че я обича и има нужда от нея. Сънят бягаше от него, както Габи през бурните години от брака им. Най-накрая, почти преди зазоряване, Филип се простря на леглото и потъна в дълбок сън, изпълнен с видения за изригване, смърт и катастрофично разрушение.

Габи се събуди внезапно, заслушвайки се за звуци, които биха подсказали, че Мон Пеле отново се събужда, но като не чу нищо освен гладното хленчене на Жан от съседната стая, въздъхна дълбоко и се отпусна. Скоро Жан престана да плаче, защото дойката му даде да суче. Отначало Габи бе протестирала, искаше сама да кърми детето си. Но накрая нерешително се бе поддала на увещанията на Марсел и доктор Рено, че Жан има нужда от повече мляко, отколкото тя може да му даде. Тъй като беше много малък, трябваше често да се храни, а пък Габи с нейното крехко здраве не можеше да му осигури достатъчно храна. Затова, за да удовлетвори майчинските си инстинкти и в същото време да използва млякото, което имаше в гърдите си, ѝ позволиха да кърми Жан три пъти на ден, а дойката го кърмеше при останалите хранения. Едно почукване на вратата прекъсна приятните ѝ мисли.

— Влез — извика Габи, мислейки, че е дойката Луела, която носи Жан за сутрешното му посещение.

Тя бе въвела навика да прегръща сина си и да си играе с него всяка сутрин, след като той се събуди. Затова се учуди, виждайки Марсел; Още повече се учуди, като го видя да затваря плътно вратата, преди да се отправи към леглото ѝ.

— Нещо не е наред ли Марсел? — запита нервно Габи.

— Всичко е в ред, скъпа. — усмихна се Марсел. — Напълно в ред. — Изумруденият му поглед не слизаше от лицето ѝ, докато той се настаняваше небрежно до нея. Едва тогава тя забеляза писмото в ръката му. Отговаряйки на мълчаливия въпрос, Марсел ѝ подаде писмото. — От Онор. Помислих, че ще се радваш да чуеш новините от нея.

Габи зарадвана плесна с ръце.

— Как е тази малка палавница! Споменава ли за бъдещия си съпруг? Щастлива ли е?

Онор не се бе върнала в Сен Пиер, както се очакваше. Един ден след раждането на Жан се бе получило писмо, с което тя съобщаваше, че се е влюбила и няма да се върне в Сен Пиер. Селест бе одобрила кандидата и сватбата бе определена за след няколко месеца. След това дойде писмо от Селест, в което се изброяваха многото качества и положителни черти на избраника на Онор.

Марсел бе одобрил на драго сърце и сватбата бе станала в Ню Орлиънс. Очите на Габи се замъглиха, когато Марсел започна да чете на глас писмото на сестра си. Щастието на момичето, доволството ѝ от брака и взаимната любов на младоженците личаха ясно във всяка дума. Когато Марсел остави писмото настрана, Габи плачеше, без да се прикрива.

— Какво има, скъпа? — запита Марсел с неприкривана тревога в гласа. — Болна ли си?

Той веднага я прегърна, усещайки всяка извивка на стройната ѝ фигура през тънката материя на нощницата ѝ.

— Няма нищо, Марсел — захлипа Габи на гърдите му. — Просто съм толкова щастлива за Онор. Нейният живот, бракът ѝ ще бъдат толкова различни от моите. Надявам се никога да не загуби любовта и доверието на мъжа, когото обича.

— Скъпа моя, щастието няма да те отмине. Възнамерявам да те направя също толкова щастлива, ако не и по-щастлива от Онор. Имам чудесни новини за теб. „Упование“ ще отплава за Франция след три седмици и аз взех билети за трима ни. Вече пратих писмо до Линет с молба до мъжа ѝ Пиер да се яви в съда от твое име. Когато пристигнем, разводът ще бъде чиста формалност. Пиер Бонар е много влиятелен, ползва се с голям престиж като юрист. Ще се оженим в мига, когато бъдеш свободна. Жестоките години, когато си била съпруга на Филип, скоро ще бъдат минало.

— Толкова скоро? — запита Габи. — Трябва ли толкова скоро да напускаме Мартиника? Сигурна съм, че доктор Рено няма да ми позволи да замина, все още съм под неговите грижи.

Бе смутена от внезапното изявление на Марсел. Да не би да се опитва да се оправдава, помисли си тя. Филип очевидно не я иска, затова защо да отлага заминаването си?

— Морският въздух ще ти подейства много добре — настоя Марсел, — сигурен съм, че докторът ще се съгласи. Той каза, че бързото ти възстановяване е истинско чудо. Имали някаква друга причина зад твоето желание да останеш в Сен Пиер? — запита той многозначително, присвивайки очи.

— А... разбира се, че няма — настоя Габи, може би твърде разгорещено. — Двамата с Жан ще бъдем готови да заминем след три седмици.

— Прав ли беше докторът, като ми каза, че напълно си се възстановила?

— Да, прав беше. — Гласът ѝ едва се чуваше, но отговорът бе достатъчен, за да възпламени Марсел.

Неспокойните му ръце започнаха да гаят едва прикриваното от дрехите тяло на Габи. Устните му докоснаха благоговейно клепачите ѝ, плъзнаха се по гладките бузи, притиснаха се нежно до шията. Той смъкна роклята от раменете ѝ, оголи натежалите ѝ гърди и устата му потърси изпълненото с мляко зърно. Габи леко ахна, протестирайки, понечи да го отблъсне, но слабата ѝ съпротива само още повече го възпламени. Изведнъж тя усети как отвръща диво на целувките и ласките му, зажадняла за мъжка близост.

— Ти ме искаш, любов моя, знам, че ме искаш — прошепна Марсел с предрезгавял от желание глас. — Позволи ми да те любя.

Вземайки мълчанието на Габи за съгласие, той стана и започна да съблича дрехите си с неспокойни ръце и разтреперано тяло, разтърсвано от така дълго потисканото желание. Бе успял да свали жакета и вратовръзката си, когато дойката внезапно влезе в стаята, носейки в ръце малкия Жан.

Отстъпвайки назад пред интимната сцена, Луела възкликна:

— О, госпожо Габи, извинете ме! Мислех, че сте сама!

Изчервена, дойката сведе глава да прикрие смущението си.

Габи бързо дръпна чаршафа, за да прикрие голотата си, докато дойката се чудеше накъде да погледне, явно съзнавайки какво са смятали да правят, макар да не беше сигурна какви са отношенията между нейния господар и жената, която беше съпруга на друг мъж. Притискана от невероятно смущение, тя пристъпи към леглото, почти хвърли детето в ръцете на Габи и излетя ужасно притеснена от стаята.

Марсел изруга тихо, поглеждайки жадно към Габи, която бе сложила неспокойно мърдащото дете на гърдата си; поради неговите манипулации от зърното бе започнало да тече мляко. Макар и силно разочарован, той не може да не се усмихне, когато розовата устичка на Жан започна жадно да смуче зърното на Габи, а малките му пръстчета нежно замърдаха върху плътта, която той копнееше да притежава.

— Щастливец — изрече той меко, погалвайки с палец нежната руса перушинка по главичката на детето. После ръката му се вдигна по-нагоре, за да погали изкусителната бяла плът, която се виждаше над лицето на Жан. — До довечера, скъпа — прошепна той с напрегнат изумруден поглед, преливащ от желание.

Думите му бяха пределно ясни и Габи неволно се замисли за предстоящата нощ със смесени чувства на желание и боязън.

По-късно тази сутрин, когато Марсел беше в своята канцелария, Тилди бе излязла на пазар, а Луела бе отишла да разходи малкия Жан, Габи седна в салона и се опита да чете един роман, но безуспешно. Умът ѝ се отклоняваше към случилото се в спалнята, непрекъснато си спомняше как с готовност бе откликнала на пламения Марсел. Отдавна знаеше, че двамата неизбежно ще се съберат.

Какво значение имаше, ако се отдаде на Марсел, преди да се оженият, кой имаше по-голямо право на нейната любов? Със сигурност не и Филип, който с отсъствието си показваше съвършено ясно, че тя е свободна да прави каквото желае. Поне любовта на Марсел не я

нараняваше, бе непоклатима и я изпълваше с увереност. Тя можеше да постъпи много по-зле, отколкото да стане негова жена. Защо тогава не можеше да се отърве от чувството, че предава Филип? Нима той самият не ѝ изневеряваше сега с Амали?

Силно чукане на вратата прогони тишината и Габи, недоволено намръщена, разбра, че е единствената останала в къщата; въздъхна дълбоко и отиде да отвори вратата. След учудването дойде шокът — тя видя Филип застанал пред нея с огромна усмивка на загорялото си лице.

— Филип! — Кръвта запулсира бясно в гърлото ѝ и тя облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Може ли да вляза?

Габи загуби дар слово и остана неподвижна като статуя. Накрая, вземайки нещата в свои ръце, Филип отвори вратата и влезе, преди тя да е успяла да възрази.

— Трябва да говоря с тебе, Габи — каза той умолително, хвърляйки ѝ нежен поглед. — Сама ли си?

Успяла да си възвърне гласа, Габи изрече на пресекулки:

— Да, сама съм. Дори Жан е навън с дойката. — Свеждайки очи пред странния замъглен поглед на Филип, Габи се насили да овладее бушуващите си чувства.

— Имали място, където няма да ни безпокоят? — запита Филип, поглеждайки към стаята, която знаеше, че е кабинет на Марсел.

Без да каже дума, Габи го поведе към малката уютна стая вместо към обширния и лишен от интимност салон.

Филип затвори вратата зад себе си, тихо обърна ключа в ключалката и разнежен поглед размекна чертите му.

— Жан — изрече той. — Значи си го нарекла Жан? Марсел одобрява ли?

— Марсел одобрява всичко, което правя — изфуча отмъстително Габи, защото въпросът му я ядоса. Филип примигна при едва прикритото оскърбление, но не каза нищо. — Какво искаш от мене, Филип? — запита тя остро. — Ако те беше грижа за мене или за Жан, нямаше да напуснеш Сен Пиер, без поне да се сбогуваш.

Очите на Филип станаха непроницаеми, той реши за момента да не отговаря на въпроса ѝ и нарочно смени темата.

— Изглеждаш възхитително, скъпа. — Пламналият му поглед поглъщаше фигурата ѝ и я накара да се изчерви красиво. Той неволно вдигна ръка и погали кадифената ѝ буза. Когато я бе видял за последен път, синини покриваха съвършената ѝ кожа. Пръстите му последваха извивката на челюстта, после се отпуснаха. — Майчинството ти отива. Никога не си изглеждала по-красива... или по-желана.

Съвсем изнервена, Габи се дръпна от нежните му докосвания.

— Какво искаш, Филип? Защо си дошъл да ме измъчваш?

— Не, не съм дошъл да те мъча.

— Тогава защо дойде? — запита тя, оставайки неподатлива за думите му.

— Не можеш ли да отгатнеш, Габи?

Той сложи ръце на раменете ѝ и я привлече към себе си, докато телата им не се докоснаха. Габи усети как се загубва в дълбините на някакво приказно море.

— Каж ми, Филип — подкани го нежно Габи и надежда се пробуди в гърдите ѝ. — Каж ми защо си тук.

Изведнъж тя си спомни нежните му думи и как я бе насърчавал по време на дългото изпитание, докато роди Жан.

— Искам те, Габи. Искам ти и Жан да се върнете с мен в Белфонтен. Имам нужда от тебе, любов моя, от твоята нежност, от твоята страст. Имам нужда от съпругата си. О, Габи, скъпа, колко те обичам! Мисля, че те обикнах още от мига, когато застана пред мене и виолетовите ти очи блестяха непокорно, докато се опълчваше на родителите си.

Сърцето на Габи заби от радост. Филип я обича! Иска нея и сина си! После така внезапно, че и двамата се изненадаха, тя се хвърли в прегръдките му и се притисна към него. Всички минали обиди избледняха, той реагира незабавно на нейната близост.

Устните му докоснаха нежно шията и бузата ѝ, прилепиха се към устата ѝ с любов и копнеж. Габи жадно отвърна на целувките му, ръцете ѝ се обвиха около врата му и пръстите ѝ се вплетоха в тъмната къдрава коса, която се виеше на тила му. Впили поглед един в друг, те виждаха и разпознаваха взаимното си желание, настоятелно, трептящо, отчаяно. По негласно споразумение Филип започна да съблича Габи, докато пръстите ѝ се движеха сръчно, разкопчавайки копчетата на ризата му, а страстта ѝ растеше с всяка изминала минута. Когато тя

застана пред него в блясъка на своята голота и гордото тяло на Филип се изправи пред нея в цялата си мъжественост, те по неизказано взаимно съгласие се отпуснаха на дебелия килим на пода.

Подпрян на лакът, Филип наблюдаваше играта на чувствата по красивото лице на Габи, потъвайки в замечания поглед, който замъгляваше виолетовите ѝ очи. С тъгла на окото си той забеляза капчица мляко, избила върху набъбналото зърно, която се стичаше по гладката повърхностна гърдата ѝ. Изстенвайки сякаш от болка, Филип пое капчицата с върха на езика си. Габи изпъшка и трепна, когато Филип погали нежно с език първо едната розова гърда, после другата; усещането я караше почти да подлудее.

Когато той вдиша глава, устата му бе очертана в бял ръб и Габи не можа да не се усмихне, защото ѝ напомни как изглеждаше Жан точно след като се насуче.

— Харесвам ли ти, скъпа? — запита дрезгаво Филип, когато видя усмивката ѝ.

— Много, любов моя — въздъхна тя доволно.

— Кажй го пак! Наречи ме свой любим!

— Любов моя! — изрече чувствено Габи. — Люби ме, любов моя! Толкова отдавна не си го правил!

Филип нямаше нужда от повторна покана, пръстите и устните му започнаха да обсипват с ласки всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя се изви към него, всяка пора нея оживя под нежния му допир. Той влезе в нея нежно и с любов, всяка фибра в нея запя, когато тя се отвори за него, както цветята се отварят за ярките слънчеви лъчи. Устата му се долепи до нейната жадно и властно, заглушавайки леките изхлипвания. Сладкото ѝ ухание го обгърна със спомена за минали удоволствия, докато гордата му мъжественост се губеше в екстаз в омайните ѝ дълбини. Скоро те отлетяха в един свят, в който желанието и насладата изместваха всичко останало. Филип се напрегна и задържайки кулминацията си, започна отново, когато усети, че Габи започна разтърсващото си изкачване към непостижимия връх. Едва тогава той започна своето пътуване и двамата се завъртяха във вихъра на вулкан, стотици пъти по-могътен от Мон Пеле.

Габи бавно излезе от опиянението и видя как Филип ѝ се усмихва. Никога не бе виждала на устните му подобна усмивка.

— Развеселявам ли те, Филип? — запита тя игриво.

— Не мога да се нарадвам на чудото, което представляваш — отвърна той замечтано. — Твоят вкус, твоят мирис, усещането за теб са завинаги запечатани в мозъка ми.

— Сериозно ли говореше преди малко? Че искаш аз и Жан да дойдем с теб в Белфонтен?

— Никога не съм бил по-сериозен!

— Ами Амали? — запита Габи неловко.

— Амали не е вече в Белфонтен. — Гласът му я галеше нежно.

— Отказал си се завинаги от нея? — дойде невярващият ѝ въпрос. — Къде е тя?

— Амали е... при друг. — В гласа му се долови ирония, която Габи не можа да определи.

— Но... но аз мислех, че ти си неин собственик!

— Вече не съм, малката ми.

— Продад си я? — На Габи ѝ бе трудно да приеме дръзките думи на Филип.

— Нямах избор, след като разбрах какво ти е направила. Господи, Габи, защо не ми каза? Отдавна щях да я отпратя, ако знаех колко е коварна. Ритуалите вуду не са шега.

— Ако ти бях казала, това нямаше да има значение. Тогава ти ми беше много сърдит, беше убеден, че съм любовница на Марсел.

— Но също така разбрах защо си рискувала живота си и защо изгуби нашето дете в банановата горичка, докато си отивала при Марсел.

— Разбрал си?

— Да, Амали призна, че те е видяла на вратата да ни гледаш тогава, когато... когато се любих с нея. Съжалявам, Габи. Направих го, без да искам, без да съм го планирал, това се случи за пръв път, след като те доведох в Белфонтен. Не съм искал да взема Амали в онзи следобед. Трябва да ми простиш, точно както аз ти прощавам, че си станала любовница на Марсел, след като аз заминах с „Наветрен“. Можем да започнем отново двамата с тебе, да си създадем собствено семейство. Но няма защо да се тревожиш за Жан. Аз го чувствам много близък.

Думите му, които искаха да я успокоят, всъщност я нараниха жестоко, повече, отколкото ако я беше ударил.

— Но аз никога... не съм... — устата ѝ пресъхна, дъхът ѝ се събра като твърд възел в гърлото.

— Шт, скъпа. Между нас вече няма да има лъжи. Синът на Марсел ще бъде като мой собствен син. Не ти ли го доказах, като присъствах на раждането му?

— Жан е твой син, Филип — прошепна Габи със задавен глас. — Жан е твой син!

Настъпи ужасно дълго мълчание и Габи неспокойно помръдна в прегръдките на Филип, отделяйки се от него. Той я загледа втренчено, неспособен да проговори. Накрая изрече:

— Вярвай ми, Габи, Жан ще стане мой истински син. Нали току-що ти го обещах?

— Ще стане твой син! — ахна смутено Габи.

— Как да те убедя, че ще обичам твоя син и ще се отнасям добре с него?

— Ще го обичаш, ще се отнасяш добре към него, но няма да го признаеш, това ли искаш да ми кажеш!

— Искаш истината? Ще я имаш. Не мога да призная твоя син, скъпа. Все още твърде много се съмнявам.

— Той никога няма да наследи твоя любим Белфонтен, това ли се опитваш да ви кажеш?

— Не е ли достатъчно, че ще отгледам сина на друг мъж? Не ме карай да оставям Белфонтен на дете, чието бащинство е под съмнение. Нашият първороден син ще бъде наследник.

Филип не изчака отговора на Габи, устните му се долепиха до нейните, започна да я целува жадно, трепетно, но изведнъж миналото се изправи и застана пред тях като призрак, който търси успокоение.

Габи не можеше да каже нищо. Мечтите ѝ да живее щастливо като съпруга на Филип лежаха разбити от недоверието и техните минали грешки. Усещайки, че у нея няма никаква страст, Филип прекъсна целувката и тревожно се вгледа в лицето ѝ.

— Още веднъж те моля, Филип, не причинявай това на себе си. Не ме изоставяй, не изоставяй сина си — започна да го умолява Габи.

— Жан не принадлежи на никой друг освен на тебе, защото не е имало друг мъж освен тебе.

Филип се взря в лицето ѝ, търсейки да види истината.

— Но датата... — настоя той упорито. — Да не ме вземаш за глупак? Мога да броя до девет!

Габи веднага разбра колко безполезни са били думите ѝ. Макар че Филип може би я обичаше и с течение на времето вероятно щеше да обикне Жан, гордостта нямаше да му позволи да отстъпи. Нещо го бе накарало твърдо да вярва, че Марсел е бащата на малкия Жан. Със замъглени от сълзи очи Габи се надигна.

— По-бързо, облечи се, скъпа — заповяда рязко Филип. — Щом дойката се върне с Жан, заминаваме за Белфонтен. Можеш да пратиш да ти донесат дрехите след това.

Въпреки гневните думи, които си бяха разменили, Филип не се съмняваше дори за минута, че Габи ще замине с него.

— Няма да тръгна — каза тъжно Габи, навличайки дрехите си.

Както се обличаше, Филип замря, когато схвана какво казва тя.

— Отказваш? — запита той зашеметен. — Как можеш да се съмняваш в любовта ми след това, което изживяхме? Ако решиш да останеш с Дювал, това ще означава край за нас, Габи. Няма да постъпя толкова глупаво и втори път да направя същата грешка — предупреди я той заплашително.

Следващите думи на Габи замаяха главата на Филип.

— Има голяма вероятност никога повече да не мога да зачена, а ако зачена, може да не доизнося детето. Доктор Рено каза, че това има връзка с нараняването на таза ми, причинено от падането по стълбите. Цяло чудо е, че Жан оживя. Така че, ако ти сега се отречеш от Жан, може никога да нямаш наследник, докато продължаваш да бъдеш женен за мене.

Филип се помъчи да овладее вихрушката от емоции, която бушуваше в тялото му. Какъв избор имаше? Да признае едно дете, което можеше и да е копеле, или да се разведе със съпругата си?

— Ти два пъти ме унищожи — изрече той уморено. — И двата пъти с падане. Този път каква беше причината? Със сигурност не можеш да обвиняваш нито мен, нито Амали. — Изведнъж една светкавица мина през мозъка му и Филип си спомни несвързаните ѝ думи по време на мъчителното раждане. — Кой ти каза, че съм мъртъв, Габи? — запита той с подозрително присвити очи.

— Амали ми каза.

— Амали! Трудно ми е да повярвам. Тъкмо предишната вечер я бях отвел при... при новия ѝ собственик.

— Самата истина е — каза горчиво Габи. — Тя дойде в ранния следобед, нахлу в къщата, за да ми каже, че си мъртъв, ухапан от змия. Тя дори намекна, че носи дете от тебе.

— Какво се случи? — запита спокойно Филип.

— Вестта за твоята... твоята внезапна смърт ужасно ме разстрои. Тръгнах нагоре по стълбите, исках да остана сама с мъката си. За мое объркване Амали се стрелна покрай мене по стълбите, застана по-горе, извади една копиеноска изпод полата си и ми я хвърли в лицето. — Филип си пое остро дъх, не можейки да сдържа бушуващия си гняв. Габи продължи с просълзени от спомена очи. — Почувствах смъртоносния ѝ език да докосва бузата ми и отстъпих ужасена. Или съм припаднала, или съм се спънала. Защото не помня нищо, спомням си само кога се събудих и ти беше до мене.

— Отново Амали! Трябва ли все да ме преследва и да опропастява всичко, което ми е скъпо? — завайка се Филип, обхващайки глава в дланите си. — Ако тя не беше причинила падането ти...

— Това щеше ли да има значение?

— Както стоят сега нещата...

— Както стоят сега нещата — продължи Габи, когато Филип млъкна — Не сме в много по-различно положение, отколкото когато ме остави тук, при Марсел. Каквото и да кажа, това няма да промени мнението ти за мене.

Филип не се зае да оспорва думите ѝ.

— Сбогом, Филип. Желая ти да намериш щастие и да имаш наследника, когото желаяш, от друга жена. Думите ти, че ме обичаш, се оказаха нетрайно щастие. Така, както се стекоха обстоятелствата, Жан принадлежи на Марсел. И след тази вечер той може да има права и върху мене.

Думите на Габи бяха съвсем ясни и Филип почувства как те отварят в него една ледена бездна. Ако тя досега не бе станала любовница на Марсел, значи сега беше готова и склонна да сподели леглото му. Неговите любовни признания, това, че имаше нужда от нея, не означаваха нищо, помисли си той огорчено и на лицето му се изписа мрачно изражение, докато продължаваше да се облича

мълчаливо. Бе започнал деня с радостни мисли, чудесната им среща бе сякаш предвестник на щастието, но раздялата бе по-горчива от всякога. И всичко това заради едно малко човешко създание, което, както Филип установи, лесно би могъл да обикне. А може би вече го обичаше. Но беше твърде късно за угризения. Габи нямаше да приеме, не би искала да приеме това, което той ѝ предлагаше. Тя искаше повече, отколкото той бе склонен да ѝ даде.

Филип излезе със сковани стъпки от стаята и гневно отвори входната врата, стряскайки Луела, която се връщаше от разходката с Жан. Зашеметена от сблъскването с огромната фигура на Филип, дойката щеше да падне и да изпусне детето, ако Филип не го бе грабнат с една ръка и не бе я задържал с другата. Докато тя се свестяваше от уплахата си, Филип държеше Жан и се вглеждаше зашеметен в невероятно живия поглед на бебето. Откакто не бе го виждал, очите на детето бяха сменили цвета си от тъмносиньо в мъгливо сивосиньо. Кожата му изглеждаше толкова нежна, че още преди да осъзнае какво прави, Филип леко погали с пръст меката бебешка бузка.

Застанала зад гърба му, Габи го съзерцаваше, докато той галеше лицето на сина си със замислена усмивка, смекчаваща суровите му черти. Когато усети, че Габи го гледа, Филип се обърна, тикна детето в ръцете ѝ и избяга.

В мига, когато Филип се скри от погледа ѝ, Габи бе овладяна от огромна умора и ако Луела не беше взела Жан от ръцете ѝ, тя щеше да го изпусне. Уплашена от внезапното пребледняване на Габи и от силните тръпки, които разтърсваха тялото ѝ, Луела извика и това привлече Тилди от кухнята.

— Занеси детето в стаята му — заповяда рязко Тилди, обхващайки положението с един поглед — Побързай, госпожа Габи е болна, трябва да я сложим да си легне.

След минути Луела бе настанила Жан в люлката му и се бе върнала, за да помогне на Тилди, която настаняваше Габи в леглото.

— Ще повикам доктора — каза икономката, завивайки крехката фигура на Габи.

— Не! — протестира Габи със слаб глас. — Сигурна съм, че ми няма нищо; няколко часа почивка ще ми помогнат. Ще видите, утре ще съм съвсем здрава.

Тилди не изглеждаше убедена, но нямаше друг избор, освен да се подчини на желанието на Габи. Знаеше, че господин Марсел ще си дойде за вечеря и ще знае какво да направи. Тя отдавна бе преценила отношенията между Габи и Филип и добре осъзнаваше, че Марсел изпитва силни чувства към своята среброкоса любима.

Дългият следобед премина във вечер, но в положението на Габи не се забелязваше подобрение. През тези нескончаеми часове тя ту задрямваше, ту се събуждаше, понякога несвестни бълнувания тревожеха трескавия и мозък. Но въпреки всичко успя да осъзнае, че една част от живота ѝ е свършила, и то окончателно. Сега трябваше да мисли само за Жан и за Марсел. Вече нямаше причина да му отказва.

По улиците бяха плъзнали леки мъгли, когато привечер Марсел се върна у дома и тихо влезе в стаята на Габи. Тилди го бе посрещнала на вратата с тревожната новина и той веднага бе пратил да повикат доктора. Марсел запали лампата и се загледа тревожно в покритото с пот лице на Габи.

— Господи! — извика той с мъка — Защо по-рано не ми казаха? Ти си болна, скъпа, много болна.

Габи облиза напуканите си устни с върха на езика и се опита да проговори. Марсел наля вода от каната на нощното шкафче и поднесе чашата към устните ѝ. Тя я изпи жадно.

— Утре ще съм добре — обеща Габи с по-голяма убеденост, отколкото изпитваше в момента.

— Докторът скоро ще дойде — успокои я Марсел, отмахвайки сребрилата ѝ коса, паднала по челото.

След един час Тилди въведе в стаята доктор Рено, който незабавно накара всички да излязат и погледна сериозно към пациентката си. Марсел се разхождаше неспокойно в коридора пред вратата на Габи, струваше му се, че ще полудее от това чакане.

Накрая доктор Рено излезе от стаята; замислена бръчка прорязваше угриженото му лице. Той затвори вратата след себе си и едва тогава заговори.

— Дювал, трябва да ми кажете истината, ако искате да излекувам госпожа Сен Сир. — Зачервените му от умора очи се забиха като свредели в Марсел; в главата му се гонеха трескави мисли. — Бих искал да знам какво е естеството на отношенията между вас и госпожа Сен Сир. Тя и бебето ѝ би трябвало да отидат при съпруга ѝ в

Белфонтен, вече трябваше да са там. Останах с впечатление, че точно това се очакваше да стане.

— Ами... те са разделени — призна неохотно Марсел.

— Подозирах го още от началото, но когато Сен Сир дойде и присъства на раждането на сина си, тогава помислих...

— Нищо не се е променило. Когато Габи оздравее, възнамерявам да я заведа заедно с детето във Франция и да получа разрешение тя да се разведе. Веднага щом това стане, ще се оженим.

Доктор Рено се вгледа в лицето на Марсел, преди да зададе следващия въпрос. Въпрос, който може би нямаше право да задава.

— Били ли сте... хм... интимни с госпожа Сен Сир?

Тъй като прегледа внимателно, Габи докторът бе разбрал, че тя е имала сексуален контакт в последните двадесет и четири часа.

— Разбира се, че не, докторе! — възкликна възмутено Марсел.
— Истина е, че обичам Габи, но за какъв ме вземате? Не съм я докоснал, преди детето да се роди, а после не исках по никакъв начин да ѝ навредя, докато не се възстанови от трудното раждане.

— Хмм — произнесе замислено докторът, потърквайки брадичката си. Вярваше на Дювал, но това не обясняваше неоспоримия факт, че тя е имала интимни отношения с мъж едва преди часове. Внезапно му хрумна нещо.

— Господин Сен Сир идвал ли е да посети днес съпругата си?

Марсел присви очи, после ги отвори широко. Какво иска да каже докторът, запита се той, озадачен от насоката на въпросите му. За какво му беше да задава тези безсмислени въпроси, изследвайки болестта на Габи? На глас обаче отвърна:

— Съмнявам се, докторе, но мога да узная, ако е важно.

— Смятам, че е важно — кимна докторът.

Без да каже нито дума повече, Марсел тръгна да търси Тилди и Луела. Това, което научи, ужасно го смути. Дали посещението на Филип толкова е разстроило Габи, че я е разболяло? Как е узнал докторът? В ума му се загнезди упорито подозрение за нещо, което не искаше да назове. Когато каза на доктор Рено, че този ден Филип е идвал да посети Габи, докторът кимна разсеяно в знак, че го е чул, но внимателно избягваше да го погледне в очите.

— Мислите ли, че посещението на Сен Сир в някакъв смисъл е допринесло за разболяването на Габи? — запита Марсел с неприкрита

тревога.

— Всъщност, Дювал, тази болест ме озадачава.

— Тогава защо бяха тези въпроси относно нашите... отношения?

След като размисли внимателно, доктор Рено реши да задържи сведенията за себе си. Явно Сен Сир и съпругата му са имали интимно сношение едва преди часове и ако това се беше случило, значи разтрогването на техния брак не беше така явно предрешено, както мислеше Дювал, особено щом самият Дювал бе признал, че не е имал интимни отношения с жената. Но колкото и да се опитваше, добрият доктор не можеше да намери връзка между посещението на Сен Сир и болестта на жена му. Според информацията на Дювал Сен Сир си е тръгнал набързо. Може би са се скарали със съпругата си, предположи докторът, и са се разделили далеч не в приятелски отношения. Самият шок от това, че отначало са били интимни, а после са се разделили с горчиви думи, би бил достатъчен, за да я разболе. След като си състави мнение, той отговори на въпроса на Марсел.

— Много важно беше да разбере дали се е случило нещо изключително, което е предизвикало стрес в организма ѝ и да е довело до тази болест. Тя още не се е възстановила напълно от раждането.

— И до какво заключение стигнахте?

Доктор Рено въздъхна тежко.

— Ако знаех какво се е случило този следобед между двамата съпрузи, щях да мога с по-голяма сигурност да ви отговоря. Без съмнение госпожа Сен Сир е сериозно болна. Предполагам, че Сен Сир ви е казал какво ужасно нещо е преживяла тя в Норфък? — Когато Марсел кимна, той продължи: — Тази треска може да бъде една закъсняла проява на наркотиците, които още циркулират в отслабналото ѝ тяло.

— Какво може да се направи за да ѝ се помогне?

— Не особено много, ще кажа със съжаление. Създайте ѝ възможно най-големите удобства, давайте ѝ много течности, трябва често да ѝ се правят обтривания с хладка вода. Ще ѝ оставя лекарства за сваляне на температурата и ще дойда отново утре, освен ако не се наложи да ме повикате по-рано.

Той подаде на Марсел едно малко шишенце с тъмна течност, после се запъти надолу по стълбите.

— И още нещо — напомни той на Марсел. — За предпочитане е тя да не кърми бебето, докато треската не мине и докато не възстанови силите си. Ако има някаква инфекция в кръвта ѝ, не можем да подложим на риск здравето на бебето. Има възможност то да прихване инфекцията чрез млякото. Ако гърдите започнат много да я болят — намекна той, — Луела ще знае какво да направи.

Марсел изпрати доктора до вратата и веднага се върна при Габи, за да остане там цялата нощ, като от време на време изтриваше трескавото ѝ тяло със студена вода и я караше да глътне малко течност, макар че гърлото ѝ бе свито. Напрягаше се да разбере нещо от несвързаните ѝ бълнувания, но единствената ясно различима дума беше „Филип“; тя непрекъснато повтаряше това име и накрая Марсел не можеше повече да го понася.

Изведнъж посред нощ Габи се събуди с напълно ясен разум. Протегна нерешително пръсти, докосвайки ръката на Марсел, и той трепна силно, защото беше задрямал.

— Какво има, скъпа? — запита той, виждайки виолетовите ѝ очи вперени в него.

— Прости ми, Марсел.

— За какво, любов моя?

— Тази нощ трябваше да бъде изключителна. Знам, че ти се надяваше... че... искаше...

— Шт — успокой я той, слагайки пръст на устните ѝ. — Ще има други нощи. Цял живот ще имаме, за да се обичаме.

— Цял живот — повтори отпаднало Габи, преди отново да изпадне в безсъзнание.

На следващия ден доктор Рено установи, че пациентката му се е съвзела, но въпреки всичко тя продължаваше да изпада в треска и делириум. Докторът каза, че лечението трябва да продължи, и си тръгна, предупреждавайки Марсел, че Габи трябва да остане на легло цели три дни, след като треската мине. Каза освен това, че няма да идва повече, а трябва да го повикат само ако положението ѝ се влоши. След като докторът си тръгна, Марсел колебливо се съгласи да повери Габи в ръцете на Тидци, за да може той да се изкъпе и да си почине — нещо, което наистина бе заслужил.

След няколко часа сънят на Марсел бе прекъснат от Тилди, която го разтърсваше за рамото. Той веднага скочи.

— Какво има? Нещо случило ли се е с Габи?

— Госпожа Габи много я боли — изрече някак загадъчно Тилди.

— Аз... аз... не знам какво да правя.

— Какво я боли? — Усещайки, че на Тилди ѝ е трудно да се изкаже, Марсел разбра какво точно мъчи Габи. — Къде е Луела?

— Кърми бебето, господин Марсел. Искате ли да я повикам?

— Не, остави я да го кърми. Аз сам ще ида при госпожа Габи. Ти се върни в кухнята.

Тилди, скептично настроена относно възможността Марсел да облекчи болката на Габи, все пак се подчини. След минути Марсел, облякъл един халат, се озова при Габи и внимателният му поглед веднага схвана в какво се състои затруднението.

— Дайте ми Жан — замоли го Габи — Трябва да го накърмя.

— Докторът строго нареди само Луела да го кърми, докато ти си болна. — Когато Габи го изгледа смаяно, той продължи с успокояващ глас: — Трябва да мислиш за сина си. Има голяма вероятност да го заразиш с млякото си.

— Не... не съм помислила за това — призна тя със слаб глас. — Но какво да правя?

Макар, че бе придърпала чаршафа чак до брадичката си, едно издайническо петно бе избило през нощницата върху белоснежната му повърхност.

— Нека ти помогна. — каза Марсел, издърпа чаршафа и разкопча нощницата ѝ до кръста, оголвайки подутите ѝ от мляко гърди. Загледа с интерес бялата течност, бликаща от зърната, която се стичаше на криволици надолу. Нерешително посегна и леко докосна първо едното, после другото кълбо. Усети ги горещи и подути и Габи извика от болка, макар че той я бе пипнал съвсем леко.

Без да се колебае повече, Марсел легна до нея и без да обръща внимание на слабите ѝ протести, пое в уста подутото ѝ зърно и започна леко да смуче, докато млякото потече свободно, изпълвайки устата му с гъст и сладък вкус. Той я обичаше и не придаваше никакъв специален смисъл на постъпката си; само искаше да облекчи страданието на жената, която обичаше. Почти веднага болката в тази гърда намаля, после съвсем изчезна. Габи въздъхна, когато Марсел се премести на другата гърда и повтори манипулацията и с нея. Освободена от болката, тя задряма. Усещайки как напрежението се

отгича от тялото ѝ, Марсел нерешително прекъсна така приятната за него работа и излезе на пръсти от стаята, след като бе положил нежна целувка на устните ѝ, бе закопчал отново нощницата и бе я завил чак до брадичката.

На следващия ден, макар че Габи изглеждаше доста по-добре, Марсел сметна, че няма нужда да утежнява положението ѝ със съобщението, че адвокатът на Филип е дошъл още в ранните часове на деня с документ, в който Филип изразяваше намерението си да иска развод чрез френски съд. Причината беше изневяра! Марсел имаше две причини да запази за себе си това съобщение поне на първо време. Страхуваше се, че тя ще откаже да замине с него за Франция, освен това вярваше, че щом бъдат далече от Филип, тя ще го обикне толкова, колкото той я обичаше. Изминаха много дълги, мъчителни часове, в които той обмисляше каква ли може да е причината за ненавременното посещение на Филип в деня, когато Габи се бе разболяла. Питаше се какво се е случило между двамата съпрузи, та Филип е променил намерението си и е решил да поиска развод. До този ден той твърдо бе държал на решението си да не се развежда. За момента Марсел можеше само да прави предположения.

Тази нощ Сен Пиер бе разтърсен от огромно изригване, много по-силно, отколкото хората изобщо си спомняха. На другата сутрин всичко бе покрито със сива пепел, която залепваше по гърлото, втвърдени потоци лава стигаха почти до предградията. Освен това вулканът не преставаше да изригва. Жителите на града го напускаха в паника, по улиците цареше истински хаос. Дори корабите в пристанището се приготвяха да отплават в открито море и всеки вземаше толкова пътници, колкото можеше да побере.

След три дни странната болест на Габи изчезна така внезапно, както бе започнала, оставяйки я слаба, но вече без никаква треска. Сега тя всеки ден ставаше от леглото и оставаше на крак повече време. Седнала на стол, сложен до затворения прозорец, Габи наблюдаваше със страх как жителите на Сен Пиер се щурат като полудели из улиците. Хвърляйки уплашени погледи към неспирно изригващия стълб от сива пепел, който се носеше над вулкана, Габи се запита разтревожена дали не би трябвало и те да напуснат града. Нямахте намерение да излага на риск живота на Жан, оставайки в Сен Пиер дори минута по-дълго, отколкото беше необходимо. Каза това на

Марсел, когато се облече за вечеря и слезе долу при него в трапезарията.

— И аз това си помислих — съгласи се Марсел. — Помислих да изчакаме и да заминем с „Упование“, но вече не съм сигурен, че е разумно. Трябва да направя това, което според мене е най-добре за тебе и Жан. А точно сега най-разумното е да напуснем Сен Пиер. Предлагам утре да си опаковаш нещата и на следващия ден да заминем за Льо Шато. Вземи само най-необходимото — предупреди я той. — Ще пътуваме по-сигурно, ако сме с малко багаж.

На следващия ден слънцето не успя да пробие през дебелия пелена от пепел, надвиснала над града. Все едно нощта не бе свършила. Габи нямаше търпение да тръгне. Тази вечер, когато Жан сучеше жадно от гърдата ѝ — тя бе започнала отново да го кърми, — Марсел седеше наблизко и я наблюдаваше със замислена усмивка на чувствените си устни.

— Нашият син расте пред очите ни, скъпа — каза той, вкусвайки ролята си на баща на бебето. — И аз щях да съм доволен, ако бях на негово място.

Очите му блеснаха дяволито, но погледът му продължаваше да бъде все така напрегнат, втренчен в доволно сучещия Жан.

Габи се изчерви красиво, спомняйки си момента, когато Марсел бе заел мястото на Жан на гърдите ѝ. Почувства, че без него не би могла да съществува. Той беше нейната единствена утеха още много преди Жан да се роди.

— Толкова си красива тази вечер, скъпа — продължи Марсел. — В действителност никога не съм те виждал да изглеждаш толкова добре, още отпреди Жан да се роди.

В потъмняващия му поглед се четеше неприкрито желание.

Габи бе облякла лек копринен пеньоар в нежен розоволилав цвят, който подчертаваше виолетовите дълбини на очите ѝ. Пеньоарът падаше нежно около стройното ѝ тяло, тя бе смъкнала деколтето, за да накърми Жан. Горещият поглед на Марсел се наслаждаваше на красотата ѝ.

— Ти се грижиш толкова добре за мене, Марсел — изрече плахо Габи. — Много съм ти задължена.

Марсел се вгледа в лицето ѝ и остро си пое дъх, осъзнавайки какво означават думите ѝ. Очите ѝ бяха станали блестящи, замечтани,

усмивката ѝ го подканваше.

Движейки се като в сън, Марсел бавно се приближи към Габи, нерешително взе спящия Жан от ръцете ѝ и излезе от стаята. Когато се върна след миг, Габи още седеше там, където я бе оставил. Дори не бе загърнала отворените краища на пеньоара си.

Безкрайно нежно, сякаш държеше крехка кукла в ръцете си, Марсел изправи Габи на крака и бавно свали пеньоара от раменете ѝ; той се свлече край стройните ѝ хълбоци и легна като бляскаво петно около глезените ѝ. Тя беше гола отдолу и Марсел си пое остро дъх, загледан в нея, както бе наметнала с мантията на голотата си, горда и царствена. Цяла вечност бе чакал този миг и тялото му веднага реагира, в миг се втвърди. Усещайки вълнуващите го чувства, Габи пристъпи към него, докато връхчетата на гърдите ѝ опряха в тялото му. Със страстен стон той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Без да сваля очи от нея, той се съблече бързо и след броени мигове неговата мъжественост се притисна към корема ѝ.

— Сигурна ли си? — запита той, не можейки все още да повярва, че тя най-накрая ще бъде негова. — Достатъчно здрава ли си?

Запита се какво ли щеше да направи, ако тя кажеше, че не е. Отговорът на Габи бе повече от това, на което се бе надявал.

— Искам да ме любиш, Марсел, имам нужда да принадлежа на някого. Ти много пъти доказа любовта си към Жан и към мене. Моля те, направи ме твоя сега!

— О, сърце мое! Обичам те, обичам те! — изрече накъсано Марсел, кръвта пееше в ушите му. Зелените му очи я похищаваха, наслаждаваха се на нейната голота; след миг той плени устните ѝ с целувка, която бе едновременно нежна и дива. Трудно му беше да съдържа напора на желанието, което бушуваше в тялото му, но беше решил, че Габи трябва да се наслади на първия си опит с него толкова много, колкото и той самият. Нарочно, почти болезнено той задържа дъх, докато сърцето му започна отново да бие нормално. Вече сигурен в самообладанието си, започна с една ръка да гали копринената ѝ плът, шията, гърдите, нежната извивка на кръста, хълбоците, като по пътя вкушваше и похищаваше свежата плът, за която толкова бе мечтал и копнял.

Лунната светлина бе превърнала бузите ѝ в живи изваяния от слонова кост и той прокара меко пръст по линията на челюстта ѝ.

Косата ѝ, разпиляна около нея като наметало, приличаше на разтопено сребро, очите ѝ се превръщаха в бездни от кадифе. Неговите търсеци, изгарящи устни нежно докосваха всяка чувствителна точка по тялото ѝ, спираха се в ямката на шията, на гърдите, пъпа, нежната цветна пъпка на нейната женственост. Ръцете му, толкова ласкави, толкова сигурни, не оставиха недокосната никоя част от тялото ѝ, докато набъбналата му мъжественост се притискаше настоятелно до бедрото ѝ.

Когато накрая проникна в нея, стори това с рязък, внезапен тласък, който накара Габи да ахне и да обгърне с пулсираща наслада твърдото му тяло. Ако бе имала съмнения как ще му реагира, нямаше защо да се притеснява. Никоя жива жена не би устояла дълго на изкусните ласки на Марсел и на любовните му думи. А Габи не беше изключение. Отдавна вече трептеше от страст, не по-малка от тази на Марсел, а леките ѝ викове на наслада разпалваха кръвта му така, както никоя друга жена не бе го правила и както никоя повече нямаше да го стори.

— Колко мечтах за този миг — възкликна Марсел в екстаз, когато еротични спазми разтърсиха цялото му тяло, давайки знак, че е започнало неговото пътешествие към света, в който не съществува нищо друго освен блаженство. — Сега ти си моя! Наистина моя!

Габи едва чуваше думите му, бе така запленена от мига, от акта, от този мъж, който наистина я обичаше, който така мощно се движеше в нея, издигайки я все по-нависоко, докато тя сля своя екстаз с неговия. Марсел затули устата ѝ със своята, за да заглуши виковете ѝ. Едва когато тя утихна, той позволи на собствената си кулминация да разкъса тялото му в агонизиращи спазми. Но дори на върха на блаженството си Марсел чу едно име, което бе намразил, едно име, което Габи бе извикала, преди да заглуши стенанията ѝ.

— Филип!

Господи, как ненавиждаше това проклето име! Габи бавно отвори очи, изпитвайки усещането, че току-що е слязла от някаква висока планина, и изненадана видя, че Марсел се е надвесил над нея, опрян на лакът, и на лицето му е изписано нежно, замечтано изражение.

— Не съжаляваш, нали, скъпа? — запита той, търсейки по лицето ѝ следи от тъга.

Да съжالياва? Съжالياваше може би за това, че Филип не бе намерил в сърцето си достатъчно сили, за да я обича, за разлика от Марсел; съжالياваше, че синът ѝ губи рожденото си право; но не, не съжالياваше, че се е отдала на Марсел, че му бе показала благодарността си по единствения начин, който познаваше. Точно както я бе показала и на Роб преди толкова време. Марсел я бе направил своя и тя нямаше никакви угризения.

Отговорът на Габи така се забави, че Марсел потръпна от болка. Когато тя накрая проговори, разбра, че очакването си е струвало.

— Не чувствам угризения, Марсел. Ти беше търпелив и изпълнен с обич, затова се радвам, че най-накрая ме направи своя.

— Струваше си да чакам, скъпа — прошепна той нежно, повече от доволен от нейния отговор. — А... аз задоволих ли те?

— Нима си се съмнявал? — отвърна плахо Габи.

Марсел се усмихна. За него нямаше никакво съмнение, че Габи се бе наслаждавала на пламенното им съвкупление. Възторжените ѝ викове и пламенните ѝ реакции на неговите ласки несъмнено го доказваха. Но това, в което се съмняваше, бяха чувствата ѝ към него. Една влюбена жена не изрича името на друг мъж в мига на кулминацията си. Марсел ясно съзнаваше, че Габи все още изпитва силни чувства към съпруга си, независимо колко сурово се бе отнасял към нея в миналото.

— Ти беше толкова нежен, толкова мил — изрече Габи, страхувайки се, че е наранила чувствата му, когато той остана да мълчи толкова дълго, взрян някъде в пространството. — Не като... като...

— Не споменавай това име пред мене, скъпа. — Гласът му беше нежен, но Габи долавяше стоманената нотка. — Ти и аз и нашето дете ще отидем във Франция, както планирахме, и скоро ще забравиш, че някога си принадлежала на друг. Сега ние се сляхме и миналото вече е мъртво. Ти си моя за цял живот.

Габи въздъхна, сърцето ѝ се късаше от нестихващо чувство за вина. Щеше ли да може някога да отвърне с цялото си сърце на любовта на Марсел, без да се обвинява, запита се тя жално. Унесе се в сън, сърцето ѝ биеше в ритъм със застрашителното ръмжене, което излизаше от недрата на Мон Пеле.

Когато Габи се събуди, беше още тъмно и отначало тя помисли, че Луела е сложила Жан до гърдите ѝ. Но щом отвори очи, съзря

разрошената глава на Марсел, наведена над нея — той леко подръпваше зърното ѝ с устни. Тя докосна косата му. Той се стресна и вдигна глава, разбирайки, че я е събудил. Не можеше да не я пожелае отново.

— Съжалявам, скъпа — пророни Марсел с виновен глас — Толкова много те искам, че не можех да се въздържа. Май ще се пристрастя. Възможно е да стана също така пухкав като Жан.

Габи се усмихна на момчешкото му въодушевление.

— Не се извинявай, скъпи — укори го нежно тя. — Макар че не можеш да оспорваш правото на Жан, свободен си да се възползваш колкото ти душа иска.

Още не бяха отзвучали думите ѝ, когато Марсел отново се почувства изгубен в сладката ѝ свежа плът.

Следващата сутрин ги посрещна също така мрачна и злокобна като предишната. Положението се бе влошило още повече; над кратера на Мон Пеле пламтеше мътночервено зарево. Малко след разсъмване Марсел разпореди да впрегнат каретата, с която щяха да заминат от Сен Пиер, докато Габи приготвяше Жан за пътуването. Скоро те се вляха в безумното хаотично движение по улиците, в потоците хора, напускащи града. Сякаш никога нямаше да стигнат до криволичещия, посипан с чакъл път, който се виеше по амфитеатралните хълмове над Сен Пиер. Но преди да стигнат пътя, ги срещна отделение войници от правителствените войски, изпратени от форт дьо Франс, за да пазят жителите на Сен Пиер от грабежи. Двамата войници стояха по средата на пътя с извадени пистолети.

— Какво има, сержант? — запита Марсел, след като спря екипажа пред тях. — Непременно трябва да стигна до плантацията си, преди да се стъмни.

— Не и ако пътувате по този път, господине! — отвърна войникът. — На места пътят е съвсем разрушен. Тук сме, за да не позволим на никого да тръгне по него.

— Сигурни ли сте? — почти изохка Марсел, кипейки вътрешно. Щом пътят беше разрушен, значи нямаше къде да се спасят.

— Ще бъде чисто самоубийство, ако тръгнете по този път. Помислете за съпругата и детето си. Върнете се в Сен Пиер. Там ще бъдете на по-сигурно място, отколкото на този път.

Габи разбра, че Марсел е съкрушен, но се опитва да не го покаже, когато се върна с бледо като пепел лице, обърна екипажа и решително го подкара назад към града, налагайки на лицето си каменна маска, за да скрие надигания се страх. Вече и двамата не се съмняваха, че Мон Пеле ще изригне. Ако не днес, значи утре или вдругиден. Голямата тайна беше накъде ще тръгне лавата. Ако можеше да се съди по посоката на потоците лава през последния месец, Сен Пиер нямаше надежда да се размине с катастрофата.

Марсел накара Габи да излезе от екипажа.

— Не разопаковай багажите, скъпа. Ако има начин да се измъкнем от града, аз ще го намеря — обеща той, целуна я нежно по устните, погали главичката на Жан и се отдалечи.

Докато Марсел го нямаше, Габи се разхождаше нервно напред-назад, без да престава да мисли за заплахата, идваща от Мон Пеле. Почти бе загубила ума и дума от притеснение, когато той се върна, усмихнат широко.

— Побързай, Габи — подкани я той, когато тя се спусна към него. — Вземи Жан. Заминаваме!

— Как? Войниците казаха, че пътят е непроходим.

— Няма да ходим в Льо Шато. Нямам време дати обясня. Побързай да не закъснеем!

— Да не закъснеем за какво? Моля те, Марсел!

Като видя, че тя няма да помръдне, докато не научи накъде са тръгнали, той побърза да ѝ обясни.

— „Наветрен“ е в пристанището, но отплава след един час. Капитанът сметна, че положението в Сен Пиер е критично, и натовари на борда толкова жени и деца, колкото може безопасно да поеме. Като съпруга на собственика ти автоматично получаваш право да отплаваш, стига да пристигнеш, преди корабът да е тръгнал.

— Ами ти? — протестира Габи. — Няма ли място и за тебе?

— Моля те, побързай, скъпа — подкани я с отчаян глас Марсел. — По-късно ще говорим.

Силни тътнежи и нов дъжд от пепел и камъни от Мон Пеле накараха Габи да ускори крачка. След десет минути те отново бяха в каретата и успяха да си пробият път до пристана през тълпите шураци

се хора. Още преди да бяха изминали много разстояние, Марсел разбра, че няма начин да стигнат до „Наветрен“, освен ако не оставят каретата и не тръгнат пеша. Той прегърна Жан, хвана Габи за ръка и я поведе през претъпканите с хора улици.

Когато приближиха пристанището, тълпата стана толкова гъста, че Марсел трябваше да даде Жан на Габи и буквално да си пробива път с бой, издърпвайки ги след себе си в прохода, който успяваше да отвори. Изруга, когато разбра защо на пристанището са се струпали толкова много хора.

Пред тях се извисяваше корпусът на „Наветрен“. На подвижния мост бяха застанали няколко моряци и отблъскваха тълпата обезумели хора с дълги остри прътове. Корабът заплашваше да потъне, претоварен с пътници. За всички освен за стоящите на кея беше очевидно, че „Наветрен“ е претоварен.

— Чакат те, скъпа — извика Марсел на Габи, пробивайки си път едва ли не с ръкопашен бой.

Успяха да стигнат до подвижния мост. За техен ужас моряците вече се канеха да го приберат и да издърпат въжетата, с които корабът бе привързан за кея.

— Чакайте! — изкрещя Марсел, надвиквайки тълпата. — Госпожа Сен Сир дойде с детето си! Вдигнете ги на борда!

Угриженото лице на капитана се показва на перилата и когато позна Габи, той прати двама моряци да я придружат на борда. Щом Габи разбра, че Марсел няма да дойде с нея, тя се вкопчи, изпаднала в паника, в ръката му; не можеше да повярва, че може би никога няма да го види.

— Марсел! — извика тя, когато той отдели ръката ѝ от своята.

— Качвай се, Габи — заповяда Марсел със замъглени от сълзи очи. — Грижи се за сина ни. — Той вдигна ръка към устните ѝ и нежно целуна кранчетата на пръстите ѝ, преди тълпата да го изблъска назад, а прощалните му думи отекнаха в ушите ѝ. — Обичам те, обичам те!

— Марсел! Марсел! — извика Габи, опитвайки се напразно да намери лицето му сред тълпата. — Моля те, пази се!

Само да можеше да му отвърне със същите думи на любов! Тогава капитанът се озова до нея.

— Побързайте, госпожо Сен Сир! Не можем повече да чакаме.

Изправяйки нежните си рамене, Габи се обърна и решително последна моряците, притиснала Жан до гърдите си. След миг подвижният мост бе вдигнат и въжетата бяха прибрани. Един порив на вятъра изду платната и „Наветрен“ насочи нос към изхода на залива. Някаква буца заседна в гърлото на Габи, когато се обърна, за да погледне хилядите отчаяни хора, оставени в осъдения град. Беше ли Марсел един от тези осъдени, запита се тя, потискайки с мъка един стон.

Габи нямаше повече време да мисли за съдбата на Марсел, защото капитан Бувие, когото тя бе запомнила от предишното си пътуване, се изправи до нея.

— Погледнете Мон Пеле, госпожо Сен Сир — каза той, посочвайки към заревото над кратера, което с всеки изминал час ставаше все по-ярко. — Трябваше отдавна да изляза в открито море, ако не чаках да пристигнете. Ако бяхте се забавили само миг, щях да бъда принуден да тръгна без вас. Странно, че господин Сен Сир е оставил съпругата и детето си в града в подобен момент.

Габи се изчерви.

— Моят... съпруг искаше да се върна в Белфонтен с него, но не бях се възстановила от раждането и не посмях да рискувам — излъга Габи, защото не искаше да разкрие истинското състояние на брака си.

Капитанът измънка, че трябвало да си гледа задълженията, и я остави застанала до перилата, взряна в отдалечаващия се бряг. Накрая, когато вече нямаше какво да се види, Габи си проби път през хората, които се лутаха по палубата, и се оттегли в кабината, която бе споделяла с Филип във весели и тъжни времена.

С всеки изминал ден Филип наблюдаваше Мон Пеле с все нарастваща тревога. От деня, когато бе оставил Габи и малкия Жан в Сен Пиер, не преставаха да го разкъсват противоречиви чувства. Беше гневен, беше тъжен, чувстваше се изоставен. Това, че Габи го бе отхвърлила, го нарани, но забравяше, че най-напред сам бе отхвърлил и нея, и сина си. След мъчителната им раздяла той беше толкова разстроен, че отиде направо в канцеларията на своя адвокат, без да позволи на никакви странични мисли да замъгляват внезапно взетото му решение, после замина за Белфонтен и там се зае с преработването на току-що събраната тръстика в захар и ром. Горещината бе съсипваща; въздухът бе прекалено влажен, не полъхваше ни най-слаб

ветрец. Във въздуха се носеше тревожно предчувствие. Дори робите работеха така, сякаш бе дошъл денят на Страшния съд, усещайки, както това могат само примитивните души, присъствието на някаква страховита сила.

Колкото и да се опитваше Филип да прогони мисълта за Габи от главата си, непрекъснато мислеше за нея, представяше си я такава, каквато я бе видял при последната им среща. Нейната силна любов, това, че имаше нужда от него — бе го видял безспорно в страстната ѝ реакция на неговите любовни ласки. С цялото си същество тя бе показала, че го обича. Но защо, след като той бе изповядал любовта си, тя бе настоявала, че Жан е негов син?

Нима не бе достатъчно това, че двамата се обичаха и имаха нужда един от друг, запита се той, без да разсъждава трезво. Може би след време щеше да изпита други чувства, особено имайки предвид, че Габи би могла да не роди друго дете. Но той сам трябваше да стигне до това решение.

Филип се запита дали документите за развода, които бе подписал, са ощастливили Габи. Марсел със сигурност много се е зарадвал, когато е научил, че съвсем скоро ще може да узакони техните отношения и открито да предяви претенции към сина си. Филип изруга горчиво. За бога, та Жан трябваше да бъде негов син!

— По дяволите! По дяволите! — избухна той и с това накара работещите наблизо роби тъжно да поклатят глава, защото те добре знаеха причината за потиснатото му настроение. Защо бе позволили гневът и гордостта да управляват живота му, запита се той, оглеждайки се виновно наоколо, когато разбра, че робите са забелязали гневния му изблик.

Съвсем отчаян, Филип дори бе взел една красива мулатка в леглото си. Сюзет бе родена в плантацията, но бе твърде млада и много напласена от Амали. Сега обаче, когато Амали я нямаше, също както и съпругата на Филип, Сюзет стана по-дръзка и привлече вниманието на своя господар към зрялото си шестнадесетгодишно тяло, обещавайки му наслади, на които той не можеше да устои. Кожата ѝ с цвят на кафе с мляко все още бе копринено гладка, с нежния мъх на младостта, а гъстата ѝ черна коса се спускаше на вълни чак до кръста. В нощта, когато Филип я взе в леглото си, тя безжалостно го бе изкушавала, бе се появила сякаш изневиделица, за да го измъчва с

искрящите си черни кадифени очи, издала напред гърди, които безсрамно изпъваха рехавата материя на блузата ѝ. Без да каже и дума, с черти, замръзнали в мрачно изражение, той бе хванал Сюзет за ръката, бе я дръпнал след себе си навътре в къщата под смаяния поглед на леля Луиз и я бе завлякъл в спалнята.

Без да остави нито на нея, нито на себе си време за събличане, Филип я положи по гръб на леглото и се хвърли върху нея така яростно, че и сам се смая. Сякаш искаше да я накаже заради греховете на всички жени по света. Филип бе смутен и шокиран от това, че намери Сюзет девствена. Веднага стана по-нежен, но бързо разбра, че тя не иска нежности. Щом премина първоначалната болка от проникването, тя стана като млада тигрица, притискайки го силно към себе си. Без да изпусне нито миг, девойката се отдаде телом и духом на акта, за който отдавна бе мечтала, за който се бе пазила, за да постигне именно този миг, именно с този мъж.

Филип трябваше да признае, макар и с неудоволствие, че Сюзет влиза в живота му в момент, когато той сериозно се боеше да не полудее. Нейната свежа, млада плът му действаше като балсам... но не за дълго. След първите една-две седмици, дори след като уталожеше страстта си с ненаситната малка Сюзет, не намираще спокойствие. Тя беше само едно малко развлечение, не успяваше да запълни огромната бездна, останала след Габи. Имаме и мигове, когато Филип копнееше да усети нежната главичка на Жан да почива на сгъвката на лакътя му.

На сутринта, когато Габи и Жан отплаваха с „Наветрен“, Филип стоеше в полето, от което бяха отрязали тръстиката вперил поглед в Мон Пеле, и дишаше тежко. Мътното зарево на гърлото на кратера с всяка минута ставаше все по-червено, облаците пепел и камъни не преставаха да стелят фина мъгла, която затъмняваше слънцето и потапяше света в мътни сенки. Той виждаше нажежените до бяло потоци лава, които се изливаха от гърлото на вулкана.

Ужасната гледка изпълни Филип със страх. С разтуптяно сърце осъзна, че Габи и Жан се намират точно на пътя на лавата, изтичаща от Мон Пеле! Изведнъж го овладя неотвратимо усещане, че само след часове планината ще изригне и ще се разцепи. Сен Пиер, единственият град по пътя на това разрушение, ще изчезне в море от разтопена лава! Нито за миг не му хрумна, че унищожителните потоци могат да поемат по друг път, че могат да унищожат например Белфонтен. Точно в този

момент, когато разбра, че Габи и синът ѝ могат да не оцелеят от изригването на Мон Пеле, Филип внезапно взе решение. Яхна коня си и препусна като полудял през стърнищата към къщата. Щом стигна в стаята си, взе едни дрехи, принадлежностите си за бръснене, извика Жерар и му остави нарежданията си.

Филип едва бе отминал банановата горичка, когато мигът настана. Врълетя го внезапен ураганен порив на вятъра. Конят му се вдигна изплашен на задни крака и Филип отчаяно се помъчи да го овладее и да се задържи на седлото. Банановите дървета край него се приведоха почти до земята, той усети горещия полъх, който обгори тялото му. Всичко свърши така внезапно, както бе започнало. Приковал тревожния си поглед към вулкана, Филип смушка коня и го подкани да продължи.

Изведнъж заревото на ръба на кратера на Мон Пеле се издигна над него като ослепителна червена топка. Вулканът заизригва, земята под краката на коня му се разтресе, стълб от черен дим се издигна и увисна над кратера. Гърлото на кратера се разлетя на парчета. Бял облак, обагрен в пламъци, избухна от зейналата дупка в склона на вулкана и потече към морето.

Филип стоеше замръзнал на място, гледайки как димящият поток лава се устремява в коритото на река Рокселейн право към Сен Пиер. Макар че подтикваше неустрашимия си кон да продължава напред, Филип знаеше, че никой няма да оцелее, щом смъртоносният поток лава стигне града. Но той не можеше да се върне назад, препусна право напред, без да гледа нито изровения чакълест път, нито сринатите склонове на долините. Тъмен облак бе забулил слънцето. Филип препускаше в неестествена тишина — неестествена, защото всички звуци, издавани от птици и животни, бяха замлъкнали. Изведнъж конят му рязко спря и той изхвъркна от седлото. Свлече се по ръба на един склон, търкулна се надолу през глава, сякаш в някакъв сън чу коня си да цвили от страх. В следния миг падна във водата.

Когато се опита да помръдне, остра болка прониза главата му. Горещината бе непоносима, така му се искаше да пийне поне глътка вода. Дочувайки ромона на водата, той протегна ръце но напипа само острите камъни. Изведнъж си спомни всичко със стряскаща яснота. Надигна се на лакът и видя, че е успял да стигне до скалите, след като бе паднал в реката. Огледа се и осъзна, че е паднал от двадесет и пет

фута — по някакво чудо бе оцелял. Помисли, че с него става още едно чудо, когато се огледа да види къде са му нещата, и забеляза коня си на другия бряг спокойно да пощипва стръкове трева.

Филип изчака няколко минути, докато светът пред него престана да се върти, после се изправи, стигна до водата и се хвърли в нея. Знаеше, че само с коня може да стигне навреме в Сен Пиер, за да спаси Габи и сина си. Заплува срещу течението със силни и уверени удари. Макар че не бе широка, реката бе придошла от скорошните валежи и Филип напрегна всичките си сили, за да не позволи на течението за да го отнесе. Той беше добър плувец и, подкрепян от твърдата си решимост да успее, стигна до другия бряг близо до мястото, където бе останал конят му. Отпусна се на плитчината за минута-две, за да си поеме дъх, полегна на брега и лежа така няколко минути, преди да тръгне към коня.

Докато се изкачваше по стръмния бряг, Филип усети, че земята е посипана с толкова гореща пепел, че горещината проникваше през подметките му. Дърветата около него не бяха вече зелени, оголените им безлистни клони стърчаха към небето. На всеки завой Филип се надигаше на седлото, за да зърне Сен Пиер, но не успяваше да види нищо. А когато стигна до живописното селце, разположено недалеч от града, сърцето му се вцепени от ужас. Това, което някога бе представлявало красиво малко село, разположено на мястото, където един планински поток се вливаше в река Рокселейн, сега бе място, пълно с развалини, бяха оцелели само четири-пет къщи. Останалите представляваха хаотични купчини изпочупени тухли и керемиди, усукано желязо и парчета от мебели. Изкоренени дървета се търкаляха наоколо, дори каменните и циментовите къщи не бяха оцелели.

Оттук нататък Филип започна да среща бегълци с празен поглед, с лица и коси, целите напластени с дебел слой пепел. Дрехите им не бяха в по-добро състояние. Филип внимателно се вглеждаше във всяко лице, преди да се отвърне, горчиво разочарован. Когато се помъчеше да ги пита нещо, те само отминаваха, без да му отговорят. Накрая едно измъчено лице се обърна на отчаяния вик на Филип:

— Какво стана в Сен Пиер? Лавата стигна ли града?

— Не, не лавата — отговори мъжът с помръкнал поглед; цялото му лице бе изцапано с пепел.

Филип усети как огромна тежест се свлича от раменете му.

— Слава на бога, че лавата не е стигнала до града — изрече той, отдъхвайки си облекчено.

— Облак пара, господине — поясни мъжът. — От Сен Пиер не остана нищо.

Филип се помъчи да се овладее.

— Има ли други оцелели освен вас? Една жена... млада и красива, с дете?

— Видях много като тази, която описвате, господине. Всичките мъртви.

Когато мъжът се обърна и продължи след спътниците си, Филип не се опита да го спре, защото съзря в помръкналия му поглед ужас, който навярно щеше да го съпровожда през целия му останал живот.

Изведнъж мъжът се спря, погледна към Филип и извика:

— Върнете се! Няма да можете да стигнете до града. Всички, които останаха там, са мъртви!

Но нищо не можеше да отклони Филип. С мрачно лице и напрегнато тяло той подкара коня си напред. Габи и синът му трябваше да са живи! Когато накрая стигна до града, разбра защо мъжът се е опитвал да го разубеди. Това, което видя, не се побираше в човешките представи.

Плантациите и полетата със захарна тръстика около града бяха изчезнали под огромни бушуващи пожари, всички кораби, които бяха имали нещастieto да останат в залива, също пламтяха. След като се огледа, Филип установи, че сред горящите кораби няма съдове от неговата компания. Брегът бе целият осеян с отломки и късове човешки тела. Сен Пиер се бе превърнал в обиталище на опустошението и разрухата. Градът още гореше, над него виснеше задушливата миризма на тлеещо дърво и човешка плът.

Първите трупове, които Филип видя, го потресоха — целите подути, с почерняла и напукана кожа. Вървеше напред, докато конят му можеше да се придвижва. След това Филип слезе от седлото и продължи пеша. Не след дълго осъзна, че горящият град първо трябва да изстине и едва след това ще е възможно да тръгне да търси Габи. Оттегляйки се в предградията, Филип започна безкрайното си чакане.

Чак след два дни опушените руини на Сен Пиер бяха изстинали достатъчно, за да може да влезе в града. Пробивайки си път през затрупаните с отломки улици, той отиде най-напред при къщата на

Марсел. По нищо не личеше, че там някога е бил неговият дом. Пътищата бяха затрупани с тела на хора, избягали на улицата, за да умрат там. Филип скиташе безцелно сред трупове и след известно време се отказа отчаян. Единствената му надежда беше, че Марсел е успял навреме да изведе Габи и Жан от града.

Макар че очите му лютяха от острия дим и непоносимата горещина, той продължи да търси из развалините. Изчезнали бяха двете кули на катедралата, нямаше я военната болница, от нея беше останала само една стена. Най-невероятното бе, че дори стените на крепостта не бяха оцелели.

Филип продължи да броди из града, докато накрая се озова на пристанището. С учудване видя един кораб, закотвен далеч от брега, и една лодка, която се отделяше от него цялата натоварена с моряци. Изчака ги да стигнат до брега. Тогава научи, че „Наветрен“, собственият му кораб, е стигнал във форт дьо Франс, донесайки вестта за катастрофата, и оттам е бил пратен кораб, който да търси оцелели в развалините. Филип се присъедини към търсачите.

До вечерта на този ден и през целия следващ ден спасителите търсеха оцелели хора из града. Бяха направили импровизирана болница, прислонена до единствената оцеляла стена на военната болница, и на втория ден до тази стена вече се редяха безкрайни купища тела, повечето от които — умиращи. На втория ден Филип с учудване видя как слънцето се показва през гъстата мъгла, която се стелеше над димящия вулкан. Върхът на кратера на Мон Пеле се бе взривил и оголеният склон бе неоспоримо свидетелство за разрушителната сила на планината. Разкошната джунгла бе станала безутешна, настръхнала сива пустиня от пепел и кал. А от коритото на река Рокселейн бе останал поток застинала лава, донесла смъртта и разрушението в Сен Пиер. Макар че над града се бе изсипала само пепел, придружена от камъни и гореща пара, разрушението бе такова, че умът не го побираше.

Същия ден Филип се намери пред руините на една къща, чиято оцеляла входна врата му изглеждаше някак позната. След като я гледа втренчено няколко минути, той се извърна, за да продължи търсенето. Един стон, слаб като шепот, привлече вниманието му. Обърна се към руините, отново се вслуша и чу звука. Позна, че това е човешки глас. Стреснат, Филип приближи към източника на звука и започна да търси

под развалините на една стена. Откри една жена — едва се познаваше, че е човешко същество. Полуживото ѝ тяло бе цялото почерняло, а лицето ѝ бе изкривено от болка. Самият факт, че бе жива и в съзнание, бе истинско чудо. Филип се наведе над измъченото тяло на жената и тя отвори очи. Проговори с дрезгав задавен глас и за Филип не остана никакво съмнение, че слабият агонизиращ звук, който излизаше от устата на тази умираща жена, е гласът на Амали.

— Господин Филип — изстена Амали, вкопчвайки се с почернелите си ръце в него. — Ти дойде за своята Амали! Но е късно, ах, колко късно!

— Не е късно, Амали — излъга Филип, който усети, единствено жал и съчувствие към това окаяно човешко същество, в каквото се бе превърнала красивата му любовница.

— Много късно, много късно — изстена отново Амали. — Прости ми, моя любов. Прости ми, преди да умра!

— После, Амали, недей сега да говориш — успокои я Филип.

— За мене няма да има после. Не мога да се изправа пред бога, ако не ми простиш.

Филип кимна уморено. Нямахше избор, трябваше да изслуша предсмъртните думи на Амали.

— Искях съпругата ти да умре. Много я ревнувах и това уби нея и детето, което носеше, когато тя падна по стълбите. Мислех, че като умре, ти ще се върнеш при мене. — Амали замълча, преглътна мъчително и продължи с накъсан глас: — Но ти не дойде, господин Филип. Чакахте, но не дойде. Намери ли друга да заеме моето място?

— Чуй ме, Амали — прошепна Филип, доближавайки уста до ухото ѝ. — Падането не уби Габи. То само ускори раждането, но тя оживя. Оживя и единият близък, който носеше. Момче. Но момиченцето не можа да види светлината на деня.

— И... те... оцеляха... от Мон Пеле?

— Не... не знам — призна Филип с тревожен глас. — Не... не съм намерил телата им.

Със сила, каквато понякога добиват хората в предсмъртния си час, Амали дръпна Филип към себе си, докато лицето му се озова на инчове от изкривените ѝ черти.

— Аз отдавна ти простих, че ме продаде. Сега е твой ред да ми простиш.

Ако прошката би донесла мир на Амали, Филип не виждаше защо да ѝ я откаже. Без да усеща друго освен тъга, той изрече:

— Прощавам ти, Амали. Останалото е в ръцете на бога.

Тя веднага го пусна и падна на земята. Златистите ѝ котешки очи проблеснаха със странна светлина.

— Сега ме убий, господин Филип. Убий ме...! Заради... това... което... някога... означавахме... един за... друг... убий ме.

Филип се отпусна назад, взирайки се в почернялото лице, цялото в мехури, и в съсипаното тяло, което някога му бе давало толкова много наслада. Не се и съмняваше, че тя винаги го бе обичала с цялата сила на своето съществуване. Облада го огромна, непреодолима тъга. Ужасно беше да я гледа как страда... тя щеше да умре скоро. Но как би могъл...

— Убий... ме... моля... те! — зовеше го Амали и думите ѝ го пронизваха като с кама.

Филип се изправи, извади пистолета, който моряците му бяха дали, и се прицели в сърцето на Амали.

— Обичам те — изрече тя само с устни миг преди той да натисне спусъка.

Филип с натезало сърце се върна в импровизираната болница. Отпусна се на земята и подпря гръб на стената. Някой му подаде чаша кафе и чиния с храна. Той автоматично започна да се храни, скривайки чувствата си зад маската на умората. Не бе открил нито следа от Габи или Марсел. По всяка вероятност лежаха мъртви под димящите развалини на града. И на всичкото отгоре току-що бе застрелял бившата си любовница! Филип остави настрана чашата и чинията и зарови лице в дланите си, прекалено уморен, за да плаче, прекалено замаян, за да мисли, прекалено смазан, за да живее. Животът без Габи нямаше смисъл. Дори и мисълта за любимото му имение му Белфонтен не можеше да го утеши.

Като дочу наблизко да говорят хора, Филип се изтръгна от меланхолията. Не можа да не се вслуша в разговора. Вдигна глава и видя как лекарят се приближавало моряците, които носеха човек на носилка.

— Горкият — каза лекарят, поклащайки съчувствено глава. — Не мога да си представя как е оцелял толкова дълго.

— Намерихме го на пристанището... лежеше до половината потопен във водата — отвърна единият от мъжете. — Може би затова е още жив. Водата сигурно го е предпазила да не обгори смъртоносно.

— Ще оживее ли? — попита вторият мъж.

— Няма изгледи — отговори сухо докторът и сви рамене. — Нито един от стотиците жители на Сен Пиер не оцеля след изригването на Мон Пеле.

— Чуйте! — обади се първият мъж. — Какво казва той?

— Сякаш вика някого. Жена му, може би е мъртва. Чуйте! Пак вика! — Лекарят наведе ухо към умирация. — Габи. Да това е името. Ще му дам нещо да облекча смъртта му.

Филип веднага скочи на крака, цялата умора мигновено напусна тялото му.

— Почакайте! — извика той, стряскайки лекаря. — Мисля, че познавам този човек. Може ли да говоря с него?

Докторът вдигна рамене и безмълвно се приближи до друго почерняло тяло, което носачите току-що бяха донесли в импровизираната болница.

В мига, в който Филип се взря в покритото с мехури лице на Марсел и в пълните му с болка очи, той разбра, че не му остава много време. Наведе се до ухото на Марсел и го повика по име. След няколко минути умирацията фокусира погледа си и веднага го позна.

— Филип! — промълви той с напуканите си устни.

— Габи! — извика Филип с очи, изпълнени със страх. — Къде е Габи? И... и синът ми?

Мина цяла вечност преди Марсел да отговори. През това време Филип сякаш умря хиляда пъти.

— Жива е! И Жан. Качих ги на „Наветрен“ само миг преди да отплава.

— Благодаря, благодаря, Марсел! — изпъшка Филип, усещайки внезапно рязка умора. Минаха няколко минути, преди да възстанови самообладанието си. И изрече: — Каквото и да е станало в миналото, ти го възмезди с твоята алтруистична постъпка. Винаги ще те помня като човека, който спаси съпругата ми и сина ми.

— Твоят син, Филип? — Марсел отслабваше, но в гласа му се долови неверие.

— Да, моят син — повтори твърдо Филип. — Габи по закон е още моя съпруга и това прави Жан мой син, независимо кой го е създал.

Думите на Филип никога не бяха звучали по-решително.

— Как си могъл изобщо да се съмняваш? Никога не бих те помислил за такъв глупак. Габи винаги е била твоя. Никога не е била моя... никога. Жан е твой син.

— Недей да говориш — предупреди го Филип, когато гласът на Марсел секна. — Ще повикам лекаря.

— Не! — възпря го Марсел. — Времето ми изтича. Нека говоря. Но първо ми дай вода.

Филип се огледа, съзря наблизко кана с вода и успя да сипе няколко капки в това, което някога беше устата на Марсел. След няколко минути той заговори отново.

— Грижи се за нея, приятелю. Обичах я повече, отколкото мислех, че мога да обичам някой човек. Обичах и сина ти. Бих бил горд да го нарека мой син. Но така... така е по-добре. Тя никога... не е била... моя. Никога... не ме е... обичала. Винаги... е била твоя... винаги, Филип.

В очите на Марсел се четеше дива, осезаема болка. Филип се обърна, за да повика доктора.

— Не — изстена Марсел, усетил намерението му. — Не още. Изслушай... ме.

Филип бе чувал, че за душата на умирация е добре да се изповяда, и в този ден разбра, че това е така. Първо Амали го бе помолила да я изслуша. Сега Марсел, изглежда, имаше нужда той да му окаже подобна услуга.

— Върви при Габи, Филип. Тя и Жан се нуждаят от тебе. Аз я обичах. Господи, колко я обичах! — изстена той. — Моята любов към нея беше чиста. Никога... никога не я докоснах, макар че господ знае колко я исках. Повярвай ми, приятелю, аз умирам. Не бих те излъгал.

Филип бе готов да отиде при Габи независимо дали тя е била любовница на Марсел. Това вече нямаше значение. Но предсмъртните думи на Марсел изпълниха сърцето му с радост.

— Аз... не можех да повярвам, че всичките тези месеци си живял в една къща с Габи и...

— Никога! — отрече яростно Марсел, знаейки дълбоко в сърцето си, че добрият бог ще му прости тази лъжа. Не искаше да каже на Филип, че Габи един-единствен път му е позволила да се люби с нея. Той знаеше, че му се е отдала само от благодарност. Във върховния момент бе извикала името на Филип и това доказваше, че Марсел е прав.

— Преди две седмици тези думи щяха да бъдат най-желаните за мене. Днес те не означават нищо. Обичам Габи, каквото и да се е случило в миналото. Само се надявам моята безразсъдна гордост да не е унищожила чувствата, които тя имаше към мене — призна в изблик на откровеност Филип.

Гримаса сгърчи лицето на Марсел.

— Приблужи се, приятелю — прошепна той със забележимо отслабващ глас. — Моля те да не казваш на Габи това, което сега ще ти разкрия. След като умра, искам тя да ме запомни с добро.

Филип зачака търпеливо, защото знаеше какво ще чуе.

— Радвам се, че не те убих. Всичките пъти... във Франция, на борда на „Наветрен“, в Ню Орлиънс. Дълбоко съжалявам за смъртта на капитан Стоун. Аз убих и него. Разбрах от Габи, че отива на важна мисия... да купува муниции. Трябваше да го спра. Заповед.

— А инцидентът с капитан Жискар на борда на „Наветрен“? — запита меко Филип. Сега би могъл да изслуша всичко.

— И него също убих. Съжалявам. Не биваше да позволя документите да стигнат до генерал Джаксън. Но се провалих.

— Защо, Марсел? За бога, защо? Ти си чист французин. Толкова много ли обичаше англичаните?

— Парите, приятелю, парите. Баща ми остави Льо Шато с много дългове. Сестрите ми имаха нужда от зестра, за да си намерят съпрузи, достойни за техния произход. Английските пари спасиха Линет и Онор, позволиха им да се омъжат щастливо. Без тях те трябваше да се задоволят с много по-малко. В крайна сметка опитай се да не ме съдиш твърде сурово.

Филип помисли, че Марсел би могъл да намери друг изход от финансовите си затруднения. Но умирацията имаше нужда от поне мъничко достойнство, независимо от греховете си. И Филип изрече на глас:

— Това, което си направил, Марсел, е сега в ръцете на господ.

— Значи няма да кажеш на Габи?

— Не, Марсел, миналото е погребано.

— Благодаря... приятелю. Кажи... й... кажи... й... че я... обичам... — гласът му секна насред изречението.

— Вярвам, че я обичаш, приятелю — отвърна меко Филип, знаейки, че Марсел вече не може да го чуе. — Вярвам, че я обичаше.

Той трепна силно, когато лекарят го докосна по рамото.

— Ваш приятел ли беше? — запита съчувствено, докато затваряше очите на мъртвия.

Филип се поколеба цяла минута, преди да отговори:

— Приятел? Да, докторе, би могъл да се нарече приятел.

— Съжалявам, драги — отвърна лекарят. — Радвайте се, че не е бил близък ваш приятел.

Никой никога не бе изричал по-верни думи.

След пет дни моряците от спасителния отряд напуснаха опустошения Сен Пиер. Не откриха никакви оцелели в пожарището. Когато обезсърчените спасители се качиха на кораба си, за да отплават обратно към Форт дьо Франс, Филип беше сред тях — уморен, мръсен, но невероятно щастлив.

На борда на „Наветрен“ Габи люлееше Жан, даваше му да суче, а после се отпускате и се наслаждаваше на гледката, която представляваше щастливото бебе. Само Жан й бе останал. След като във Форт дьо Франс научиха, че Мон Пеле е унищожил Сен Пиер до основи, Габи разбра, че Марсел е мъртъв. Ако беше жив, щеше да намери начин да стигне до нея или поне да й прати известие. Една сълза се търкулна по бузата й, докато тя мълчаливо скърбеше за единствения истински приятел, който бе имала. Той я бе обичал повече от Филип, беше й го доказал и бе умрял.

Макар че беше почти напълно сигурна в смъртта на Марсел, Габи нямаше откъде да разбере дали Филип е жив. Ако е бил в Белфонтен, когато вулканът е изригнал, значи не е засегнат. Но ако е бил в Сен Пиер... Габи потръпна. Мисълта за смъртта на Филип я наскърби така, както не можеше да я наскърби мисълта за Марсел. Но независимо дали Филип беше жив или мъртъв, сега това нямаше никакво значение. Сега тя трябваше сама да осигури съществуването

си, да изгради нов живот за себе си и за Жан. Вече го нямаше Марсел да я пази и защитава. Дори последната му мисъл бе отправена към нея и Жан. Преди да се отдалечи от „Наветрен“, бе пхнал в ръката ѝ пачка банкноти. Сега двамата с Жан нямаше да изпитват затруднения.

Но Габи бе изправена пред една дилема. Капитан Бувие ѝ бе съобщил, че възнамерява да отплава на следващия ден за Сен Пиер, за да разбере дали Филип е оставил някакви заповеди за него. Тъй като Сен Пиер вече не съществуваше, корабите на Филип трябваше да се установят в ново пристанище. Капитанът не се съмняваше, че Филип е жив и здрав, защото, ако беше в Сен Пиер, когато изригна вулканът, със сигурност щеше да посрещне „Наветрен“ в момента на акостирането му.

Габи имаше с какво да си купи билет за Ню Орлиънс или дори за Франция, ако пожелаеше. Онор и Линет щяха да я посрещнат с радост и щяха да ги подслонят двамата с Жан, докато тя намери с какво да се издържа. Защо всичко трябваше да свърши така, запита се тъжно Габи. Бе толкова погълната от мислите си, че не разбра кога Жан се е нахранил и е заспал, отпуснал зърното ѝ и полуотворил розовата си устица с една капка мляко, която се стичаше по брадичката му. Все още не знаейки какво да прави, след като напусне Мартиника, Габи въздъхна тежко, затвори очи и уморено отпусна глава на облегалката на стола.

Луната пращаше ленти от разтопено сребро през илюминатора, но Габи не се събуди. Макар че бе отпуснала леко ръце, тя не изпускаше малкия Жан, който също спеше дълбоко. Когато Филип влезе тихо в каютата, дъхът заседна болезнено в гърлото му; Мускулестото му тяло се наля с нежност. Габи, чието лице наподобяваше това на мадона, бе осветена от бледите лунни лъчи, които галеха тялото ѝ. От нея се излъчваше някаква порцеланова красота, струяща от сребърните ѝ плитки, които сияеха, обграждайки прозрачната кожа, и подчертаваха слабите тъмнолилави сенки под очите. Жан спеше спокойно в ръцете ѝ, притиснал личице до гърдите ѝ. Споменът за собственото му лице, притиснато до тези сметанови кълба, бе запечатан дълбоко в мозъка му. В този миг на Филип му се струваше, че всичко, което някога е мечтал и желал, се vyplъзва в тези две спящи тела.

Внимателно, за да не я събуди, Филип взе Жан от ръцете на Габи. Очите му блестяха като диаманти от непролети сълзи, когато прегърна сина си, когото така безразсъдно бе изоставил. Нежно прокара пръст по кадифената извивка на бузката на Жан и се усмихна, когато той отвори уста, търсейки набъбналото от мляко зърно. Филип нерешително остави сина си в люлката, която морякът Лавил бе сковал още когато Габи бе стъпила на борда. Едва след като се убеди, че бебето спи дълбоко, Филип се обърна към съпругата си, взе я полека на ръце, сякаш се боеше, че може да се счупи, и я положи в средата на голямото легло, което предизвикваше у него спомени, прекалено объркани, за да се занимава с тях сега. Усещаше нежния ѝ дъх на бузата си.

Габи се събуди, бе усетила, че нещо не е наред. Две ръце я притискаха здраво към леглото. Тя започна да се бори като обезумяла, заудря с малките си юмруци по твърдите като скала гърди.

— Къде е Жан! — извика почти в несвяст. — Какво сте направили с детето ми?

После позна Филип и очите ѝ се разшириха в неверие и потрес.

— Синът ни е в леглото си, скъпа — изрече нежно Филип, — той спи. Толкова е хубав, почти колкото майка си.

— Твоят син! — изрече Габи, вече напълно будна. — Защо го искаш сега, когато можеше още преди месеци да го признаеш? Нищо не се е променило!

— Имаш право да се гневиш, Габи — призна Филип, превит под тежестта на вината. — Само моята упорита гордост ми попречи да призная сина си. Дълбоко в себе си знаех, че аз съм създал Жан. Дори ако... дори ако Жан не беше от мене, щях да го призная за свой.

— Не мога да повярвам на това, което чувам, Филип — възкликна Габи, смаяна до дън душа.

— Вярно е, скъпа — произнесе разпалено Филип. — Жан е мой син и мой наследник! Обикнах го още от мига, в който се появи на бял свят.

Габи затаи дъх, не искаше да разтърси крехкото начало, което той току-що бе положил, и се взря в лицето му, търсейки да разбере дали не се преструва.

Продължителното ѝ мълчание обезпокои Филип.

— Аз... дали... късно ли е вече? — Изглеждаше толкова нещастен и тъжен, че Габи трябваше да се усмихне. Той не разбра какво означава усмивката ѝ, хвана я за раменете и я притисна към себе си, сякаш уплашен, че тя ще му избяга. — Каж ми, че не е много късно — замоли я той. — Напълно ли съм унищожил любовта, която някога изпитваше към мене?

Габи не смееше да му се довери заради миналите грешки и предателства, заради горчивите думи, които си бяха разменили. Трябваше ѝ време, за да се ориентира в чувствата си, да разбере причината за промяната, настъпила у него.

— Как ме намери? — запита тя, решавайки, че предпочитала говори за всичко друго, но не и за молбите на Филип да се помирят.

— Марсел ми каза, че те е качил на „Наветрен“ заедно с Жан.

— Значи е жив! — възкликна Габи.

Облекчението и радостната ѝ възбуда накараха лицето на Филип да трепне от болка. Толкова много ли е заобичала Марсел, запита се той с неизказана мъка.

— Не, скъпа — изрече меко на глас Филип. — Марсел умря малко след като го намериха сред развалините на Сен Пиер. Едва успя да ми каже за тебе и Жан. Цял живот ще съм му благодарен. Животът, който дари на тебе и Жан, компенсира многократно оскърбленията, които ми е нанесъл в миналото.

— Беше толкова добър към мене... и към Жан — изхлипа Габи, чието сърце се разкъсваше от болка. — Той ни обичаше, Филип, истински и безрезервно. Можеш ли да разбереш това?

— Да, разбирам го — призна Филип, удивен, че наистина го разбира. — Вярвам, че те е обичал толкова, колкото и аз те обичам. Последните му думи бяха за тебе.

Сега Габи захлипа тихичко, а Филип искаше само да я успокои, затова започна да я гали и да я утешава, притискайки устни към блестящата ѝ коса.

— Плачи за него, ако това чувстваш, любов моя, аз наистина разбирам какво изпитваш. Само знай, че никога няма да направя нещо, което да те накара да потърсиш утеха и закрила от друг мъж. Никой вече няма да те нарани, включително и аз самият!

— И преди си го казвал, Филип — упрекна го Габи; силно искаше да му повярва, но в същото време се страхуваше, че пак ще

бъде наранена, ако не сега, то по-късно.

— Знам, че в миналото се държах като надменен негодник. Нарочно обличах в броня сърцето си, за да се пазя от тебе, не допусках никой, още повече аз самият, да разбере колко много те обичам, колко много се нуждая от тебе, колко празен беше животът ми без тебе. Най-много се боях да не би любовта ми да те унищожи, както унищожаваше всички жени, които обичах.

— Не можеш да обвиняваш единствено себе си за смъртта на Сесили. Мисля, че вече сме говорили за това.

— Няма значение. Аз съм виновен — възрази Филип и вдигна широките си рамене. — Ако я бях оставил да си отиде, ако не я бях накарал насила да зачене нежелано дете, ако не я бях обичал така отчаяно, сега щеше да е жива.

— Филип...

— Почакай! — прекъсна я той, вдигайки ръка. — Нека продължа. Смъртта на Сесили е само част от трагедията, която ме съсипва. Има още една смърт, която ми тежи. Смъртта на жената, която обичах дори повече от Сесили.

В ума на Габи изникнаха безброй предположения. Имало ли е друга жена в живота му, запита се тя с потъмнели очи, чакайки Филип да продължи.

— Обичах майка си така, както не съм обичал друго човешко същество. Докато не срещнах тебе.

Той замълча, събудените спомени впиха болезнено нокти в сърцето му.

— Майка ти? Но...

— Тя умря, когато бях на десет години — прекъсна я Филип. — Аз... тя умря заради мене.

— Но... как...?

— Веднъж двамата с нея пътувахме към Сен Пиер, когато едното колело на каретата се откачи и изхвърча. Тя се обърна и ние паднахме в придошлата от дъждовете река. Аз си ударих главата и изпаднах в безсъзнание, а мама държала главата ми над водата, докато Жерар успее да стигне до нас. Настояла първо да изнесе мене на брега. Когато се върнал за нея, било много късно. Тя така се изтощила от това, че ме пазила да не се удавя, че не могла да се задържи над водата, докато Жерар се върне за нея.

— Лудост е да обвиняваш себе си за смъртта ѝ — извика Габи, разкъсвана от вината, сякаш бе нейна.

— След смъртта на мама баща ми не можеше да ме понася. Знам, че ме обвиняваше, че съм оживял, а мама е умряла. Скоро след това ме изпрати да уча във Франция. Върнах се, за да стана господар на Белфонтен, след като той умря, след цели единадесет години.

— Съжалявам, Филип. Жестоко е било от страна на баща ти да те държи отговорен.

Сърцето я заболя, като си представи отхвърленото дете, прогонено от любимия си Белфонтен, забравено от баща си, както тя бе останала забравена от безсърдечните си родители.

— Тогава намерих Сесили и отново се осмелих да обичам — продължи Филип. — Но... тя не отвърна на любовта ми... в името на любовта, аз съм отговорен и за нейната смърт! Нима не виждаш? — запита той с болка. — Как бих могъл отново да обичам, когато се боя, че любовта ми ще отнеме още един живот? Тогава против волята си се влюбих безпаметно в тебе, в момичето, което се осмели да ми се противопостави.

— По странен начин показваше любовта си — напомни му меко Габи. — Странен, но понякога много нежен. И винаги с ярост, която ме оставяше без дъх.

— Чувствах, че мога да те защитя само като се държа надалече и те подчиня на волята си. Бях решен да те пречупя, да те превърна в нещо, каквото ти никога не си могла да бъдеш. Отначало не исках любовта ти, исках само твоето покорство.

— Но ме обичаше, сърце мое — прошепна Габи, сгушена на гърдите му, а косъмчетата по тях нежно я гъделичкаха. — Само да не бе рушил тази любов.

— Господи, Габи! — извика разтревожен Филип. — Да не би безумните ми страхове и глупавата ми гордост да са унищожили любовта ти? Нима съм загубил и сина си?

— Не... не знам, Филип — призна съвсем искрено Габи. — Толкова много омраза и ненавист са се натрупали между нас. Ами ако Марсел беше мой любовник? Ами Роб?

— Всичко това няма значение. Казах ти вече, миналото е мъртво. Животът ми не представлява нищо без тебе и Жан.

Сякаш за да подчертае думите си, Филип плени устните ѝ, подканвайки ги да се отворят с леки близвания, за да достигне до свежия ѝ дъх. Габи започна полека да реагира; пулсът ѝ се ускори, ръцете и краката ѝ омекнаха, тя се разтопи и се вля в твърдото му тяло. Ръцете му се движеха безспирно по гърба ѝ, притискаха стройните ѝ хълбоци до неговите, обхващаха галъвно нежните ѝ гърди.

Преди Габи да разбере какво става, Филип я събличаше с внезапно омекнали пръсти. Когато тя остана облечена само в сребристи лунни лъчи, той смъкна собствените си дрехи и легна до нея, заключвайки я в плътна прегръдка. Нежното ухание на парфюма ѝ го замая с вълшебни спомени за миналите наслади, които предстоеше да оживеят отново.

— Искам те, скъпа — прошепна той, допрял устни до уханната ѝ плът. — Нуждая се от тебе с всяка фибра на своето съществуване.

Габи лежеше тихо, толкова тихо, че Филип помисли, че е заспала. Но очите ѝ бяха широко отворени и сезираха в него, дишаше плитко и тежко.

— Не се плаши от мене, любов моя. Никога вече няма да те нараня. Ако не ме искаш, трябва само да кажеш и ще си отида.

Тя не каза нищо.

С доволна въздишка Филип я целуна силно, подари ѝ езика си, а тя го прие жадно. Устата му се спусна към гърдите ѝ, обсипа с нежни целувки първо едната, после другата, а зъбите му леко стисваха втвърдилите се зърна, докато тя не започна да потръпва. Устните му прогориха огнена пътека по корема ѝ чак до влажното място между бедрата. Тя замря, но Филип леко побутна настрани коленете ѝ и повдигна ханша ѝ. Габи издаде стреснат вик, когато почувства езика му, горещ жаден, неуморен. Изви гръб и затисна уста с ръката си, сподавяйки един стон. После хълбоците ѝ се затресоха в див ритъм, докато в мозъка ѝ не започнаха да се възпламеняват искри и тя се затърчи сякаш в несвяст, без да престава да вика, докато разпален до бяло пламък пронизваше плътта ѝ.

Едва когато се отпусна почти без дъх, Филип се надигна и влезе в нея с такава нежност и любов, че тя остана изненадана.

— Тук ми е мястото, скъпа — прошепна той дрезгаво, докато навлизаше още по-навътре.

Колко съвършено бе всичко, колко пълно, избухна възторжена мисъл в главата на Габи. Болката премина в агония, в сладка, блажена мъка, която изпълваше тялото ѝ, докато накрая не почувства, че ще се разпадне. И тя го направи — в същия миг, когато Филип се отдаде на разтърсващата си експлозия.

После, докато лежеше с глава на гърдите ѝ и вече почти задрямваше, Филип дочу как Габи шепне името му.

— Какво има, малката ми? — отвърна той с ленив глас.

— До неотдавна те мразех, но сега...

— Сега ме обичаш — довърши той. — Това ли се опитваше да ми кажеш?

— Така мисля. Но как е възможно?

— Какво е омразата, ако не продължение на любовта? Ти и аз, скъпа, изживяхме цял един живот, изпълнен с омраза. От този ден нататък нека познаваме само любовта.

— Искам да повярвам, Филип. Наистина искам. Само че...

— Ще тръгнем на дълго пътешествие — продължи той, без да обръща внимание на съмнението в гласа ѝ. — Тримата. Където искаш — Англия, Франция, Америка.

В очите му танцуваха пламъчета от щастие.

Очите на Габи заискриха в отговор. Смееше ли да се надява, че след като през всичките тези години не бе познала нищо друго освен тъмната страна на любовта, сега най-накрая ще изживее онова, което Филип така дълго ѝ бе отказвал? Сякаш най-накрая излизаше на дневна светлина от един дълъг тъмен тунел. И в края на този тунел започваше вечността.

Издание:

Кони Мейсън. Насила оженена

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.